

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TRILINA PUCCI

THEIR HAPPILY EVER
AFTER *SLAYS*

ONE
Killer
NIGHT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

B
Killer
GECE

TRİLİNA PUCCI'NİN DİĞER ESERLERİ

Romantik Komediler

Tinsel Knot'ta

Dolaşmış Çok Şanslı

Kırık Bir Kalbi Onarmanın Üç Yolu

Hazırlık Okulu Aşkı

Pis Küçük Güzeller

Kötü Küçük Yılanlar

Skandal Serisi

Yasak Aşk Karanlık Romantizm

Tıpkı Cennet Gibi

Cehennem Gibi

Günah İşlemek

Talihsiz Aşk Serisi

Karanlık Mafya Kitapları

Gerçeğe

Tapınma

Ahlaksız

ONE *Killer* NIGHT

TRILINA PUCCI

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Trilina Pucci Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz veya saklanamaz.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır. www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662531811 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662531828 (dijital)

Kapak tasarımı: Caroline Teagle Johnson
Kapak resmi: © Anton Porkin, © appleuzr, © Designer, © Dimitris66, © greyj / Getty; © Paper Wings, © A_KUDR, © Anna_leni / Shutterstock

*Büyükannem için.
Benden yıldızları hedeflememi beklediğin için teşekkür
ederim. Umarım seni gururlandırmışımdır.*

İçindekiler

[Okumaya Başla](#)

[Çalma Listesi](#)

[ÖNSÖZ](#)

[Birinci Bölüm: GOLDIE](#)

[İkinci Bölüm: NOAH](#)

[Üçüncü Bölüm: GOLDIE](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm: NOAH](#)

[Altıncı Bölüm: GOLDIE](#)

[Yedinci Bölüm: NOAH](#)

[Sekizinci Bölüm: GOLDIE](#)

[Dokuzuncu Bölüm:](#)

[NOAH Onuncu Bölüm:](#)

[NOAH On birinci Bölüm](#)

[On ikinci Bölüm: NOAH](#)

[On Üçüncü Bölüm: GOLDIE On](#)

[Dördüncü Bölüm: NOAH On](#)

[Beşinci Bölüm: GOLDIE On](#)

[Altıncı Bölüm: GOLDIE On](#)

[Yedinci Bölüm On Sekizinci](#)

[Bölüm: GOLDIE On](#)

[Dokuzuncu Bölüm: NOAH](#)

[Yirminci Bölüm: GOLDIE](#)

[Yirmi Birinci Bölüm Yirmi](#)

[İkinci Bölüm: NOAH](#)

Yirmi Üçüncü Bölüm: GOLDIE
Yirmi Dördüncü Bölüm: GOLDIE
Yirmi Beşinci Bölüm: NOAH Yirmi
Altıncı Bölüm: GOLDIE Yirmi
Yedinci Bölüm: GOLDIE Yirmi
Sekizinci Bölüm: GOLDIE Yirmi
Dokuzuncu Bölüm Otuzuncu
Bölüm: NOAH
Otuz Birinci Bölüm: GOLDIE
Otuz İkinci Bölüm: NOAH Otuz
Üçüncü Bölüm Otuz
Dördüncü Bölüm: GOLDIE
Epilog Teşekkürler
Yazar Hakkında

Sevgili okuyucu

Bu kitabın geçtiği yer, dünyadaki en sevdiğim şehirlerden biri olan Boston'dan büyük ölçüde esinlenerek, ikinci en sevdiğim kasaba olan Stars Hollow ile tuhaf bir şekilde iç içe geçmiştir. Dolayısıyla, romantik hikayenizde doğru GPS yönlendirmeleri arıyorsanız, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Ayrıca, tüm bu tarihlerin birbiriyle uyumlu olduğu bir takvim olduğunu düşünüyorsanız, yine hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Bu bir kurgu, biz de buna inanıyoruz. Şimdi eğlence başlasın.

Çalma listesi

Murder on the Dancefloor—Sophie Ellis-Bextor
Black Hole Sun—Soundgarden
Should I Stay or Should I Go — The Clash These
Dreams — Heart
Psiko Katil — Talking Heads
Late Night Talking — Harry Styles Juke
Box Hero — Foreigner
Bizim Gibi Değil — Kendrick Lamar
Seni Seviyorum, Lütfen Benden Nefret Etme—Sam
Fischer Sana Delicesine Aşık—Heart
Çağırma—Sleep Token

PROLOG

Koşmak. Tek yapabileceği buydu.

O ve orman duvarlarından seken kırık ağaç dallarının sesi, hala dudaklarından dökülen çığlıklarla karışıyordu.

Kalbi, dört erkekle birlikte koşarken, mutlak korkunun çılgın ritmini çalarak güm güm atıyordu. Ağaçların arasından geçip, ellerini yaralayıp, omuzlarının üzerinden bakarak, kampın açıklığına çıktılar. Yolun bir çatallanma noktası.

"Nereye gideceğiz? Ne yapacağız?" dedi kız nefes nefese, sesi hala ağlamanın izlerini taşıyordu.

"Siktir. Siktir. Siktir. Burada öleceğiz," dedi çocuklardan biri, ellerini saçlarında gezdirerek, grup halinde dururken.

"Kapa çeneni. Ölmeyeceğiz," dedi bir diğeri.

Kız, içlerinden birinin elini tuttuğunu hissetti ve bu, gözlerini silip gözyaşlarının akmasını durdurmaya çalışmasına neden oldu, ama durmadı.

"Saklanacak bir yer bulmalıyız. Onun aramayacağı bir yer," dedi en uzun boylu çocuk.

"Ne diyorsun sen? Bizi bulacak... Ne yaptığını gördün. Mikey'nin boğazını kesti... Kendi kanında boğuldu."

Gergin çocuk yine paniğe kapıldı. O da paniği durduramıyordu. Gördüklerinden sonra bu mümkün değildi. Hıçkırıklar vücudunu sarsmaya başlayınca gözlerini kapattı. Etin kesilip kanın akması görüntüsü duyularını esir almıştı.

Her nefes alışında kan kokusunun hala burnuna geldiğine yemin edebilirdi.

"Ayrılmamız gerek," diye bağırdı içlerinden biri. "Bu bizim en iyi şansımız." O çocuk gruptan uzaklaşarak geriye doğru yürürken, başını sallayıp omuz silkerken, kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Eğer sizden birini öldürürse, bu bana kaçmak için zaman kazandırır. Üzgünüm. Herkes kendi başının çaresine baksın."

"Hayır," diye fısıldadı, daha yüksek sesle söylemek istemişti ama çok geçti, çocuk çoktan yemekhaneye doğru koşmaya başlamıştı.

Rüzgâr esiyordu, ama kafalarını her yöne çeviren rüzgâr değildi. O, onların peşine düşmüştü ve geride bıraktıklarına yaptığını onlara da yapacaktı.

Mavi gözler onunla buluştuğunda, elinin sıkıldığını hissetti. "Seni koruyacağım. Birlikte kalacağız. Her şey yoluna girecek."

Kız başını salladı, ama bir ağaç dalının kötü bir çatırtısı yine başlarını döndürdü ve dördü de *onun* burada olduğunu anladı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı kendi kendine. Tek tek yakalanacaklardı.

"Git, git, git," uzun boylu çocuk elini tutan çocuğa ısrarla söyledi. Kız, hareket edebilmek için elini çekti. "Kayıkhane de saklan."

Vücudu titriyordu, sanki bu gece öleceklerini biliyormuş gibi, ama yine koşuyorlardı — ta ki vücudundaki tüm tüyler diken diken olup cildi karıncalanana ve ayakları kayarak durana kadar.

Ölüm, önlerinde duran yüzü kapladığında, gökleri delen tek ses kan donduran bir çığlıktı. Vücudu yavaşça yere çöktü ve son nefesiyle onların geleceğini haber verdi. Bir canavar önlerinde duruyordu, bıçağını koluna siliyordu.

"Benden kaçamazsınız."

Birinci Bölüm

GOLDIE

Günümüz, Cadılar Bayramı

"Bekle. Sen nesin? Anlayamıyorum."

Kız kardeşim Evie, FaceTime üzerinden bana kanlı bir parmak sallayarak gülümsüyor. Şişirilebilir kostümümün minik ağ kesiklerinden benim gülümsememi görebileceği şüpheli, ama bu beni durdurmuyor.

"Neye benziyor." Walgreens'in ortasındaki rafta duran bir saç spreyi kutusuna telefonumu beceriksizce dayamaya çalışırken, sarkık, büyük kafamı yana eğiyorum, sonra geri çekilirken şış, şış, şış sesleri çıkarıyorum. "Ben büyük bir teropodum. Avcıların atası olarak da bilinirim." Küçük kollarımı hızla döndürüp, "Ta-da" der gibi açıyorum.

"Ben lanet olası bir T. rex'im."

"Hayır. Sen tam bir ineksin. Ama küçük pençelerin bile var." O gülüyor. "Bu harika."

"Kıçını serin tutacak küçük bir fan varken kim seksi kedi kostümüne ihtiyaç duyar ki? Yirmi birinci yüzyıldayız. Her gün, her saat rahatlık, şirinlikten önce gelir."

O, bizi konuya geri döndürmek için ellerini çırpmadan önce, ben de ona katılıyorum. Her konuşmamızda konudan sapma eğilimindeyiz.

"Tamam, odaklan. Onların sahip olduğu kadar kan lazım. Hepsini satın al. Bitmesine inanamıyorum. Tanrım, Golds, bu adamlara gerçekten iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Yeni çocuk ortalığı kasıp kavuruyor. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, ama büyük dinozor kafamın hareket ettiğini sanmıyorum, bu yüzden "Evet, Eves, anladım, seni anlıyorum. Abla ne işe yarar ki? Ayrıca, sen Boston'daki en yaratıcı özel efekt sihirbazısın

. O şirket sana sahip olduğu için şanslı. Endişelenmeyi bırak. İşi çoktan aldın bile."

"Haklısın. Her zamanki gibi. Ayrıca, bu gece sana borcumu ödeyeceğim, o yüzden alabildiğin kadar al."

"Evie. İki gündür işsizim, henüz çaresiz bir durum yok. Walgreens'ten kan alabilirim."

Cevap vermek için dudaklarını aralarken, sanki yeni bir fikir aklına gelmiş gibi kaşları da yukarı kalkar, sonra aniden ekrandan kaybolur ve bağırır.

"Goldie. Aman Tanrım. Kafayı görmelisin. Kanını boşalttıktan sonra çok güzel oldu. Kelimenin tam anlamıyla efsanevi. Kesip attığıma çok memnunum."

Sessizce kıkırdarak rafları sahte kan ararken, çünkü bunu duyan biri olursa muhtemelen polisi arayacaktır. Birdenbire kendimi bir dinozor olarak hayal ediyorum, kız kardeşimin sahte bir ceset yaptığını ve bunu şirketinin yıllık Cadılar Bayramı partisi için kullanmaya karar verdiğini açıklarken.

Kız kardeşim Wednesday kılığına girmiş, Fester Amca'nın kafasını tutuyor; ağzında bir ampul bile var. Bu şeytani bir şey.

Kız kardeşimin dairesinde bir şeylerin düşme sesi, tam da poposu kadraya geri girerken dikkatimi çekiyor.

"Ooh, kafasız amcanı görmek için sabırsızlanıyorum," diye şaka yapıyorum, ama o bir şey söylemeden önce, korkunç yaratığın ölü gözleri bana bakıyor.

Kutsal peynir ve krakerler. Bekle, ben nefesimi mi tuttum?

Başım yana doğru savruldu, yüzümden kan aniden çekildi. Aman Tanrım. Hayır... Ben değildim.

En değerli iki yaşlı vatandaş - gerçek Disney filmi *Up* karakterlerinden bahsediyorum - bana gözleri fal taşı gibi açılmış, solgun ve dehşet içinde bakıyorlar. Küçük hırka giyen kocası, muhtemelen şeker toplayan çocuklar için bir torba şeker tutuyor ve gözleri telefon ekranı ile benim aramda gidip geliyor.

Ağzım açık kalıyor, ama hiçbir şey çıkmıyor. Kafamı sallayıp pençelerimi sallarken boğazımda takılan kahkaha bile çıkmıyor, ama eminim saldırmak üzereymişim gibi görünüyorum, çünkü şimdi yavaşça geri çekiliyorlar, yaşlı karısı kocasının kolunu tutuyor.

Tanrım, Meryem ve Yusuf.

"Oh tanrım, hayır, hayır, hayır... Düşündüğünüz gibi değil. Amcamız bile yok... Sadece kız kardeşimin cesede taktığı bir lakap

...

Kelimelerim birbirine karışıyor, saatte yüz mil hızla gevezelik ediyorum, utanç içinde ve marka gibi garip bir şekilde onlara doğru sürünürken, minik kollarım önümde sallanıyor.

Yaşlı adam, kendini haç işareti yaparak şekerleri yere düşürdü.

"Aman Tanrım," diye bağıriyorum, kahkahalarla karışık, sonra tekrar ciddiye dönerek. "Hayır. Demek istediğim..."

Evie yüksek sesle araya girer: "Hay aksi. Yaşlı adamı özledim. İyi kalpli amca. Gitmesi çok kötü oldu, ama kötü şeyler yaparsan böyle olur. Mesela normal boy Snickers yerine mini Snickers almak gibi. Haksız mıyım?"

Kötü bir kahkaha atarak boğazını keser gibi bir hareket yapar ve üçümüz de yere düşen şekerlere bakarız... mini boy.

Onu öldüreceğim.

Ya da, daha büyük olasılıkla, Pop-Pop ve Mimi hayaletler kadar beyaz oldukları için cinayetden hapse gireceğim. Bir an için, en garip sessizlik içinde dururken, onların gerçekten yardım için bağırabileceklerini düşünüyorum.

Tatlı küçük Betty White sonunda kocasına sanki şöyle der gibi bakar:

"Hadi buradan gidelim. Bu kızlar deli.

Ve biliyor musun? Haklısın.

Ama yine de durumu düzeltmeye çalışıyorum. Onlar arkalarına dönerken sesimi yükseltiyorum, küçük kolumu telefonla kendim arasında ileri geri sallıyorum. "O yalan söylüyor ve korkunç bir insan. Ama katil kadar korkunç değil. Sadece sıradan bir korkunç... Kimseyi öldürmedik. Yemin ederim. Bu sahte."

Kız kardeşim kahkahalar atarken, şişirilmiş kafamı eğip yüzümü üç pençemle kapatıyorum ve ekrana bakarak "Senin neyin var?" diye tıslıyorum. "Polisi aramak istiyor gibi görünüyorlardı. Ne yapabilirdim ki? Kaçmak mı? Polislerin en azından bloğun yarısına kadar beni duyabileceğinden eminim. Ya da bu giysinin sürtünmesi beni ateşe verecekti."

Evie ellerini ağızına kapatarak kıkırdamasını bastırıyor, ama yine de gözlerimi devirmeyi başarıyor.

"Hadi ama. Komedi altınıni görmezden gelmem mi gerekiyor? Fırsat kendini gösterdi. Kabul etmek benim görevimdi." Kostümümün fermuarını açıp kafamı kurtarmak için uzanırken, o ekliyor: "Ama artık süper eğlenceli dikkat dağıtıcı şeyler yok. Acele et, tamam mı? Kan lazım."

"Tamam, psikopat," diye nefes veriyorum. "Hemen hallederim. Beş blok boyunca dinazorun kığını sürükleyeceğim."

Omuzlarım titrerken telefonu kapatır. Sessizce boğazımı temizlerken, gözümün ucuyla koridorda yeni birinin geldiğini fark ederim, ama ben çoktan telefonuma geri dönmüşümdür. Ancak yaklaşan kişiye bakamam çünkü uzandığımda polyester pençelerim beni beceriksiz hale getirir ve şişmiş parmaklarım telefonumu yana doğru vurur ve onu raftan aşağıya düşürür.

"Hayırrrrr..."

Telefon tanrılarına yalvararak çığlık atıyorum, telefon "dalga geçip öğren"in dramatik bir yavaş çekim canlandırması gibi yere doğru dalıyor.

Hay aksi, neden kostümden elimi çıkarmadım ki?

Bu noktayı vurgulamak için, yere çarpan keskin ses gözlerimi kapatıyor ve ruhumu derin bir ekran kırılma acısına sürüklüyor.

Kimsenin izlediğini umursamadan eğilirken homurdanıyorum.

Bu, Rab'bin bu kostüm için amaçladığının tam tersidir, çünkü kafa uzar ve gerçek kafamın üzerine çıkar. Fermuarım kapalı olmadığı için yüzüm boynumun civarına düşer ve ben minicik kollarımla yeri silmeye çalışırken karanlıkta kalırım.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, giderek daha yüksek sesle, hiçbir şeye ulaşamadan, sadece bir aptal gibi havayı tutmaya çalışarak, *Tommy Boy* filminde Chris Farley'in kendisine küçük gelen paltoyu giydiği sahneye çok benziyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye inleyerek, daha iyi bir pozisyona geçmeye çalışırken kostüme sesleniyorum. Ama hayatımın markası birdenbire "karmaşa" haline geldiği için, kuyruğum bir rafa çarparak bir sürü şeyi yere düşürüyor.

"Neden neslimin tükendiğine şaşmamalı," diye mırıldanıyorum ve sonra derin bir nefes alarak geri çekiliyorum. Dinozor kafam yarıya kadar düşüyor ve sonra ruhumu parçalayan bir şekilde tutuklanıyorum.

Donmuşum.

Sanki yerine

çimentolanmış gibi. Aman

Tanrım.

Çenemi yukarı kaldırmaya zorlayacak kadar uzun boylu, ilk ve umarım son halüsinasyonumda gördüğüm, ağzımın suyunu akıtan bir boyun dövmesi var, çünkü eğer ölüyorsam, o kesinlikle cennettir. Dudaklarım açılıp kapanıyor, sonra bu süreç tekrarlanıyor, kirpiklerim biraz fazla hızlı çırpınıyor, belki de kalp atışlarımın hızına ayak uydurmak için.

Hayal gibi zeytin rengi teniyle cesurca süslenmiş bir çift safir göz bana bakıyor. Onun sinirlenmesini görmek istememe neden olan çene hattından bahsetmiyorum bile, sırf tikini izleyebilmek için. Elini, zahmetsizce seksi kömür siyahı yatak başı saçlarının arasından geçiriyor ve sonra sırtıyor.

Bu adam gerçek olamaz. Ama sanki onu daha önce görmüşüm gibi geliyor.

"Damon?" diye fısıldıyorum, düşüncelerim ağzımın onları durduramayacağı kadar hızlı akıyor.

Aman Tanrım... Az önce bunu yüksek sesle söyledim. Ona *Vampire Diaries'deki* adamın adını söyledim.

Zihinsel olarak uygun olmadığına dair savunma talebini delil olarak sunamadan, onun sesi beni sardı, derin ve zengin, lüksün ya da kadifenin ya da delicesine seksi hissettiren başka bir şeyin vücut bulmuş hali gibi.

"Hayır... Noah, ama Stefan adında bir kardeşim var."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

Dişlerini alt dudağına sürterek, yavaşça dışarı çıkmasına izin verdi, sonra başını hayır anlamında salladı.

Utançımı gizlemek için dudaklarımı dişlerimin üzerine kıvırmak zorunda kaldım, yanaklarım hala yanıyordu, o ise eğilip yerden telefonumu aldı.

Tanrım, o hayatımda gördüğüm en seksi erkek. Ve ben de sanki bir dinozor gibi giyinmişim. Harika.

Ellerim hızlı ve kendiliğinden hareket ederek kostümü kafamdan çıkarıyor ve dağınık saçlarımı düzeltiyor, çünkü

düşünmüyorum, en azından beynimle değil. Hayır, beynim arızalı, çünkü onu 1,80 metrelik, "senin çocuğunu doğurmak isterim" boyunda dik dururken izlerken, zorlukla yutkunuyorum.

Ben onurumu yutarken, gözleri eğlenceyle parıldıyor.

Ama yine de sessizce duruyoruz, Walgreens mağazasının çalma listesi, gözlerimiz uygunsuz bir şekilde kilitli kalırken, sadece birbirimize bakarken, ben nefesimi tutarken, bizim tanışma müziğimiz oluyor.

Bir göz kırpma. İki. Üç.

Bu Heart'ın "These Dreams" şarkısı mı? Burada ne oluyor, 80'lerde miyiz? Belki de gerçekten halüsinasyon görüyorum ve evren bana bir ipucu vermeye çalışıyor.

Başını eğiyor, mavi gözleri modern bir James Dean gibi baştan çıkarıcı bir utangaçlıkla, benimkilerle tekrar buluşmadan önce gözlerini kaçırıyor. "İyi haber. Kırık değil."

"Kırılmamış olması kesinlikle iyi... hatta harika..."

Sessizce nefes verip sakinleşmeye çalışıyorum, ama gözleri bana kilitli kalıyor ve kendimi on üç yaşında Jesse McCartney'yi ilk kez gördüğüm zamanki gibi hissediyorum.

Bu benim cinsel uyanışımdı. Şimdi otuz yaşındayım ve tamamen uyanığım. Çok, çok uyanık. Uykusuzluk seviyesinde uyanık.

Dudaklarının içini, köşesini, sadece köpek dişleriyle ısıyor, sonra telefonumu uzatıp bana tam watt'lık bir gülümsemeyle bakıyor.

Ve kişisel güvenliğim için sahip olduğum tüm sağduyuma elveda.

Bu adam bodrumundaki kediye görmem için beni çağırırsa, konumumu kapatıp onu oraya kadar takip ederdim. Hemen şimdi. Tanrım, o çok yakışıklı.

Elinden almak için uzanıyorum, ama gözleri elime kayıyor. "Üç parmak daha önce sorun yaratmıştı, o yüzden belki..." Sesi sözünü bitirmiyor.

"Ha?" Elime bakıyorum ve hala kostüm gibi şeyi giydiğimi fark ediyorum. "Oh evet. Onu gördün mü? Harika."

Utançla bir kahkaha atarak, dişlerimle elimi hızla çektim, dilimle kumaşı ağızmdan çıkardım ve yere düşmesine izin verdim.

Ama o onu yakaladı. Kahretsin. Bu neden bu kadar tahrik ediciydi?

Kendimi toparlamam lazım. Sanki hiç canlı bir erkek görmemiş gibi davranıyorum... her ne kadar o, şimdiye kadar var olan en güzel erkek olsa da. *Yine de, kes şunu Goldie.*

"Bunu bütün gece yapmamı mı istiyorsun?" diye komplo kurarcasına fısıldadı, bana doğru eğilerek ilk kez tüylerimi diken diken etti. "Yani, ben boşum ama..."

Gergin gülümsemem onu susturmuş gibi görünüyor, çünkü konuşmayı kesip bana gülümsüyor.

"Hayır..." Elimi uzatıp telefonumu ve kostüm parçamı geri alıyorum, garip değil, flörtöz olmasını umarak. "Teşekkürler... Noah, Damon değil."

"Rica ederim..." Bir an durur, elini çenesine götürür ve sonra boynunun arkasına geçirir. Kaşları yükselir ve durup benim adımı sorduğunu anlarım.

"Goldie," diye aceleyle söylüyorum, fazla hevesli görünsem de umursamadan.

"Goldie..." diye tekrarlar, sanki deniyormuş gibi. "Bu hoşuma gitti. Öyleyse, benim için bir zevk, Goldie."

Adımı o kadar beğenmiş ki, iki kez söylemiş. Ben bittim.

Gülümserim, yanaklarımın yandığını hissederim, gözlerimiz hala birbirine kilitli, sanki başka seçenek yokmuş gibi.

Kitaplarda iki karakter arasında havanın çatırdadığı söylenir ya? Biz de tam öyleydik. Her yerde, her yönde çatırdıyor, çıtırdıyor ve patlıyorduk.

Bana numaramı sor, bana numaramı sor.

Noah bir şey söyleyecekmiş gibi çenesini kaldırır ve kalbim durur, hızlanır ve titrer. Dudakları aralanır ve arka cebine uzanır, gözleri hala eğlence ya da şaşkınlık dolu bir ışıltıyla benimkilere bakmaktadır. Anlayamıyorum.

Tek bildiğim, derin ve davetkar iki kristal mavisi göl gibi oldukları.

Tanrım, bu göz teması o kadar yoğun ki, kız kardeşimin kanıyla birlikte bir hamilelik testi satın almayı düşünmeliyim. Kahretsin. Evie!

"Kahretsin. Kız kardeşim! Kan ihtiyacı var."

"Nerede?" diye bağırarak omzunun üzerinden arkasına bakıyor, ama ben çoktan rafa doğru dönmüşüm, bu yolculuğa başladığımdan biraz daha telaşlı bir halde.

daha fazla telaşlıyım.

Özür dilercesine omzumun üzerinden geriye bakarken, aynı anda tüm sahte kan tüplerini kapıyorum. Anında, sepetim olmadığını fark ediyorum, bu yüzden onları kostümümün yakasına tıktırmaya başlıyorum, bacaklarıma kadar düşmelerine izin veriyorum.

Boş ver, kasada hallederim.

"Üzgünüm. Burada değil. Onun dairesinde. Kesik kafa yüzünden zamanım kısıtlıydı. Onun yaptığı cesetten

...

Yüzündeki gülümseme kaybolmadan başını salladı, ellerini ön ceplerine soktu ve "Anlaşılabilir. Şey, peki... tamam." dedi. Şimdi şişkin hale gelen dinozor ayak bileklerini işaret etti. "Sanırım seni tarih öncesi hırsızlığıyla baş başa bırakacağım. Tanıştığımıza memnun oldum."

Hayır. Kahretsin. Flört etmeyi çok iyi yapıyordum. Adamın beni kaçırmasına izin veremeyeceğim için, tam da onu yakalamak üzereyken, hiç uygun olmayan kelimeler ağzımdan dökülüyordu. Ama ne yaptığımı bilmiyorum. Bu, havalı kızların alanı. Ben genellikle farklı bir alana aitim.

Siktir et. Zaten şoktan yaşlı bir çifti neredeyse öldürüyorduk, en seksi adamın önünde kendimi rezil ettim ve muhtemelen YouTube'da hırsızlıktan tutuklanan bir kürklü olarak damgalanacağım.

Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Jurassic şansımı denemeliyim. Son tüpü önümden düşürüp ona doğru dönüyorum.

"Hey, gelmek istersen bir parti var... Yani, boş olduğunu söylemiştin. Ve bana yardım ettiğin için sana borçluyum. Tamamen yabancı olsak da, Walgreens'in dokuzuncu reyonunda tesadüfen tanışmış olsak da."

Yüzündeki ifade ya benim cazibemden tamamen etkilenmiş ya da hayatından endişe duyuyor gibi, bu yüzden ekliyorum: "Ayrıca, zaten kostüm giyiyorsun."

İkimiz de gülümsememizi saklamaya çalışmıyoruz, çünkü Noah aslında ceket, kot pantolon ve tişört giyiyor. "On ikinci reyondayız," diyor ve topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor.

"Sen garip bir kızsın..."

Başka bir gün olsa, bu söz beni kırardı, ama o bunu sanki bana karşı merakını artıran bir şey gibi söylüyor. Ben de bunu kabul ediyorum.

"... ve dürüst olmak gerekirse, bu gece başıma beklenmedik bir şey gelmesi çok uygun."

Utangaçça omuz silkiyorum, dudağımı ısıyorum. "O zaman, sanırım bu kader."

Adam'ın elması, arka cebine tekrar uzanıp telefonunu çıkararak bana uzattığında sallanıyor. Ben bir efsaneyim.

"Numaranı girer misin?"

Ekрана bakarken, telefonunu geri vermeden önce bilgileri yazarken karnımdaki kelebeklerin çılgın dansını durduramıyorum. Telefonu avucuna vuruyor, yazdıklarımı okumadan önce yüzünde benim hissettiklerimi yansıtıyor.

"Rexy... ? Kendi adını kullanmak istemedin, ha?"

"Sonra avcıya dönüşürsem diye izlerimi saklayayım dedim."

Gülüyor, sonra dişlerinin arasından sessizce nefes alıyor, gözleri kostümümün üzerine düşüyor. Noah hafifçe başını sallıyor, sonra dönüp omzunun üzerinden konuşuyor.

"Eğlenmene bak, Goldie. Tutuklanma." Telefonunu kaldırır. "Gitince sana mesaj atarım, böylece havalı ve soğukkanlı görünürüm."

Kostümümün içindeki kanlı tüpler yüzünden bacaklarım ağırlaşmış halde birkaç adım geri çekiliyorum. Ama onun uzaklaşmasını izlerken kendimi tutamıyorum ve kışına bakıyorum. *Güzel*.

Gözlerim parladığında, o da tekrar bana bakıyor, bu yüzden yüzümdeki gülümseme büyüyor, pençemi kaldırıp ona hafifçe el sallıyorum, umursamaz ve sapık gibi davranmamaya çalışıyorum.

"Evet. Yani... Nefesimi tutmayacağım çünkü ben de soğuk ve havalı biriyim. Yani, havalı, neyse ne."

Tam da o anda, daha önce kuyruğumla devirdiğim şeye basıyorum ve ayağım takılıyor, sonra tekrar dengemi buluyorum.

Elimi ağızıma kapatarak kıkırdamamı gizlerim ve akıllıca yerinde durarak, koridordan uzaklaşıp köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar onu izlerim.

Vay canına.

Kendimi tutamıyorum. Ellerimi dizlerime vurarak küçük bir kutlama dansı yapıyorum çünkü Halloween'den nefret ediyorum, her zaman nefret ettim, ama bu gece hayatımın en güzel gecesi olabilir. Bu düşünceyi kafamdan atamadan zil sesi duyuluyor.

Soğukkanlılığı bir kenara bırakarak, o kadar hızlı bakmaya çalışıyorum ki, boynum incinme ihtimali bile var. Ama bu benim kardeşim, bu yüzden suratımı asıyorum. Yine de dikkatimi toplayıp tezgaha doğru koşuyorum.

Evie: Konumun hayır diyor, bu yüzden mi yoldasın?

Ben: Sus.
Meşgulüm. Az
önce bir adamla
tanıştım. Çok
SEKSİ bir adam.

Evie: Ne!!!! Numarasını aldın mı? Hayır dersen,
öldüğünde mezar taşına tavuk boku ekleyeceğim.

Onun sorusuna cevap olarak, telefonum yine bilinmeyen bir numaradan çaldı ve yüzümde bir gülümseme belirdi. Bacağımı daha hızlı sallayarak, hızlıca kasaya götürmek için yerden her şeyi topladım.

Başımı çevirip onu arıyorum. Ama ortalıkta yok, bu yüzden ayağımı tezgaha koyup kaşlarımla kasiyere, mesajı açarken ayak bileğimden görünen son tüpü alması için işaret ediyorum.

555-565-8596: Bir sorunum var...

Soğukkanlı davranmalıyım. Parmaklarım tuşların
üzerinde uçuyor.

Ben:
Kanat
açıklığımdan mı
korkuyorsun?

555-565-8596: Elbette. Ama bu gece için bir kostüme ihtiyacım var... Kimsenin benim vampir olduğumu bilmemesi gerekiyor. Bu arada, ben Damon.

Aynen öyle, o da benim telefonuma giriyor.

Ben: Peki, Bay Salvatore. Siz her zaman sorun çözücü olmuştunuzdur. Size inanıyorum. Yüzünüzü saklamayın. . Bir saat sonra görüşürüz — 550 Harrison St.

Mağazanın içinden onun kahkahasını duyuyorum, son bir kez onu görmek için boynumu uzatıyorum.

"114,56 dolar olacak" dediğini duyana kadar kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum. Ne oluyor lan!

Ayağım yere değdiğinde başımı kaldırıyorum. Bu resmen soygun. Ama telefonumla ödemeyi yapıp çantamı alıyorum. Kapıda durup tavandaki hırsızlık aynasına bakıyorum. Noah bana bakıyor.

Telefonunu kaldırıyor, ben de uyarıyı duymadığım için kendi telefonuma bakıyorum.

Damon: Beni takip mi ediyorsun?

Ben: Risk almadan kazanç olmaz, değil mi?

Damon: Görüşürüz, tuhaf kız.

Bu sefer soğukkanlı davranıyorum, sanki o role uygun bir aktrisin oynadığı bir filmin başrol oyuncusuymuşum gibi havalı bir şekilde çıkıp gidiyorum ve sonunda kız kardeşime mesaj atıyorum.

Ben: Bir artı bir daha ekle.

Parti. Sıcak bir
randevum var.

İkinci Bölüm

NOAH

Buraya ne halt yemeye geldim ben? Gözlerim önümdeki rafları tarıyor, ama hiçbir şeye odaklanamıyorum çünkü bu lanet mağazaya neden geldiğimi bile hatırlamıyorum.

O kız beni yere serdi. Boyu belki 1,70 falan.

Kelimenin tam anlamıyla burada durmuş, deli gibi gülümseyerek zihnimde daireler çiziyorum.

Ellerimi başımın arkasında birleştirip tişörtümü kemer tokama kadar yukarı çekince, dudaklarımdan güçlü bir hava patlaması çıkıyor. Kendimi tutamıyorum ve mağazanın önündeki tavan aynalarına tekrar bakıyorum, onun gittiğini biliyorum. Çünkü lanet olsun. Sarsıldım.

Walgreens'te dinozor kostümü giymiş, muhtemelen sahte kan çalan bir kız tarafından yakalandığımı söyleyemem. Bu ilk kez başıma geliyor. Ve bu ya en inanılmaz başlangıç hikayesi ya da hayatım boyunca unutamayacağım en havalı parti başlangıcı.

Fazla düşüncelere dalmadan önce, telefonum çalıyor ve beni gerçek dünyaya geri dönmeye zorluyor.

Arayan arkadaşım

Chase. "Ne haber?"

Gülümsememi gizlemek için ağzımı elimle kapattım. "Dostum.

Neredesi n ? Şekerler resmen bitti..." Şekerler.

Parmaklarımla şıklatıp, büyük boy bir Snickers çantası alıyorum. "...ve buradaki çocuklar *The Sopranos* dizisinin oyuncularını gibi davranıyorlar. Az önce, mavi köpek gibi giyinmiş küçük bir dolandırıcı, cebimdeki bozuk paraları aldı. Bir daha Halloween'da seninle takılmamayı hatırlat bana. Gelecek yıl, seksi kediler gibi giyinmiş kızlarla bir bara gideceğim."

"Kapa çeneni," diye gülerek kasaya doğru yürüdüm. "Biraz daha var ama planlar değişti. Yapacak işim olduğu için bırakıp gidiyorum. Bu gece kendi başınasın."

Diğer uçtan tiz sesler yükselir: "Şeker mi şaka mı?"

Ama Chase cevap vermeden önce, "Defol, biz yokuz" diye homurdanır.

"Dostum," diye gülerek, şeker parası için kasiyere parayı uzatıyorum.

Ama Chase beni görmezden gelmeye devam ediyor, çünkü ön kapımda duran 90 santim boyundaki kostümlü çete itiraz ediyor: "Hadi ama, daha erken. Bu ev berbat."

Bir sürünme sesi, belki kağıt sesi duyulur, sonra Chase, "Al, Capone. Dergi oku, seni küçük kamyoncu. Kalan dişlerini koru" der.

Evimin kapısının kapanma sesi, gece havası yüzüme çarptığında beni daha da güldürüyor. Evimden sadece iki blok uzaktayım, ama oraya varana kadar hayatta kalacağından emin değilim.

"İnsanlar neden çocuk sahibi oluyor?" diyor ve sonra benim söylediklerime geri dönüyor. "Sen neden bahsediyorsun? Beni sen davet ettin. Bu serserilerle çevrili evinde bebek bakıcılığı yapmayacağım. Muhtemelen yine de evine yumurta atacaklar."

Dört küçük vampir koşarak yanımdan geçerken köşeyi dönüyorum ve çantayı kaldırıyorum, yoksa kazara onlara çarpacağım.

"Bir kızla tanıştım."

"Nerede?"

Onun sağduyu eksikliğine başımı sallıyorum.

"Walgreens'te."

O alaycı bir şekilde güldü. " tek kadın
Walgreens'te Walgreens 'da saat saat saatinde
Walgreens'te olanlar gram-gramlar ve uyuşturucu bağımlılarıdır."

"Eh, o da kesinlikle öyle değildi."

"Hay aksi. Ne kadar seksi? Hadi, detayları anlat. Kıcı güzel miydi?"

"İğrençsin. Kes şunu. Kadınlar hakkında böyle konuşamazsın."

Caddeyi geçiyorum, arabaların hızlanıp dönmesi için biraz koşuyorum.

Chase sözlerini uzatır. "Bana da bir şans ver. İkimiz arasında, yakışıklı olan sensin. Senin aşk hayatını dolaylı olarak yaşamak zorundayım. Geçen hafta, bu muhteşem, uzun bacaklı sarışın bana kendi peynirini yapan birine benzediğimi söyledi. Bu ne anlama geliyor ki?"

Gülümserim. "Sen kendi peynirini yapıyorsun."

"Ben aşçıyım, Noah."

Şimdi gerçekten gülüyorum.

"Dinle, evet, o çok güzeldi. Ama kışının nasıl görüldüğünü bilmiyorum çünkü bakmadım... Ayrıca, şişirilebilir bir dinozor kostümü giyiyordu."

Birkaç kapı ötedeki evimi görüyorum ve Chase cesurca verandama doğru yürüyor. Bir grup çocuk yukarı çıkıyor. Telefonu kapatıp cebime koyuyorum ve çantayı açıyorum.

Beni işaret ediyor. "O senin ganimetinizi aldı, sizi vahşi hayvanlar."

Gülümserim, merdivenleri çıkmadan önce küçük kabak kovalarını şekerlemelerle doldururum.

Chase bir çikolata çalar, ambalajını yırtıp açar, hemen bir ısırık alır ve ağzı dolu halde konuşur.

"Dostum, seksi kızlar hemşire kıyafetleri giyer. Ve daha önce de söylediğim gibi kediler. Hatta jartiyerli prenses kostümleri bile. Kahretsin, lanet olsun," diye inliyor, gözleri geriye dönüyor. "Onlar en iyisidir. Giymedikleri şey ise dinozor kostümleri. O kız tam bir tehlike işareti. Kitap okuyan ve muhtemelen güncel olayları takip eden bir kız. Ve o tür kızlar kesinlikle kirli barların tuvaletlerinde öpüşmezler."

O tam anlamıyla umutsuz vaka. Hiç randevusu olmamasının bir nedeni var, belki de birkaç nedeni.

"Sen ahlaksızsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Ben kapının önündeki masaya şekerleri atarken o da beni evin içine kadar takip ediyor. Onun ağzından çıkmak için can attığı alaycı sözleri tahmin ederek, ben ondan önce davranıyorum. "Hayatta bildiğim tek şey, 'seksi' olmanın kolay olduğu. Ama 'ilginç' olmak... O çok daha zor. Ve dostum, o kadın gerçekten ilginçti."

Chase kanepeme uzanır, ayaklarını pufun üzerine atar.

"Yani, az önce tanıştığın ilginç bir kız için en iyi arkadaşını terk ediyorsun... hem de benim ayak mantarı pudrasını aldığım yerde."

"Sen lanet olası bir nefretçisin. Ve evet, öyle yapıyorum." Omzumun üzerinden bakıyorum, bir düşünce kafamda dolanıp duruyor. "Ama bir kostüme ihtiyacım var."

"Bekle, bu bir parti. Ben gidemem mi?" "Evet, öyle. Ve hayır, gidemezsin."

Omuzlarını silkiyor ve çikolatayı bitiriyor.

"O zaman bu kolay olmalı. Bir çarşaf giy ve hayalet gibi git, çünkü kardeşliğe yaptığın şey bu."

Gülüyorum. Ama açıkçası, fena fikir değil.

Bir buçuk saat sonra, mat siyah Indian Scout'um bir deponun önüne park ederken gürültüyle durur. Büyük ve oldukça sıradan bir depo, zifiri karanlıkta, etrafta başka hiçbir araç görünmüyor.

Ne oluyor?

Etrafa bakınıyorum çünkü şehrin bu tarafına hiç gelmemiştim, çünkü burası sanayi bölgesi, limanın yanında bir sürü depo var.

Uzaktan bir çınlama sesi geliyor ama hemen kesiliyor, başımı omzumun üzerinden çevirmeye zorluyor. Gözlerim hiçbir şey görmüyor, sadece karanlık var.

Sesin tekrar duyulmasını bekledim, ama sadece sessizlikle karşılaştım.

Sessizlik her zaman ürkütücüdür. Bekleyişi, sanki benimle alay ediyormuş gibi, tek duyduğum şeyin kalp atışlarım olması. Telefonumdaki adresi kontrol ettikten sonra çelik binaya tekrar bakıp kaskımı çıkardım.

Evet, bu hiç de uğursuz değil. Rastgele bir kız tarafından rastgele bir partiye davet edildim, ama oraya vardığımda bir korku filminin başlangıcına denk geldim.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en kötü içgüdüsel hareket olabilir, çünkü şu anda ortam daha çok "*O gerçekten kendini öldürdü*" gibi, "*Bunu hiç tahmin etmemiştik*" gibi değil.

Yani... Kadın seri katiller var. Kaslarım titriyor. Tanrım, böyle düşünmeyi bırakmalıyım.

Telefonum, aklımdan geçenleri okuyan bir mesajla çaldı.

Chase: Hey... sadece en iyi arkadaşımın yerini takip ediyorum. Bu berbat bir fikir. Ya öl ya da kaç, dostum. Ayrıca, buzdolabındaki pizzanın kalanını yedim.

Bisikletimden inerken başımı sallıyorum ve ıssız caddeyi tekrar baştan aşağı inceliyorum. Uzakta bir sokak lambası, dikkatimi çeken bir siren gibi yanıp sönüyor, bu yüzden karanlığa gözlerimi kısarak net bir şekilde görmeye çalışıyorum, ama hala hiçbir yaşam belirtisi göremiyorum. Eğer bu bir parti ise, herkes nerede?

Bana ne oluyor? Ne yapacak ki... Karaciğerimi mi çalacak?

Telefonumu cebime koyduktan sonra motosikletime bağlı deri çantaya uzanıp Chase'in yarattığı şeyi çıkardım: Üzerinde çiçek desenleri olan yedek çarşaf, Casper'a dönüştürülmüştü.

Hiçbir şey olmayacak.

Kapıya doğru ilerlerken, karanlık, çakıllı yol boyunca spot ışıklarıyla aydınlatılmış birkaç alanı gözetlemeye devam ediyorum. Bir hareket gözüme çarpar, soluma bakarım ve iki direk arasına gerilmiş, sallanan bir kablo teline tünemiş bir karga görürüm. O da bana bakıyor.

"Dikkat et dostum. Az kalsın dayak yiyordun," diye bağıriyorum, kendimi eğlendirerek.

Savunmam olarak, bence tüm erkekler doğaları gereği şüphelidir. Her zaman tetikteyizdir. Ya da belki de sadece ben öyleyim...

Tanrım, bu geceden nefret ediyorum. Bu sokak da pek yardımcı olmuyor.

Doğrusu, Cadılar Bayramı beni her zaman mahveder. İronik olarak, omzumdaki çarşaf gerçek kostümüm değil. Bu geceki gerçek kılık değiştirme "normal adam" olmak.

Ancak bu yıl, Cadılar Bayramı'ndan korkan adamdan en ilginç kızla tanışan adama dönüşen bu değişimin tadını çıkarmaya kararlıyım.

Düşüncelerime dalmış bir şekilde, tek bir kapı görünen binaya yaklaşıyorum ve kaskımı kullanarak kapıyı çalıyorum. Ama kimse cevap vermezse, kulağımı kapıya dayayıp dinliyorum. Bu müzik mi? Yemin ederim, çok hafif bir ses duyuyorum. Bu yüzden, daha sert bir şekilde tekrar kapıyı çalıyorum.

Birdenbire kapı açılır ve yağlanması gerekiyormuş gibi bir sürtünme sesi çıkarır. Kapı bana çarpmaması için geri çekilirim ve müzik dışarıya yayılır, etrafımı sarar.

Ha. Bir parti var. Karaciğerim bir gün daha yaşayacak.

Sarı tişört giyen devasa bir adam, üzerinde **THRILLS EVENT STAFF**

yazılı dev bir adam beni baştan aşağı, daha çok aşağıdan yukarıya doğru süzer, çünkü neredeyse

yedi fit boyunda.

"Giriş ön tarafta."

"Hay aksi, benim hatam. Yanlışlıkla buraya park ettim..." Silah gibi bir beceriksizlikle söylüyorum, omzumun üzerinden bakarak, beni geri döndürmemesini umuyorum.

Sinirli görünüyor ama yanından geçen sarı tişörtlü başka bir adamdan bir klipsli tahta alır ve homurdanarak konuşur.

"Adın."

Tabii ki.

"Noah... Adler." Neden bunu ekledim ki? Kız soyadımı bile bilmiyor.

Jolly Green Giant başını sallar. "İlk sorun, kostüm giymemiş olman." Klips tahtasından başını kaldırır. "İkincisi, listede o isimde kimse yok."

Gülümsedim çünkü, nedense, bunun olabileceğini biliyordum. O gerçekten en ilginç kız.

Kaskımı uzatıyorum, alnımı kırıştırarak bana bir iyilik yapmasını istiyorum. O da iç çekerek bunu yapıyor, ben de başıma çarşafı geçirip ev yapımı göz deliklerini ayarlarken sırtıyorum.

"İlk sorun çözüldü." Kaskımı dikkatlice geri alıp, "Damon Salvatore'yi dene" diye ekliyorum.

Bir anlığına aşağıya bakar, sonra yolumdan çekilir ve kapıyı açık tutar. "Korkunç bir gece geçir, efendim."

Eşiği geçerken kendi kendime gülüyorum. Çünkü başka türlü bir zaman geçirebileceğimi sanmıyorum. Bu gece gittikçe daha da iyiye gidiyor.

Partiye üç adım attığımda, bir grup kendini tanıtırken müzik başlıyor. Elektrik gitar tanıdık bir ritmi çalarken, sahnedeki herkes Talking Heads'in "Psycho Killer" şarkısına eşlik ederek zıplamaya başlıyor. Ama ben yılmadan odayı tarıyorum, sevimli bir küçük T. rex arıyorum ama bulamıyorum.

Ancak, benim dikkatimi çeken şey, son derece özenle hazırlanmış kostümler. Her yerde protezler ve yapay kanlar var. Vay canına. Birbiri ardına, filmlerde kolaylıkla yer alabilecek kadar karmaşık kostümlerle dikkatimi çeken insanlar var.

Bu insanlar da kim? Ve bu ne tür bir parti? Bunu düşündüğüm anda, girişte MASS FX—BRINGING THE MAGIC TO REEL LIFE (MASS FX—SİHİRİ GERÇEK HAYATA TAŞIYOR) yazan bir neon tabela görüyorum.

Kahretsin. Tamam, şimdi mantıklı geldi. Özel efekt şirketinde çalışıyor. Çok havalı. Ya da belki de kız kardeşi çalışıyor, çünkü sahte kanı ona ceset için götürdüğünü söyledi.

Onu bulursam sorarım.

Kalabalığın içinden ilerlemeye devam ediyorum, gözlerim ödülde.

Yüzü balık pullarıyla kaplı bir kadın yanından geçerken "Boo" diye bağıyor, ben de gülerek ellerimi kaldırıp ona eşlik ediyorum.

Genelde kalabalık yerleri sevmem. Partileri de. Ama bu gece, "*İsterse yapar*"ın tam anlamıyla örneğiyim.

Öldürülecek miyim diye tartışmaktan, soyadını bile bilmediğim bir kız için numarası ve etiketi olmayan bir depo kapısını çalmak zorunda kaldım. Üstelik davet edilmediğim bir partide.

Ama "karmaşa"yı ilgi çekici kılan bir kızda bir şeyler var.

Star Trek'teki uzaylılara benzeyen bir grup, ben başımı uzatıp onları geçmeye çalışırken yanımdan geçiyor. Kız nerede?

Soğukkanlı davranmaya çalışmak yerine ona mesaj atmak için telefonumu çıkarmak üzereydim ki, solumdan, ölmek üzere olan bir baykuşun çıkaracağı türden tiz bir çığlık duyuldu ve dikkatimi oraya çevirdim.

Beyaz yüz boyası olan ve *Hellraiser'daki* kötü adam gibi giyinmiş bir adam var. Barın yanında bir kızın üzerinde dururken, etrafındaki insanlar gülüyor.

Kız korkmuş olmalı.

Bunu kanıtlamak istercesine, sanki kalbini çalıştırmaya çalışır gibi ellerini göğsüne bastırıyor. Gülümsüyorum, ama kızıl bukleler yüzünün önüne düşerken gülümsemem hemen kaybolmaya başlıyor. Bir dakika. Nefesini toplamak için dizine elini koyarken gözlerim kısılıyor.

O gülerek ayağa kalkarken, ben çoktan onların yönüne doğru ilerliyorum.

Gözlerim ona kilitli kalır ve yüzümden kaybolan gülümseme aniden geri gelir.

Hey, seni tanıyorum...

Goldie uzun, spiral kıvrımlı buklelerini omzunun üzerinden atar ve az önce onu korkutan adamın göğsüne vurur.

Kahretsin, kostümünü giymediği için onun olduğunu neredeyse fark edemiyordum. Onun yerine, zeytin yeşili tek parça tayt ve tişört giymiş ve siyah Nike Court Royale 2 yüksek bilekli spor ayakkabıları giyiyor. Çok seksi.

Beynimin izni olmadan, çaresizce gözlerim onun vücudunu, hareket ederkenki her kıvrımını ve eğriliğini takip ediyor, elleriyle hareketli bir şekilde konuşurken. Onu hoşgörüyü izliyorum, bazı yerlerde uzun uzun bakarken, diğerlerine sadece göz ucuyla bakıyorum, böylece kendimi hala bir beyefendi olarak adlandırabiliyorum.

Boş ver, ben bir sapığım. Artık onun kıcının güzelden de öte olduğunu teyit edebilirim.

Çoğu erkeğin neyi sevdiğini bilmiyorum; tek bildiğim, onun sahip olduğu şeyin benim istediğim şey olduğu.

Ona yaklaşıyorum, iyi bir açılış cümlesi bulmaya çalışıyorum, gerginliğim yüzünden dikkatim dağılıyor.

Ona mesaj atmalıydım. Kahretsin.

Ben bara yanaşıp kaskımı üstüne koyup kulak misafiri olarak biraz daha zaman kazanmaya çalışırken, o hala yüzüne çivi çakan adamla konuşuyor.

"Bu gece seni üçüncü kez mi yakaladım?" diyor adam.

Kız şakacı bir şekilde homurdanıyor. "Evet. Ve bence üçüncü sefer uğurlu gelir. Artık işin bitti."

Adam gülerek kızın kolunu okşadı. "Hadi ama Goldie. Birisi Halloween partisinde kendi gölgesinden nasıl korkabilir ki?"

Kız gülerek içkisini alır ve yanlışlıkla benim hayalet koluma dokunur.

"Üzgünüm," diye kibarca bana doğru nefes alır ve onunla flört etmesini kesmem için bana bir fırsat verir.

Sorun değil dostum. Seni suçlamıyorum. Ben de aynı şeyi yapmaya geldim. O benim zamanımı daha fazla çalınmadan, sesimi duyurarak üzerine atıyorum.

"Önemli değil. Goldie, değil mi? Bir dakika bekle. Farklı bir şey mi yaptın? Neredeyse tanınmaz hale gelmişsin."

Goldie bir saniye omzunun üzerinden arkasına bakar, sonra yüzünde bir gülümseme belirir. Dudaklarını ısırır ve ben konuşmaya devam ederken tamamen bana döner.

Cesurca elini tutup, parmak uçlarını hayalet gibi göz deliğime yaklaştırıyorum.

"Pençeler farklı mı?" Kolunu başının üzerine kaldırıp onu yarıya kadar döndürdüm. "Ya da belki de kuyruğu..." Onu geri döndürdüğümde kıkırdadı, bu sefer kolunu uzattım. "Anladım. Birkaç saat önce kol uzatma ameliyatı mı oldun?"

Kafasını sallar ve parmak uçlarımız hala birbirine değiyorken, ellerimizi aramızda bırakarak şeytani bir samimiyetle cevap verir.

"Hayır, aptal, saçımı yandan değil ortadan ayırdım..."

Gözleri fal taşı gibi açılırken elini çekip göğsüne dokunur ve aniden, dramatik bir şekilde nefesini alır. "Ama hayalet gibi solgun görünüyorsun." Avucunu örtülü alnıma bastırır. "Hasta mısın? Belki de ölümcül bir hastalığın var?"

Orada durup birbirimize bakıyoruz, o göremiyor olsa da ben gülümsüyorum.

Sonra gülüyoruz.

Ve bu biraz büyülü bir an. Kahretsin, bu kızı gerçekten tanımak istiyorum.

Pinhead, Goldie'nin yanına yaklaşarak ikimize de hala burada olduğunu hatırlatır. Kaşlarını çatarak doğrudan bana bakar.

"Hey, arkadaşın kim, Goldie?"

Tamam, gitme zamanı dostum. Ama o, elimi sıkmak için uzanırken devam ediyor.

"Ben Scott. Şirketin sahibiyim."

Ooo, ne büyük gösteriş. Gözlerim onun gözlerinde kalırken, elimi ona uzatıp cevap veriyorum.

"Ben onun sevgilisiyim."

O gülüyor ve ben bunu seviyorum. Bu, kişinin kendini rahat hissettiğinde çıkardığı türden bir kahkaha. Adam elimi sıkıyor

ve onurunu toplayıp çekip gidiyor.

"Peki, ikiniz de gecenin tadını çıkarın." Bana bakmakta olan Goldie'ye bakıyor. "Görüşürüz? Belki parti bitmeden bir kez daha korkuturum?"

Goldie ona başını sallar, hala bana gülümser ve adam ayrılırken "Tabii" diye fısıldar.

Bu çok çılgınca. Aramızdaki kimya delice. Ona o kadar çekici geliyorum ki, bu yasadışı gibi geliyor. Scott ayrılırken ona bir bakış atıyorum, ama Goldie beni geri çekiyor.

"O benim kız kardeşimin patronu." Demek bu, kız kardeşinin işi.

Hayalet kafamı eğip ona bakıyorum. Goldie bardağındaki içkiyi bir dikişte içip tezgahın üzerine koyuyor.

"Bana bir içki ısmarlar mısınız?"

Hemen elimi barmenlere kaldırıyorum, OPEN BAR yazan bir tabela görüyorum.

Tuzağa düşürülmüşüm.

"Tamam, ama seni uyarmalıyım. Öbür dünyada cüzdan taşımak zor. Yani, sadece bedava olanları alabilirsin."

Yine kıkırdar. Dostum, bu sesi devam ettirmek için elimden gelen en iyi stand-up'ı yapacağım ve izlediğim tüm Netflix komedi özel programlarından esinleneceğim.

"İki limonlu tonik lütfen," diye sipariş verdi.

Ben de kendiminkini onunkiyle birlikte ekledim. "Aynı."

Benim de onunla aynı içkiyi içtiğime şaşırılmış görünüyor, ama hiçbir şey sormadan, ikimiz de ne diyeceğimizi bilmeden birbirimize bakmaya devam ediyoruz.

"Dino kostümü ne oldu?" diye soruyorum, lanet olası çarşafı çıkarmak istiyorum.

"Karanlık çöktükten sonraki versiyonu tercih ettim. Bu seksi REXY." O sevimli bir şekilde gözlerini devirirken gülümsüyorum. "Şaka yapıyorum. Ne yazık ki, yürüyüşümün üçüncü bloğunda beton duvara çarptı... Bu ve asteroitler arasında, doğal seçilime boyun eğmenin zamanının geldiğini düşündüm."

Bir an için, sönmüş bir T. rex kostümü içinde Main Caddesi'nde yürüyen halini hayal ettim ve bu beni güldürdü.

Parmakları bara vururken, yemin ederim, müzik daha da yüksek sesle çalmaya başladı. O da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki bana daha yakın durdu, kollarımız birbirine değdi.

"Biliyor musun, gelmeyeceğini düşünmüştüm." Ona uzatılan içkisini aldı.

"Neden?"

O omuz silerken ben de kendiminkini alıyorum, utangaç bir hareket. İronik olarak, bu onun markasına çok yakışıyor gibi görünüyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden hemen başka bir konuya geçiyorum.

"Peki, kız kardeşin ne zamandır bu işi yapıyor?"

Bir yudum alır. "Hayatı boyunca, ama sonunda şimdi para kazanmaya başladı." "Harika. Sen hayatın boyunca ne yaptın?"

Saının ucuna o kadar nazikçe dokunuyor ki, bunu yaptığının farkında mı bilmiyorum. Ama bunu fark etmeden duramıyorum.

"Hayatım boyunca mı? Ne kadar vaktin var?" Bütün gece. Bütün hafta. Ne kadar sürerse.

O hüzünlü bir gülümsemeyle şöyle diyor: "Ben ieki olarak çalışmak isteyen umutlu bir yazarım. Haftaya bir iş görüşmem var."

Bu, işsizliği tanımlayan en iyi ifade. Kesinlikle yazmaya devam etmeli.

Kafamı sallıyorum. "Yani, ilhamsız hisseden, bir süreliğine küçük güzelliklere güvenen, bir sonraki büyük Amerikan romancısı."

"yle bir şey." İkimiz de öne doğru bakarken yine uzun bir sessizlik oluyor. Garip anlar bile beni gülümsetiyor. Belki de o çarşaf için minnettarım.

Goldie'nin sesi yine bana ulaşıyor. "Sen ne yapıyorsun? İnsanları korkutmak ve ürkütücü malikanelerde ilk öpücükler için erkek çocuğa dönüşmek dışında."

Televizyon ve film referansları uzman modunda olduğu için gülmeden edemiyorum.

"Grafik tasarım. Çoğunlukla sıkıcı kurumsal logolar yapıyorum, ama sonunda spor ayakkabı tasarlamak istiyorum."

Çoğu insanın yaptığı gibi, benim sonsuza kadar 12 yaşında kalacağımla ilgili bir şaka yapmasını bekliyorum.

Ama bunun yerine, eli omzuma dokunuyor. "Olmaz. Bu çok havalı. Bayıldım, artık doğum günümde özel yapım bir çift istemek için kime başvuracağımı biliyorum."

."

Onunki krem ve beyaz deri Converse yüksek bilekli ayakkabı, arkasında yıldızlar, çiçekler ve kitap alıntıları var.

"Doğum günün ne zaman?"

Goldie sadece gülümser ve dudaklarını birbirine sürterek ıslak bir parlaklık katar. Anladığımı belirtircesine başımı sallar ve içkimi kaldırırım.

"Sanırım öğrenmek için burada kalmam gerekecek."

Bana attığı utangaç bakış, hafifçe nefes vermeme neden oluyor.

Serinlemek için bir yudum almaya başlıyorum, ama kumaşa çarpıyorum, engelleniyorum. Gözlerinin mizahla parladığını görünce gülüyorum.

Ağız deliğini unutmuşuz.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, Goldie bardan bir pipet alır, sonra elini yüzüme uzatır ve göz deliklerimden biri ağızımla hizalanana kadar çarşafı nazikçe çeker.

Pipetin dudaklarıma dokunduğunu hissediyorum, bu yüzden uzun bir yudum alıyorum.

"Yüzünü kapatmamalıydın," diye alay ediyor, ben de ona aynı şekilde karşılık veriyorum.

"Sen de dinozor olacaktın. Görünüşe göre ikimiz de yalancıyız."

Sinirlenerek çarşafımı tamamen aşağı çekip beni ortaya çıkarır.

"Çiçeklerle cesur bir seçim yapmışsın."

"Kadınısı tarafımla bağlantı kuruyorum."

Ne oldu bana bilmiyorum, ama saçımı elime alıp bir sonraki sözleri ağızımdan çıkıverdi. "Buradan çıkmak ister misin?"

Gülümsüyor. Devam ediyorum.

"Belki birbirimizi daha iyi duyabileceğimiz bir yere gidelim? Seni tanımak istiyorum..."

Cevap vermeden önce başını sallıyor, ama cevap verdiğinde, ben mahvolmuşum.

"Yürüyerek mi gideceğiz, arabayla mı?"

Üçüncü Bölüm

GOLDIE

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Bu gecenin öngörülemezliği karşısında neredeyse kendime gülüyorum. Ama bunun yerine, başımı yana çevirip Noah'ın geniş omzuna yaslayarak kollarımı beline doluyorum ve dünyanın hızla geçip gitmesini izliyorum.

Hiç motosikletin arkasına binmemiştim, hele ki böyle spontane bir ilk randevu hiç olmamıştı, ama yemin ederim bu gecede bir şeyler var ki, *"Hikaye için yap şunu"* diye bağılıyor.

Yine de, biraz aklımı başımda tutmayı başardım ve ayrılmadan önce Noah'ı Evie ile tanıştırdım. Böylece, kaybolursam, polis'e doğru bir eşkâli verebilir. Özellikle de tanıştıklarında dikkatini verdiğinden emin olduğum için.

"Demek sen dokuzuncu reyondaki seksi kızsın. Güzel."

Ona dik dik bakarken gözlerim fal taşı gibi açılır. O ise umursamadan, çizgi filmdeki kötü adamlar gibi durup Fester Amca'nın kafasını okşarken "O çok seksi" der.

"Noah," diyor soğukkanlılıkla.

"Evie," diye cevaplar, tam da Fester'ın ağzından ampul yanıp sönerken.

"Ve on ikinci reyondu..." Noah şakacı bir şekilde karşılık veriyor, ama sonra kaşlarını çatıyor. "Bana kötü davranma, Wednesday. Endişelenmeli miyim? Bunu sık sık yapıyor mu?"

"Evet, yapar. Hem de çok," diye dramatik bir şekilde cevaplar Evie. "O gerçek bir market kara dul. Dikkatli ol, sabah uyanamayabilirsin. Senden önce, yaşlı bir çifti korkutarak öldürmeye çalışmıştı."

Utançtan kurtulmak için çaresizce kolunu hafifçe çekerim, ama o yerinde kalır ve omuz silkip göz kırparak bana bakar.

"Eh, şansımı deneyeceğim." İç çekip sonunda sözünü kesiyorum.

"Tamam, hoşça kal. Bu kadar yeter. Şimdi gidiyoruz."

Evie yanağıma bir öpücük kondurur, Noah da Fester'ın kafasını okşar ve yine güler. "Gerçekten harika iş çıkardın" der, sonra onu oradan uzaklaştırırım.

Noah'ın elinin benim elimi kaplaması hissi beni taze hatıralardan koparır ve bininci kez gülümsememe neden olur. On dakika süren yolculuk boyunca bunu yapmıştır, iyi olduğumdan emin olmak için beni kontrol etmiştir.

Bu durum güven verici ve düşünceli olsa da, gezinti bittikten sonra bile yanaklarımdaki kızarıklığın kalıcı olacağını hissettiriyor.

Partiden çıktığımız anda, ikimiz de flörtöz ve heyecanlı bir enerjiyle dolup taşıyorduk. Ne yapacağımızı ve nereye gideceğimizi düşünürken sözlerimiz birbirine karışıyordu, sonra birbirimizin etrafında dönüyorduk, o kadar yakındık ki, bana giymem için yedek kaskını çıkarmaya çalışırken neredeyse tökezleyecektik.

Çok tatlıydı. O çok tatlıydı. O çok tatlı.

Tanrım, bu adamla birkaç saat önce tanıştım ve tek istediğim bütün gece onunla vakit geçirmek. Bu çok garip ve bana hiç benzemiyor. Ben risk alan biri değilim, risk alan kardeşimdir, ama ben evlatlık olduğum için bunun bir önemi yok, yani bu özellik bir nesil atlamış değil.

Belki de onun cesaretinin bir kısmı bana da geçmiş olabilir, çünkü o mağazada uzaklaşmaya başladığı anda, kendimi mecbur hissettim... Bilmiyorum... Sanırım *Before Sunrise* gibi 90'ların filmlerini tamamen anlıyorum, iki yabancı bir araya gelir ve tuhaf bir kimyasal bağ kurarak birlikte vakit geçirmek zorunda kalırlar.

O, kaçırmamam gereken biri gibi geliyor bana.

Şimdi, onun motosikletinin arkasında, yüzümde aptalca bir coşkuyla bilinmeyen bir yere doğru gidiyorum, gizlice onun karın kaslarını kazara ve kesinlikle kasıtlı olarak keşfedebilmeyi diliyorum, çünkü ona tutunmak, onun lezzetli kolonyasını koklamak zorunda kalmak, en tatlı işkence.

Adam sedir ağacı ve vanilya kokuyor, uykulu, şehvetli düşünceler ve pişmanlık duymadığım kötü kararlarla karışık. Lütfen, teşekkürler, bolca alayım.

Noah ışıkta yavaşlayıp durur, ben de isteksizce vücutumu onunkinden ayırırım, ellerimi kibarca ceketinin üzerine, beline koyarım. Çünkü düşüncelerim ahlaksız olsa da, bu öyle davranmam gerektiği anlamına gelmez.

Parlak siyah kaskı yana dönüyor.

"Korkutucu mu, eğlenceli mi?" diye soruyor.

"Eğlenceli," diyorum, biraz nefes nefese.

Eldivenli eli benimkinin üzerine konuyor. "Hızlı gitmek ister misin? Bu yolda hiç kimse yok."

Kalbim bir an hızlanır, ama hemen başımı sallarım.

Arkasını dönüp diğer elimi de tutar ve ikisini de ceketinin altına, karnının üzerine kaydırarak beni sabitler. Göğsüm onun sırtına yapışır.

Tanrıya şükür kız kardeşim arabasında kapüşonlu bir sweatshirt vardı, çünkü şu anda kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu görebilseydi, onun yaptıklarından ne kadar hoşlandığımı anlardı.

"Sıkı tutun, katil," diye bağırır.

Ben de öyle yapıyorum, o kalkışırken onun sağlam vücutuna sıkıca sarılıyorum. Göğsümden çıkan çığlık, gürleyen motorun sesiyle boğuluyor ve hemen yüzümü sakladığım için sırtıyla boğuluyor. Devir sayısı daha da yükselirken onun güldüğünü hissedebiliyorum.

Rüzgar, saklı kalmış olsa da yanaklarımı okşuyor ve uyluklarım gerginleşirken ona daha da sıkı sarılmama neden oluyor. Aman Tanrım, bu çok çılgın ve pervasızca hızlı. Kahretsin.

Yapamıyorum, ağaçların bulanıklaştığını görerek gizlice bakıyorum.

Vay canına. Bu his çok heyecan verici, nefesim kesilmeden önce nefesim kesiliyor. Çünkü Noah yavaşladığında, midem biraz ters dönüyor. Gülerек, göğsümün onun gergin kaslarına çarptığını hissedene kadar ne kadar heyecanlı olduğumu fark etmiyorum bile.

"Bu inanılmazdı," diye bağırıyorum, başımı geriye atarken ona tutunduğum elleri gevşetiyorum ve gökyüzüne doğru bağırıyorum, "Sen delisin!"

O sadece ellerimi sıkıyor, onları karnına bastırarak sıcak tutuyor. Ben ise omzunun üzerinden, Boston'daki en sevdiğim mahallelerden biri olan Beacon Hill'in merkezini oluşturan küçük meydandan önümde parıldayan ışıkları izliyorum.

"Buraya mı gidiyoruz?" diyorum, ama beni duymuyor.

Bazen kardeşimle birlikte sadece etrafta dolaşıp tüm kahverengi taş binaları ve tarihi hayranlıkla seyrediyoruz. Her zaman *St. Elmo's Fire* filmindeki bir sahne gibi geliyor bana, sanki krem rengi bir kazak giymem ve ayaklarımın etrafında sonbahar yaprakları uçuşup kaldırımları yanık turuncu renkle süslemesi gerekiyor gibi. Beacon Hill, Kasım ayı, yirmi dördüncü gün ve her şey tarçın rengi. Bayılıyorum.

Ancak şu anda, gittiğimiz caddeye girişi engelleyen büyük bir barikat var, bu da mantıklı çünkü her yerde insanlar var, süper kahraman ve cadı kostümleri giymiş çocuklarla her yöne yürüyen, gülüp gecenin tadını çıkaran insanlar. Bu mahalle bu tür şeylerle ünlüdür.

"Şuradaki parka mı gitmeye çalışıyorsun... yoksa Cambridge'deki barlara mı?"

Yine cevap vermiyor.

Yavaş gidiyoruz ama Noah park yeri aramıyor gibi görünüyor. Bu garip çünkü park buradan çok uzak ve barlar da öyle. Ayrıca, aşağıya inmeliydik... Tüm bu bağımsız düşüncelerim, onun bir araba yoluna girmesiyle birlikte, sonunda bir araya gelip tanışmaya başlıyor.

Dur bir dakika. Beni evine mi getirdi?

Bana güvenmemi, çünkü mükemmel bir yer bildiğini söylediğinde, insanların işlerine koyulmadan önce gittikleri bir yere gittiğimizi sandım. Oh, bu onu mahveder.

Bu yüzden ben böyle şeyler yapmıyorum. İçeri girmem mümkün değil. İçeride yatak var. Ve bu adamla yatmam mümkün değil. Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Neden erkekler böyle iğrenç? Bu gece sihirli bir geceden berbat bir geceye dönüştü.

Gördün mü, işte bu yüzden tekrar flört etmeyi boykot etmeye başlamam gerekiyor — çünkü bu şehirdeki erkekler sadece sokaklara layık. Hepsi de en sürtük sürtükler.

Bisiklet durur durmaz, onun aşırı kullanılmış karın kaslarını bırakıp bacağımı onun seksi bisikletinin üzerinden atıyorum.

"Hey, şey..." diye başlıyorum ama o da aynı anda konuşmaya başlıyor.

"Umarım sakıncası yoktur. Arkadaşım Chase, onun garaj yolunu kullanabileceğimi söyledi. Burası onun evi." Omzunun üzerinden parmağını işaret ederek kaskını çıkardı ve utangaç bir şekilde bana baktı. "Bar bar dolaşıyor, belki, muhtemelen... Her neyse, mahallede yürüyüş yapabiliriz diye düşündüm. Bilmiyorum, burası oldukça havalı ve dekorasyonlar birinci sınıf. Ve bunu Halloween'den nefret eden biri söylüyor. Ayrıca, çoğu komşu alkollü ve alkolsüz elma şarabı dağıtıyor, çünkü içki içmediğini düşünüyorum. Ve Alcott evi, *Küçük Kadınlar*'ın yazarı, buralarda bir yerde..." Küçük bir baş sallamayla dudağını ısırды, ben hayranlıkla ona bakarken aniden kararsız göründü. "Şimdi yüksek sesle söyleyince, bunun pek randevu için uygun bir yer olmadığını anladım, ama kızların 'yabancı tehlikesi' konusunda endişelenmeleri nedeniyle etrafta bir sürü insan olacağını düşündüm. Gerçi sen benim motosikletimin arkasına oldukça kolay bir şekilde atladın." Kaşlarımı kaldırdım, ama o sadece gülümsedi. "Her neyse, bar falan gibi yerlerin aksine birbirimizi duyabiliriz... Yani, hoşuna gitmezse başka bir şey yapabiliriz..."

O mükemmel. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel. Söylediklerimi geri alıyorum, bu da onunla ilgili korkunç bir sorun olduğu tezini daha da güçlendiriyor.

Gözlerimi kısarak, şimdi daha da etkilenmiş ve alçakgönüllü bir şekilde soruyorum. "Sen bir seri katil misin?"

Kafasını sallar. "Hayır, ama öyle birini tanıyan birini tanıyorum."

Kadınlara yakışmayacak bir kahkaha patlar, ama hemen alt dudağını ısırarak sustururum.

Noah motosikletin etrafında dolaşır, kendi kaskını koltuğuna koyar ve sonra iki elini ödünç aldığı kaskıma getirir.

"Ee, ne dersin... Benimle takılmak ister misin?"

Kayışı açıp çekerek beni kurtardıktan sonra, elini geri çekip kafamdaki kapüşonu çıkardı. Berbat görünüyor olmalıyım, ama umurumda değil çünkü ona aşık oldum.

Sanki otuz yaşında değilmişim gibi günlüğüme onun adını küçük kalplerle yazmamı sağlayacak, kelekler uçuran türden bir aşık olma hali. Dürüst olmak gerekirse, onun poster boyutunda gömleksiz bir fotoğrafı olsaydı, onu duvarıma asmaya ikna olabilirdim.

Aptalca kız düşüncelerim yüzünden kendi kendime kıkırdayıp, iç çekip ona cevap veriyorum.

"Koşullarım var."

O bir adım geri çekildi ve benim ayaklarım da onu takip etmek istedi. "Söyle bakalım."

Sadece iki kelimeyle nasıl bu kadar havalı olabilir?

"Gördüğün ilk Skittles paketini benden çalacağına söz vermelisin."

Kasklarımızı sabitler ve sırtarak gülümser. "Bir bebekten şeker almak ... Kabulüm. Ama sen 'koşullar' dedin, çoğul olarak."

Hafif bir esinti saçlarımın bir tutamını dudaklarımın üzerine üflüyor, ben de ona doğru yürürken onu kenara çekiyorum. Önünde durup desenli dövmelerini ve keskin çenesini geçip doğrudan gözlerine bakarak, alışılmadık bir şekilde kafamdaki düşünceyi aynen söylüyorum.

"Haklısın. Çoğuldu... Unutulmaz olmalı." Gözlerime bakar.

"Ne unutulmaz olmalı? Bu gece mi, hırsızlık mı?" Kafamı sallar. "Sonunda bana verdiğin öpücük."

Hiç düşünmeden ve cevap vermeden Noah gülümser, elimi tutar ve beni barikatın etrafından geçerek ilk randevumuza götürür. Ve yemin ederim ki, bunun son randevumuz olmayacağını umuyorum.

Yarım saat sonra, etrafta dolaşıp, her şey ve hiçbir şey hakkında konuşuyoruz. Çoğunlukla, Halloween'e karşı nasıl aynı önyargılı tutumu paylaştığımızı konuşuyoruz.

Chucky kılığına girmiş küçük bir çocuğu kaçınmak için vücudunu kaydırıyor.

"Dediğim gibi, sonbahar için buradayım, ama tüm bu kanlı şeyler bana göre değil.

Herkes katil gibi davranmak ister. Gerçek hayat yeterince korkutucu zaten. Son Skittles'ımı ağızma atıyorum.

"Katılıyorum, ama bazen biraz cadı havası eğlenceli olabilir. *Practical Magic*'i dinleyip coşarım, ama gerçekten korkutucu olan her şeyi reddediyorum. Çok kırılғанım."

"Oh, sana inanıyorum."

Gülümsüyor ve omzuna dokunurken dramatik bir şekilde yüzünü buruşturuyor, çünkü birkaç ev geride dev bir iskelet canlandığında, ona ağaç gibi tırmanmak üzereydim.

"Her neyse," diye mırıldanıyorum, o ise göz kırıyor. "O şey korkunçtu."

Hava şartlarına uygun giyinmediğim için aniden titremeye başlıyorum.

"Al," der, ceketini çıkararak.

Kafamı sallarım, ama Noah ceketini omuzlarıma geçirmiş, kollarımı içine sokup ceketin içinde boğulmama izin veriyor.

"Peki ya sen? Sen sadece tişört giyiyorsun."

Bana göre ayarlıyor ve yüzümü eğip burnuma sonsuza kadar kazınana kadar koklamamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Kulağa tuhaf gelse de, bu onun kokusuna karşı en makul tepki.

Omuzlarını silkiyor ve ellerini ön ceplerine sokuyor, bu da zaten belirgin olan pazılarını daha da büyük gösteriyor. Ama ben sadece bunu fark etmiyorum. Gözlerim sol koluna dövme yapılmış yılanın üzerinde sabitlenmiş durumda.

"Ben sıcakkanlıyım. Bir şey olmaz."

Evet, öylesin.

Bana bakar, sonra tekrar başka yere bakar.

Bekle, bu düşünceyi yüksek sesle söylemedim, değil mi? Hayır? Söyledim mi?

Birkaç saniye boyunca endişeyle gözlerimi büyütüp önüne baktım, sonra dönüp buzları kırmaya çalıştım.

"Peki, aslen nerelisin? Çünkü aksanın yok gibi geliyor. Ve burada aksanı olmayan pek fazla erkekle tanışmıyorum."

"Çok fazla erkekle tanışmayı bırak," diye alay ediyor.

Oof, bu konuda çok iyi. Çünkü söylediği her şey gülümseme yaratıyor ve bağımlılık yapıyor. Ama o devam ederken ben soğukkanlılığımı koruyorum.

"Burayla Maine arasında, hiç kimsenin bilmediği küçük bir balıkçı kasabasındam."

"Peki, New Hampshire," diyorum düz bir sesle.

Bana bakmadan gülümsüyor ve ön cephesi dev örümceklerle kaplı bir evi işaret ediyor.

"İğrenç, orada asla uyuyamam," diye gülerek ona yaklaşıyorum.
"Örümceklerden nefret ederim."

"Sevimli olanlardan bile mi?"

Bu cümlemin içindeki deliliği fark etmeden söylüyor.

İki kez bakıp ona bakıyorum. "Öyle bir şey yok."

"Affedersin ama tarantulalar çok sevimli. Tüylü bacakları var."

Bunu söylerken, parmakları saçlarımin altından boynuma doğru kayıyor, ben de istemeden vücudumu ona daha da yaklaştıırken kıvranıp çığlık atıyorum.

"Dur," diye sahte bir şekilde sızlanıyorum, sonra tüylerim diken diken olmuş gibi kollarımı sallayıp onun hareket ettirilemez omzunu itiyorum, bu da onu güldürüyor. "En sevmediğin hayvan hangisi?"

"Kediler."

"Yani kedileri sevmiyorsun, tamam." Ağzı açık kalır ve ben gülerim.

"Kusura bakma, müstehcen şakalar... çok mu erken? Kesildim mi?"

"Seni daha da sevebilirim."

Bana bakışları beni tedirgin ediyor, bu yüzden dikkatimi başka yere vermeye çalışıyorum. "Kimse kedileri sevmez. Bunu uyduruyorsun."

"Onları sevmiyorum. Onlardan nefret ediyorum. Gerçek bir küçümseme."

Nefesim kesilir, onun da yaptığı gibi olduğum yerde dururum, tam da o kollarını kavuşturup tavrını sertleştirirken.

"Onlar üstün, küçümseyici ve sadakatsiz. Sadece yargılanmak için bir şeyi barındırmayı ve beslemeyi reddediyorum."

Gülümsememi bastırmaya çalışıyorum ama tekrar yürümeye başladığımızda başaramıyorum. "Vay canına, kim seni incitti?"

O da tam olarak onaylayarak başını sallar ve yine o seksi sırtıtlarından birini atar.

"Adı Prenses Peach'ti. Ayakkabılarıma pisledi ve beni komşumla yaşamaya bıraktı. Hala kalbim kırık ve ona aldığım lazer oyuncağı duruyor."

Birbirimize gülümseriz, sonra o tekrar elimi tutar ve beni, sokağın ortasında durmuş ganimetlerini karşılaştıran bir grup gencin etrafından geçirir.

O bana baktığı anda ben de ona bakıyorum.

"Sıra sende," der, yanımı kendi yanına doğru çekerek. "Aslen nerelisin?"

"Ah dostum, bu tür sorular çok zor çünkü ben gerçekten bilmiyorum..."

Ben açıklamaya devam ederken, o bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ben evlatlık olduğum için çok az bilgiye sahibim. Tek bildiğim, on iki saatlikken harika Camilla ve Stephen Monroe'nun yanına geldiğim."

"On iki saatlik mi?"

Başımı sallıyorum. "Şey, sayılır. Oregon, Portland'daki bir karakolda, doğum belgem falan olmadan bırakılmışım. Annemle babamın beni görmesi bile Tanrı'nın lütfu oldu. Tesadüfen karakolda, çalınan bir bisikletle ilgili rapor tutuyorlardı ve annem beni kapının yanındaki bir çantada buldu. Aslında beni duydu. Bebekken sadece o zaman ağladığımı söylüyor... sanki onun adını çağırıyormuşum gibi. Beni evlat edinmeleri neredeyse bir yıl sürdü, ama sanırım kaderimde vardı. Üniversite için buraya geldim ve bir daha hiç ayrılmadım."

O gülmeden önce aramızda bir sessizlik yayılır. "Vay canına... Bu çok ilginç. Ama tanıdığım en ilginç kızdan bekleyebileceğim bir şey. Ve bana anlattığına sevindim çünkü sen ve kız kardeşinin nasıl aynı anne babadan doğduğunuzu anlamaya çalışıyordum. Birbirinize hiç benzemiyorsunuz. Hiç."

Gülmeden edemiyorum çünkü kardeşim, siyahi babamız ve İspanyol annemiz tarafından yaratılmış, doğal bronz ten rengi ile sıcak kahverengi melanin tenini mükemmel bir şekilde tamamlayan muhteşem bir melez hazine. Ve biz daha farklı görünemezdik.

"Evet, o bizim biyolojik çocuğumuz ve anne babamızın mükemmel bir karışımı. Evie, beş yaşındaki tek çocuğumuzun Noel Baba'ya yazdığı, bir kız kardeşi olmasını dileyen dilekçeydi. Ama neden İrlanda havayollarının ulusal sözcüsü gibi görüldüğüm soruluyor. Bu bazen can sıkıcı oluyor çünkü Evie'nin aksine, kime benzediğimi asla bilemeyeceğim."

Noah parmaklarını saçlarının arasından geçirir. "Hiç genetik test yaptırmayı düşündün mü? Seni akrabalarınla ilişkilendirebilen testleri?"

Başımı sallıyorum. "Evet, annem bir keresinde bana bir tane bile satın almıştı. Ama... Bilmiyorum. Daha fazlasını bilmek *istediğim* için aptalca, ama bir yandan da bilmek istemiyorum. Sadece kız kardeşimin kız kardeşim, annem ve babamın da annem ve babam olmasını istiyorum... isimlerinin yanında ekstra bir şey ya da küçük yıldız işaretleri olmasın. Sanırım şu anki hayatımı yaşamayı ve gözlerimin bu kadar güzel olmasının nedeninin, asla tanıyamayacağım insanların karışımı olmasından kaynaklandığını merak etmeye devam etmeyi tercih ederim."

Noah kaşlarını çatarak beni durdurur ve gözleri yüzümü tarar.

"Hayır, seni sadece beş saniyedir tanıyan biri olarak, senin dışında başka birine benzediğini hayal edemiyorum. Bazı insanlar

bağımsız yaratıklar olarak öne çıkmak için yaratılmıştır." Parmağı elmacık kemiğimin üzerinde hafifçe gezer. "Kimsenin yanaklarında tam olarak böyle çiller olmadığını garanti ederim."

Noah nazik.

Ve az önce bana "güzel" dedi. En kurnazca şekilde.

Dudaklarım açılır, ama hiçbir şey çıkmaz, bu yüzden onu bir elma şarabı standına doğru çekmeye karar veririm, onun bakışları altında aniden daha fazla kızardığımı hissederek.

"Sıra sende. Bana kendinden bahset... Kız kardeşlerin, erkek kardeşlerin var mı? Ailenle yakın mısın? Artık hayat hikayemi bildiğine göre, bana tüm ayrıntıları anlat."

Cüzdanını çıkarırken elimi bırakmıyor, bana uzatıyor, böylece birlikte içecekler için para alabiliyoruz. "Anlatacak bir şey yok," diye ekliyor. "Ben sıkıcı bir kasabadan tek çocuğum
Şimdi buradayım ve hayatımı en iyi şekilde yaşamaya çalışıyorum. Şimdi en ilginç kısmı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. Tamam, soğan, o katmanları soymama izin ver.

"Peki ya ailen? Hala New Hampshire'da mı yaşıyorlar? Onları sık sık görüyor musun?"

Biraz dikleştiğini ve omuzlarını geriye attığını, gözlerimden kaçarak cüzdanını cebine koyup içkisini kabul ettiğini fark etmemek imkansız.

"Babamı hiç tanımadım ve annem de ondan hiç bahsetmedi. Birkaç yıl önce bir trafik kazasında annemi kaybettim."

"Oh, çok üzüldüm. Üzgünüm, Noah."

Bana affedici bir gülümsemeyle bakıyor. "Hayır, üzülme. Sorun değil. Ben iyiyim. Sadece seni etkilemek ve hayran bırakmak için planladığım o göz kamaştırıcı şey olmadı."

Bir yudum alıp, ellerimiz hafifçe sallanarak onun yanında yürüyorum.

"Tamam o zaman," diyorum, ona bakarak. "Tekrar dene. Beni etkile ve hayran bırak. Ama şunu bil: Ben zor bir jüriyim, Penses Peach gibi."

Kıkırdar. Çok sevimli.

"Hay aksi. Tamam, baskı yok. Bir bakalım..." "Ateşle jonglörlük yapabilirim" demeden önce, gözlerinin profilime dikildiğini hissedebiliyorum.

Yüzüm birden ona döndü. "Kes sesini. Hemen yap şunu."

"En azından ilgisizmiş gibi davranırsın sanmıştım. Beni uğraştırman gerekiyordu. Kahretsin, Prenses çok hayal kırıklığına uğrayacak."

Yüzümde sahte bir şaşkınlık ifadesiyle ona doğru döndüm. "Kediler genelde hayal kırıklığına uğrar, değil mi? Biliyor musun, bu gösterişi boş ver. Hızlıca konuşalım. İlk buluşmada yapılan tüm saçma sapan konuşmaları bir kenara bırakalım."

"Randevuda mıyız?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Gözlerimi kısarak onu görmezden geliyorum, çünkü hızlı ateşime zaten onaylayarak başını sallıyor.

Kendimi işaret ettim. "Otuz. Ve Akrep burcuyum."

"Otuz bir, ama hiç bilmiyorum, ama doğum günüm 1 Temmuz."

Ooo, o bir Yengeç burcu. Bu bizi ne kadar uyumlu yapıyor, bu suç sayılır.

Başını eğiyor, parmakları dalgın dalgın benim parmaklarımın arasında yukarı aşağı kayıyor. "Sıra bende mi? Benim sosyal medya hesabım yok."

"Bana aşk bombardımanı yapmayı bırak."

Gülüyor ve bu beni milyonuncu kez büyülemiş oluyor. "En sevdiğin renk?" diye soruyorum.

"Kırmızı..."

Birleşmiş ellerimizi saçlarımın ucuna kaldırırken ekliyor, "Peki seninki?"

"Safir."

Gözlerini kırıştırır, sonra sözü devralır. "En sevdiğin çiçek?"

"Bebek nefesi... seninki?"

"Frenk soğanı."

Gözleri dudaklarıma düşerken gülümsüyorum, bir an duraksıyorum.

"En sevdiğin yemek," diyorum, bu sefer daha yavaş, o da gözlerini tekrar benimkilere diyor.

Cevap vermeden önce sırttı. "Belle Isle ıstakozlu sandviç."

"Aynı," diye fısıldadım.

Vay canına. Her ne oluyorsa, dünyayı etrafımızda küçülüyormuş gibi hissettiriyor, bizi bir balonun içine hapsediyor. Etrafımız insanlarla çevrili, ama onlar bizim içinde bulunduğumuz bu döngünün farkında değiller. Bir gecelik ilişkilere yol açan bir kimya ile birbirine bağlanan iki insanın dönüp durması, öpüşmekten kendini alamadığın için eve girerken eşyaları kırman gibi.

Ama ben onunla yatmıyorum, bu yüzden burada sıkışıp kalmak zorundayız. Ki, dürüst olmak gerekirse, bu o kadar da kötü değil.

Birbirimize deli gibi sarılmış halde duruyoruz, ta ki güvertede bir soru olup olmadığını unutana kadar. Bu yüzden, tedbir olarak bir soru daha soruyorum.

"Günün en sevdiğin saati?"

"Alacakaranlık..." diye cevap veriyorum ilk olarak, ama o sadece gözlerime bakıyor.

Ben de kaşlarımı kaldırıp onu beklerken, cevabımı bu sefer daha sessizce tekrarlıyorum.

O başını sallarken, ikimizin de ağzı bükülür, ama soruyu hiç cevaplamaz. "Evet, kesinlikle Edward'ın takımındayım."

"Hayır," diye gülerek, boş elimle göğsüne dokundum. "Sana filmi değil, günün hangi saatini sevdiğini soruyordum."

"Şimdi seni öpebilir miyim?"

Elimi bıraktığında kalbim durdu. Ama ben konuşmadan, ben başımı sallarken o çoktan eğilmişti.

Dudaklarımız, parke taşlı caddenin ortasında birleşir, sanki tüm düşünceleri durduran bir rahatlama nefesiyle, dünyayı bulanıklaştırarak, ağzının ilk dokunuşu kalıcı hale gelir, sonra kimin nefesi kimin nefesidir ayırt edemeyeceğim türden bir öpücüğe dönüşür.

Romantik, kaba değil. Kararlı, agresif değil. Mükemmel.

Noah acele etmiyor, dilini benimkine değdirerek alay ediyor, sonra geri çekiliyor ve dudaklarımızın kayganlığı birbirinin üzerinde yavaşça kayıyor. Beni sadece ağzıyla öpmüyor, aynı zamanda parmak uçlarıyla çenemi okşuyor, sonra da onu kucaklıyor.

Vücudum onun vücuduna yapışıyor, elim onun gömleğine dolanıyor, yumruk yapıyorum. Hayatım pahasına tutunuyorum çünkü "unutulmaz" demiştim. Ve ölçüt, adımı hatırlayıp hatırlamadığımsa, hayır, hatırlamıyorum. Yani, o sözünü tuttu.

O uzaklaşıyor, sıcak nefesi hala dudaklarımı yakarken, beni tekrar öpmek için yeterince yakın duruyor.

"Bu benim en iyi denememdi. Ama yeterli olmadıysa denemeye devam edeceğim."

"Belki bir kez daha denemeliyiz..." diye fısıldıyorum.

Beni keserek tekrar öpmeye başlar ve beni öncekinden daha da nefes nefese bırakır. Başım dönüyor, o ise "Daha iyi mi?" diye fısıldıyor.

Neredeyse konuşmadan başımı sallıyorum. "Evet. Ceketini geri almalısın. Terlemişim."

Gölümser ve uzaklaşır, beni gömleğini bırakmaya ve gözlerimi açmaya zorlar. Tanrım, bacaklarım titriyor.

"Siktir," diye mırıldanır, bir adım daha geri çekilirken adem elması sallanacak kadar sertçe yutar. "Yarın görüşebilir miyiz?"

Saatime bakıyorum, dişlerimi alt dudağımın üzerinde tekrar tekrar gezdiriyorum. "Yarın neredeyse bugün. O yüzden, sen söyle."

"Harika," diyor, nefes verip anlamlı bir duraklama yaptıktan sonra, "Benimle altı saat kadar daha takılıp, günün en sevdiğim saatini izlemek ister misin?"

Gündoğumu. En sevdiğı zaman gündoğumu.

"Evet, Çarşamba gününe kadar pek bir planım yok, yani..." Bugün Cumartesi.

Noah tekrar elimi tuttu ve bir şekilde birbirimizden uzaklaşarak sokağın aşağısına doğru yürümeye başladık, yüzümüzde aptalca bir gülümsemeyle.

"Hayatımda tanıştığım en ilginç kız," diyor fısıldayarak, elma şarabını yudumlamadan önce.

Ben de başımı sallarım. "Evet, kesinlikle harika bir geceydi... Hadi şimdi ateşe atacak bir şeyler bulalım da senin jonglörlüğünü izleyebileyim."

Kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor ve kahkahası gökyüzünü dolduruyor.

Sedir ağacı ve vanilya. Lezzetli.

Sözümü geri alıyorum. Sanırım Cadılar Bayramı'nı sevmeye başlıyorum.

Dördüncü Bölüm

Weonoke Kampı — yıllar önce

"Hey, sen yeni kızsın, değil mi?"

Güzel sarışın utangaç bir şekilde gülümsedi, çünkü onunla konuşan çocuk yakışıklıydı. Arkadaş canlısı olduğu için değil. Doğası gereği, onunla konuşan yakışıklı, bronz tenli erkeklere karşı şüpheciydi. Öyle olmasaydı naif davranmış olurdu. Genellikle bir amaçları vardı.

Ama bu, tam da ailesinin onu Weonoke Kampı'na kamp danışmanı olarak gelmeye zorlamasının sebebiydi.

Sosyalizasyon için, demişlerdi. *Saçmalık*, diye düşünmüş, sonra savaşta yenilmişti.

"Ben Davis." Elini uzattı, ama kız elini sıkmadı, bu da onu gülümseterek konuşmaya devam etmesine neden oldu. "Bu benim danışman olarak dördüncü yılım. İlk yılım da *başkan* olarak. Bu kaosun içinde yeni olduğunu biliyorum, bu yüzden bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Bu benim işim sayılır."

Gülümsemesi, mükemmel sıralanmış dişlerle doluydu. Kız başını salladı ve yemekhaneye götürmekle görevlendirildiği malzemeleri topladı. Ama kollarındaki son kağıt peçeteler sallandığında, adam öne atladı.

vücutları birbirine yakındı, neredeyse rahatsız edici bir şekilde. Neredeyse.

O, kadının için yığını sabitledi ve kadın, onun para gibi koktuğunu fark etti. Onun gibi erkekler arasında çok popüler olan Polo tıraş losyonu gibi.

"Cidden, utangaç olma," diye ısrar etti. "Önümüzdeki iki ay boyunca birbirimize mahkum olacağız. Eğlenceli olabilir."

Ona, sözlerinin daha fazlasını ima eder gibi baktı ve kız, bundan hoşlanıp hoşlanmadığını düşündü.

"Tamam, peki, seni rahat bırakayım." Parlak gözlü, megavatlık gülümsemesi olan çocuk utangaç bir şekilde omuz silkti ve arkasını döndü.

Geriye dönüp el sallayarak veda ettiğinde, klipsli tahtasını düşürdü ve utanarak tökezledi. Bu, onun güzel görünüşünü bozdu

ve kızı güldürdü. O anda ona güvenmeye karar verdi.

"Sonny," dedi kadının ipeksi sesi tüm genişliğiyle.

O, gözlerine bakarken ve klipboardunu göğsüne sıkıca sararken, adı ikisinin arasında asılı kaldı.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sonny."

Sanki onun adını güzel havayla özdeşleştirmiş gibi gökyüzüne doğru aptalca bir hareket yaptı.

Aptalcaydı, ama o sevimliydi, bu yüzden kız daha önce böyle bir şey yaşamamış gibi davrandı.

"Görüşürüz." Ona küçük bir selam verirken yine gergin görünüyordu.

Kız bu sefer daha geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Çocuk uzaklaşırken, kız ilk kez evinden kovulduğu için o kadar da kızgın değildi. Belki de kamp tam da ihtiyacı olan şeydi. Asla unutamayacağı bir yaz.

Beşinci Bölüm

NOAH

Kasım

"Tanrım!" diye bağıryorum, şaşkınlıkla, belimdeki havluyu neredeyse düşürüyorum. "Burada ne işin var dostum?"

Chase, buzdolabımın kapısını açık tutarken bana inanamayan bir ifadeyle bakar.

"Bana anahtar vermiştin."

"Bu bir cevap değil," diye bağıryorum, bir elimle havluyu sıkıca tutarken diğer elimle saçımı sallıyorum. "Seni öldürebilirdim."

Chase buzdolabımdan çıkardığı şişe suyu bir dikişte içer, susuzluğunu gideren derin bir nefesle cevap vermeden önce.

"Neyle? Penisinle mi? Rahat ol, güvenlik görevlileri benim evimde, nihayet yeni kameraları kuruyorlar, çünkü bazı serseriler Cadılar Bayramı'nda eve girmeye çalıştılar. Bisikletin çalınmadığı için şanslısın. Neyse, erken gelmeye karar verdim..."

Boş boş bakınca, şişeyi masaya koydu. "Erken geldim çünkü o sanat sergisine gideceğiz... geçen ay esmer kızın bizi davet ettiği... bilirsin... büyük..."

Elini göğsünün üzerinde tutarken, ben de elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Dostum, gitmeyeceğimi söyledim. Artık diğer kızlarla konuşmuyorum."

Sanki anlamsız şeyler söylemişim gibi yüzü tamamen bozulur.

"Ciddi olduğunu düşünmemiştim. Noah," diye inler. "Bu ay yüzlerce kez çıktığın 'diğer planlar' yüzünden beni reddettiğini söylersen, kendimi kaybederim."

Kollarımı kavuşturup tezgaha yaslanarak omuz silkiyorum.

"Teknik olarak, sadece üç hafta oldu."

Chase birkaç kez güler, her nefes alışında bir vurgu yapar. "Sadece ilk hafta için kayıp ihbarında bulunabilirdim." Etrafına bakınırken, sanki birini arıyormuş gibi elini başına götürür. "Noah... orada mısın? Eve gel, baban seni özlüyor."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Hadi ama. Ondan hoşlanıyorum. Beni suçlayabilir misin? Tanıştığımız gece... Kahretsin, bütün gece ve ertesi gün sürdü. O..."

"Bu 'tüm gece ve ertesi gün'," diye alaycı bir sesle beni keserek tekrar güldürdü.

"Bu kadar dramatik olma. Kişiliğin üzerinde çalışırsan, belki kadınlar senden bu kadar tiksizmez ve ikinci aşamaya geçebilirsin. Ve kız arkadaşım olduğu için benden nefret etmeyi bırak."

Sessizlik, sonra odayı onun sesi doldurur.

"Kız arkadaş mı?"

İçimden bir çığlık atıyorum. Kahretsin.

"Bu gerçek hayat değil." Bana bir bulaşık bezi fırlatıyor, ama ben eğilip gülüyorum. "Ben bir simülasyonda yaşıyorum. O, hayatının en iyi seks partneri olsa iyi olur, çünkü şimdi ikimiz için de yapıyorsun. Wingman olmaması, benim rahip dönemimde olduğum anlamına geliyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve o parmağını kaldırıyor. "Hayır. Söylemek üzere olduğun şeyi geri al. Söylediğimi duydum. Mesele şu ki..."

"Hiçbir şey," diye söylenerek havluyu geri fırlatıp onun yüzüne çarptım. "Hiçbir anlamı yok. Ve seks ve Goldie hakkında asla konuşma. Ayrıca, farkında mısın bilmiyorum ama kadınlar konuşmak denen çok havalı bir şey yaparlar. Çok güzeldir."

"Sikişmek de öyle."

"İğrençsin."

Chase bana bakıyor, gözleri her saniye daha da büyüyor. "Henüz sevişmedin, değil mi?"

"Yeter," diye inleyerek ellerimi kaldırdım, ama o güldü. "O yavaş gitmek istiyor ve ben buna saygı duyuyorum."

"Senin kız arkadaşın olduğunu biliyor mu ki? Yoksa bu, benim on üç yaşındayken *Transformers'*ı izledikten sonra tüm çocuklarıma Megan Fox'un adını vermem gibi bir şey mi?"

Neden onunla arkadaşım? Hatırlayamıyorum.

"Bu hiç de öyle değil. Ve hayır... Teknik olarak onunla bu konuyu konuşmadım, ama bu gece bunun için var."

Chase kollarını kavuşturup kendini beğenmiş bir ifadeyle bakar.

"Peki," der düz bir sesle. "Madem böyle olacak, o zaman onunla tanışacağım. Onaylamak için. Ve sen beni yakışıklı erkekler konusunda kazıkladığın için. Bu gece üçümüz ne yapacağız?"

Alaycı bir şekilde gülerim ve mutfaktan çıkıp yatak odama doğru yönelirim.

"Çok komik. Hayatta olmaz. Onu yemeğe ve sinemaya götürüyorum. Yalnız başıma."

Kahretsin. "Akşam yemeği" kısmını yüksek sesle söylemişim. Durup, ara sıra sevimli ama çoğunlukla aptal olan arkadaşşıma dönerim.

"Akşam yemeği ve sinema mı?" diye suçlar, gözleri benimkilere kilitlenir, ciddi kalmamı zorlaştırır.

Ben başımı sallarım, ama o tekrarlar... ilk kelimeyi özellikle vurgular.

"*Akşam yemeği* ve sinema." Kahretsin.

Chase boğazını temizler, avuçlarını mutfak tezgahıma koyar. "Nerede akşam yemeği yiyeceksin, Noah?"

Bilmiyormuş gibi davranıyorum. "Bilmiyorum. Seçimi ona bıraktım. İtalyan restoranı bir yer."

Son sözlerimi yavaşça tekrarlıyor ve sonra masaya vuruyor. "Yani, kız kardeşini iki kez gördün, ama ben hala bir sır mıyım?"

Tanışmak biraz abartılı bir ifade. Goldie'nin dairesinden ayrılırken, biz en sevdiğimiz yemeğin tadını çıkarırken bana merhaba dedi. Ama bir de gerçek var, bir de Chase'in gerçeği var.

Parmaklarımı başımın arkasında birbirine geçiriyorum. "Seninle benim gerçek bir ilişkimiz olmadığını biliyorsun, değil mi, deli herif? Ayrıca, onun beni sevmesini istiyorum."

"Ben senin en iyi arkadaşşınım. Ben olmadan sen olmazsın. Ve bugün kafanı çarptığına göre, Michelin yıldızlı bir restoranın sahibi olduğumu hatırlatmama izin ver." Robert De Niro'ya benzeyen bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Şu anda gösterdiğin saygısızlık, *Baba filmindekiyle* aynı düzeyde."

"Sen yıldızı hiç alamadın."

Kollarını havaya kaldırıyor. "Her zaman senin olduğunu biliyordum, Freddy!"

O bana parmağını doğrultarak kapıya doğru ilerlerken ben gülüyorum. "Bu akşam saat sekizde seni ve ev yıkıcıyı görecekim. Ama sadece ona tatlı yapacağım. Onu besledikten sonra kimi daha çok sevdiğini görecekiz."

Ona el sallayarak, "Fredo'ydu, Freddy değil, deli herif," diyorum, çünkü o tam bir deli. Telefonumu alıp Goldie'ye mesaj atıyorum, kendi kendime gülüyorum çünkü telefonumdaki adını değiştirmem gerekiyor.

Ben: Planlarda değişiklik . Bir arkadaşımızın restoranına gidiyoruz.

Rexy: Bu, hakkında çok şey duyduğum meşhur Chase mi?

Ben: Evet. Ama bana bir söz verir misin?

Rexy: Belki...

Ben: Sonrasında da beni sevmeye devam et.

Rexy: Şimdi senden hoşlandığımı varsayıyorsun. Cesur bir seçim.

Neden hep ukala tipleri topluyorum ki? Tanrım, yardım et, bu ikisi birbirlerine aşık olacaklar.

Goldie, masadaki loş mum ışığında parıldayan gözleriyle tatlı bir şekilde gülümsüyor. Dilini alt dudağının üzerine çıkararak, önümüzdeki şefle konuşurken, tesadüfen en iyi arkadaşım olan şefle konuşurken, masamıza gelen özenle hazırlanmış yemeğin devamını bekliyor.

"Yemekler inanılmazdı. Keşke daha az yeseydim de artan yemekler kalsaydı. Çok yeteneklisin."

"Yemekler inanılmazdı. Keşke daha az yeseydim de artan yemekler kalsaydı. Çok yeteneklisin."

Bu, bir köpek yavrusunun en sevdiği yerlerinden kaşınırken yuvarlanmasını izlemek gibi. Ellerini ne yapacağını bilmiyor ve sanırım kızarıyor.

"Senin için her zaman yemek yaparım." Başparmağını bana doğru uzatıyor. "Bu hiç beni takdir etmiyor."

Ben gözlerimi devirirken o bana esprili bir şekilde bakıyor. Kabul ediyorum, o kazandı. Onu daha çok seviyor, ama bu akşam bize servis ettiği mavi balıktan sonra onu suçlayamam. Balık işe yaramamış olsaydı, o da pes etmeden sadece ona tatlı gönderirdi. Pislik. Ama onun çığlık atıp alkışlaması beni daha çok etkiledi ve onu daha çok sevdim.

O içini çekiyor. "O zaman, Noah'ın kaybı. Sana her zaman minnettar olacağım."

"Siktir," diye bağırdı ve bana bakmadan dışarı koştu. "Neden o kadar harika olmak zorundaydı ki... Şimdi kız arkadaşının yemeğine zehir koyduğum için kendimi kötü hissediyorum, böylece seni geri verecekti."

Siktir.

Ona bakarken kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Chase de ne dediğinin farkında, çünkü gülümsememeye ve soğukkanlı davranmaya çalışıyor, bakışları Goldie'ye dönüyor.

Alt dudağını ısırtıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bunun için onu kirli bulaşık suyunun altında tutacağım. Yüzümdeki gülümseme kaybolmuyor, ellerimi saçlarımdan arasından geçiriyorum ve gözlerimi masaya indiriyorum, ta ki o, "Eh, sanırım onu tutacağım... çünkü hayatta kaldığıma göre." diyene kadar.

Chase boğazını temizler, ama ben Goldie'ye bakmaya devam ederim, o yeşil gözlerden gözlerimi alamıyorum. Kahretsin, o ağa kapıldım.

"Peki, planım suya düştüğüne göre, beni kız kardeşinle tanıştırtarak telafi edebilirsin."

Kafam hemen sallanmaya başlar ve onun önünde elimi sallayarak gülerek konuşurum.

"Kesinlikle olmaz. Hayatta olmaz. Kız kardeşinle bu saçmalığı ayarlamaya kalkma." Masaya doğru eğilip elini tutuyorum. "O ev eğitimi bile almamış. Eminim tuvaletten su içiyordur."

Chase alaycı bir şekilde güldü. "O bir bide, seni lanet olası cahil."

Ondan daha fazla kahkaha dökülüyor. Birçok uygunsuz şeyin ilki söylendiği andan itibaren onu seveceğini biliyordum.

Bana tekrar gülümsüyor, ben de ona gülümsüyorum, ama yemin ederim ki, aklıma gelen tek düşünce onu öpmek istemem.

Goldie, güzel ve tehlikeli bir yaratık. Erkeklerin vazgeçtiklerine inandırdığı türden. Kız arkadaşlar, bağlılık ve onun gibi birinin benim gibi birini sevebileceği gibi.

Bir çift geçer, Chase'i överek ona başını sallarlar ve o da bunu yutar, sonra dikkatini tekrar bize verir. Ama bu dikkat dağınıklığı sırasında, sevdiğim kızın en iyi arkadaşım ile tanıştığı bu anın normallliğini içime çekmek için bir saniye fırsatını değerlendiririm. Bu çok sıradan ve mükemmel bir an.

Bunu alabilir *miyim? Seni gerçekten tanısaydı, hayır.*

Chase'in sesi, göğsümdeki sıkışıklığı fark edilmeden nefes alırken düşüncelerime soğuk su gibi karışıyor.

"Peki, büyük planın ne? Benimle tanışmak çıtayı bu kadar yükseğe çıkardıysa?"

Kafasını sallayarak gözlerime bakar. "Sanırım sinemaya gidelim, ama önce yürüyüşe çıkalım mı?"

Kafamı sallayıp elini bırakıyorum, bu saçmalığı bitirmeye hazırdım, ta ki Chase hesabı önüme koyana kadar.

"Bunu ben ödemem. Bu gece bizi sen getirdin."

Ayağa kalkarım ve o gülümser.

"Seni pislik. Bu, kız kardeşinin numarası."

"Neden bir kağıt parçasına yazılmış?"

"Büyük bir jest yapıyorum." Ayakta duran Goldie'ye bakar. "Bu adamı bir daha düşünsen iyi olur. Güven bana, ona buraya getirdiği son kızı ve bunun nasıl sonuçlandığını sor..." Söylediklerini örtbas etmek istercesine öksürür. "O kız beni için onu terk etti."

"Tamamen uydurma," diye hemen karşılık veriyorum, kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Buraya başka bir kadın getirmedi, hele ki onu birine emanet etmek gibi bir riski göze almadım." En iyi arkadaşımın yüzündeki mizah ifadesine geri dönüyorum. "Bu kadın benimle konuşmayı keserse, evini yakacağım."

Goldie yine bize gülüyor, ben de ona numarasının yazılı olduğu kağıdı geri veriyorum. O masanın etrafında dolaşırken beni görmezden gelip ona dönüyor. Elini tutup dramatik bir şekilde öpüyor ve sonra da saçma sapan konuşmaya devam ediyor.

"Dinle, Noah'a fazla yüklenme. Yalan söylüyor olabilirim, ama ona yardım etmeye çalışıyorum çünkü o çirkin ve kızlar onu hiç sevmiyor. Herkes benim gibi bir kişiliğe sahip olamaz." Onun saçmalıklarına daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Bana buraya bir öpücük kondur," diyor ve yanağını ona doğru çeviriyor.

Kız öyle yapar ve o da sanki bundan zevk alıyormuş gibi abartılı bir şekilde dudaklarını ısırır. Ellerim onun belini bulur ve onu yozlaşmış arkadaşımından uzaklaştırmadan önce onu geri çeviririm.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Goldie."

"Ben de, Chase," diye seslenir kız, ben ön tarafta paltolarımızı almadan önce, arkamızda onun sesini duyarak.

"Kız kardeşinle konuşurken benim yakışıklılığımı abartmaktan çekinme. 617-374—"

Kapıdan dışarı çıkarken gülmekten kendimi alamıyorum. Dışarı çıktığımız anda, onun bana baktığını hissedebiliyorum.

"Ne?" diye soruyorum, başımı çevirip ona bakıyorum.

Vay be, çok güzel.

"Hiçbir şey. İkiniz çok yaklaşıyorsunuz. Ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Omuzlarım gülmekten titriyor.

"Hayır, ama cidden, ikiniz aile gibisiniz. Ne zamandır tanışıyorsunuz?"

Kaldırımda yürürken elimi onun eline sokuyorum. Açılmak benim için kolay değil, ama Boston'daki hayatım bunun istisnası. Burası ve şu an. Ve bu kısmı seviyorum.

"Onu sanki sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki birlikte büyümüşüz gibi, ama onunla üniversitenin önünde tanıştım. Sarhoştı, sadece iç çamaşırlarıyla çimlerin üzerinde yatıyordu. Kampüs güvenliği ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Onunla ne yapacağını bilemiyordu. Ayrıntılı bir yalan uydurup beni tanıdığını söyledi. Hatırlayınca gülüyorum. Ben sadece oradan geçiyordum, ama o çok ikna ediciydi. Ya da belki de uğraşmak istemedikleri için onu bırakmışlardır. O günden beri en iyi arkadaşız.

Eğlenmiş görünüyor, diğer elini de pazıma dolayarak ellerimizi birleştiriyor. "Seninle aynı okulda mıydı?"

"Hayır, o aşçılık okulunda öngörülemez bir rock yıldızıydı. Ailesi zengin. Wellesley'denler, bu sayede ben de Boston College'a girebildim. İşletme fakültesine adını veren birinin iyi referansı, benim en üst sıraya çıkmamı sağladı. Sanırım Chase'i doğru yoldan ayırmadığım için teşekkür etmek istediler. Onlar bilmiyorlardı ki, ben her zaman biraz baş belası bir cocuktum."

Bazı erkekler yanından geçerken gülümser. "Kötü bir çocuk muydun?"

Benden bir cevap almaya çalışmadan önce, arkamızdan bir ses duyulur.

"Hey, dostum... hey" — gözlerim onun gözlerindeyken, omzumda ısrarcı bir el hissediyorum ve duruyorum — "Seni tanıyorum. Nasılsın?"

Dönüyorum, Goldie beni bırakıyor ve onu arkama alıyorum. Mets ceketli bir adam bana gülümsüyor, ama ben şaşkın bir şekilde etrafa bakınıyorum. "Üzgünüm dostum, tanışmadık. Yanlış adamı buldun."

Adam başını sallar, konuşurken dili biraz peltekleşir. "Hayır, benim, Peter... Ronnie'nin kuzeni. Sen, şey..." Parmaklarını şıklatır. "Davis, değil mi?"

Goldie'nin yüzü omzuma yaslanır ve gülümsediğini hissedebilirim. "O Noah, Davis değil."

Adam kaşlarını çatıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, aklından geçenleri çözmeye çalışıyor. Ama benim gözlerim hala omzumda duran ele kayıyor ve o elini çekiyor.

"Vay canına. Yemin edebilirim ki... Özür dilerim." Bize selam verdikten sonra ekliyor: "Kuzenimin bir arkadaşına çok benziyorsunuz. On altı yaşına kadar her yaz Darkwater Bay'de yelken yarışları için onu ziyaret ederdim. Şimdi New York'ta yaşıyorum."

Goldie sessizce kıkırdar ve arkamda fısıldayarak, "Ve bu onun tüm hayat hikayesi." der.

Omuz silkiyorum ve gülümsüyorum. "Evet, ne diyebilirim ki? Kadının dediği gibi, ben Noah'ım."

Adam başını sallar ve bize utanarak el sallar, sonra tekrar özür diler ve arkadaşlarının yanına dönmek için tökezleyerek uzaklaşır. Biz de yürüyüşümüze devam ederiz. Sadece bir kez arkama bakarım.

"Bu çok tuhaftı," der ve daha geniş bir gülümsemeyle vücudunu bana doğru çevirir ve alaycı bir şekilde, "Tamam, itiraf et. Kanundan kaçıyor musun ve bana söylemedin... *Davis*?" Adı vurgulayarak beni güldürür. "Ve Darkwater Bay'de ne oldu? Beni FBI'yı aramaya zorlama. Bir kızın erkek arkadaşının kim olduğunu bilmeye hakkı var."

"Çok komik," diye gülerek onu uygun bir sokağın gölgesine doğru döndürdüm, vücudu benimle tuğla duvar arasında sıkışmış durumda. Aşağıya baktım, elim onun yanındaki duvarda.

"Erkek arkadaş, ha? Emin misin?" Gözlerimiz birbirine kilitli kalır, sessizlik uzar ve sonra o dudağını ısırır. Ben sırtarım. "Çünkü ben öyleyim."

O da başını sallar. "Ben de."

"O zaman gerçeği söylemeliyim. Ben Hempstead'lı dürüst bir vatandaşım. Ama itiraf etmem gereken bir şey var..."

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, çenesi meydan okurcasına yukarı doğru çıkıntı yapıyor. "Kız arkadaşımı öpmek için can atıyorum."

"Peki seni engelleyen ne?"

Kahretsın. Bir anda ona yaklaşıyorum. Dudaklarının dudaklarımdaki hissi aklımı kaçırmak istememe neden oluyor. Bu öpücük ilk öpücüğümüz gibi yavaş ve tadını çıkaran bir öpücük değil. Hayır, biz zaten dağınık ve ateşliyiz, aciliyetle donanmışız.

Bir ihtiyaç.

Parmaklarım saçlarının arasına dalarken, onun parmakları da belime dolanıyor ve sonra açgözlülükle sırtıma doğru yükseliyor. Onun vücudu benimkine uyum sağlarken, bu beni onaylayarak mırıldanmaya itiyor.

Nefeslerimiz boğuk, dillerimiz alaycı, yapmamamız gereken bir şey yapıyoruz.

Alt dudağının hassas etini ısıriyorum, o inlerken neredeyse titriyorum. Bu ses, arzumun hissettirdiği kadar güçlü. Diğer elim boynunu kavrarken, başparmağım boğazında yukarı aşağı hareket ediyor.

Siktir, onu istiyorum. Altımda, üstümde. Her yerinde.

Hayatımda hiç bir kadının benim adımı inlemesi bu kadar çok istememiştim. Öpüşürken kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor, kendimizi o ana kaptırıyoruz, tüm dünya gittikçe bulanıklaşıyor.

Kendimi çok vahşi hissederek geri çekiliyorum. Kendimi kontrol etmem gerekiyor, ama gerçekten istemiyorum, dudaklarımız birbirine değmeden onun düzensiz nefesini duyuyorum.

Yutkunuyor ve gölgede bile olsa, cildindeki kızarıklığı görebiliyorum.

Onu tekrar öpmek istiyorum.

Goldie de aynı şeyi düşünüyor olmalı ki çenesini kaldırıp bana tek bir masum öpücük veriyor, sonra bunu tekrar tekrar yapıyor, ta ki alt dudağını benim dudaklarımın arasına zorlayarak beni kendine çekene kadar.

"Siktir beni," diye fısıldıyorum, pes ederek.

Kendimi durduramıyorum. Daha fazlası için geri döndüm, dilini tadiyor ve kendi dilime karşı sıcaklığını hissediyorum. Kolları aramıza giriyor ama sadece parmaklarını çeneme kaldırmak, yüzümü okşamak için, birbirimize kaynaşırken, o kadar sıkı bir şekilde birleşiyoruz ki, bu uygunsuz bir hal alıyor.

Biz saf, katıksız şehvetiz. Karanlık odalarda yapılan türden şeyleri yapmak üzere olan iki çocuk. Ama şimdi seksle dolu enerjinin Pandora'nın kutusu açıldığına göre, sonuçlarının kölesiyiz.

Kollarını boynuma doluyor ve düşüncelerim onu öpmekten, her bir parçasını öpmek için geçiyor. Onu açıp, terli ve bitkin, nefessiz ve doymuş olana kadar onu sikmek için.

Ağzımı ondan ayırıyorum, başım dönüyor, zihnim uçuyor.

Neredeyse nefes nefeseyiz, ona gülümserken, aramızda kutsal bir alan yaratmak için duvara yaslanıyorum.

"Sen bir katilsin... Kesinlikle bir kara dul. Hadi, beni öperek öldür."

Gülmeye çalışıyor, ama sesi havada kalıyor ve kısa nefesler arasında kayboluyor. Parmaklarını şişmiş dudaklarına götürüyor, utangaçça başını sokağa çevirirken parlaklığı siliyor. Dudaklarımı ısıırıyorum, sonra başımı eğip çenesini nazikçe öpüyorum.

Onun nesi var böyle? Ağız sulandıran bir kadın.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, onun yumuşak teninin tadına kapılmış olarak. "Hayır," diye sessizce gülüyor. "Seyircilerimiz var."

Dudaklarım isteksizce ondan ayrılırken başımı kaldırıyorum, kısılmış gözlerimle onun bakışlarını takip ederek caddeyi geçen bir grup insanı görüyorum. Gülüyorlar, hepsi sırayla omuzlarının üzerinden bize doğru bakıyorlar.

Gülümserim ve Goldie'nin yüzünü göğsüme saklayarak utandığını hissederim, sonra bana fısıldar, ben de bir elimle başının arkasını kapatır, kolumla onu korurum.

Söylediği her şey gömleğimden titreşimlerle bana ulaşıyor ve onu duyabildiğimi söyleyebilmeyi isterdim, ama duyamıyorum. Çünkü gözlerim hala sabit bir noktaya kilitlenmiş durumda.

Caddenin karşısında, insanlardan yaklaşık yirmi metre ileride bir silüet var. Bir sokak lambasının ışığının hemen dışında. Hareketsiz bir heykel.

İzliyor.

Gülümsemem yavaşça kayboluyor, çünkü kanım donuyor.

Bir araba geçiyor, lastikleri hissettiğim gerginliği yansıtıyor, ama heykel sadece başını eğmek için hareket ediyor.

Birinin sana baktığını hissetmek tüyler ürpertici, sanki omurgana buz gibi bir his. Daha önce de söyledim: Erkekler her zaman tetiktedir. Ama sorun erkekler değil. Sorun benim.

Ve bunun benim içimde kaynayan paranoyam mı yoksa gerçekten hissettiğim şey mi olduğunu bilmiyorum. Ama öfke, hissedilir ve yoğun, çatlamış asfaltta sürünerek bize doğru yaklaşıyor. Gözlerim daralıyor, boşluğu deliyor, adrenalin damarlarımdan akmaya başlayınca nabzım bir kademe atlıyor.

Belki de savaş ya da kaç? Hayır, her zaman savaş.

Sanki kendimi haklı çıkarmak istercesine çenem gerilir ve sokağın dışına doğru kararlı bir adım atarım, ama Goldie beni yerinde tutar, gömleğimin dışından göğsümü öper, soğuk elleri gömleğimin hemen altındaki karnımı okşamaya başlar. Bu, birkaç kez hızlıca göz kırpmama neden olur, sonra onun dokunuşuyla karın kaslarım kasılır ve sert bir nefes veririm.

Dahası, bu hareketimdeki ivmeyi kırıyor ve ona bakmamı sağlıyor.

"Hey, buradan gitmeliyiz," diyor, benim tepkime aldırış etmeden.

"Hayır, önce..." diye başlıyorum, caddenin karşısına bakıyorum, ama cadde boş.

Sanki gerçek olanı ve önümde duran şeyi sabote etmek için gönderilmiş bir halüsinasyon gibi. Onunla cadde arasında sadece iki kez gidip geldim ve Goldie savaşı kazandı.

Şu ana odaklan, Noah.

"Ne olana kadar?" diye soruyor, ben ona bakarken kaşlarımın arasında derin bir V şekli oluşuyor.

Ama ben bunu kafamdan silip gülümsedim. "Benim kız arkadaşım olmaktan pişman olmayacağına söz verene kadar olmaz. Artık köpeği gördün, biliyorsun."

Beni itip, beni gömleğimden sürükleyerek sokağın dışına doğru geriye doğru yürümeye başladı.

"Bu kolay bir cevap, ama sabah tekrar sorarsan daha iyi olur."

Altıncı Bölüm

GOLDIE

Noah'ın sırtı, nefesini kesecek kadar güçlü bir şekilde kapıya çarpar, ama o hiç etkilenmez, yüzümü okşarken, dudaklarımız bizi yormak için ellerinden geleni yapar.

Onun bisikleti garaj yoluna girdiğinden beri öpüşmeyi bırakmadık. Sanki evren seksi zamanın çanını çalmış ve biz açlıktan ölüyormuşuz gibi.

"Üzgünüm," diyorum, heyecanlı kahkahalar ve şehvetli sabırsızlık arasında gidip gelirken, o arkasını dönüp ön kapıyı açmaya çalışırken yüzlerimiz garip bir şekilde çarpışıyor.

"Anahtarlar," diye dudaklarıma fısıldayarak, ona yardım etmem için beni teşvik ediyor.

Elimizi cebine sokup çıkarmaya çalışıyoruz, lanet olası kapıyı açmaya çalışıyoruz, öpüşmeyi bırakmadığımız için nefesimiz kesilmiş durumda.

Ama durmamız mümkün değil.

"Aman Tanrım," diye inliyorum, o benim enseme tutarken, anahtarları unutmuş, sadece dudakları hatırlıyorum. "Sadece kır şunu."

Yalvarışıma, anahtarının kilide girme sesi eşlik ediyor.

Tanrıya şükür.

Noah kapı açılır açılmaz beni döndürüyor, beni evine doğru itiyor ve ardından kapıyı arkasında kapatıyor. Kimin kıyafetleri önce çıkıyor bilmiyorum, ama hemen birbirimize saldırıyoruz.

Ceketlerimiz yere düşerken gürültü çıkarır. Ayakkabılarımızı çıkarırken popom kanepenin üstüne basar. Ve çantam kanepeye fırlatılırken, onun kemeri bir çırpıda çıkarılır.

Omuzlarım sıçrayınca o gülümser, ben de aynı şeyi onun dudaklarına yaparım.

Vahşiyiz. Ama otuzlu yaşlarda biriyle tanıştıktan sonra geçen bir hafta, köpek yılları gibidir, bu yüzden bir ay açlık çekmekle eşdeğerdir.

Dikkatsizce öpüşüyoruz, oturma odasından geçerken birbirimizden uzaklaşıp tekrar birbirimize dalıyoruz. Sadece aşağıya bakmak için bu öpüşmeyi bozma riskini alıyorum, gömleğimin düğmelerini bulmaya çalışıyorum, ama gözlerimi kaldırdığımda Noah'ın gömleği başından kayıyor.

Tanrım. Ağzım kurur.

Saçları dağınık ve belki de eskisinden daha seksi, gözleri ise daha da mavi parlıyor. *Buraya* geldiğimizde nasıl görüneceğini haftalarca merak ettim ve tüm beklentilerimi aştı.

Onun karın kaslarının her bir çizgisine ve göğsündeki belirgin kaslarına odaklanmış bir şekilde, bir şeye çarpacak mıyım diye bilmeden geriye doğru yürüyorum. Boynundan başlayan dövmeler, göğsüne ve kollarına kadar uzanıyor, hatta on iki kaslı karın kaslarını bile kaplıyor. Aslında, alt karnındaki V şekline kadar uzanıyor ve kot pantolonunun üst kısmının altında kayboluyorlar. Sanki muhteşem bir zırh gibi, onun heykel gibi vücudunun hassasiyetine bakmamı sağlıyor.

Tek eliyle kot pantolonunun düğmelerini açıyor, fermuarını indirip kaslı bacaklarından aşağı indiriyor ve pantolonunu çıkarıyor.

"Çok güzelsin," diyorum, gömleğimin son düğmesine ulaştığımda nefesim daha da kesiliyor ve gömleği düşürüyorum.

Bana doğru yaklaşıyor, adımlarımdan daha hızlı, çenesi gevşemiş ve bakışları benimkilere saplanıyor.

"Yatak, yer ya da tezgah."

O üç kelimeyi sesinde uygunsuz bir sertlikle söyler ve ben titrerim, yaptığım her şeyi unuturum, gözlerimi yarı kapalı tutar ve başım döner, cevap veremem.

Noah aramızdaki mesafeyi kapatır, elini uzatır ve belimden elimi nazikçe çeker. Sözleri ise o kadar nazik değildir.

"Uh-uh. Çekil. O benim için."

Parmak uçları yavaşça cildimi gıdıklıyor, sonra parmaklarını kot pantolonumun üst kısmına kıvrıyor ve beni öne doğru çekiyor. Nefesimi tutuyorum, sonra gülümsüyorum, alt dudağımı ısırıyorum, o dişlerinin arasında bir hışırtı çıkararak beni kendine çekiyor, gözleri göğüslerimin şişkinliğine odaklanıyor. Hala siyah dantelle yarı gizli durumdalar. Diline hipnotize olmuşum,

alt dudağının en baştan çıkarıcı kısmını yaladıktan sonra dişlerinin arasına alıp yavaşça dışarı çıkmasına bakıyorum.

Oda birdenbire daha sessiz hale geldi, daha önce hissettiğimiz çaresizlik, onun niyetiyle yer değiştirdi: Noah bunu tatmak istiyor.

Sesi, gece geç saatlerde FaceTime'da konuştuğumuzda arzuladığım o sessiz, seksi bariton sesine dönüşüyor.

"Altı aydan fazla bir süredir kimseyle yatmadım. Hazırım. İstersen sonuçları gösteririm."

"Tamam... evet, hayır. Ben de... ya da ben de..." Tüm sözlerim karışık ve onun etkisiyle imkansız hale geliyor, bu yüzden kendimi düzeltmeden önce kıkırdayarak gülüyorum. "Demek istediğim, ben de hazırım. Ve çok uzun zamandır kimseyle yatmadım."

Kot pantolonumun en üst düğmesi patladı, şaşkınlıktan omuzlarım gerildi, sonra yumuşak karnımda tüylerim diken diken oldu. Noah bana bakıyor, yüzünde hafif bir sırıtiş var, parmakları fermuarı tutuyor. Ve sonra, neredeyse sadistçe, yavaşça fermuarı indiriyor.

Metalin yırtılma sesi odayı doldurur, aramızda dans eden enerji gibi çıtır çıtır sesler çıkarır.

"Hap kullanıyor musun?"

Birinin bu beş kelimeyi bu kadar çekici ve seksi hale getirebileceğini hayatta düşünmezdim. Kalbim her yerimde çarpıyor, ağzımdan tek kelime bile çıkmıyor. Hem de her yerimde.

Noah'ın elleri kot pantolonumun önünden kalçalarımaya doğru kayıyor, avuç içleri tenim üzerinde kayıyor ve sonra parmaklarını kot pantolonumun içine sokup onu vücudumdan çıkarıyor. Bunu yaparken gözleri hiç benimkilerden ayrılmıyor.

Orta parmaklarını tangamın altına sokup onu da aşağı doğru çekince göğsüm hızla inip kalkıyor.

"Goldie..."

Adımı söyledikten sonra yaptığı duraklama, gözlerimi kapatıp bir sonraki seksi heceye konsantre olmamı sağlıyor.

"Killer, izin verirsen, bu gece senin içinde ölmek istiyorum. Çıplak. Çünkü tek düşünebildiğim, sikimin her yerine senin dölünü dökmek istediğim." Benim açıktaki kalan merkezime hava çarptığını hissettiğim anda, o benim ağzımı öpüyor. Gözlerim açılıyor ve o beni sadece kelimelerle siktiği sırada gözlerime bakıyor. "Bunu ister misin, bebeğim? Çıplak sikimin senin amının içinde olmasını?"

Gözlerim onu takip eder, kıyafetlerimle birlikte yere çöküp önümde diz çökmesini izler. Çenesini kaldırıp bana bakar ve ay ışığıyla aydınlanan odada bu o kadar çarpıcıdır ki, verebileceğim tek bir cevap vardır.

"Evet, çok..." Yutkunuyorum. "Ve evet, doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Gözlerim, nefesinin sıcaklığının gıdıklamasını hissedince tekrar açılır, sonra ıslaklık soğur ve amımın üzerindeki yumuşak tüylerin üzerinde parlar.

"Siktir, bu çok seksi," diye fısıldadı.

Noah'ın yüzü öne doğru eğilirken, avuçlarıyla yuvarlak kıcımı okşar, sanki öpüşüyormuşuz gibi dilini klitorisimde gezdirir. Sert bir nefes alırım, içgüdüsel olarak saçlarını kavrar ve başını tutarım, muhteşem bir saldırıya uğrarken. Beni yalarken midem kasılır, kendimi kontrol edemeyerek biraz eğilmeme neden olur.

"Tanrım. Siktir."

Beni nazıkçe öpmeye başlar, öperken homurdanır, dili klitorisimin üzerinde ve çevresinde dolaşır, şehvetimin izlerini yutar. Tanrım, bu adam yalamayı biliyor. Sanki ağzıma yaptıklarını amıma da yapıyor gibi.

Noah sadece beni sikmek istemiyor. Her şekilde izini bırakmak istiyor.

Ve işe yarıyor. Çıtaı yeniden belirledik.

"Noah, sanırım dayanamayacağım. Bu çok fazla," diye nefes nefese söylüyorum, bacaklarım beni zar zor ayakta tutuyor.

O, beni zevkine vararak mırıldanıyor ve beni çökertiyor. Ama düşmek yerine, kolu kalçalarımı sararak beni yerinde tutuyor. Baskı uygulayarak sekiz rakamı çiziyor, şişmiş klitorisimi manipüle edip okşuyor, sonra emiyor ve yüzünü benden çekip bana bakarken pop sesiyle bırakıyor.

Titriyorum, inlememin ortasında, ellerim yanaklarına düşüyor, kırık nefesler ciğerlerimden çıkıyor.

"Bunda çok iyisin."

"Dilimde bu kadar iyi tadı olman benim suçum değil."

Bunu kanıtlamak için, dudaklarını kaplayan şehvetimin hafif parlaklığını yaladı ve bu, gördüğüm en seksi şeydi.

"Çık dışarı," der, başını ayaklarımın dibinde duran pantolonuma doğru hareket ettirir.

Onun avuçları belimde yukarı aşağı kayarken karnıma ateşli öpücükler kondururken ben de itaat ediyorum. *Bunu şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks olarak nitelemek için henüz çok mu erken?*

Noah ayağa kalkar ve gözlerim kışkırtıcı bir şekilde boxer şortundan dışarı çıkan şişkinliğe kayar. Etkileyici uzunluğunun tüm izi görünür ve görünüşe göre Noah'ın yaydığı enerji samimidir. Çok büyük bir penisi vardır.

Hayır. Henüz çok erken değil.

Tek düşünebildiğim, onu hissetmek istediğim. Her yerinde.

Omuzları içe doğru çekilirken, elini iç çamaşırının dışından penisinin üzerinde yukarı aşağı gezdirir ve seksi bir inilti çıkarır, sanki biraz rahatlamak için çaresizmiş gibi bir anlığına gözlerini kapatır. Benim de hissettiğim aynı ateşli ihtiyacı gidermek için biraz sürtünme.

"İlk soruma cevap vermedin," diyor, elleri belimi bulurken bakışları benimkilere dönüyor.

Soru mu?

Yine geriye doğru çekiliyorum, bu sefer Noah'ın hızında. Önce mutfaktan geçiyoruz, başını tezgaha doğru sallıyor, sonra kaşlarını kaldırıp "Ya da" diyor ve yere bakıyor. Durmuyoruz, hala geriye doğru ilerliyoruz, koridora dönüyor ve sonra elleri belimden bırakıp yatak odasının kapısını açıyor.

"Ya da?"

... yatak, zemin veya tezgah.

"Üçü de," diye aceleyle söylüyorum.

Ağzımız birbirine yapıştığında hemen havaya uçuyorum. Islak, sert öpücükler öncülük ederken, beni yatağa taşıyor. Yumuşak yatağa düştüğüm anda, bacaklarım belinden hiç ayrılmadan, sert vücuduna kalçalarımı sürtüyorum ve aynı anda inliyorum.

Onun büyük elleri ön kollarımı yukarı kaydırır, bileklerimi sertçe kavrar, başımın üstünde sabit tutar ve dudakları benimkilerden ayrılırken çeneme saldırmaya başlar, boynumun kıvrımına doğru iner.

"Noah... bu çok iyi geliyor."

Bacaklarım daha sıkı sıkışırken o tekrar bana srtnyor. Vücudumuzun arasındaki sürtünme düşüncelerimi bulanıklaştırıyor. Boynumu ısırđıđını hissediyorum, sonra o noktayı nazikçe diliyle okşayıp emiyor.

Nefes nefese kalıyorum, onun ağır vücuduna karşı kıvrılıyorum, dokunuşlarının altında kıvranıyorum. Çünkü o bir şekilde doğru düğmelere basıyor. Benim bile var olduğunu bilmediğim düğmelere. Ben ilk kez bir erkekle yatan ve onun bana öpücük izi bırakmasına izin veren türden bir kız olmadım hiç. Ama bir şekilde, Noah'la birlikteyken, bana vereceğini bildiğim zevki bekleyerek tüm vücudumu onun izleriyle doldurmasına izin verdim.

"Durmamı söyle, dururum," diye inliyor, bu sefer yeni bir yeri daha sert emerek, cildimi ağzına çekiyor.

Bu izi inkar etmek imkansız.

"Mm-hmm," diye inledim. "Durma. Durma."

Başını kaldırmadan önce tenime gülümsediğini hissediyorum. "İyi, çünkü daha yeni başladım."

Hala beni bastırıyor ve dişleriyle göğüslerimin üzerindeki dantel styenimi çekip çıkartıyor, beni çıplak bırakıp dik göğüs uçlarını emmeye başlıyor. Zıplama hissinin verdiği zevkten inliyorum. Dilinin, ağzıyla onu çevreleyen yumuşak eti pmeden önce, przly tomurcuğu daireler çizerek emip ısırması, gğmden porno filmlerine layık inlemeler çıkmasına neden oluyor.

"Tanrım, evet."

Taraf değiştiriyor, aynı şekilde beni bırakıyor, sonra dili fırlıyor, göğüslerimin arasından boğazıma kadar yalıyor ve ağzını açarak öpücükler yağdırıyor.

Yine kalçalarını onun uzunluğuna srtyorum ve o da bana doğru sallanıyor. Bu cennet gibi. Ağzımdan uzaklaşıyor, yanaklarımı öpüyor ve kulağımın altındaki yumuşak noktaya doğru ilerliyor. Tanrım, Noah tüm vücudumu öpmeye kararlı. Bundan eminim.

Beni orada tutmak için ısrarının ağırlığını hissederek bileklerimi ekiştiriyorum. Sesim, arzumla boğuk ve kalın.

"Sana dokunmak istiyorum," diye tekrar deniyorum. "Bırak da..."

Ağzını ağzıma yapıştırıyor ve beni bırakıyor, sonra bir anda ikimizi de ters çeviriyor. Bacaklarım açılıyor ve onun üzerine oturuyorum, ellerini anında karnımda gezdiren bu muhteşem yaratığa bakıyorum.

Ellerimi arkama uzatıp styenimi çözdüm ve çıkardım.

"Hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmemiştim," diye düşünür, göğsümü avuçlayarak, başparmağıyla meme ucumu okşar.

Yataktan iterek, neredeyse yüz yüze geliriz. "Sana dokunmadan duramıyorum." Göğsüm inip kalkarken, avucunu saygıyla göğüs kafesime, göğüslerimin arasına bastırır. "Bütün gece bunu yapabilir miyim?"

Bana utangaçça bakar, gözlerini göğüslerime indirir, sonra tekrar gözlerime bakar.

Onun omuzlarına parmak uçlarımı getirip, derisini okşayarak resim ve desenleri izlerken, nefesinin kesilmesiyle gülümserim.

"Evet. Bütün gece. Çünkü beni öptüğün geceden beri senin nasıl hissedeceğini merak etmekten kendimi alamadım."

Noah tek kelime etmeden gözlerini gözlerime dikti, elimi tuttu ve dilini avucumun üzerinde şehvetle gezdirdi, sonra dilini göğsüne doğru kaydırıp ve elimi karnına doğru aşağı doğru çekerek nefesimin kesilmesine neden oldu. Çünkü elimi boxer şortunun içine sokmuş ve kendini okşamaya başlamıştı.

Yutkunur. "Nasıl hissediyorum, Goldie?"

Elimde sıcak ve kalın. Derisi pürüzsüz, ama sert penisinin etrafındaki çıkıntılı damarları hissedebiliyorum, elimde sertleşmiş.

"İyi vakit geçirmek gibi," diye cevap veriyorum kurnazca, sertleşmiş organını elimle daha sıkı kavradığımda keskin bir nefes verirken sırıtarak.

Elimi dairesel hareketlerle yukarı doğru kaydırıp nazikçe aşağı doğru bastırıyorum, dikkatli okşamamın etkisiyle kalçalarının istemsizce sarsıldığını hissediyorum.

"Siktir. Bu his...", onun penisini okşarken, orgazm vaat etmeden ona yeterli rahatlamayı sağlarken, tek söyleyebildiği budur.

İnleyerek boynumun arkasını tutar ve beni öpmeye başlar, ama ben ona dokunmaya devam ederim.

Noah'ın diğer eli vücudumu dolaşüyor, göğüslerimi yoğuruyor, sonra parmak uçları öpüşürken şişmiş dudaklarımızla köprücük kemiğimi okşuyor. Ateşliyiz. Ateş içindeyiz. Aramızdaki sıcaklık her dokunuşla artıyor ve çoğalıyor.

Sallanmaya başlıyorum, vücudum ona sağladığım şeyle uyum içinde.

"Siktir beni," diye fısıldıyorum bir kez, sonra iki kez, dudaklarımız o kadar yakın ki, ciğerlerine hava üflüyorum.

"Kaldır," diye homurdanıyor ağızıma, ben elimi onun penisini çekmeden önce. Dudaklarımı ısırıyor, sonra acıyı emerek yok ediyor, bana sırtıyor.

Penisini iç çamaşırından çıkarır, penisinin üzerindeki kaygan ön sıvı benim girişimi çevrelemesi için ona yer açmak için iç çamaşırını beceriksizce aşağı doğru iter.

Dizlerimin üstündeyim, omuzlarını tutuyorum, ıslaklığımın içinde kendini okşarken, klitorisimin üzerinde arzularını sürterken ve geri dönüp onu istediğim yere getirirken ona bakıyorum.

"Lütfen," diye nefes veriyorum, onu içime çekebilmeyi dileyerek.

"Henüz değil. Önce senin her yerini benim her yerimle sikmek istiyorum

."

İnleyerek kendimi onun üzerine indirmeye çalışıyorum ama o belimi tutuyor ve kulağıma fısıldıyor.

"Dilimi istemiyorsun..."

Boynumun dibinde düzleşir, boğazımı ve çenemi yukarı doğru çekerek ağızıma dalar. Ama çok çabuk çekilir.

"Ya da dişlerimi..."

Belimde olan eli göğsüme bastırıp beni geri iter, sonra nefesimi kesecek kadar sertçe meme ucumu ısırır.

"Ve henüz parmaklarımı bile kullanmadım..."

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldururken, labiyamı ayırıp beni açıyor, sonra parmaklarını şişmiş klitorisimin her iki yanına doğru kaydırarak tüm hassas sinirleri ateşliyor.

Vücudum ona eriyor, parmaklarını bir araya getirip yavaş, şehvetli dairesel hareketlerle tomurcuğumu okşarken verdiği her şeyi kabul ediyorum. Kalçalarımı sallıyorum, sadece parmaklarının benimle oynayan yavaş, ritmik hareketleriyle değil, aynı zamanda girişime hazır olan ve hafifçe bastıran penisıyla de tahrik oluyorum.

Her hareketimde, sanki hayatı boyunca bunu bilmiş gibi vücudumu okşarken, penisinin başı ağızımı defalarca hafifçe okşuyor.

"O sesi çıkarmaya devam ediyorsun." Tehditkar bir şekilde inliyor. "Siktir, çok seksisin."

Ne tür sesler çıkardığımı bile bilmiyorum çünkü tek konsantre olabildiğim şey, onun altımda kendini okşarkenki hissi ve

parmakları hızlanıp benimle oynarken.

Tanrım, benim girişime mastürbasyon yapmasının ahlaksızlığı neredeyse beni o anda boşaltıyor.

"İçimde olmanı istiyorum Noah. Lütfen..."

Başım geriye düşüyor, boğazımı öpmesi için ona açıyorum. Ve o da öyle yapıyor, sert ve çaresizce.

Bu duyguya kapılıyorum. Ona ihtiyacım var. Konuşamayacak hale gelene kadar beni sikmesini istiyorum. Patlayacakmışım gibi hissediyorum.

"Noah," diye neredeyse derin, nefes nefese bir nefesle söylüyorum çünkü vücudum heyecanlanmaya başlıyor.

Ama tek söyleyebildiğim bu, çünkü Noah da artık dayanamıyor. İçime giriyor, beni o kadar sertçe aşağı çekiyor ki, sanki tüm nefesim kesilmiş gibi hissediyorum.

"Siktir," diye bağırır.

Vücutlarımız sıkıca birbirine yapışmış durumda. Kollarımı boynuna doluyorum ve ikimiz de bizi saran duyguya kapılarak hareketsiz kalıyoruz.

Göğsünün inip kalktığını hissediyorum, benimki de aynı şekilde, ikimiz de hareket edemiyoruz çünkü daha önce hiç böyle bir mutluluk hissetmemiştim. Gergin vajinam, içimde titreyen sert penisi sıkıca sarıyor çünkü o kadar tahrik olmuşuz ki, bu anı geçemeyebiliriz.

Boynumdaki sıcak nefesi, hareket etmeye başlamadan hemen önce yavaşlar, beni geriye doğru sallarken, çok hafifçe dışarı çıkar, sonra tekrar içeri iter.

"Çok. Çok. İyi."

Onu yavaşça öpüyorum, onun hızına ayak uydurmaya çalışırken amım kasılıyor, ama o bizi tekrar döndürüyor ve tekrar üstüme çıkıyor, avuç içlerini yatağa bastırarak tüm ağırlığını benden uzak tutuyor.

Çıkarıp tekrar içeri giriyor, pelvisi benimkine sıkıca bastırıyor. İyi bir sakin yapması gerektiği kadar acıtıyor. Beni çok iyi sikildiğimi hatırlatacak kadar ağrıtabilecek.

Elim onun kıcını kavrar, acele etmeden yavaşça başladığında daha fazlasını isterim, kasık ve göbek deliği arasındaki kasların her seferinde klitorisimi okşamasına izin veririm.

İnliyorum, gözlerimi kapatıyorum, bacaklarımı daha da açıyorum ve her itişte kendimi kaldırıyorum, her şeyden daha fazlasını istiyorum.

"Bana bak." Hedonistik bir zevkle birbirimize bakarken, avucunu boğazımın dibine koyuyor.

Ağzım açılır, onunkiyle eşleşir, gözlerim onun penisinin her çekişinde geriye doğru titrer.

"Adımı söylemeni istiyorum. Komşuların duyması için söyle." Gülümser ve hızını artırır.

Bacağımı onun kalçasına doğru çekerek ona daha da derin bir aç sağlıyorum ve o da bu avantajı sonuna kadar kullanarak G noktamı vururken çenesinin gerildiğini izliyorum.

Siktir. Bu çok iyi geliyor.

Noah'ın penisi içeri girip çıkarken, kalçalarının yanları elim altında çukurlaşıyor.

"Boşalmak ister misin, bebeğim? Söyle bana..."

Sesi yasadışı olmalı çünkü şu anda onun istediği her şeyi yapardım.

"Evet... İstiyorum... Lütfen..."

Nefesi ağırlaşıyor, boğazımı saran eli biraz daha sıkıyor.

"Parmaklarını kullanman mı gerekiyor?"

Onun yüzü boynumun kıvrımına gömülmeden önce hızla başımı sallıyorum ve o da elimi göğsünden çekip aramıza kaydırıyor. Bir el parmağım tomurcuğumu bulurken, diğer el parmağım onun belirgin kalçasına yapışık kalıyor.

"Benimle birlikte kendini sik."

Onun avucunun altında yutkunuyorum, boğazım çok kuru olduğu için hareketim zorluyor. Sürtünmeye başlıyorum, ama Noah elimi tutuyor ve tekrar "Daha ıslak hale getir" diyor, sonra iki parmağımı onun penisine birlikte içime kaydırıyor.

"Tanrım," diye boğuk bir şekilde inlerim, sonra parmakları çekilir ve klitorisime geri konur.

Seks, ter ve buna eşlik eden tüm sesler havada olgunlaşmış, şehvet senfonimizi yönetiyor. Bacağımın arkasını tutar, içime girer, hala beni gererken vücutlarımızın arasına bakar, parmaklarımı klitorisimde gezdirmemi izler.

"Siktir, daha da ıslandın," diye inledi ve beni deli gibi öptü.

Sözsüz sevişiyoruz. Sadece inlemeler ve homurtular. Elleri şimdi saçlarımda, sanki ele geçirilmiş gibi içime girerken saçlarımı çekiyor. O ne kadar hızlı olursa, ben de o kadar hızlı oluyorum, en temel içgüdülerime indirgenmiş, ikimizin de ihtiyaç duyduğu tatlı rahatlamayı kovalıyoruz. İçimden kasılıyorum, onun penisini sıkılaştırıyorum, vajinamın duvarlarını onun üzerinde sürüyorum.

"İşte böyle, bebeğim. Seni hissetmeme izin ver. Bu sıkı amcığı ağlatmama izin ver."

Yatağı tokatlıyorum, yorganı sıkıca tutuyorum çünkü bunun olduğunu hissedebiliyorum. Orgazmım yaklaşırken bacaklarım onun etrafında düzensiz bir şekilde sıkışıyor, karnımda birikiyor, klitorisim zonkluyor ve uyuşuyor.

O, ciğerlerimdeki havayı neredeyse tamamen boşaltıyor, parmaklarım çaresizlik içinde hareket ederken, çökmüş bir acımasızlıkla beni gittikçe daha hızlı sikiyor.

"Benim için boşal. Yap şunu," diye homurdanıyor. "Seni mutluluğa ulaştırayım." "Evet, evet, evet, evet... sik beni..."

Vücudum o kadar gergin ki, bunu istiyor, buna ihtiyaç duyuyor, ta ki sıkıca kapalı gözlerimin arkasında sadece yakıcı, beyaz bir ışık görene kadar.

O kadar sert boşalıyorum ki çığlık atıyorum, sırtım kavisleniyor, bacaklarım acımasızca açılırken yataktan sıçıyorum ve ellerim battaniyeyi sıkıca tuttuğum için acıyor.

"Noah."

"Oh, siktir. Çok darsın..."

Noah'ın sesi o kadar gergin ki, bana tekrar tekrar vururken sözlerini zar zor anlayabiliyorum, bacağımla o kadar sıkı tutuyor ki, iz bırakacağından eminim.

"Senin amın çok tatlı," diye kendi kendine fısıldıyor, vücudunu benden kaldırıp bacağımla üstüme atarak beni yanlamasına sikiyor.

Ben nefes nefese, hırıldayarak yatarken, vücudumdaki titremeyi zar zor kontrol edebiliyorum ve o, büyük eliyle kalçamı kavırıyor. Çenesi ile karnı arasında gergin kasları ile gözlerimi kilitliyor.

"Tekrar," diye emrediyor, vücudundaki ter damlaları parıldarken, kalçalarını imkansız derecede sert ve hızlı bir şekilde sallıyor.

"Yapamam," diye sızlanıyorum, vücudum zaten beni yalanlamaya başlamışken.

Gözlerini kısarken yüzündeki ifade kararlı ve neredeyse tehditkâr. Beni siktiği aciliyet hiç azalmıyor.

Başparmağı kıkımın arasına kayıyor ve yasak bölgeye baskı yapıyor.

Nefesim kesilir, hemen ardından başka bir spazm, daha sessiz bir orgazm beni sarar.

O hareketsiz kalırken, karın kasları titreyerek dişlerini neredeyse gıcırdatırcasına, boğazından çıkan homurtu odada yankılanır ve sonra sertçe nefes verip arkama düşer.

"Bu... inanılmazdı," diye fısıldarım ve kuru dudaklarımı yalarım.

Kollarını belime doladıktan sonra beni kendine doğru çekti, sırtımda gülümsemesi belirirken ben de çığlık attım.

"Bana otuz dakika ver, tekrar yapalım."

Kıkırdayarak gülüyorum. "O 'ors'u unutma."

Noah boynuma burnunu sürter, kulağımın arkasına öpücükler yağdırır.

"Güneşe benziyor," diye fısıldadı ve doğum lekemizi bulduğu için gülümsedim.

"Adımı buradan aldım. Annem, böyle bir doğum lekesiyle kaderimde Goldie olmak olduğunu bildiğini söylemişti." Yine cildime gülümsediğini hissediyorum. "Senin adın nasıl geldi? Tahmin edeyim, hayvanları ve suyu sevdiğin için mi?"

O gülümser, cildimi ısırır, ben de kollarımı aramıza sıkıştırarak ona dönmek için kıvranırım.

Parmağımı kaldırıp omzunun üzerinden görünen kanatların siyah-beyaz konturlarını izliyorum. Dövme sırtının üst kısmının tamamını kaplıyor ve tüylerin narin uçları boynunda bitiyor. Çok seksi.

"Bunu neden yaptırdın?" Bana sırtarak dudaklarını yalar ama hiçbir şey söylemez. Kızarmamaya çalışarak yutkunurum ve bunun yerine alt dudağımı ısırırım.

"Sarah McLachlan'ın şarkısı için yaptırdım. Evlat edinilen tüm evcil hayvanlar için." Kıkırdayarak gülüyorum. "Yalancı."

Parmağım başka bir dövmeye, boğazına yakın, korkutucu görünümlü bir kafatasına değdiğinde göz kırptı. Kaşlarımı kaldırdım.

"Dur tahmin edeyim... Sen televizyon dizisi

Bones'un büyük hayranıydın."

Hâlâ sessiz, sadece gülümsüyor. Ama bana bakışından, bu küçük oyunu benim kadar onun da keyifle oynadığını anlıyorum.

"Bana bunlardan herhangi birini anlatacak mısın?" Sessizce flört ediyorum, parmağım bir diğerine kayıyor.

Gözlerini kapatıp dokunuşumun tadını çıkarırken sesi boğuklaşır.

"En sevdiğini seç, ben de sana onu anlatayım."

Gülümserim ve elimi onun vücudunun ön tarafının tamamını okşayacak kadar uzaklaştırırım. "Bu."

Gülüyor, sonra elini benimle yatak arasına sokup beni ters çeviriyor. Sırtım tekrar onun göğsüne çekilirken çığlık atıyorum ve kolları beni lezzetli bir şekilde sıkıca sarıyor.

"Soru-cevap yok artık. Kısa bir şekerleme yapmadan önce, şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksi yaşamak istiyorum, çünkü sonra sayma zamanı." *Tahmin ettiğim gibi.*

Beni sıkıca kucakladığı anda, tek düşünebildiğim şey şuydu: *Walgreens'e teşekkür kartı göndermek tuhaf mı olur?*

Çünkü gerçekten şunu söylemek istiyorum: *Cadılar Bayramı'nda açık olduğunuz için teşekkürler, böylece dinozor kostümü giyip hayallerimin erkeğiyle tanışabildim.*

Yedinci Bölüm

NOAH

Gözlerimi açtığımda yatak odam karanlıkta boğulmuş, nabzım sanki Olimpiyatlarda yüz metre koşusu yapmışım gibi hızla atıyor. Kulaklarımda sadece kalbimin çarpıntısı duyuluyor. Kahretsin. Hızla gözlerimi kırptıştırıyorum, içimden kendimi toparlamaya çalışıyorum, hareket edemiyorum ama hala korkuyla boğulmuş durumdayım.

Kahretsin. Alnımda ter var. Elimi alnıma götürüp saçlarımı geri çekiyorum, sonra yutkunmaya çalışıyorum ama boğazım gerginlikten ağrıyor, kabusumun acısı hâlâ etkisini sürdürüyor gibi.

Uykumda bağırmaya çalışıyordum.

Nefes al, Noah. Sadece nefes al. Evdesin. Boston'dasın. Şu ana odaklan.

Ne gördüğümü hatırlamıyorum ama önemli değil. Sonuç her zaman aynı. Kahretsin, uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştım. Evden ilk ayrıldığımda sık sık olurdu ama aylardır böyle hissetmemiştim.

Nedenini bulmaya çalışarak sessizce nefes verdim. Ama beynimin mantıklı kısmı sonunda uyandı. *Ya da belki de lanet olası bir deli olmayı bırakmalıyım?*

Sanki evren, beni berbat halimden kurtarmak için bana bir fırsat sunuyormuş gibi, yumuşak bir iç çekiş, karanlık, karmakarışık düşüncelerimi yakalıyor ve başımı çevirip ona baktığımda anında onları durduruyor. *Goldie.*

Bana sokulmuş, başını koluma dayamış. Zengin, kalın bukleleri pazıma yayılmış. Çok huzurlu ve... güzel. Zihnim, hala diken diken olan ensemdeki tüylerden uzaklaşıp, bana bacaklarını açarak oturduğu anının hatırasına sıkıca tutunuyor.

Ve vücudunun benim yaptığım her şeye tepki olarak hareket edişi, o anda, hiçbir erkeğin

hiçbir erkeğin söylemek istemeyeceği şeyi söylemek zorunda kalacağımı merak ettim... *Yemin ederim, bu bana hiç olmaz... Ben her zaman daha uzun süre dayanırım.*

O hareket edince battaniye düşüyor ve meme ucu görünüyor. Çok güzel, yumuşak ve esnek.

Kadife gibi.

Coming to America filmindeki yaşlı berber gibi kafamda bu sözleri duyduktan sonra tavana bakıyorum. Yarı gülümserken zihnim berraklaşıyor ve tekrar şimdiki ana odaklanıyorum.

Bu sefer daha rahat bir şekilde tekrar yutkunarak, ona tekrar bakıyorum, biraz daha sakinlik ve belki başka bir sapıkça bakış daha yakalamayı umarak.

O çok mutlu görünüyor. Ben de öyle olmak istiyorum.

Ön kapıyı kilitledim mi?

Bu düşünce rastgele gibi görünüyor, ama değil.

Barışın kaosu tetiklemesi ne kadar da komik. Ama sanırım hayatı en iyi tanımlayan şey bu, çünkü biri diğerinden asla çok uzaklaşmaz. Beklenmedik bir tür yatak arkadaşları. Yani, o barışsa, ben de kaosum.

Gözlerim karanlığı arıyor. Hala merak ediyorum... *İçeri girdiğimizde, sevişiyorduk... Hatırlıyor muyum...*

Çok nazikçe, Goldie'nin altından kolumu çekiyorum, çünkü kendimi sorgulamak ya da sıcak çarşafların altında tartışmanın bir anlamı yok. Tecrübelerimden biliyorum ki, paranoyayı bastıracak ya da endişemi hafifletecek tek şey, lanet olasıca kontrol etmek.

Ben kurtulduğum anda uykusunda gülümsüyor ve benim tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Bu beni gülümsetiyor. Ve yemin ederim ki parmaklarım kendi kendilerine hareket ediyor ve gözlerinden sarkan bir saç telini çekip alıyor.

Bir insan uyurken nasıl bu kadar sevimli olabilir?

Yataktan kalkarken, yerde boxer şortumu ararken, saatimizin komodinden düşmüş olduğunu fark ettim. İç çamaşırlarımın üstünde duruyordu. Kafamı salladım ve odamdan çıkmadan önce onları giydim.

Arkamdan yatak odasının kapısını sessizce kapatınca, daha da karanlığa gömüldüm. Hiçbir ışık yanmıyordu. Ama daha önce bununla uğraşmamıştık, ay ışığında birbirimizi soymakla meşguldük, sanki ebeveynleri eve gelmeden önce sevişmeye çalışan azgın gençler gibi. Ama şimdi sanki biri ayı çalmış gibiydi.

Neyse ki, mutfağımdan oturma odasına uzanan uzun düz koridorda yürürken gözlerim karanlığa alıştı. En azından öyle düşünüyordum, ta ki kendi ayakkabılarımın, sonra da onun ayakkabılarının üzerine takılıp düşene kadar.

"Lanet olsun," diye homurdandım, ayakkabıları tekmeledim ve parmağımı incitmeden uzaklaştım.

Bir elimle saçımı okşarken, diğer elimle kapı koluna uzanıp, otomatik kilit olduğunu bilmeme rağmen, sürgüyü kontrol etmeden önce kolu çeviriyorum.

Kilitli değil. Kilidi takmak için çıkan ses, benim sinirimin yüksekliği kadar gürültülü.

Çenemi sıkarak, pencerenin perdesini çekip sokağı inceliyorum, sessizliği baştan aşağı arıyorum. Tam da cuma gecesi saat 2:00'de olması gerektiği gibi: boş ve uykulu. Herkes ya hala parti yapıyor, ya bayılmış ya da büyülmüş.

kimse yok. Ama ben hala yapamıyorum sallayamıyorum bayılma endişesini *birisi.*

Bir araba alarmı çalar, kafam o yöne doğru döner, ama alarm hemen kesilir.

"Siktir," diye fısıldıyorum kendi kendime, zihnimi durduramadığım için kendimden nefret ediyorum.

Yatağa geri dön, o zaman durur. Perdeyi kapatıp kollarımı sallıyorum. *Hala tezgah ve yerleri temizlememiz gerekiyor.*

Omuzlarımdaki gerginlik yavaşça dağılır, nefes aldıkça gevşer. Yatağımdaki güzel kadına dönmek için arkamı dönerken, gözlerim yere düşer. Perdeleri, sokak lambalarının halının üzerine bir çizgi oluşturduğu kadar açık bırakmışım, kanepenin altından büyük, kirli kahverengi bir zarf görünür.

Gözlerimi ona dikiyorum, çenem geriliyor.

Ayakkabıları kenara ittiğimde, birini altına itmiş ve ona çarpmış olmalıyım. Eğilip onu dışarı çekmeden önce yatak odama giden koridora doğru bakıyorum.

Kendimi durduramadan, hepsini kapalı tutan düğmeyi saran sert ipi çektim, açmadan önce çözdüm ve içine uzandım, dokunduğum ilk şeyi dışarı çıkardım.

Yıpranmış gazete kupürü, başlığı dışında neredeyse okunamaz haldeydi. Aşağıya bakarken, kalbimin hızlanmasını hissederek göğsümde tanıdık bir boşluk hissettim.

Kalbim hızlanıyor.

Katliam Küçük Kasabada Kırık Kalpler Bıraktı

Başka birini seçmeden önce koridora tekrar bakıyorum.

Ceset Bulunamadı

Adrenalin dalgalar halinde vücudumu kaplar. Titriyorum ama üşümüyorum. Parmaklarımın arasındaki ince kağıda bakıyorum, gözlerim şu üç kelimeye takılmış durumda: *Ceset Bulunamadı*.

Cildim sanki elektriklenmiş gibi karıncalanıyor. Vücudumdaki tüm sinir uçları aynı anda kıvılcım saçıyormuş gibi, dişlerimi sıkarken çenem aniden ağrımaya başlıyor.

Odadaki tek ses, göğsümün giderek daha hızlı inip kalkmasıyla daha ağır ve daha duyulabilir hale gelen nefesim.

Bunu durdurmak için elimden bir şey gelmiyor. İçimdeki öfkeye karşı çaresizim. Yüzeyin hemen altında kaynayan, serbest bırakılmayı bekleyen öfkeye karşı.

Çevremdeki dünya, bir yangının bulanık kenarları gibi ayrılmaya başlıyor, ta ki aniden ciğerlerimdeki tüm hava buharlaşana kadar, bir farkındalık patlamasından önce tüm oksijeni emen bir bilinç geri akımı.

Başım sağa doğru çevrilir.

Soğukluk önce yanağımı keskin bir şekilde kesiyor, sanki beni uyandıran bir tokat gibi. Gözlerim daralarak tünel görüşüne geçiyor ve sorunlu olan şeye odaklanıyorum, elimdeki kağıdı hissedemiyorum.

Arka kapı. Açık.

Bir esinti içeri giriyor, menteşeleri gıcırdatıyor, ahşap çerçeve sallanırken sessizliği bozuyor.

Odanın köşelerine saklanmış gölgeler, alaycı şeytanlar gibi gözümün ucunda dans ediyor, ama tek algılayabildiğim mutfak adasını aydınlatan lanet olası ay ışığı.

İçimdeki her şey duruyor, hissettiğim her şey sinir bozucu bir sükunete dönüşüyor. Çünkü sadece iki seçenek var: Ya biri evimde. Ya da az önce çıktı.

Kağıtları tekrar klasöre koyup çömelerek saklarım, gözlerimi kapıdan ayırmadan.

Yavaşça ve sessizce dururken, ellerim yumruk haline gelir ve sırtımdaki kaslar gerilir. Ama ayaklarım çoktan hareket etmeye başlamıştır, bir avcı gibi etrafı tararken arka kapıya doğru ilerlerim.

Yatak odama giden koridoru geçerken, kapının hala kapalı olduğunu iki kez kontrol ediyorum, sonra keskin bir bıçağın sessiz sesi odayı doldururken, hızlı ve ustaca bıçak blokundan bir kasap bıçağı çıkarıyorum.

Kapının arkasına sessizce yaklaşıyorum, tek görüş açım kapı çerçevesi ile menteşeler arasındaki aralık. Daha iyi görebilmek için çenemi kaldırıyorum, elimde sallanan ağır çelik bıçak cildime değiyor ama ben olduğum yerde donup kalıyorum. Yutkunamıyorum bile, parıldayan metali elinde çevirip duruyorum, gölgede saklanmaya çalışıyorum.

Dinledikçe sessizlik gittikçe uzar.

Yapraklar verandada birbirlerinin üzerine sürüklenerek sessizliği bozuyor ve komşunun evinden gelen rüzgâr çanları yumuşak bir şekilde çalarak dinleyen herkese gecenin uyanık olduğunu haber veriyor.

Ama sadece yaklaşan ayak seslerini duyuyorum.

Verandadan bir sandalyenin sürtünme sesi ve çarpma sesi geliyor, bir başka esinti kapıyı daha sert sallıyor, ama ben kolu kontrol ederek dokunuyorum.

Saniyeler eski bir duvar saati gibi geçiyor. Tik, tik, tik. Ama yine de kıpırdamıyorum. Bu gece bizi izleyen adam gibi. Hareketsizim. Bekliyorum.

Ahşabın gıcırdaması eşikteki ağırlığı ele veriyor, bu yüzden kapıyı açıyorum ve bıçağı çekip karnına doğrultuyorum.

Ama çığlık atan bir miyavlama ve kan donduran bir çığlık yükselir.

Siktir.

"Tanrım! Shiv!"

Bir kaliko çizgi bana doğru fırlar, Goldie'nin kolları gece gökyüzüne doğru sallanırken çıplak göğsümden sekip gider. Kapı pervazından uzaklaşırken hemen kasap bıçağını arkama saklarım. Boğazıma safra gelir.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, benim tişörtlerimden birini giymiş, yarı dönmüş halde duruyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye bağıriyorum, panik içinde, başımı omzumun üzerinden işaret ederek. "Uyuyordun. Bilmiyordum..."

Siktir. Siktir. Siktir.

O gülüyor. Ben kaşlarımı çatıyorum.

Gülüyor mu? O iyi. Her şey yolunda.

Goldie, kız kardeşinin partisinde o adam onu korkuttuğunda yaptığı gibi elini göğsüne koydu, elimdeki soğuk metali hiç fark etmeden.

"Görünüşe göre, ödümü koparmışsın. Doğru düzgün küfür bile edemedim. Ne oluyor Noah?"

Kendine gel.

"Ben mi?" Gülümsemeye çalışıyorum, zorlukla yutkunuyorum, sonunda nabzımı tekrar hissediyorum. "Bir sapık gibi gizlice dolaşıyorsun. Seni çıplak ellerimle öldürebilirdim."

Sanki şaka yapıyormuşum gibi yine kıkırdar. Bıçak seğirir ve uyluğumu keser.

Acıyı içime atıp, o içeri girerken ağzımı kapalı tutuyorum.

"Jason Bourne, eski sevgilin pencerenin önünde gürültü yapıyordu. Bu arada, pencere açılmıyor. Onu tamir etmelisin."

Hala nefes nefeseyken beni mutfağa geçirir. Sakladığım şeyi gizli tutarak yer değiştiririm, sonra kapıyı kapatıp kilitlerim. Kafam hala dönüyor, olanları anlamaya çalışıyorum, her saniye biraz daha başarılı oluyorum.

"Her neyse, onun senin olduğunu düşündüm, bu yüzden dışarı çıkıp kendimi tanıtmak için gizlice dışarı çıktım. Bilirsin, kediden kediye. Benim ayakkabıma sıçmak için gizlice içeri girmesini istemedim." Kendi müstehcen şakasına gülüyor. "Pencereden komşularını gözetlerken beni duyduğunu sanmıştım."

"Seni ne gördüm ne de duydum." *İşte bu yüzden kadınları eve getirmiyorsun, Noah.*

Kanepenin altında saklı olan şeyi tekrar kontrol etme dürtüsü zihnimi kemiriyor, ama gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Omuz silkiyor. "Huh, araba alarmı olmalı."

Elimden geldiğince samimi bir şekilde gülümsüyorum, ama bu sahte bir gülümseme çünkü hala uçurumun kenarında sallanıyorum.

"Evet, önemli bir şey değildi."

Goldie'yi mutfak adasının etrafında takip ediyorum, sonra o benden uzaklaştığında bıçağı sessizce yerine geri koyuyorum. O buzdolabını açarken yüzümü ona doğru kaldırıyorum, odayı aydınlatıyor.

"Neden uyanıksın ki?" Omzunun üzerinden, hala bıçağın sapında duran parmaklarıma bakar. Bıçağı bırakıp, kayıtsızca tezgaha yaslanırım.

"Gece atıştırmalığı," diye yalan söylüyorum, o da bana su verip kendi suyunu almadan önce.

Kapağı çeviriyorum. Ama sonra o gülümsüyor ve bu sihirli hareket, önceki planlarımızı hatırlamamı sağlıyor.

Bu, odaklanmamı yeniden başlatır ve tekrar Noah olmamı sağlar.

Dudaklarını ısıyor. "Yiyebilirim... eğer teklif ediyorsan."

Gülümserim, gözlerimi onun üzerinde gezdiririm, beyaz yalanımı gerçeğe dönüştüreceğimi bilerek. Ta ki ayaklarımın arasında sinir bozucu bir miyavlama dikkatimi dağıtır.

"Olmaz, baş belası," diye homurdanıyorum ve suyumı atıyorum. "Benim tek ve biricikim olma şansını kaçırdın. Defol, yerin dolduruldu."

Goldie'nin yanından geçip kapıya doğru yürürken, onun itiraz ederkenki kahkahasının sesini dinliyorum. "Hayır, bırak kalsın. Onu buraya sokmak için çok uğraştım. Ayrıca artık arkadaşız. Ve dışarısoğuk."

Kafamı sallıyorum, ama parmakları göğsümü okşarken gözlerim onun gözlerine kilitleniyor. "Görünüşe göre onun tek arkadaşı benim. Seni buraya getirdi ve bir şekilde bacağının arkasına da. Kan var."

Gözlerim göğsüme düşer, kızaran çizikleri görürüm ve uyluk arkasını neyin çizdiğini tam olarak anlarım.

Gülümsüyorum. "Adil olmak gerekirse, onu bana sen attın."

Gözleri parıldıyor, alaycı bir gülümsemeyle. "Savunmam gerekirse, biri sana gizlice yaklaştığında her şey silah olabilir."

"Ben burada yaşıyorum," derim düz bir sesle, belinden tutup tezgahın üzerine oturturken çığlık attırırım.

"Evet, şey... Ben..." Ne kadar küstahça bir cevap vermek istemiş olursa olsun, dilinin ucuna kadar gelip de çıkamıyor.

Kaşlarımı kaldırırım. "Kazanmaya çalışmaktan vazgeçtin mi? Çünkü birden acıkmışım."

Yüzündeki gülümseme, lanet olası buzdolabı hala açık olmasına rağmen odayı aydınlatacak kadar parlak. Siktir et, bu kapı

öyle kalabilir.

Sessizce birbirimize bakışıyoruz, sonra ben gömleğimi onun kalçalarının üzerine çekmeye başlıyorum. İç çamaşırı giymediğini fark ettiğimde, o duyulabilir bir şekilde nefes alıyor ve dudaklarını yalıyor.

"Bulamadım," diye fısıldadı. "İyi."

Bir adım geri çekildim, parmak uçlarımla dizlerini okşayarak yemeğimi hayranlıkla seyrettim.

"Atıştırmalık olarak ne alabilirim?" Sesi seksin vücut bulmuş hali.

"İşimi bitirince sana kızarmış peynirli sandviç yaparım."

Ellerimi bacaklarının içinden yukarı kaydırıp kavradıktan sonra onu tezgahın kenarına doğru çekiyorum. O çığlık atıyor, avuç içleri tezgaha çarpıyor, ben de omuzlarımı eğip onu doğrudan tezgahın üzerine atıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırır, gülerek, elleriyle belime vurur.

"İş güvenliği, katil."

Sekizinci Bölüm

GOLDIE

Aralık

"Su tankı mı?"

Daha çok kendime söylüyorum, ama Noah başını sallıyor. "Evet, ve cüzdanımdaki her kuruşu burada harcamayı planlıyorum."

İkimiz de aynı anda başımızı çevirip gözlerimizi birbirine kilitliyoruz. Yüzünde sırtıkan bir gülümsemeyle ekliyor: "İyi bir amaç için."

Noah beni Chase'in katıldığı "küçük Noel pazarı"na davet ettiğinde, *Gilmore Girls* kış festivalinin setine geleceğimi hiç tahmin etmemiştim.

En iyi arkadaşımın şu anda hayat mücadelesi verdiği top havuzunun yanı sıra, bir insanın hayal edebileceği her türlü lunapark oyuncağı, ışıklarla süslenmiş çıplak ağaçlarla çevrili kışlık park meydanını dolduruyordu. Arnavut kaldırımlı sokaklarda sıra sıra dizilmiş şirin tezgahlar, takı ve mücevher satıyor, üzerinde "GELİRİN BİR KISMI AMERİKA'YI BESLEMEK İÇİN KULLANILIYOR" yazan sevimli el yazısı tabelalarla süslenmişti.

Hepsi ilk randevumuzun olduğu mahallenin yanında.

Chase'i suya batırmak için beklediğimiz uzun kuyrukta ilerlerken başımı sallıyorum. Kuyruğun çoğunlukla kadınlardan oluştuğunu fark etmeden edemiyorum. *Bahse girerim bunlar onun eski sevgilileri.*

"Bu etkinliği hiç duymamış olmama inanamıyorum..." Noah'ın eli elime kayınca gülümsemek için bir an duruyorum. "Nasıl burada yaşamışım... hem de bunca zamandır ve bunu kaçırmışım?"

Noah bana gülümsedi.

"Çünkü bu yıl başladı, işte böyle." O konuşmaya devam ederken merakla alnımı kırıştırıyorum. "Chase, bölgedeki diğer restoran sahipleriyle bir şef toplantısı yapıyordu ve sanırım konuşma yerel gıda bankaları ve Noel'e geldi, bu yüzden biraz para toplamaya karar verdiler." Omuzlarını silkiyor. "Ben sadece onları

Feeding America ile iletişime geçirdim çünkü onların web sitesi için bazı gönüllü çalışmalar yapmıştım."

"Onları birbirleriyle tanıştırın" . . . omuz silkme . . . "pro bono çalışma" . . . omuz silkme

. . .

Tanrım, bu adam alçakgönüllülük ve seksapel konusunda ustadır. Midem son birkaç haftadır giderek daha sık yaptığı o küçük taklidi yapıyor.

Bu tehlikeli bir durum çünkü herkes her zaman senden daha çok seni seven biriyle çıkmanı söyler, ama Noah, Bill Nye'nin bilimi sevdiği gibi bana tamamen takıntılı değilse, ben bittim demektir.

Sanırım ona ilk tanıştığımız gece aşık olmaya başladım. Ve şimdi kendimi, kötü durumda olan kızların yaptığı şeyi yaparken buluyorum. Her konuşmada onu gündeme getirmenin yollarını buluyorum, bu da kız kardeşimin benden nefret etmesine neden oluyor. Ayrıca yeni işimde, onun hakkında hayal kurmuyormuş gibi davranarak günlerimi geçiriyorum.

Ama hayal kuruyorum. Hem de çok.

Daha da kötüsü, ilk kez akşam yemeği çanını çaldığımızdan beri neredeyse her gece benim evimde kalıyor. Ona diş fırçasını bırakmasını söyleme isteği ciddi bir müdahale gibi geliyor.

Bu aşk beni aşk acısı çeken bir aptal haline getiriyor.

Hâlâ ona bakıyorum, düşüncelere dalmışım. Ama elimde değil, çünkü o çok yakışıklı ve beni fark etmemiş gibi davranıyor. Bu çok sevimli.

Noah tembelce başını eğip gözlerini bana dikeyyor.

"Sen tam bir küçük takipçisin." Bana daha da yaklaşıyor. "Daha sonra pencereden gizlice girip yaramaz şeyler yapmak ister misin?"

Daha da geniş gülümsüyorum. Beni öpüyor.

Sessiz, nefes nefese bir kahkaha atıyorum ve çekilmeden önce alaycı bir şekilde, "Pencerelerin çivilenmiş. Bunu nasıl yapacağım ki? Biliyor musun, boş ver. Geldiğimi bilersen eğlenceli olmaz."

Beni titretirecek kadar nazikçe, kalın parmakları boğazımın etrafında yerini bulurken, gözleri benimkilere sabitlenir.

"Killer, ben her zaman bilirim."

İkinci kez öpülmeden önce, bu hareketin kirli geldiği için yutkunuyorum.

Eli aşağı inerken, aklıma bir düşünce gelir. Noah hakkında fark ettiğim bir şey, onun az konuşan bir adam olduğu, ama konuştuğu zaman

O her zaman hedefi tam isabet eder.

Gözlerimi açarken iç çekiyorum, hala bir balonun içinde sıkışmış gibiyim.

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi kaldırır, başparmağıyla yanaklarımın üzerinde gezdirir, kızardığımı biliyorum, ama lanet olsun, o her zaman beni kızartır. Yanımızdakiler alkışlar, yalnız olmadığımızı hatırlatır, ben de boğazımı temizlerim, Noah'ın sisinden kurtulmayı umarak.

Neyse ki, telefonumun ding sesi beni kurtardı.

İkimiz de daha uygun bir mesafeye çekiliriz, aptalca gülümseriz, ben onun elini bırakıp kimden mesaj geldiğine bakarım, zaten kız kardeşim olduğunu biliyorum.

Evie: Buradayım. Az önce park ettim. Haber kamyonetlerinin önündeki yeri çaldım.

İşte bu yüzden telefonumda ona "Evie" değil, "Evil" (Kötü) yazmalı. O bir şeytan.

Gülerek Noah'a bakıyorum. "Kız kardeşim haber kamyonetleri olduğunu söyledi. Bu harika, değil mi?"

O başını sallar, omzunun üzerinden bakıp hiçbir şey söylemeden ellerini ceplerine sokar.

Ben: Acele et.
Dunk tankının
ortasındayız.

Evie: On dört.

Noah'ın sesi dikkatimi çeker ve yüzümü ona doğru çevirir. "Senin ona tuzak kurduğunu biliyor mu?"

Ağzım açık kalır ve Noah beni yakalamış olsa da, böyle bir suçlamaya şok olmuş gibi davranırım.

Noah ve en yakın arkadaşıyla birkaç kez takıldım ve her seferinde Chase'in

kız kardeşim için mükemmel olduğuna ikna oluyorum. Ama bu benim küçük sırrım olarak kaldı, özellikle de ilk tanıştıklarında işler pek yolunda gitmediğinden.

Evie'nin tadı alışkanlık gerektirir... Chase'in onun her sözünü yutmayı reddetmesi sorun değildi.

"Onu tuzağa düşürmüyorum... Asla yapmam. Nasıl böyle saçma bir suçlamada bulunursun? Onu tuzağa düşürmüyorum, o kadar."

Sıraya tekrar girerken başını salladı. "Onları tekrar bir araya getirip ne olacağını mı göreceksin?"

"Aynen öyle."

"Bunu yapan başka kimler var biliyor musun? Romalılar. Aslan getirmedin, değil mi?"

Gülerek gözlerimi devirdim. "Beni dinle... Evie, kız bedeninde yakışıklı bir erkek gibi; bağlılığa alerjisi var, aşk bombardımanına karşı bağışık ve yemek onun aşk dilidir. Chase ise, şey, en sarkastik erkek şef. İkisi aynı kişi. Sadece birazcık iteklenmeye ihtiyaçları var. Mükemmel bir çiftler."

"Ya da potansiyel bir kan banyosu." Göz kırptı.

Onun göğsüne itiyorum, ama Noah elimi yakalıyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde sesini alçaltıyor. "Bir anlaşma yapalım. Eğer birbirlerinden nefret ederlerse..."

"Ama yapmayacaklar," diye araya giriyorum, ama o beni görmezden gelerek devam ediyor.

"—ve o *onu* yine canlı canlı yer, sen de bebeğin gözyaşlarını silmek için geç saatlere kadar uyanık kalırsın."

Alaycı bir şekilde gülerim ve yan dönerek vücudumu ona doğru çevirir, kollarımı beline dolarım.

"Ah, sen inançsız insan," diye onun profiline doğru alaycı bir şekilde söylüyorum. "Bu, onların sonsuza kadar mutlu yaşamalarının başlangıcı olabilir. Ve yirmi yıl sonra, hepimiz akşam yemeğinde oturup, onları nasıl ayarlamadığımı gülerek anlatacağız."

Oh hayır... sözler ağzıma geri döner.

Gözlerim bir saniye için dışarı fırlar, bana bakmadığı için şükrederim. Ta ki bakana kadar, o zaman yüzümü yana çevirir, hiçbir şeye bakmadan, dudaklarımı dişlerimin altına kısıpırırım.

Kahretsin. *Az önce bizim gelecekteki hayatımızı mı öngördüm?* Bizi elli yaşına kadar götürdüm.

Onun sesi kulaklarıma ulaştığında yanaklarımın içini çiğniyorum ve sakallarının gıdıklamasını hissediyorum.

"Eminim ellinde çok seksisin. Sence sakalım var mı?"

Siktir et. Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda yüzümde bir gülümseme beliriyor ve utangaçça omuz silkiyorum, sonra parmak uçlarımı onun çenesine götürüyorum.

"Umarım öyledir. Benim için yapıyorlar, biliyorsun."

Noah hemen derin ve zengin bir kahkaha atar. *Evet, ben düşmüyorum. Düşmüşüm.*

"Oh evet," diye seksi bir sesle mırıldanır. Sesinden gülümsediğini anlayabiliyorum. "Belki şimdi bir tane uzatırım? Ama uzatırsam bana ne vereceksin?"

Başka bir şey söylemeden önce, telefonum çaldı ve ben isteksizce ondan tekrar uzaklaştım.

Evie: Tamamen siyah. Gerçekten mi? Çok seksi. Ona, benim yanımdayken o bde'yi kaldırmasını söyle.

Bu biraz saygısızca.

Ben: Hayır, ama nasıl bu kadar şanslı oldum? O, Doberman kılığına girmiş bir Golden Retriever gibi. Doberman kılığına girmiş gibi.

Evie: Yani, ensest gibi olmasın ama erkek arkadaşın çok seksi.

"Evie'ye teşekkür ettiğimi söyle."

Yüzüm ona doğru dönüyor, yakalandığımız için gözlerim fal taşı gibi açılıyor, ama o turuncu toplanla dolu masanın arkasında duran tatlı bir genç kıza gülümsüyor. Görünüşe göre ben mesajlaşırken sıraya girmişiz.

Ona yüz dolarlık banknot uzatıyor ve sonra bana sırtıtıyor.

Kıkırdarak gülüyorum. "Ne kaba. Annen sana başkalarının mesajlarını okumaman gerektiğini öğretmedi mi?"

O göz kırpıyor. "Neyse ki benim hiçbir sırrı saklamayan bir kız arkadaşım var."

"Yoksa var mı?" diye alay ediyorum, o da beni gıdıklamak için uzanırken küçük bir homurtu çıkarıyor.

Kız kardeşimin sesini arkamda duyduğumda kıkırdamaya başlıyorum.

"Şefi suya batırmak mı? Cidden mi?" diye gülüyor. "Hem de domates gibi görünen toplanla. Bu bir üst seviye. Şanssız kurban kim?"

Oh, lanet olsun.

Arkamı dönüp, onun henüz durumu anlamadığını fark ediyorum.

"Neredeydin?" diye bağıriyorum ve sanki savaştan dönmüş gibi hemen ona sarılıyorum.

"Merhaba," diye Noah'a selam veriyor, Noah ise sadece "Spartacus" diye fısıldıyor ve kardeşim beni itiyor.

Ama önce stratejik olarak onu benim sırrımı görmemesi için başka yöne çeviriyorum. Şimdi Noah ve ben Chase'i görebiliyoruz, ama o ona sırtını dönmüş durumda. Bu birdenbire kötü bir fikir gibi geliyor.

Evie burnunu kırıstırır, sonra dudaklarını büzerek alaycı bir ifadeyle sorar. "Golds, neden yüzün öyle görünüyor? Yine acı bir şey mi yedin?"

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum ve başının üzerinden bakarak, bu spontane ama tamamen planlanmış durumu nasıl anlatacağımı düşünmeye çalışıyorum. "Seninle bir şey konuşmam lazım..."

Kaşları çatılır ve sesi gergin bir şekilde yükselir. "Kahretsin. Annem sana söyledi. Bu yüzden şu anda bu kadar tuhaf davranıyorsun." Elini kaldırır. "Aslında benim hatam değildi, ama kendimi kötü hissediyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve Noah'a bakmam bile gerekmiyor, Evie'nin az önce söylediği şeyin onun da ilgisini çektiğini biliyorum. Küçük kız kardeşlerin en iyi yanı, sorguya çekilmeden önce her zaman suçlarını itiraf etmeleridir.

"Uh, ne dedin...?" Ona doğru eğildim ve onun her şeyi mahvettiğini fark edip yutkunmasını izledim.

"Siktir." O yüzünü buruşturdu, ben de başımı sallayarak daha fazlasını anlatması için elimi salladım.

Kızların şefin suya batırılması için tezahürat yapmalarının arka plan sesi beni gülümsetir ama dikkatimi kız kardeşimden uzaklaştırmaz. Bu konuşmadan Houdini'nin kelepçelerden kaçması gibi kaçmaya çalışacağını biliyorum. Bu olmayacak.

"Hayır. Hemen söyle, yoksa ben..."

Evie elini ağızıma kapatarak geri kalanını engelledi. "Tamam. Geçen hafta takıldığım adamı hatırlıyor musun? Gittiğimiz kafedeki. Çirkin sayılırdı ama muhteşem mavi gözleri vardı. Çok sırık gibi ama komikti. Bir sürü artısı ve eksisi olan biriydi."

Gözlerimi kısarak, elini çekip onun listesinden onu hatırlamaya çalışıyorum.

Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. "Evet?"

"Üzerine 'The Smiths' yazan deri ceket giyiyordu ve sen 'Harika bir grup' dedin, o da..."

"Bu benim soyadım," diye bitiriyorum, başımı sallayarak. "Evet, onu hatırlıyorum."

Noah gülerek arka cebimi tutup beni kendine doğru çekiyor ve kollarını bana doluyor. Çenemi onun ön kollarının üzerine koyuyorum.

Evie parmağını ısırır gibi yapar. "Artık beni görmeyecek çünkü senin evinin önünde neredeyse ölüyordu."

Kaşlarım havaya kalkar, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlar. "Ne! Benim evimde mi? Nasıl?"

Noah'ın vücudu arkamda sert ve gergin, Evie ise utangaç görünüyor.

"Yani kızacaksın... Yeni siyah botlarını geri vermek için uğradım..."

"Sana botlarımı ödünç vermedim," diye sözünü kestim.

Alt dudağını ısırıp omuz silkiyor. "Evet, bu 'kızacaksın' kısmı... Onları sormadan aldım. Sen işte geç saatlere kadar çalışıyordun, ben de onu dışarıda beklemesi için bıraktım ve..." O konuşmaya devam ederken, şoktan nefesimi tutarak ağızım açık kalıyor. "Görünüşe göre, senin evinin önündeki merdivende otururken, biri ona levyeyle vurup cüzdanını çalmış."

"Tanrım, o iyi mi?"

"Evet." Sanki sorun benmişim gibi kaşlarını çattı. "Eğer gerçekten ölmek üzere olsaydı ya da yüzü tanınmaz hale gelseydi sana böyle anlatmazdım. Ben canavar değilim. Yine de beni suçlayıp bir daha benimle konuşmamak biraz abartılı ve açıkçası centilmence olmayan bir davranış."

"Evie," diye uyardım, ama o omuz silkti ve sıırıttı. "Noah, bir şey söyle... Yanılıyor muyum?"

Ben kaşlarımı çatarak, onun kaç kez sabahın erken saatlerinde dairemde ayrıldığını düşünürken, o hiçbir şey söylemiyor. Sonra ona bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve alnımı öpüyor.

"Bu gece benimle kalacaksın. Yarın da."

Evie örgülerini omzunun üzerinden atarken ben başımı sallıyorum. "Bu muhtemelen iyi bir fikir. Bu şehirde suçlar kontrolden çıkıyor." Benim gitmesini istemediğim yöne dönüyor, ama ben pek dikkat etmiyorum. "Kapıya ekstra bir kilit takmalısın. Belki de o ruj şeklindeki şok tabancalardan bir tane almalısın?"

"Evet, katılıyorum," diyorum, hala biraz korkmuş halde, ama düşüncemi tamamlayamadan Evie bir çığlık atıyor ve beni geri gerçekliğe döndürüyor.

Çünkü bu ses şoktan çok, sanki ateşe verilmiş gibi. Kafası yavaşça dönüyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Ne. Gerçekten. Lanet olsun..."

Kız kardeşim bana bıçak gibi bakıyor. Ve tam da gözlerimin ortasına vuruyor. Az önce konuştuğumuz her şey aklımdan siliniyor çünkü oyun bitti. Noah beni bırakıyor ve birbirimize bakıyoruz, onun "kan banyosu" öngörüsü kafama dank ediyor. Omuzlarım kulaklarıma kadar yükselirken gerçeği kabul etmek istemiyorum.

Chase'in sesi bize ulaşır. "Olmaz. O adama cesaret verme. Şimdiye kadar cesaretsiz yaşadın. Vardiyam bitene kadar birkaç dakika daha ne fark eder ki?"

Noah'ı fark etti, ama bazı insanlar hala Evie ve benim önümde duruyor.

"Beni yine bu ahmakla eşleştirmeye çalıştığına inanmıyorum." Evie gözlerini kısıyor. "Bunu bana yaptığını babama söyleyeceğim."

Noah, omuzlarım titremeye başlayınca, sempatiyle çenesini ovuşturarak "Başın büyük belada" diye fısıldadı.

Öyle de.

"Hayır," diyorum, hiç inandırıcı olmayan bir şekilde. "Sadece arkadaşlar takılıyor. Neden böyle bir şey yapayım ki?" Boş boş birkaç kahkaha atıyorum. "Yani... sen... hayır... hadi ama."

Ama artık çok geç. Gizli kimliğimiz ortaya çıkmaya başladı ve yüzünden, söylediklerime hiç inanmadığını anlayabiliyorum. İşler resmen sarpa sarmaya başladı.

Noah atış çizgisine doğru yürür, kovadan sahte bir domates çıkarır ve Chase koltuğunda kıvranarak bir çıkış yolu ararken onu havaya fırlatır.

"Bu güzel çukura nazikçe girmeyeceğim..."

Noah gülüyor. "Şimdi de Dylan Thomas'ı uyarlıyorsun. Okuma bildiğini bilmiyordum. Neden korkuyorsun? Su yok, sadece toprak var..."

Suyun yerine başka bir şey konulması çok komik, ama Boston'da Aralık ayı; hipotermi gerçek bir sorun. Bu ve küçülme, bir erkeği ömür boyu mahvedebilir.

"Bunlar pis," diye bağırır Chase, üzerinde durduğu top havuzunu işaret ederek. "Bunu, hangi kreşten ödünç aldıklarından beri temizlemediklerini sanmıyorum. *Küçük çocuklar* bu parazit plastiklere dokundu. Anlıyor musun? Beni suya batıramazsın. Bu erkekler kuralına aykırı..."

Chase yalvarırken Noah sırtmaya devam ediyor. Ben de gülümserdim, ama kız kardeşim yüzümü delip geçecekmiş gibi bakarken ona aldırış etmemeye çalışmakla meşgulüm.

Sesi alçak ve tehditkar bir tona bürünüyor. "Bunun bedelini sana ödetirim. Hiç beklemediğin bir anda, kıyamet gibi bir şekilde."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum çünkü o birçok şey olabilir ama yalancı değildir. Başım belada. Kendime hatırlatma: Anahtarını al.

Onun sessiz tehdidinin aksine, Chase hala bağırıyor. "Onlar kendi pisliklerinde oynayan mağara adamları. Beni bu kadere mi mahkum ediyorsun?"

Elimle ağzımı kapatıp gülmemi saklıyorum, ama belki de bu hareket onun dikkatini çekti, çünkü bir sonraki anda Chase kendini öne atıp tankın kenarını tutuyor. Evie ile benim aramda bakışlarını gezdiriyor, sonra kolları genişçe açmadan önce gözlerinde neredeyse gerçek kalplerle ona bakıyor.

"Dünyadaki tanıdığım. Yine karşılaştık."

Evie tüylerini diken diken eder, başını geriye doğru çeker. Ondan kesinlikle nefret ediyor. Noah kolunu omzuma atar, ben bir saniye yüzümü göğsüne saklarım, çoktan kahkahalara boğulmuşumdur.

Ama bu kısa sürer, çünkü Noah "Tanrım" diye fısıldarken, Evie'nin gözleri intikam dolu bir şekilde bize döner.

Noah haklıydı. Bu kesinlikle Colosseum seviyesinde bir çöpçatanlık. Ama Evie aslan, ben de Chase'i ölüme gönderdim.

Kız kardeşim bizi iterek geçer, önce bana bakar.

"Kız kardeşim olarak kovuldun. Çekil kenara," diye Noah'a bağırır, kovaşından domatesi çıkarır ve Chase'in gözlerine bakar. "Nekrotik fasiitine şerefe."

Chase, "Sanırım seni seviyorum..." diye söze başlar, ama kızın kolu domatesi hedefin tam ortasına fırlatır.

Chase bağırır, toplar uçar ve kız kardeşim "Whoo" diye bağırır.

Noah'ın fısıldadığı "*Kahretsin*"e karşılık, "Dört yıl lise softbolu" derim.

Kulağıma eğilir. "Sanırım hayatımızın geri kalanında iki Noel kutlamak zorunda kalacağız. Torunlar çok kızacak."

Gülümserim. Bu konuyu asla unutmayacak.

Ama ben bir şey söyleyemeden, Evie çoktan geri dönmüş, uzun, düğümsüz boho örgülerini omzunun üzerinden atarken bizi daha dik durmaya zorluyor.

"Yiyecek bir şeyler bulacağım. O adamı Friendsmas'a davet etmeyin, yoksa onunla iletişime geçmeyeceğim."

Başka bir şey söylemeden, Noah ile benim aramdan geçerek bizi ayırır, ama yapabileceğimiz tek şeyi yapmamıza izin verir: gülmek.

Özellikle de Chase yüzünden tükürük toplarını üfleyip ona seslendiğinde.

"Bebeğim... geri dön. Çocuklara annelerini nasıl tanıdığımızı böyle anlatmalıyız bence."

Dokuzuncu Bölüm

NOAH

Festivalin bir ucundan diğer ucuna gittik, bunun kanıtı da Goldie'nin soğuk burnunun ucundaki sevimli pembe renk. Soğuk hava onu hiç yavaşlatmadı. Hiç bu kadar ev yapımı banyo bombalarına meraklı birini görmemiştim.

Doğrusu, o bana özbakımın önemini uzun uzun anlatana kadar bunların ne olduğunu bilmiyordum. Yemin ederim ilgimi çekmişti; sadece Chase banyoyu kirli vücut çorbasına benzetince gülmüştüm.

Kız kardeşi ile birlikte bilezik rafını incelerken bu düşünce beni yine güldürdü.

"Tamam," diyor Chase, yanıma gelip içinde altın balık olan bir torba tutarak. "Bu parti otuz dakika sonra bitecek, yani..."

Gözlerim balığa takıldı. "Onu nereden aldın?"

Sanki bu soruyu soran tuhaf olan benmişim gibi alnı kırıştı.

"Ben... kazandım. Hakkımda az bilinen bir gerçek, Noah: Palyaçonun ağzındaki su tabancası benim olimpiyat altın madalyamdır. Kimse benden daha iyi değildir."

Tam o sırada, iki ilkokul çağındaki kız yanından geçer ve ona yan gözle bakar, o da sesini yükseltir.

"Özellikle de ebeveynlerinin nişan almasına yardım eden hilekârlara yenilmeyeceğim. Bugün olmaz, çocuklar."

Kafamı sallayarak onun profiline bakıyorum. "Konuşmayı kes. Tanrı aşkına. Lütfen."

Goldie yaklaşırken titriyor, o da balığı izliyor ama ona seslenmemeyi tercih ediyor. Bu beni gülümsetiyor ve bugün milyonuncu kez ona uzanıp vücudunu kendime yaklaştırıyorum, aramızda eriyen sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Sadece bu hissi sevdiğimden değil, onu kol mesafesinde tutmanın verdiği güven duygusundan da. Özellikle de Evie'nin bugünkü haberinden sonra.

Bu haber hoşuma gitmedi. Onu evimden hiç çıkarmayabilirim.

"Sırada ne var?" diye soruyorum ona, yüzünü bana doğru çevirmişken. "Etkinlik yaklaşık otuz dakika sonra bitecek."

"Dönme dolap?" Chase, kusuyormuş gibi yapan Evie'ye bakarak sorar.

Goldie başını sallar. "Çok soğuk."

"Cannolis?" Evie, Chase'in yüzünde pis bir şaka yazan bir gülümsemeyeyle tekrar kaşlarını çatarken, "Konuşma, aptal." der.

Dudaklarını kilitliyormuş gibi yapıp anahtarı cebine koyar.

Goldie hala bana bakarak iç çeker, ben de fısıldarım, "Benim evime ne dersin? Sadece ikimiz..."

O da başını sallar, alt dudağını ısırır ve bana daha da yaklaşır. Tanrım, onu bırakmayabilirim. Saçlarının kokusu burnuma gelir, ona eğilip öpücük vermek için eğildiğimde başım döner, ama Chase ellerini çırparak bu anı keser.

"Ayna Evi?" Heyecanla aramızda dolaşır, elindeki balığı sallayarak. "Gitmeliyiz... Bu, gamja sosisli sandviç ve pamuk şeker gibi karnavalın vazgeçilmezlerinden biri."

"Kore usulü mısır köpeğini çok severim," diyor Goldie bana bakarak, onun farkında olmadan yaptığı engellemeyi kabul ediyor.

Ama Evie, Chase'e bakarken yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Nasıl oldu da tanıdığım en alakasız alakalı kişi oldun? Bu şaşırtıcı."

Chase sırtarak ona balığını uzattı. "Adı Knievie. Evel Knievel gibi, ama Evie..."

"Evet," diye araya girer, başını sallayarak. "Anladım."

O, onun yanından geçerken inler ve lanet balığı alır, sonra diğer eliyle Goldie'yi yakalar ve onu benden uzaklaştırır. "Sen de benimle geliyorsun."

Goldie, birkaç adım öteye sürüklenirken omzunun üzerinden "Üzgünüm" der gibi dudaklarını oynatır ve gözlerim Chase'e kayar, o da bana göz kırpar. "Roma bir günde inşa edilmedi, bebeğim."

"JC, tek bir taş bile dikmeden bıçaklanarak öleceğinden korkuyorum."

Bana tamamen şaşkın bir şekilde bakar. "Ne? JC kim? NSYNC'in büyük JC Chasez'inden mi bahsediyoruz? Çünkü o imparatorluğu melek sesiyle kurdu..."

O hala konuşmaya devam ederken, ben onu dinlemeden soğuk ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokuyorum ve kızların arkasından gidiyoruz. Goldie'nin kız kardeşi ile gülüşünü izlerken yüzümde hafif bir gülümseme beliriyor.

O çok güzel. Bütün gün ona bakmak istiyorum... Kahretsin, bu kızdan çok hoşlanıyorum.

Bunu daha önce de biliyordum, ama bugün bu gerçeği daha da net bir şekilde anladım. Buraya taşındığımdan beri geçirdiğim en güzel günlerden biri oldu. Ve bunun sebebi o. Bu da bir sorun.

İlk tanıştığımızda, onun liderliğini takip etmekten mutluydum. Sınırlarına saygı duydum. Çünkü ben pisliğin teki değilim.

Ama şimdi, o doktor dizisindeki kız gibi hissediyorum, "*Beni seç, beni sev*" diyen kız. Özellikle de daha önce söylediği o beş kelime kafamda mosh pit'teymiş gibi çınlayıp duruyor: "*Ve yirmi yıl sonra.*"

Şaka yaptığını biliyordum. Ve bu da yukarıda bahsettiğim sorun: Bu sözlerin kulağıma ne kadar hoş geldiğini düşünmeden edemiyorum. Bu kıza sıırılsıklam aşık oluyorum ve onun da daha fazlasını hissetmediğini düşünen hiçbir yanıım yok. Dilinin sürçmesiyle bu çok açıktı. Ama ne kadar daha fazlası olduğunu bilmek, ayak parmağımı bile sokmaya cesaret edemediğim bulanık sular gibi geliyor.

Siktir. Otuz bir yaşındaki bir ortaokul öğrencisi gibi davranıyorum. Güzel kızlar erkekleri gerçekten çocuklara dönüştürüyor.

Kaşlarım, önümde sallanan kışını izlerken çatılıyor, ama bu beni düşüncelerimden uzaklaştırmaya yetmiyor.

"Noah. Geliyor musun?"

Goldie'nin sesi bana ulaşır ve aniden, sessizce kendi kendime mantık yürütürken olduğum yerde durduğumu fark ederim.

"Evet." Gülümserim ve elimi saçlarıımın arasından geçiririm.

Chase bana "*Neyin var senin?*" der gibi bir bakış atar. Ama ben başımı salları ve kız arkadaşşıma doğru ilerlerim.

Kendi kendime gülümserim, o sesin tadını çıkarırım... "kız arkadaşım." Çünkü o benim, tamamen benim.

Ona ulaştığımda, ellerini ceketimin ceplerine sokar. "Ne düşünüyorsun?"

Kafamı salladım. *Korkak.*

"Yirmi beş sent?" Göz kırpar.

Ona aynı cevabı veriyorum. O daha da parlak bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Peki," diyor. "Sırlarını sakla."

"Bir öpücük," diye karşılık veriyorum.

Ellerini ceketimden çekip göğsüme koyar, ben eğilirken parmak uçlarına yükselir.

Ağızlarımız yumuşak bir şekilde birbirine değiyor, sonra sanki bir öpücük yetmezmiş gibi daha ısrarcı bir şekilde birbirine bastırmaya başlıyor. Yetmez de. Elim yüzünü okşamak için kaldırdığımda, dolgun dudakları benimkilerin arasına dalıyor ve öpücüğümüzü derinleştiriyor.

Siktir, onu öpmek bambaşka bir seviye.

Goldie'nin yumuşak inlemesi aramızda yankılanır ve vücudu benimkine gömülür. Sanki bir sirenin çağrısı gibi, tek odak nokta haline gelir. Ama yine de, hiç acele etmeden, zamanımı alarak onu öperim.

Başlarımız eğilir, parmaklarım saçlarına kayarken dillerimiz alay etmeye ve dans etmeye başlar. Yine ağızma inler, ben de onu daha sıkı tutarım.

Bu kadından gelen her ses ve her tat, onu daha fazla yutmak, kimsenin görmemesi gereken şeyler yapmak istememe neden oluyor. Parmakları ceketimin kumaşını kavrar, biz şehvetli bir şekilde sallanırken beni kendine yakın tutar.

Siktir et. Umurumda değil.

Kızımı öpeceğim. Kim beni durduracak?

İki elim de saçlarında, yüzünü yüzüme yaklaştırıp, sanki nefes almam gereken hava gibi onu öpüyorum. Ağızlarımız birbirine yapışmış, dillerimiz birbirine dolanmış ve şu anda tek düşünebildiğim, bunu nasıl bitiremeyeceğim.

"Ve havada sadece hayırseverlik yok gibi görünüyor. Aşk da var."

Uzaklardan gelen ses yavaşça duyulmaya başlıyor, her şey bir anda fark edilene kadar giderek yükseliyor: Chase ve Evie'nin yorumları, lunaparkta gelen kahkahalar ve tezahüratlar ve haber muhabiri.

Her şey bir anda kafama dank ediyor. Sanki bir tuğla mükemmel balonumuzu parçalıyor, hissettiğim her gram sıcaklığı buza dönüştürüyor.

Goldie nefes nefese kalır, ben aniden geri çekilir, hemen kameralara sırtımı döner ve onu önüme çekerim.

"Kahretsin. Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, çok hızlı göz kırparak, gülümsememi korumaya çalışıyorum.

O gülüyor. "Bunu yapmaya devam ediyoruz... bunu bir gösteri haline getiriyoruz." Bana gülümsüyor. "Belki de bu bizim anımızdır. Şimdi bu şöhreti kullanarak milyon dolarlık OnlyFans'a ulaşabiliriz."

Yutkunuyorum, umarım kalbimin onun yüzünden hızlı attığını düşünür.

Öyle... öyleydi.

Onu, haber ekibinden uzaklaşarak Aynalar Evi'nin girişine doğru geriye doğru yürütüyorum, o da ellerini ceketimin altına, vücuduma daha yakın bir yere sokuyor.

"Aman Tanrım, titriyorsun, çok üşümüştün," diyor tatlı bir sesle.

Sakin ol lan. Bir şey söyle.

Söyleyemediğim şey, üşümediğimdir. Adrenalin ve panik aynı şeydir. Hızla yükselir ve aynı hızla düşer.

Boğazımı temizliyorum. "Yedi haneli rakamlar kazanan tek insanlar ayak fotoğrafları satanlardır. Ve bu adamlar utangaçtır. Yani, fakir ve mutlu olmak zorundayız."

Omzumun üzerinden bakıyorum, ekip çekimi durdurmuş ve toparlanıyor, ben de ona bakıyorum. Bu sefer gülümsemem daha samimi geliyor.

O dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "*Senin ayaklarını* kullandığımızı kim söyledi?"

Ayaklarımızı kullanacağımızı kim söyledi? Para kazanmaya çalışıyoruz."

Omuzlarımdaki tüm gerginlik, kendimi bu sohbeta kaptırırken bir anda yok oluyor. "Olmaz. Ayakkabılarını ayağına bantlayacağım. Ayak fotoğrafı olmayacak."

"Olmaz. Ayakkabılarını ayağına bantlayacağım. Ayak fotoğrafı falan olmayacak."

O hala şakaya devam ederek gülüyor. "Tanrım, sen tam bir zorbasın. Tamam, ama seni çok sevdiğim için kabul ediyorum."

Yüzümde hafif bir gülümsemeyle ona bakıyorum. Damarlarımda hala biraz adrenalin dolaşıyor olmalı, beni cesur yapıyor, çünkü her şeyi riske atıyorum.

"Ne kadar?"

Kaşları kalkıyor. "Ne?"

Onun saçının bir tutamını oynamaya başlıyorum.

"Beni *ne kadar* seviyorsun? 'Çok' dedin. Peki, 'çok' ne kadar demek, bilmek istiyorum."

Gömleğimi sımsıkı tuttuğunu hissediyorum. "Peki, ölçeğim ne?"

Aramızdaki tanıdık çatırtı, elektrik kutusu gibi ateşlenmeye başlar. Birbirimize bakıyoruz, yüzümüzde yarı gülümsemelerle, sessizce bir sonraki soruyu bekliyoruz.

"Bir, senin erkek arkadaşınım. On ise..."

Kalanını söylemeye korkarak onun ağzına bakarken, lanet kulaklarımda sadece kalbimin sesi var. Goldie, alt dudağını ısırırken bana o büyük ceylan gözlerini kırıştırıyor.

Ama tam cümlemi bitirmeye başlarken, Evie'nin sesi araya girer. "Sıra bizde."

Goldie arkasını döndü ve kapılardan geçerek aynalar labirentine girdi, beni tek başıma bıraktı.

"Siktir," diye bağırarak, kapıda kolunu önüme uzatan adama doğru koşuyorum. "Beni içeri al."

"Üzgünüm dostum, bir seferde sadece birkaç kişi girebilir. Sen ve arkadaşın beklemelisiniz."

Arkamda, telefonuna bakmakla meşgul olan Chase'e bakıyorum.

"Hadi ama," diye ısrar ettim. "Bir kızla güzel bir an yaşıyordum. Beni yüzüstü bırakma."

Adam arkamdaki Chase'e bakar. "Hey, arkadaşın gerçek aşkı bulabilsin diye bir sonraki grupta gitsen iyi olmaz mı?"

O ukala herifin ne dediğini bile duyamıyorum çünkü adam kolunu kaldırdığı anda, içim parçalanıyor.

Bu kesinlikle yanlış bir hareketti, çünkü neredeyse aynaya çarpıp burnumu kıracaktım.

"Siktir," diye bağırıyorum, yüzümü kurtarmak için geri çekiliyorum ve bir an durup kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Başım bir yandan diğer yana sallanıyor, ama baktığım her yerde kendimi görüyorum. Etrafımı saran karanlık dışında hiçbir şey yok. Uzaklardan gelen Goldie'nin kahkahası beni gülümsetiyor, kollarımı uzatıp ellerimle etrafı yokluyorum.

Bir ayna, sonra iki ayna hissediyorum, sonra doğru cebi bulup bir sonraki noktaya geçebiliyorum.

"Killer, neredesin?" diye bağıriyorum, onun kahkahasını tekrar duyuyorum.

Yavaşça ilerliyorum, kendimi sakatlamamak için etrafımı yokluyorum ve gülümsüyorum. Chase bunu düşündüğü için aforoz edildi.

Yönümü bulmak için etrafta dolaşmadan önce yeni bir açıklığa dönüyorum, ama kilometrelerce kendimi görüyorum, ta ki onu görene kadar.

Onun arkamda olduğunu düşünerek dönüp bakıyorum, ama o yok. Tekrar dönüp bakıyorum ve o orada.

"Ne oluyor?" diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor, ama bana değil. Kimseye değil.

Kafamı çevirip onu nasıl gördüğümü anlamaya çalışıyorum, ama bir anda yine ortadan kayboluyor.

"Hey," diye gülerek, çok hızlı bir adım atıp duvara çarptım.

Kahretsin. Onun cevabını almadan önce bayılacağım.

Elimi uzatıyorum, yavaşça yolumu bulmaya çalışıyorum, ama birdenbire bir şey dikkatimi çekiyor, başımı çeviriyorum, kız arkadaşımı bekliyorum, ama başımı çevirdiğimde yüzüm düşüyor.

Çünkü Goldie'yi görüyorum, ama aynı zamanda... *bekle...* Gözlerimi sertçe kırıpıyorum, başımı hafifçe sallıyorum çünkü gördüğümü sandığım şey artık orada değil. Sadece Goldie var.

Ne oluyor lan? Yemin ederim, gördüm... *Aklını başına topla Noah. Bu kameralar ve diğer şeyler yüzünden. Korkmuşsun.*

Ağzım hafifçe açık kalmış, tekrar kendime gelmeye çalışırken, aynalar labirentinde yolumu bulmaya çalışıyorum. Ama kalbim hızlanmaya devam ediyor. Durmak bilmiyor, onu tekrar kaybolmadan önce her gördüğümde hızlanıyor.

Sakin ol, Noah.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, tüylerim ürperiyor. Her dönüşümde gözlerim ona takılıyor.

Oradaydı, sonra yok oldu. Oradaydı.

Sonra yok oldu.

Başım sağa doğru dönüyor. *O da neydi?*

Yutkunurken bunu yüksek sesle söylediğimden emin değilim, çenemi ovuştururken, onun bir parçası dikkatimi çekti. İçgüdüsel olarak uzanıp, yan taraftaki karanlık gölgenin bir parçasını yakaladım.

Ama sonra kayboldu.

Göğsümün hızla inip kalktığını hissediyorum, aceleyle hareket ederken, daha hızlı ilerlemek için etrafımdaki alanı dokunarak ilerliyorum. Ona ulaşmak için.

Ne halt yiyorum ben? Aklımı kaçırıyorum.

Labirentte ne kadar hızlı ilerlersem ilerleyeyim, sanki ondan çok geride kalmışım gibi hissediyorum. Her köşeyi döndüğümde veya iki boşluktan geçtiğimde, o orada, sonra yok oluyor.

Siyah bir botun parlaması da öyle. Sonra lacivert bir ceket. Sıkılmış bir yumruk.

Bir adam. Onu takip ediyor.

Dişlerimi sıkıyorum, kaşlarımın arasında derin bir V şekli oluşuyor, sola dönüyorum, aniden daha geniş bir alanın ortasında buluyorum kendimi, yansımam her yönde prizma gibi kırılıyor.

"Goldie."

Dönüp ona ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, görüntüsü benimkinin yanında küçük elmaslar halinde beliriyor, ta ki olduğum yerde donup kalana kadar.

Çünkü Goldie'nin görüntüsünün yanında o var. Sokaktaki aynı siluet.

Kafamı sallayarak onu tekrar ortadan kaybolmaya çalışıyorum. Ama kaybolmuyor. Hareketsizce duruyor ve aynada benim için çoğalıp bölünen onu izliyor.

"Hey," diyorum, neredeyse konuşamayacak kadar donmuş halde, bu sefer daha güçlü bir şekilde tekrar ediyorum. "Hey."

Yabancı başını yana eğiyor. Beni duyduğunu anlamam için yeterli ama yüzünü görebilmem için yetersiz bir hareket. Hareket etmeden önce çenesi geriliyor ve ortadan kayboluyor.

Siktir. Hayır, hayır, hayır, hayır.

Kayıyorum ve duvarlara çarpıyorum, nabzım hızlanırken ona ulaşmaya çalışıyorum. Panik içindeyim, Goldie'nin güldüğünü, saçlarının labirentte ilerlerken uçuşduğunu görüyorum. Çünkü o orada. Arkasında. Sonra yanında... Yanında mı? Bilmiyorum. Anlayamıyorum.

"Goldie," diye bağıryorum.

Kafası prizma içinde dönüyor, yüzlerce Goldie bana bakıyor.
Gülümsüyor.

Ona tekrar bağırmaya başlıyorum, ama onu gördüğüm anda ortadan kayboluyor ve ben bir adım attığımda, adam da aynı şekilde ortaya çıkıyor.

Ceketinin içine elini uzatır ve gümüşün parıltısı tüm ruhumu ele geçirir ve içimdeki canavarın kontrolü ele almasına izin verir.

Aynaların arasından geçerken, öfke ve korkunun sisinde tamamen kaybolmuş gibi, bayılacakmışım gibi hissediyorum. Nefesim titriyor, ağzım açık, gittikçe daha hızlı hareket ediyorum.

Aklımdaki tek düşünce: *Öldürmek.*

Kırmızı çıkış işareti bir patlama gibi geliyor, ya da belki de kapıyı kırmak için kullandığım güçtendir. Karanlık koridor, diğer taraftaki gerçek dünya tarafından aydınlatılıyor, ama onu her yerde görebilirim. Öfkeyle boğulmuş gözlerimle, Goldie'nin duvardaki gölgesine bakarak ileri atılıyorum.

Öldür.

Onun üzerinde duran orospu çocuğu, ben sözlerimi sıkarken başını çevirir.

"Kız arkadaşşımdan ellerini çek."

Bir adım geri atıyor ama tek kelime etmiyor. Çünkü edemiyor. Elimi boğazına doladım ve onu kadının yanına sıkıştırdım. Onu arkama çektim, tutuşumu sıkılaştırdım ve gözlerinin içine baktım.

"Neden onu labirentte takip ettin? Elinde ne vardı lan?"

O, ağzından saçma sapan sözler döküyor, bileğimi tokatlıyor ama umurumda değil. Daha da sıkı bastırıyorum, kolumun her yerinde basıncın gücünü hissediyorum.

Ona bakıyorum. "Sana zarar verdi mi?"

Evie ve Chase koşarak gelirken, kız gözlerini kocaman açarak hızla başını sallar ve benim serbest kolumu çekmeye çalışır.

"Noah. Dostum," diye bağıryor Chase. "Ne yapıyorsun? Onu boğuyorsun." Eli, damarlı ön koluma hızla vuruyor. "Bırak onu, dostum."

Nefes nefeseyim, başımı sallıyorum, o kadar hızlı göz kırptıyorum ki etrafımdaki her şey sanki bir film kareleri yavaşlatılmış gibi geliyor.

Elinde bıçak vardı. Onu takip ediyordu. Öldür onu.

"Lütfen, Noah." *Goldie?*

Serbest elimle çılınca uzandım, ceketinin içini yokladım, ta ki keskin bir çatlak sesi betondan yankılanana kadar, gözlerimi aşağıya indirmek zorunda kaldım.

Gümüş rengi bir cep telefonu ayaklarımın dibinde parçalanmış halde yatıyordu.

"Siktir. Onu öldürecek." Chase'in sesi şimdi daha yakın ve daha yüksek. "Bırak onu, Noah. Anlatmak istediğini anlattın."

Birkaç kez başımı salladım, olanları anlamaya çalışıyordum. *O bir bıçak değildi... Bir cep telefonu muydu?*

O iyi. Her şey yolunda.

Bir anda, kendimden korkarak elimi indirip uzaklaşıyorum. Adam ellerini dizlerine koyup uzun nefesler alarak eğiliyor.

"Polisi arıyorum," diye boğuk sesiyle söylüyor. "Sen lanet bir psikopatsın."

Goldie elini elime sokar ve bağırarak cevap verir, "Arayın, size beni nasıl taciz ettiğinizi anlatırım."

Yine cinayet işleme isteği duyuyorum ve ona tekrar saldırmaya başlıyorum, ama Chase beni durdurmak için elini göğsüme bastırıyor.

"Dur, dur, dur."

O pislik ayağa kalkar ve bize kızgın bir şekilde bakar. "Göğüslerinin güzel olduğunu söylemek taciz değildir. Bu bir iltifattır."

"Siktir git. Eminim beni duvara itmek de normaldir.

Sen bir sapıksın," diye bağırıyor.

"Neden onu takip ediyordun?" diye bağırıyorum, Chase tarafından hala tutulan parmağımla onu işaret ederek.

O alaycı bir şekilde gülümser ve boynunu ovuşturur. "Sen ne diyorsun be?

Onu hiç takip etmedim. Ben

burada çalışıyorum." "Artık

değil," diye tersler Evie.

Chase, bizim aramızda gidip gelirken, tıpkı benim gibi adamı süzüyor.

"Seni tekrar boğazlamadan önce defol git buradan," diyorum sertçe.

Adam, sendeleyerek uzaklaşırken "Siktir git" diye mırıldanıyor, ama benim tek odaklandığım şey Goldie.

Kollarını bana doluyor, ama aşağıya bakana kadar ona sarıldığımı fark etmiyorum bile.

"Teşekkür ederim. Sen benim kahramanımsın," diye fısıldadı ve gözlerinin parladığını fark ettim.

"İyi misin?" Parmaklarımla çenesini okşuyorum. O da başını sallıyor. "İyiyim. Senin sayende."

Hiçbir şey söylemiyorum, gözlerimiz birbirine sabitlenmişken, kafamdaki düşünce kemiklerime yerleşiyor. Ona zarar verseydi onu öldürürdüm.

"Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem. Sen benim için çok değerlisin... Goldie, ben

..." Duruyorum çünkü bana bakışları nefesimi kesiyor.

Kahretsin. Bu kıza derinden aşık olmamak imkansız. İstesem bile bunu durduramam. Kendimi korumak için bile ondan uzaklaşamam.

Elleri ceketimi kavrarken, sesi samimi bir şekilde sessiz kalıyor. "Hey, daha önce söylediğin şeyi bitirmedin... Bir, sen benim erkek arkadaşımsın, on ise..."

Dilimi dudaklarımın üzerine getirip, sözleri söylemeye hazırlandım. "On, sen de bana aşık oluyorsun."

O sözler aramızda asılı kalırken, o gözlerimin içine bakıyor. Birbirimize kilitlenmiş durumdayız, ikimiz de olanları durdurmak için hiçbir hareket yapmıyoruz.

"On," diye fısıldadı, hızlıca ama bir şekilde de değil.

Her şey yerine oturduğunda, onun gelişen gülümsemesi benimkine santim santim uyuyor, ama oturduğunda, bebeğimi öpmek için yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum.

Ama eskisi gibi kendimi kaybetmek istesem de, bu kısa sürüyor çünkü çocuklarımız olay çıkarmaya başlıyor.

Evie sahte kusmaya başlar, Chase ise yanında yavaşça alkışlar. Onlardan nefret ediyorum.

Yüzümü onlara çeviriyorum. "Eğer ikiniz işiniz bittiyse, kız arkadaşımı öpmek ve onu evime götürmek istiyorum."

"Hapishaneden iyidir," diyor Evie, hepimiz lanet olası atraksiyondan uzaklaşırken.

Chase okşuyor omzuma omzuma zaten geri dönüyor
ne geri

"Mazel, çocuklar. Dinleyin, gitmeden önce, benim için Evie'ye iyi şeyler söyleyin..." Omzunun üzerinden Evie'ye işaret eder.

"Seni duyabiliyorum," diye bağırır Evie, beni gülümsetir.

Kız arkadaşına dönüp tekrar öperim, etrafımızdaki dünyayı umursamadan kendi dünyamıza dalarız ve sadece nefretten deli gibi aşka dönüşecek iki insanın yaratabileceği bir müzikle arka planda yüksek sesle çalan müziği dinleriz.

"Senin için birini boğazlayabileceğimi biliyorsun."

"Sen konuşurken ağzımda oluşan kusmuğu aspirasyonla çekmek istiyorum."

"Sen gidersen, ben de giderim... Hadi bu kaltağı Romeo ve Juliet yapalım."

"Az önce tacize tanık olduk. Bu kadar muhakeme yeteneğin yok mu?" "Beni kelepçele, bebeğim."

Onuncu Bölüm

NOAH

Parmaklarım Goldie'nin omuz bıçakları arasında bir çizgi çizerken, ter Goldie'nin pürüzsüz sırtından aşağı sızıyor. Elimi ensesine dolayarak onu yerinde tutuyorum ve arkadan sikiyorum.

"Siktir, katil. Çok iyi hissettiriyorsun."

Nefessiz, yüzüstü, kışını kaldırmış, çarşafı sıkıca tutuyor. Muhteşem.

İçine girip, sabit ve işkence gibi bir ritimle onu gerginleştiriyorum. Kalın penisim her seferinde en derin noktaya ulaştığında G noktasını vuruyorum, pelvisimin ön kısmını onun yumuşak kalçalarına sıkıca bastırıyorum.

"Lütfen," diye inliyor. "Noah, boşalmak istiyorum."

Sesim boğuk ve kaba. "Henüz değil." O kalçasını döndürmeye çalışırken ben onu kavradım. "Uh-uh. Daha uzun süre sevişeceğiz dedim."

Bunun aşırı bir duygu olduğunu biliyorum. İki canlı tel gibi hissedecek kadar uzun süredir bunu yapıyoruz. Cildinin her santimi dokunuşuma o kadar duyarlı ki, kıvranmayı durduramıyor, vücudu boşalmak için yalvarıyor.

Vücudum onun sıcaklığını karşılayan içini dışarıya doğru hareket ettirdiğinde, nefesinin sesi her seferinde dışarı çıkıyor. Her seferinde beni sıkıca sarıyor, içini benimle dolduruyor, bedenlerimizi acı verici bir şekilde sürtüyor.

"Noah," diye inliyor, "oh tanrım."

Elini bacaklarının arasına sokup kendini okşuyor, vücudu alevlenirken nefes nefese kalıyor, ama ben ucuna kadar çekiyorum ve kaybının acısıyla nefesini kesiyorum.

Saçlarını daha sertçe kavrayıp çenesini yatağa bastırırken, derin, boğuk bariton sesim içimden kopar. "Çok fazla boşalmak istiyorsun... Hile yapma, bana nazikçe sor, katil."

Dudaklarının köşeleri gülümser, sonra kuru dudaklarını yalar.

"Boşalabilir miyim... lütfen." Sesi gergin ve muhtaçtır.

Sırıtırım. "Bebeğim ne isterse, bebeğim onu alır."

Onu bıraktığım anda, ona sertçe giriyorum, onu o kadar sert sikiyorum ki vücudu yatağa çarpıyor. Goldie'nin ağzı açılıyor ve titreyerek çığlıklar atıyor. Ama onu yerinde tutuyorum, her şey içimde sıkışmaya başladığında nefes almakta zorlanıyorum.

Bütün o bozuk, anlaşılmaz kelimeler, gökten yağan yağmur gibi ağızımızdan dökülüyor, biz daha da yükseğe tırmanırken etrafımızda seksin senfonisi gibi birikiyor. Vücutlarımız kaskatı kesildi. Gözlerimiz sıkıca kapandı. Bir yumruğu çarşaflara sıkıca tutunmuş, diğer eliyle ise doğru yerleri okşuyor.

"Noah!" diye uzun ve sert bir çığlık atıyor, yatakta titriyor. Geliyorum.

Kalın penisim dışarı çıkıyor, yumuşak amından spermimi çıkarıyor ve sonra tekrar içeri giriyor. Parmaklarım kalçasına gömüldükçe o da mutluluğun zirvesine ulaşıyor.

Sesim, onun üzerine dökülüyor, içten ve onun arzuladığı keskinlikle dolu. "Oh, sik beni. Bebeğim. Sik, sik, sik..."

Hala çenem gergin, midem boşken onu şehvetimle dolduruyorum. Vücudum giderek gevşiyor, daha da gevşiyor, ta ki onun üzerine eğilene ve ikimiz de birbirine dolanmış, doygun bir mutluluk havuzuna dönüşene kadar.

"Bu gece kal," diye fısıldıyorum, omzuna bir öpücük kondurarak. O da başını sallıyor, sesi zar zor çıkıyor.

"Tamam."

Goldie'nin çıplak sırtının sıcaklığı, kaşık pozisyonunda yatarken içime işliyor, attığım battaniye hala bacaklarımızın arasında sıkışmış durumda.

"Bu yataktan hiç çıkmayalım," diyorum, tuzlu tenine öpücükler yağdırırken.

Gülümsemesinin uğultusunu duyabiliyorum, sonra kıvrılıp bana bakmak için yana kayıyor. Dizleri omzumda, parmaklarını dağınık saçlarımın arasına geçiriyor.

"Aslında, akşam yemeğine gelmen gerektiğini düşünüyordum."

Kaşlarımı çattım. "Burada kalacağımızı sanıyordum."

"Bu gece demek istemedim."

"Sen akşam yemeği olmalısın," diye fısıldıyorum ve boynunu öpüyorum. "Ve tatlı."

Gıdıklanan bir noktaya geldiğimde kıvranıyor, ben de onu sıkıca sarıyorum. Ama saçımı kullanarak yüzümü kendine çekiyor.

"Çarşamba günü nasıl?" Israrcı davranıyor.

Parmak uçlarım çıplak vücudunun kıvrımlarını okşarken, bu konuşmanın nereye varacağını çok iyi biliyorum, bu yüzden konuyu saptırıyorum.

"Bekle. Bir dakika," derim dramatik bir şekilde. "Bir hafta boyunca yemek yemeyeceğiz mi?"

Burada kalıp bizim ölümümüze neden olacak şekilde sevişmeme izin mi vereceksin? Hoşuma gitti.

Kıkırdayarak dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ciddi olacak mısın? Yılbaşı gecesi için gerçekten gelmeni istiyorum."

İnlerim, avucumla kalçasını kavrayarak onu itip kendimi ondan uzaklaştırırım ve sırtımı ona dönerek otururum.

"Killer, bilmiyorum... Bunu konuşmuştuk. Chase restorana gelmemi bekliyor. Eminim ailen de Noel için buraya kadar uçtuklarına göre sadece seni görmek istiyorlardır."

Omzumun üzerinden baktığımda, Goldie çömelmiş, benim tişörtümü dik göğüslerinin üzerine çekiyor.

"Noah," diyor o kadar tatlı bir sesle ki kendime kızıyorum. "Ailem seninle tanışmak için can atıyor. *Bu* yüzden bu kadar yolu uçarak geldiler. Sürekli senden bahsediyorum. Neden istemiyorsun? Çok hızlı ilerlediğimizi mi düşünüyorsun? Yavaşlamak mı istiyorsun?"

Tanrım, hayır.

"Hayır, Goldie..." diye başlıyorum, ama o omzuma dokunarak sözümü kesiyor ve çenesini omzuma dayıyor.

"Bu, senin bir soğan olman yüzünden mi?"

"Soğan mı?" Gülümserim, battaniyeyi üzerime çekerek ona bakmak için dönerek. "Bu ne demek?"

Goldie gülümser, saçının bir tutamını oynayarak.

"Bu, senin katmanların olduğu anlamına gelir, Noah Adler. Ve hepsinin soyulması gerekir. Her soruya cevap vermek için her zaman çok hızlı bir şekilde başını sallarsın. Ya da herkesin ne sorduğunu bile unutturan rüya gibi bir bakış atarsın. Kesinlikle az konuşan bir adamsın. Bu da, tüm iyi şeylere ulaşmanın zaman ve emek gerektirdiği anlamına gelir. Bu yüzden, belki de "Monroe'larla tanışmak" seni biraz fazla savunmasız hissettiriyor olabilir mi?"

"Ooo," diye homurdanıyorum, elimi kalbimin üzerine koyarak, onun bu görüşünü hem sevip hem de nefret ediyorum.

Sonuçta, gerçek mutluluk görülmektir... *Tabii, saklanmaya çalışmıyorsan.*

Gülümserim ve beline uzanırım. "Öncelikle, soğan insanları ağlatır ve hazımsızlık yapar. Bu konuşma daha fazla uzamadan yeni bir sebze istiyorum."

konuşma devam etmeden önce yeni bir sebze talep ediyorum."

Alt dudağını ısırarak benim cazibeme kapılmamaya çalışıyor. *İyi şanslar, katil. Ben de üstüne gidiyorum.*

"Soğan," diye alay ediyorum, sırtarak ve düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatmadan önce, dudaklarını büzerek baştan çıkarmaya çalıştığını izleyerek anında büyüleniyorum. Ama tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda, söz almak için parmağını ağzıma bastırıyor.

"Enginar," diyor kararlı bir şekilde.

Sadece kaşlarımı kaldırıp, nefes almama izin vermediği için daha ayrıntılı açıklaması için onu teşvik edebilirim.

"Çünkü katmanlı, sana iyi geliyor... ve en iyi kısmı kalbi."

Bana bakışları - biraz kararsız, ama aynı zamanda umut dolu - göğsümü sıkıştırıyor.

Goldie omuzlarını hafifçe silkiyor. "Bu, söyleyeceğin ikinci şeye geçmemi sağlar mı? Çünkü 'öncelikle' dedin."

Onun bileğini kavrayıp ağzımdan uzaklaştırıyorum ve sessizliği bozana kadar birbirimize bakıyoruz. Sonunda ciddiyim.

"Killer, ailenin bana soru sormasından korkmuyorum. Kendim hakkında konuşmaktan nefret etsem de. Ve onlarla tanışmak istemediğimden değil..."

"O zaman neden gelmiyorsun?" diye sorar.

Ama ondan gözlerimi kaçırmak zorundayım çünkü bazen beni o kadar açık hissettiriyor ki, söylemem gerekenleri söyleyebileceğimden emin olamıyorum.

"Çünkü beni çok korkutuyorsun Goldie. Sahip olabileceğimi hiç düşünmediğim şeyleri istememe neden oluyorsun."

Gözlerim onun kaşlarını çatmasına kayıyor. Anlamıyor, ben de uzanıp yüzünü avuçlarım. "Onlar senin için çok önemli. Ve sanırım bunu yeterince açıkça gösteremedim, ama sen benim için çoktan çok önemli oldun. Her gün sana daha çok aşık oluyorum. Yani, eğer bunu mahvedersem..."

Kollarını boynuma doluyor, sözlerini aceleyle söylerken bizi yatağa geri düşürüyor. "Bunu yapmayacaksın. Söz veriyorum."

Saçları dağınık, etrafımıza yayılmış, gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda.

"Geleceğini söyle. Bu benim geç kalmış Noel mucizem olsun."

Onun yanındayken her zaman gizlenen gülümsemesi ortaya çıkıyor. Kimi kandırıyorum ben? Ona hayır diyeceğim bir gerçeklik yok. Bu beni yalancı yapsa bile.

"Tamam. Tamam," diye söylenerek sinirliymiş gibi davranıyorum. "Geleceğim" — elim bacaklarının arasına kayıyor — "ama sen iki kez yaptıktan sonra."

"Bu kadar gergin olma."

"Senin için söylemesi kolay. Seni zaten seviyorlar."

Goldie, kapısının hemen içindeki koridorda bana bakıyor, parlak yeşil gözleri mizahla parlıyor. Ben uzun, duyulabilir bir nefes verip, boğuluyormuş gibi hissederek gömleğimin yakasını düzeltiyorum.

Gülümsüyor, ellerini kaburgalarımın sırtına doğru gezdiriyor ve bana sarılıyor.

"Rahatla. Harika bir iş çıkaracaksın. Dün Chase ile konuştuktan sonra kendini daha iyi hissettiğini söylememiş miydin?"

Çenemi onun başına dayıyorum.

"Daha çok 'Çaresiz zamanlarda çaresiz önlemler seve seve kabul edilir' gibiydi."

O gülüyor, ama ben ona bunu anlatırken onun tavsiyesini hatırlayıp yüzümü buruşturuyorum.

"Noah, beni dinle. Çantayı güvence altına almak için - çanta G demek - babayı kazanman lazım."

"Lütfen kız arkadaşına 'çanta' demeyin. Bu çok... hayır ... hemen kes şunu."

"Chad gibi davranma," diyor, ortaokul öğrencisi gibi çok fazla küstahça davranıp, sonra da havalı bir şey yapmış gibi poz veriyor. "Taylor Swift öyle diyor. Yeğenim söyledi. Bana 'guncle' diyor, 'en harika amca' anlamına geliyor."

Başımı geriye yaslayıp ellerimle yanaklarımı ovuşturuyorum. Bu, şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikirdi. Neden ondan tavsiye istedim ki?

"Anlamı o değil."

"Tamam, Chad... Neyse, konumuza dönelim. Profesyonel bir bakire bozucuya benzediğin için, onu kendine aşık etmen gerekecek."

*Başımı hızla kaldırdım. "Ne diyorsun sen?
Görünüşümün nesi var?"*

Goldie's'e götürmek için aldığım kurabiyelerden birini alır, koklar ve zehirlenmiş gibi görünür. "Bunları sen mi yaptın? Onları öldürmeye mi çalışıyorsun?" Kurabiye kutuya geri atılır. "Sana tatlı yapacağım. Yardım çağrısı yapmayı bırak."

*"Marketten aldım, pislik. Konuya odaklanabilir misin?
Görünüşümün nesi var?"*

O gülümser. "Farkında olmayan bir kral, ne kadar klişe. Demek istediğim, ben onun babası olsaydım, karımı saklardım. Motosikletin, mavi gözlerin ve dövmelemlerle her kadının ıslak rüyası gibisin. Biliyor musun... Belki de annesiyle flört etmelisin?"

"Chase. Bu yardımcı olmuyor. Onların beni sevmesini istiyorum."

"Tamam... özür dilerim, konudan saptım. Artık kafam karıştı, onun seviyesine inmelisin. Bu çok kolay."

Elini mikrofonu bırakır gibi hareket ettiriyor.

Keşke onu bir köprüden aşağı atabilsem...

"Bunu nasıl yapacağım?"

Sanki hiçbir şeyden anlamıyormuşum gibi gülüyor. "Babalar üç şey hakkında konuşmayı severler." Parmaklarıyla saymaya başlıyor. "Barbekü. Çim bakımı. Ve benzin fiyatları. Yanlış yapamazsın. Onu konuştur ve arkana yaslan. Güven bana. Seni sevecek."

Elimi saçlarımların arasından geçiriyorum, her dakika daha da kötü hissediyorum. "Chase... Portland şehir merkezinde bir apartman dairesinde yaşıyorlar ve elektrikli araba kullanıyorlar."

Ağzının iki kenarı da "uh-oh" ifadesiyle kıvrılır, ama sonra parmaklarını şıklatır ve beni işaret eder.

"Hala barbekün var dostum."

"Şey," diye sözümü keser, "babam vejeteryan."

Kafamı sallayarak, bu anıyı kafamdan silmeye çalışıyorum. "Mahvoldum."

"Sana söylüyorum, seni sevecekler," diye nefesini vererek, parmak uçlarına yükselip çenemi öptü. "Sana söylediklerimi unutma."

Büyük bir maç öncesinde moral konuşması dinliyormuş gibi başımı sallıyorum. "Annen bir gül kulübünün üyesi; en sevdiği güller lahana gülleri."

Joanne'in en iyi bahçe dln kazanmasından nefret ediyor çünkü o marketten aldığı kimyasalları kullanıyor. Baban model arabalar yapıyor ve ara sıra yarı maraton koşmayı seviyor. Paris'ten yeni döndüler, annen orada aniden geç yaşta laktoz intoleransı olduğunu keşfetti."

"Evet, ama Eiffel Kulesi'nin tepesine çıkan kalabalık asansörde herkesi kıcıyla boğduğunu söylediğimi sakın söyleme."

Gülümsüyorum. "Bu sır benim mezarıma kadar gidecek. Ve senin mezarına da gitmeliydi

... Sen berbat bir kızsın."

"şşş." Goldie, sahip olduğum tek kravatı göğsümde düzeltir. "Bu özellikle hoş bir dokunuş, Adler."

"yle mi? Ben bunun 'saygıdeğer' anlamına geldiğini düşünmüştüm" —ona göz kırparım— "ve 'kızına kirli şeyler yapıyorum' anlamına gelmediğini."

O gülümser ve benim bıraktığım yerden devam eder. "Kesinlikle. Kravat takan bir talipli kim sevmez ki? Bu evrensel bir yeşil bayraktır. Gördün mü, şimdiden ailemin gözdesi olmayı başardın."

Ellerimi kalçalarına koyarak onu arkasındaki duvara doğru geriye doğru yürüdüm.

"Başarılı mıyım? Sanırım bu gece bunu iyice pekiştirmeliyim."

Onu kucakladığımda elleri göğsüme düz bir şekilde yaslanıyor. Sesi kısılmadan önce kırmızı rujlu dudaklarını yalıyor.

"Biliyor musun, bu gece sana iyi bir bilgi bombardımanı düzenlemekten mutluluk duyarım."

Siktir. Gözleri ve o dudakları. Ben bittim. Flrtleşmemize kendimizi kaptırıyoruz. Evie'nin tiksintisi odayı doldurana kadar öpüşmek üzere olduğumuz için yüzlerimiz birbirine yaklaşıyor.

"İğrenç. Fısıldamıyorsun bile... ve/veya zeki değilsin. İki de bana karşı kaba davranışlar."

Goldie, onu kafesten çıkardığımda glmemeye çalışarak dudaklarını sıkıştırıyor.

"zgnm," diyor Goldie samimiyetsizce, hala bana gülümsüyor.

Hiçbirimiz şaka yapamadan, kapı alınır ve Goldie ile ben başlarımızı o yöne çeviririz. Evie aramızdan geçer ve Goldie ile ben birbirimize bakmadan önce, sadece ben olası bir panik içinde kalırım.

"Benden nefret edebilirler. Kravat taksam bile."

Goldie'nin eli benim elimden kayıyor. "Öyle bir şey olmaz. Sen başarabilirsin. Seni sevecekler..." Dudakları yumuşak bir gülümsemeye bürünüyor, ama birden gerginleşiyor ve ekliyor: "Çünkü ben seviyorum, Noah. Seni seviyorum."

Onun gözlerine bakarken nefesim kesildi.

Beni seviyor.

Ona gülümsemeye başlarken dudaklarım açılır, ama o güzel başını sallayarak parmağıyla dudaklarımı kapatır. "Hayır." Sanki başı dönüyormuş gibi küçük, öfkeli bir kahkaha atar. "Hiçbir şey söyleme. Daha uygun bir an bul. Beni başımdan vuracak bir şey söyle."

İkimiz de başka bir şey söylemeden, iki aşk delisi gibi aynı anda kapıya doğru döneriz, ama Evie elini kapı koluna koyarak bize göz kırpar.

"Anneme Noah'ın dövmelerinin çoğunun hapishanede yapıldığını söylemiş olabilirim... Beni cinsel yolla bulaşan hastalıkla enfekte etmeye çalıştığı için. İki kez. Mutlu yıllar, çocuklar."

Siktir.

"Bana anneni hatırlatıyorsun," diyorum sessizce, kanepede kendimi biraz daha ona doğru çevirerek.

Goldie de aynısını yapıyor. Elimi uzatıp saçlarını kulağının arkasına koyuyorum, parmak eklemlerimle doğum lekesini okşuyorum. Vay be, bu ışıktaki, şömine yanarken çok güzel görünüyor.

Ne diyorum ben? O her zaman güzel.

"Noah, bunu biliyor musun bilmiyorum," diyor ciddi bir ifadeyle, "ama ben evlatlıkım."

"Sen çok ukala birisin."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece sinsi bir gülümsemeye şarabından bir yudum alıyor ve etrafımızdaki konuşmalar devam ederken ben ona ve bu ana biraz daha kapılıyorum.

Nefes alıp, alt dudağımı dişlerimin arasına çekerek, isteksizce dikkatimi tekrar odaya çeviriyorum.

Evie ve babası Scrabble oynarken, anneleri onlara temiz oynamalarını hatırlatıp duruyor.

"Twat," diye patlar Evie. "Bu on bir puan."

Annesi alaycı bir şekilde güler, ama Goldie'nin babası Stephen, kızının yanağına bir öpücük kondurur. "Bu kelime 'beceriksiz adam' ya da 'aptal' anlamına gelir, tatlım."

"Oh, ne anlama geldiğini biliyorum ve şu anda sen bunun tam örneğisin."

Oda gülüyor, Goldie de dahil, o daha da geniş bir gülümsemeyle. Sanki bir film sahnesi gibi. Yarı sağlıklı ve iç açıcı bir şey. Ve benim hiç yaşamadığım bir şey.

Çenemi annesine doğru hareket ettiriyorum. "Demek istediğim, ikiniz de kuru ve esprili olduğunuz için bana onu hatırlatıyorsunuz. Ve etrafınızdaki insanlara sıcaklık hissettiriyorsunuz. Sıcakkanlı insanlar gibisiniz."

Goldie, uzun kirpiklerinin altından bana bakarak yakamın altındaki düğmeyle oynuyor.

"Ben senin battaniyen miyim?" Dilini alt dudağına sürerek kırmızı şarap damlasını topladı.

Kıkırdayarak gülüyorum. "Öyle bir şey."

Kimsenin bakmadığından emin olmak için yukarı bakıp, ona yaklaşıp kulağına fısıldıyorum, "Artık ebeveynlerle tanışmayı geçtim, şimdi onların kızına pisliklik yapabilir miyim?"

Titrer. "Belki..."

"Neden belki?" diye itiraz ediyorum, geri çekilip gözlerine bakarak.

Omuzlarını silkiyor ve bu, onun benimle flört ettiğini anlamam için yeterli bir ipucu.

"Çünkü sana çok yumuşak davrandılar. Kız kardeşime inanıp seni tanık kürsüsüne çıkaracaklarını umuyordum. Seni gerçekten sorguya çekeceklerini. Oni'yi ortaya çıkaracaklarını..."

Kaşlarımı kaldırdım ve o da konuyu değiştirdi. "Enginar."

"Teşekkür ederim." O "Rica ederim" derken, ben sessizce boğazımı temizledim.

"Ama Camilla ve Stephen kızlarının ne kadar zorba olduğunu biliyorlar mı acaba? Gerçek kimliğini ortaya çıkardığına göre hediyemi geri almalıyım."

Şaşırmış gibi yapıyor. "Camilla ve Stephen mi? Gerçekten mi?"

Cesur bir güvenle başımı sallarım. "Evet, artık en iyi arkadaşız.

Tabii ki. Facebook albümlerinin hepsini gördüm."

O gülüyor, ben de bunu ezberliyorum. Avucuyla göğsüme dokunuyor.

"Evet, bunun için üzgünüm. Annem o gülleri çok seviyor. Ve sakın benim güzel günlüğümü benden almaya kalkışma. Yoksa, sonunda edebi büyüklüğümü sağlayacak birçok dahice düşüncemi başka nasıl kaydedeceğim?"

Sessizce gülümsüyorum. "Ne kadar alçakgönüllüsün."

Omzunu hafifçe kaldırarak gülümserken dili köpek dışının üzerinden geçer. Kahretsin, böyle flört ettiğinde beni çılgına çeviriyor.

"Bebeğim, bu benim hiç arzulamadığım bir şey."

Onun isteklerinin benim kirli düşüncelerimle uyuşup uyuşmadığını soramadan, babası o anı bozar.

"Noah, kızım sana söyledi mi bilmiyorum, ama benim bir kuralım var ..."

Kahretsin. Birdenbire, iç çamaşırlarımla yatak odasının penceresinden dışarı çıkmış gibi hissediyorum.

"Hayır, efendim. Neymiş o?"

Goldie gülüyor çünkü ben yine "bayım" demeye başladım, tam da Evie ellerini havaya kaldırıp babasının Scrabble kelimesinden şikayet ederken.

"Caziques." Bu üç yüz doksan iki puan eder," diyor gülümseyerek ve dikkatini tekrar bana çeviriyor.

"Dediğim gibi. Bu geleneği, kızlar her okul tatilinde eve geldiklerinde başlatmıştık. Eve arkadaşlarını getirmeleriyle ünlüydüler."

Goldie "arkadaşlar" dediğinde ona şakacı bir şekilde göz kırptım ve o da bana dirsek attığında sıırıttım.

Stephen gülerek ona göz kırpar ve devam eder. "Onlara, dua ya da sevdikleri bir yemek gibi, kendileri için değerli olan gelenekleri paylaşmalarını istedik. İnsanların kendilerini evlerinde hissetmeleri için küçük jestler yapmayı seviyoruz. Ailenin, kişinin kendi seçimi olduğuna inanıyorum" — bakışları Goldie'ye kayar ve gözlerinde büyük bir sevgi vardır — "bu yüzden Monroe ailesinin çatısı altında yaşayan herkes bizim ailemizdir. Öyleyse, bize anlatın. Bu gece sizi nasıl ailemiz yapabiliriz?"

Dudaklarım açılır, ama hiçbir şey çıkmaz. Çünkü, lanet olsun. Sanki yumruk yemiş gibi hissediyorum. Onun böyle bir şey söyleyeceğini hiç beklemiyordum ve cevap vermeye hazır hissetmiyorum.

Aklıma hızlıca bir yalan bile gelmiyor.

Kaşlarımı çatarak, hiçbir şeye odaklanmadan etrafı tararım. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, ama tek yapabildiğim yutkunmak ve ellerime bakmaktır. Oraya geri dönmüyorum... geçmişime. Anılarıma. Kendime ait olan tek şey şu an, ama bunu söyleyemem.

"Baba," Goldie başını sallayarak, sessizce onu azarlayarak aceleyle araya girdi. "Çok hassassın. Annesini tanıyorsun..."

Onun elinin üstünü öperek sözünü kesiyorum. "Sorun değil. Cidden."

Stephen kaşlarını çatar. "Üzgünüm, Noah. Düşüncesizce davrandım. Bir keresinde, birini kaybedenlerin, diğerleri onların bunu istemediğini varsaydıkları için, o kişi hakkında konuşma fırsatı bulamadıklarını okumuştum ve ben de deniyordum..."

Camilla elini onun omzuna koyarken, ben başımı sallayarak onu durduruyorum. İkisi de bana öyle bakıyorlar ki, bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum... Keşke annem de burada olup bunu görebilseydi.

"Hayır, hayır, sorun değil. Teşekkür ederim. Sorduğun için çok nazıksın," diyorum, içtenlikle. "Bir yanımda, onun hakkında sürekli konuşabilmeyi diliyor. Onu çok sevmiştim."

Bir süre durup, geri kalanını kafamda söylüyorum.

Ama bunu yaparsam, etrafımdaki her şey güneş görmeyen çiçekler gibi ölür. Artık Noah olamam ve kilitlerle dolu bir odaya geri dönmek için çok fazla çalıştım.

"Keder çok acımasızdır," diyor Camilla ve ben başımı sallıyorum. "Birisi bir keresinde, sevdiğimiz insanlardan daha fazlasına ihtiyaç olduğunu yazmıştı. Bazen anılarımız o kadar acı verici hale gelir ki, onlarla yaşadığımız zamanı da kaybederiz."

Gözlerimi kırıştırıyorum, bu sözün doğruluğunu neredeyse içgüdüsel olarak hissediyorum. "Bunu kim yazmış?"

"Kızım." Camilla Goldie'ye başını sallıyor.

Kızıma bakıyorum, kendimi çok fazla gözlemlenmiş hissediyorum. O bana gerçekten böyle hissettirmeyi çok iyi biliyor.

"Annenin adı neydi?" Goldie tatlı bir sesle soruyor. "Bana hiç söylemedin."

Bir an için, sanki unutmamışım gibi söylemek üzereydim. Ama sonra gözlerimi kırptım ve o an geçti.

"Mary... Adı Mary'di."

Goldie gülümsüyor ve yalan söylemeye değmiş. Dikkatimi babasına çeviriyorum.

"Annem tatilleri severdi, ama karmaşık bir kadındı, bu yüzden pek geleneklerimiz yoktu. Çok sevgi vardı, ama pek şenlik yoktu. Yine de, yaptığımız bir şey vardı. Bu gece... Yılbaşı gecesi, tam gece yarısı, o yıl ilk söyleyen kişi olmak için bir kelime haykırırdık. Aptalca bir şeydi, ama bir çocuk için özeldi. Kimsenin söylemeyeceği bir kelime bulmak için saatlerce düşünürdüm."

"Bunu çok sevdim," diyor Camilla, ellerini bir kez çırparak. "Bunu yapabilir miyiz?"

Boğazım düğümlenir, başımı sallayıp gülümserim. "Evet, tabii ki."

"O zaman karar verildi. Mary için," diye ekler ve herkesin onu takiben kadehini kaldırır.

Goldie başını göğsüme yaslayarak, kız kardeşi hangi kelimeyi seçeceğini konusunda hemen tartışmaya başlayınca gülüyor. Ama ben düşüncelerimde kaybolmuş durumdayım.

Hayatında istediğin her şeye sahip olmayı sindirmek gerçekten çok zor. Ve bu tam da öyle... Hayatımda istediğim her şey. Bir saniye gözlerimi kapatıyorum ve anı o kadar uzun sürüyor ki, gözlerimi açtıktan sonra bile o his geçmiyor.

Annem bunu çok severdi.

"Noah, hayır. Ne yapıyorsun?"

Tombul parmaklarım çalışmaya devam ediyor, sandalyenin üzerinde parmak uçlarımda yükselerek kapının bir sonraki kilidini açmaya çalışıyorum. Ama annem kolunu belime doluyor ve beni indiriyor.

"Sana ne demiştim? Kapıları asla açmamalısın. Onlar bizi güvende tutuyor."

O benim kolumu tutarken, altı yaşındaki gözlerimden yaşlar süzölmeye başlar.

"Ama... ama..."

"Ama" falan yok, istisna yok." Çok kızgın görünüyor. Dudaklarım titriyor.

"Ama anne, Noel Baba içeri nasıl girecek? Bizim bacamız yok.

Okuldaki herkes onun bacadan girdiğini söylüyor."

O içini çekip, benimle aynı seviyeye gelmek için çömelir ve küçük omuzlarımı okşar.

"Noah. Dünyada canavarlar var. Korkunç canavarlar. Ve o kapıyı açarsan, gelip bizi yakalayacaklar, bebeğim. Anneye bir daha kapıları asla açmayacağına söz ver."

Gözlerimden yaşlar akar, ama o beni yakalayamadan kaçarım. Elimden geldiğince hızlı koşarak odama giderim ve yüzüstü yatağıma atlarım.

"Noel Baba gelmeyecek. Asla gelmeyecek. O aptal kilitlerden nefret ediyorum."

Elini sırtımda hissediyorum, küçük daireler çizerek okşuyor. "Hey... hey, dur bakalım. Kötü sözler söyleme. Ağlamana gerek yok, küçük aşkım. Sözümü bitirmeme izin vermedin. Arkadaşların yanılıyor. Noel Baba'nın sihrini hiç duymamışlar."

Hala yüzüstü yatarken, burnumu çekerek dinliyorum.

"Ona baca gerekmez. O sadece bir hikaye. Kendini parıltı ve toza dönüştürebilir ve çatlaklardan geçebilir."

"Hayır," diye mırıldandım.

"Evet, öyle," diye karşılık veriyor. "Hatta kanıtım bile var." O konuşmaya devam ederken başımı kaldırıyorum. "En iyi erkek ve kız çocukları için, hediyeleri erkenden bıraktığını biliyorum."

Nefesimi tutarak dinlerken gözlerim fal taşı gibi açılır. Bana göz kırpar. Ben de aynı şeyi yapmaya çalışırım, iki gözümü de kapatırım.

"Eminim orabını kontrol edersen..." der ve parmaklarıyla gözlerimi siler.

Bu, yataktan kalkıp küçük oturma odamıza koşmam ve geçen yıl bir bahçe satışından aldığım uzun yeşil ikinci el çorabı bulmam için yeterli.

İçime uzanıyorum, kalbim neredeyse patlayacakmış gibi hissediyorum ve kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsüyorum.

"Bir tane buldum. Bir tane buldum."

Annem kapıda durmuş, yüzünde hiç kaybolmayan o hüzünlü bakışla beni izliyor.

"Gördün mü, bebeğim? Her yerde sihir var. Ve bir gün, belki de o kilitlerden kurtulup güzel bir hayat yaşayacaksın."

Goldie'nin oturma odasında herkes ayakta, kafalarında şapkalar, ellerinde parti kornalarıyla, Times Meydanı'ndaki top gittikçe alçalırken televizyona bağırlıyorlar. *On. Dokuz. Sekiz. Yedi.*

Goldie'nin eli benim elimi bulur, bana bakarken geniş bir gülümsemeyle. Bugün ölebilirim ve hiçbir şey bu anı geçemez diye hissediyorum. *Altı. Beş.*

Ona söylemek istediğim her şey yüzeye çıkmaya başlar ve ona bakarken, göğsümün daha hızlı inip kalktığını hissederken saymayı bile beceremem. *Dört. Üç.*

Dönüp ona bakıyorum. *İki.* Ellerimle yüzünü okşuyorum. *Bir.*

"Mutlu Yıllar!" diye bağırlılır, herkesin aptalca sözleriyle birlikte: *Kalay. Araknoid. Nemli.* Herkes Evie'ye bakarak inler, ama ben Goldie'nin yüzünü kendime doğru çekerim, dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır.

"Noah," diye sessizce diyor, benim adımı kendi sözü haline getiriyor, ama ben artık daha fazla içimde tutamayacağım tek şeyi söylüyorum.

"Goldie... Ben de seni seviyorum."

On Birinci Bölüm

Weonoke Kampı — yıllar önce

"Biri bizi duyabilir."

Davis'in elleri, ikisi kullanılmayan bir kulübenin arkasına saklanırken Sonny'nin göğsünde dolaşıyordu.

"Kimse bizi duymaz. Şimdi, beni tekrar öper misin? Bütün gün seni düşünmeden duramadım."

O, dudaklarını dudaklarına yapıştırmadan önce güldü. Tanıştıkları günden beri bunu yapıyordu — onu güldürüyordu. Bu tehlikeli bir silahtı. Şimdi onu, yapmaması gereken şeylere ikna etmek için kullanıyordu.

Ama tüm o "yapmaması gerekenler" her zaman reddedilemeyecek kadar iyi geliyordu. Ona bir şeyleri kabul ettirdiğinde bundan hoşlandığını gördüğü için, bunu hiç itiraf etmemiştir.

Bu bir kovalamaca, diye düşündü. Erkekler zorlu görünen kızları severler.

"Dudak parlatıcının tadı güzel."

Onun iltifatları da aynı şekilde hissettiriyordu. Bu, onun kendisini gömleğinin üzerinden öpmeye ikna etmesine izin vermesinin diğer bir nedeniydi. Davis onu istiyordu ve herkes Davis'i istiyordu.

Bu, ilk kez birinin onu seçtiği andı.

Eli, sanki izin istermişçesine, bu sefer yavaşça gömleğinin içine kaydı. Eli göğsünün altına ulaşmadan önce onun adını söyledi ve elini itti.

"Sonny," diye öfkeyle bağırdı, sonra geri çekildi. "Diğer herkes çok daha fazlasını yapıyor. On sekiz yaşındayız ve ıssız bir yerdeyiz. Neden olmasın?"

Gözlerine bakarak, onu sevecek mi diye merak etti. Uzun saçlarından bir tutamını tutarken yüzü yumuşadı.

"Hadi ama. Seni istediğim için beni suçlayamazsın. Çok güzelsin ve seninle konuşmak çok kolay."

Davis, bu kez Şeytani bir gülümsemeyle ona tekrar yaklaŐtı.
"Ve sen benim kız arkadaşımıŐın, bu yüzden bu çok doğal."
Gölümsemi. O, onun kız arkadaşımıydı. Davis ona hiÇ bu sözleri söylememiŐtı. Belki onu sevecekti.
Ama elini tekrar beline koyduğunda, kız yine bileğini tuttu.
"Bunlar sadece sözler, Davis."
O eylem istiyordu. Onun sevgisinin kanıtını.
"Peki," diye homurdandı, sonra cebinden bir Đakı Đıkardı.
Gözleri, onun gülümsemesi kadar genişledi. O uzaklaŐtı. Kız onu bir ağaca kadar takip etti, keskin bıÇak ağacı ve özsuYu kesip biğti, geriye kalanlar kızın İcini ısıttı.
"İŞte. 'Davis ve Sonny, sonsuza kadar.'"
Bu sefer onu döndürüp o ağaca yasladığında, onu durdurmadı. Eli gömleğinin altına girdiğinde, onu aşağı itmedi.
Ama en şaşırtıcı olanı, onu sürekli izleyen ama hiÇ konuşmayan diğer Đocuk ağaÇların arasından onları izlerken bile onu durdurmamasıydı.

Benim İÇin,
Seni gördüm. Ama bunu biliyorsun.
O senin İÇin fazla iyi. Ama bunu da biliyorsun.
—Senin

Onikinci Bölüm

NOAH

Nisan

"Hey, patronumun benim sevdiğim ayakkabı şirketine çalışmalarımı gönderdiğini sana söylemiş miydim? Yeni web sitesi tasarımcıları arıyorlar."

Ben bunu kayıtsız bir şekilde söylüyorum, ama Goldie'nin başı birden kalkıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Noah. Bu harika. Heyecanlı mısın?"

Önceden değildim, ama neden şimdi birdenbire gergin oldum? Kalbim tuhaf bir şekilde atıyor, sanki bir vuruş atlıyor gibi, ona burnumun ucundan bakarken, geleceğimi düşünüyorum. Oturma odamdaki kanepede uzanıyoruz, dışarıda yağmur yağıyor ve ne izlediğimizi çoktan unuttuk.

Mükemmel bir gün. Ben ve kız arkadaşım, hiçbir şey yapmadan.

Goldie, karnının üstüne yatarken, başka bir keçeli kalem almak için bana uzanıyor. Kalemler sehpanın üzerinde dağınık halde.

O kalemin kapağını dişleriyle açarken ben sırtıyorum.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum sonunda. "Öyle olmalı mıyım?"

"Evet," diyor heyecanla. "Ya çalışmalarını o kadar beğenirlerse, 'Onu bizden çalmalıyız, bizim için ayakkabı tasarlaması lazım' derlerse? Bu senin hayalin."

"Spor ayakkabı," diye şakacı bir şekilde düzeltiyorum. "Ve bu olmayacak. Ama hayal gücünü seviyorum."

Gözlerini devirip başını eğiyor, yaptığı işe aşırı odaklanmış durumda — ki o da benim dövmelerimi boyamak.

Bu onun en sevdiği şey... beni gömleksiz bırakıp daha da süslemek. Şu anda, göğüs kafesimdeki kafatasını canlandırıyor. Okşama gıdıklarken ben kıvranıyorum.

"Hayal gücü, hayalperestler ve aptallar için besindir," diye fısıldıyor ve sonra bana bakıyor. "Hangisi olduğumuz, bizim seçimimize bağlı."

O, eserine nazikçe üflerken ben gülümsüyorum.

"Bunu kim söylemiş?"

"Ben."

Gülümserim, ellerimi başımın arkasında birleştirip tavana bakarım.

"O zaman bugün bir hayalperestim."

Alt dudağını ısıyor, ama onu öpmek yerine konuşmaya devam ediyorum. "Biliyor musun, kelimelerle gerçekten çok iyisin. Hiç bunun hakkında düşündün mü

düşündün mü?"

"Kapa çeneni," diye alay ederek sözümü kesiyor. "Sana bir şey yazdığımı söyleyeyim." Şimdi sıra bana şaşırmış gibi bakmak, ama o beni görmezden geliyor, konuşurken yüzü kızarıyor. "Birkaç ay önce sana bahsettiğim dergi için bir yazı."

Hızla doğruluyorum ve çizgilerin dışına çıktığı için inleyen onu tekrar çömelmeye zorluyorum.

"Noah..." diye sızlanıyor.

Ama ben ısrar ediyorum. "Okuyabilir miyim?"

Kafasını sallar, sonra kalemin kapağını kapatıp masanın üzerine atar.

"Hayır. Olmaz. Yapamam..."

Gözleri benimkilerle buluşmuyor ve bundan nefret ediyorum.

"Hey..." Gözlerini yana çeviriyor, ben de parmaklarımla çenesini geri çeviriyorum. "Hadi ama. Neden olmasın? Yayınladıklarında tüm dünya görecek. Bu çok büyük bir olay."

Goldie gözlerini sıkıca kapatıyor. "Yayınlarlarsa tabii." Gözlerini tekrar açtığında, omuz silkerek daha yeşil ve daha gergin görünüyorlar. "Kimse bilmediğinde reddedilmek daha kolay."

"Ben kimse değilim," diye şikayet ediyorum, elimden geldiğince çekici bir şekilde, sonra yüzünü ellerimle tutuyorum, onun bana yaslandığını hissediyorum. "Sevdiğim bu çılgın yakışıklının sözünü alıntılarla gerekirse, 'hayalperest mi, aptal mı'?"

Burnunu buruşturup mutsuzmuş gibi davranıyor, ama ben gerçeği biliyorum. Prenses bile gerçeği biliyor, çünkü zıplayıp Goldie'nin yüzüne sürtünerek mırıldanıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kızımı nazikçe öpüyorum, saçlarını geriye doğru çekiyorum.

"Seni seviyorum, katil. Bırak bunu seninle birlikte yapayım. Bu işleri tek başına yapmak zorunda değilsin. Ayrıca, birkaç kelimeyle bana

sadece birkaç kelimeyle hissettiğim şeylerin yarısını hissettirebilen birini tanımlıyorum."

O inliyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Sen taraflısın."

"Ne olmuş? Bu, yanıldığım anlamına gelmez."

Goldie'yi tanıdığımdan beri, yazmak onun için her zaman özel bir şey olmuştur. Asla bu konudan bahsetmez ve ben de onu sorgulamam. Ama onun sayısız fikri çöpe attığını, güncel hayallerini günlüğüne yazdığını ve bilgisayar ekranına bakıp sonra onu kapatarak hedeflerin abartıldığını mırıldandığını gördüm.

Altı ay boyunca onun bu sürecini izledim ve sonunda karşılaştığı engeli aşmışsa, ben de onunla birlikte kutlamak için orada olmak isterim.

Goldie bana göz kırpmıyor ve derin bir nefes verirken yüzünde bir acı var.

"Eğer nefret ediyorsan, yalan söyle."

"Tamam," diye aceleyle cevap veriyorum ve o benim vücudumu kullanarak koltuktan kalkarken onu bırakıyorum.

Çenemi kaldırıp onun yürüyüşünü izledim, sonra ellerimi ovuşturarak onu güldürdüm.

Goldie dev çantasını karıştırdıktan sonra katlanmış birkaç kağıt çıkardı. Omzunun üzerinden bana baktıktan sonra geri dönerek, yanağını ısırarak kağıtları uzattı. Ben ayağa kalkıp kağıtları alıp açtığımda, başlığa bakmadan önce birbirimize gülümsedik:

Tarih Abartılıyor, Tabii Dünyada Yaşamıyorsanız veya
Rutin Doktor Ziyaretinde Evlatlık Bir Çocuk Değilseniz:
Geçmişimin Yokluğu Geleceğimi Nasıl Şekillendirdi

Başımı kaldırdım, gözlerim onun gözleriyle buluştu. "Evlatlık olman hakkında mı yazdın?"

Hala bana okutup okutmamayı tartışıyormuş gibi dikkatlice başını sallar. "Mesele şu ki, bir gece, ilk tanıştığımız geceyi düşünmeye başladım. Ve bana geçmişimi hiç araştırıp araştırmadığımı sorduğunu. Yani, biyolojik ailemi bulmaya çalıştığımı..."

Düşünmeden elini tutuyorum, birlikte dolaştığımızı hatırlayarak.

"...ve dürüst olmak gerekirse, hayatımda kaç kez geçmişimden veya doğumumdan kaçtığımı düşünmeye başladım."

O sessizce güldü, ben de güldüm, sonra sözünü kestim: "Ama mantıklı. Ailen gerçekten inanılmaz."

"Aynen öyle," diye aceleyle cevap verdi ve elimi sıktı. "Beni tutamayan insanlarla sevgi dolu bir yeniden birleşme hayali kurmak bile açgözlülük gibi geliyordu, o kadar şanslıydım ki. Ayrıca, öyle bir şey olsaydı, kendim hakkında bana şeyler anlatabilecek insanlarla yeniden bir araya gelseydim... ailemin hiç bilmediği şeyler... Bu, sahip olduklarımı mahveder miydi? Onların isimlerinin yanında, ne kadar açık olsalar da, o küçük yıldız işareti kalır mıydı? Bu her zaman çok büyük bir risk gibi göründü."

Gözlerime baktığımda gözleri parlamaya başlar. Söylediği son cümleyi ne kadar derinden anladığımı asla bilmeyecek. Ya da benim risk almaya hazır olmadığım şey haline geldiğini.

Goldie elimi bırakır ve elini saçlarının üzerinde gezdirir.

"Üzgünüm, sana yük oldum. Sen sadece oku, ben susacağım."

Bana söylemek istediği çok daha fazla şey olduğunu söylemesine gerek yok. Gözleri önündeki boşluğu gerçekten bir şeye bakmadan taraması ve tırnaklarını ojeyle kurcalamaya başlamasından anlaşılıyor.

"Hey." Kafamı sallıyorum. "Hayır. Konuş benimle. Bu konuları kız kardeşine anlatmıyorsun, anne babana da anlatmadığını biliyorum. Ben senin sırdaşınım Goldie. Noah ve Goldie sonsuza kadar birlikte, değil mi?"

Kaşlarını çatarak bana bakar ve sonra her şeyi anlatır.

"Siktir. Sanırım fark etmediğim şey, Pandora'nın kutusu bir kez açıldığında, onu kapatmanın imkansız olduğu. Kendimle ilgili şeyleri sorgulamaya başladığımda, onları sorgulamayı bırakamadım. Gözlerimin rengini nereden aldığımı

...ailemde çil var mı...ikinci parmağım neden daha uzun...başka kim ananasa alerjik... Bütün bu sorular zihnimin bir köşesinde duruyordu ve sonunda birleşerek bana kim olduğumu gerçekten bilmediğimi hatırlattılar."

Ona uzanıyorum, elim belini buluyor.

"Ama sen kim olduğunu biliyorsun," diye karşılık veriyorum. "Sen tanıdığım en öz farkındalığı yüksek insansın. Geçmişin, şu anki kimliğini belirlemiyor ya da değiştirmiyor."

Bunu söylerken bile, bunun daha çok benim için mi yoksa onun için mi olduğunu merak ediyorum.

Goldie, bana sarılmam için yaklaşımadan önce gözlerini benimkilere diker. Çünkü az önce söylediğim şeyin ikimizin de inandığı şey olmasını istiyorum. "Hayır, Noah, bu tamamen doğru değil." Çenesi yukarı doğru kalkar ve ben aşağıya bakarken gözleri benimkilere gelir.

"Elbette, kahvemi nasıl sevdiğimi ya da çiçeklere olan sevgimin kesinlikle annemden geldiğini biliyorum. Ama bunca yıldır yazıp duruyorum, bir sonraki büyük şey olmaya çalışıyorum ve her zaman aynı eleştiriyi alıyorum: 'Yazın sesle bağlantı kurmuyor.' Ve tüm bu

reddedilmelerin gerçek anlamı şudur

kusursuz teknik becerilere sahip olduğumu ama söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını..."

Onu kesmek için ağzımı açtım ama o elini göğsüme koydu. "...ve bunun nedeni, geçmişim yokmuş gibi davranmam. Beni ben yapan binlerce malzemenin bir araya gelmesiyle oluşan bir pot. Sadece ailemle olan bağım yeterli değil. Noah, biz doğa ve yetiştirilme *arasında* aktarılan hikayeler ve tarihin bir koleksiyonuyuz..."

Uyuşmuş hissediyorum.

"—ve ben sadece 'doğa' kısmına sahibim çünkü her zaman gerçeklerden kaçtım. Bu yüzden, kopuk hissetmeyi yazdım. Ve bu boşluğun da benim bir parçam olduğunu. Bence bu nadir ama anlaşılabilir bir şey. Ama sanırım sen bana söyleyeceksin," diye gülüyor. "Çünkü senden önce kimse beni gerçekten görmedi."

Onu görüyorum. Ama bunun ona da benim için olduğu kadar tehlikeli gelip gelmediğini merak ediyorum. Şu anda konuşmak için kendime güvenebileceğimden emin değilim. Ona, bana verdiği şeyi verebilmek için, tüm derin, karanlık sırlarımı onun ayaklarına dökmek için.

Gerçek.

Bunun yerine, kağıtları saygıyla göğsüme bastırıp onu öpüyorum. Bacaklarımın tekrar yerden kalktığını hissedene kadar onu öpüyorum.

"Bunu okumama izin verdiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum dudaklarına.

O, bir nefes verir ve sonra anın havası hafifler.

"Tamam, bu kadar ciddiyet yeter. Çabuk git oku, çünkü ben burada sabırsızlıktan öleceğim."

Gülümserim, onun izinden giderim, sonra daha sonraya ertelediğim bir şeyi yapmaya karar veririm. Nedenini bilmiyorum, ama ona hediye vermek doğru geliyor, çünkü bunu okumak öyle hissettiriyor.

"Bekle. Benim de sana bir şeyim var. Burada kal."

Gözlerini kocaman açarak bana göz kırptım ve bir anda yanından geçip yatak odama doğru yürüdüm. Birkaç saniye sonra elim boş olarak çıktığımda, kaşlarını kaldırdı.

"Bana hava aldın. Teşekkürler, nefes almak her zaman en sevdiğim şey olmuştur."

Onun önünde durup onu gıdıklamak için elimi uzattım. "Ukala. Dinle." Onun makalesini kaldırdım. "Sen etrafımda dolanmadan okumak istiyorum, o yüzden gidip yataktaki kutuyu aç."

"Yaşasın, hediye."

Dünyadaki en sevimli şey gibi zıplıyor ve alkışlıyor. Ona ne aldığımı görene kadar bekle.

Boynumun arkasını kaşıyorum. "Hoşuna gitmeyebilir, o yüzden..."

Yanağıma bir öpücük kondurup hızla uzaklaşır, ama gözlerim onu takip eder, izler, sonra tekrar kağıt üzerindeki kelimelere dönerim.

Kitabı açmadan önce kapak sayfasına elimi gezdiriyorum ve okumaya başlıyorum.

İki paragraf okuduktan sonra, "Kim hediye kolu bandıyla sarar ki? Bu şeytani bir şey." diye bir ses duydum. Gülümsedim ve okumaya devam ettim. Sayfayı çevirdiğimde, "Noah. Bir kutunun içinde başka bir kutu. Cidden mi?" diye bağırdı.

Hala okuduğum şeye odaklanmış halde gülümserim, çünkü o haklıdır. Ben önyargılıyım. Bu makalenin her kelimesinin mükemmel olduğunu düşünüyorum.

Çok dürüst ve samimi. Ve bu beni biraz rahatsız ediyor çünkü Goldie, biyolojik anne babasını tanımaması bir boşluk gibi hissediyorsa, geçmişini bilmek istiyorsa, geçmişini silmiş bir adamı nasıl sevmeye devam edebilir?

Gözlerim son paragrafı taradı, her kelimeyi yutarcasına okudum, tam o sırada onun çılgınlığını duydum. Kağıtları ikiye katlarken, heyecanlı yüzü mutfaktan bana bakıyordu, bir elinde notum, diğerinde yeni anahtarlığıyla.

Tırnakları, duyguları patlamak üzereymiş gibi duvara vuruyor. "Önce sen," diyorum.

Kendini tutamıyor, bana doğru koşuyor ve ben onu bir kolumla yakalamadan önce zıplıyor ve bacaklarını belime doluyor.

"Evet," diye aceleyle cevaplar. "Birlikte yaşayalım."

Ben onun başını tutup öpmeye başladığımda, elleri göğsüme bastırıncaya kadar nefes nefese kalır.

"Hayır, hayır... sıra sende."

Neredeyse unutmuştum, gülüyorum.

"Bu dahice. Eğlenceli ve komik. Duygusal ve gerçekten ilişkilendirilebilir. Tam sana göre. Seni yayınlamazlarsa aptal olursun." Her kelimesinde ciddiym.

Beni öper ve bu anın yüceliğinin anılarımı ortaya çıkardığını bilmiyorum, ama gözlerimi açıp birbirimize baktığımızda, kenarda hüznü bir şey var. Uzun zamandır kaçtığım, ama hala geleceğimi kovalayan bir şey.

"Hey, seninle konuşabilir miyim?"

Lily beni dolapların yanına çekiyor.

"Evet, ne oldu?"

"Seninle mezuniyet balosuna gidemem."

"Ne demek istiyorsun? Daha bir ay var. Birdenbire başka planların olamaz."

"Babam hayır dedi."

"Benimle gideceğin için mi?"

Kız başını sallar. "Üzgünüm... Annen yüzünden ve... şey, çünkü, anlarsın ya?"

Cevap vermedim çünkü söyleyecek bir şey yoktu. Neden ona sordum ki? Biliyordum. Bu kasaba benden nefret ediyor ve keşke hiç doğmasaydım diyor. Bu asla değişmeyecek.

Lily uzaklaşırken, koridorda bana doğru bakan tüm gözlere bakıyorum. Hepsi de beni bir psikopatmışım gibi izliyorlar.

Belki de bende bir sorun vardır.

Herkes bazı insanların doğuştan kötü olduğunu söyler. Bakışlardan uzaklaşıp boktan dolabımın kapısını çarparak, bir acı hissediyorum. Avucuma baktığımda, derim yavaşça pembeden kırmızıya dönüyor, kan yüzeye çıkıyor.

İlk kesikler her zaman en çok acıtıyor, *diye düşünüyorum, metal kapıyı elimle silip uzaklaşmadan önce.*

On Üçüncü Bölüm

GOLDIE

Haziran

"Selam, naber?" diyorum, kız kardeşimin FaceTime'ına cevap verirken bir şey dikkatimi çekiyor. "Dur biraz, arkada uzaylı mı var?"

Evie gülüyor. "Evet... adı Trevor."

Yeşil, böcek gözlü bir yaratık arkasında bana bakıyor, sanki anne babamızın izlediği eski bir dizi olan *The X Files'tan* çıkmış gibi. Ofisi çok garip bir yer. Tam da deli bir bilim adamının sığınağının nasıl olacağını hayal ettiğiniz gibi.

"Trevor, ha?"

O, bu ismin en doğal seçilmiş gibi, ayrıntıya girmeden başını sallar. Tam ona göre bir davranış.

"Harika, peki, ne var ne yok?" diye gülümsüyorum.

Bir şeyle uğraşıyor, konuşurken ayakları masanın üzerinde.

"Annem sana söylememi istedi..." Birden ekrana daha fazla odaklanarak duraksıyor. "Evde misin?"

Kan bağı olmasa bile birbirimize çok benziyoruz. Kafamı sallıyorum.

"Hayır. Noah'ın mutfağını topluyorum. Eşyalarının çoğunu kendisi topladı ama çalışması gerektiği için yardım etmeyi teklif ettim. Annem bana mesajla ne söylemek istedi?"

Bana parmak tabancası yapar. "Joanne'e - o sürtük suratlı, kirli gül yetiştiren bahçıvana - resmen defolup gitmesini söylediğini."

Kahverengi ambalaj kağıdını yere bıraktım, düşünürken gözlerimi kısarak ağzımı açtım. "Ama 'sürtük surat' demedi ki..."

Evie, kendine gülerek sırtıttı. "Hayır, o kısım bendim. Ama onlar, sessizlik ve uzun iç çekmelerle kesintiye uğrayan, kibar ama pasif-agresif bir konuşma yaptılar.

"Dur. Neredeyse gözümün önüne geliyor."

Gülerek işime devam ediyorum ve paketlemek için başka bir bardak alıyorum.

Evie, mükemmel bakımlı kaşlarını oynatır ve sodasını yudumlar. "Peki, gelecekteki yeğenlerimin babasıyla büyük taşınma tarihi ne zaman?"

Hala gülümseyerek iç çekiyorum. "Keser misin? Neyse ki, bu Cuma. Benim ve onun kira sözleşmeleri arasında, çok zor oldu. Ama şimdi tüm hafta sonu yerleşmek için vaktimiz olduğu için mükemmel oldu."

Kıskançlıkla gözlerini devirdi. "Evet, ve senin yeni, muhteşem mahallenin görmek için." O şikayet ederken, ben omuzlarımı hafifçe sallayarak kutlama dansı yaptım. "O kadar cadalozsun ki, seksi erkek arkadaşın Beacon Hill'de bir ev buldu."

"İstediğin zaman ziyarete gelebilirsin. Bu mahallede başka kim yaşıyor biliyor musun? Trevor'ın yanındaki balıkçı."

Masasındaki birçok aletten bir tornavida kaldırır. "Bu anı mahvetme... Bırak da keyfini çıkarayım. Kendimi senin rahat koltuğunda uzanırken hayal ediyordum. Ve Ruth Bader'dan bir daha bahsedersen, intikam alırım."

Yine gülümsedim ve tabak kutusuna baktım. O ve Chase asla anlaşılamayacaklar.

Evie, sandalyesinde dönerek görüşümü engellerken mırıldanır. "Knieve ne biçim bir isim ki? O açıkça bir *kadın*. O ise bir aptal."

"Balıkların cinsiyetini nasıl anladığını çok merak ediyorum ama gitmem gerek. Noah eve gelmeden bunu bitirmek istiyorum."

Kameraya doğru eğildi. "Bekle, bekle... Son bir şey daha. Makaleyle ilgili bir haber aldın mı?"

Yazımı gönderdikten sonra aileme yazdıklarımın bahsetmem yaklaşık bir ayımı aldı. Ve beklediğim gibi, anlayışlı davrandılar ve en iyi destekçilerim oldular. Babam, doğumumu araştırması için birini tutmam konusunda beni neredeyse ikna etti.

Ama birisi saklanmak istediğinde, genellikle saklı kalır diye endişeleniyorum. Yine de, denememek çok güçsüz hissettiriyor.

"Tek kelime bile etme," diye sızlanıyorum. "Ve bu çok acı verici."

Kafamı dramatik bir şekilde tezgahın üzerine, ön kollarımın üzerine bırakıyorum. Arka planda onun sesini duyarken, yüzümü saklayarak hala somurtuyorum.

"Olacak. İnanıyorum. Beni haberdar et. Yani, eşlik görevlerin arasında vaktin olursa."

Kafam onun aptalca gülümsemesine doğru kalkar. "Kapa çeneni."

Hoşça kal demeden, hevesle sonlandırma tuşuna basıyorum.

Çünkü o dayanılmaz biri. Onu sevdiğim için şanslı.

Telefonumu kot şortumun arka cebine koyuyorum ve müzik tekrar çalmaya başlıyor, kulaklarımda gürültüyle. "Eşin görevleri." Ciddi mi bu kadın? diye kendi kendime söylüyorum ve sonra kulaklarımda çalan Chappell Roan şarkısını mırıldanmaya başlıyorum.

İyi tarafı, o aşık olduğunda, onun alaylarına sağlıklı bir doz kardeş karmasıyla karşılık vereceğim. Bu düşünce, boş dolaba bakıp ne yapacağımı düşünürken beni gülümsetiyor. Aniden dün gece onun komodininin üzerine bir su bardağı bıraktığımı hatırlıyorum, bu yüzden dönüp, kulaklarımda çalan ritme uyarak tezgaha elimi vurarak Noah'ın odasına doğru yöneliyorum.

Ama içeri girdiğim anda ışıklar karardı, ama aslında açık değillerdi. Etrafa bakındım ve duvarlara düşen koyu gölgeler fark ettim. Öğleden sonra birdenbire akşam gibi hissettim.

Gözlerim pencereye kaydı, pencere şimdi dışarıdaki öfkeli, koyu gri ve mor gökyüzünü çerçeveliyordu. Her neyse, hızla yaklaşıyordu, çünkü perdeler dalgalanmaya ve alt kısımlarında çırpınmaya başladı.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve koşarak pencereyi kapatmaya gittim.

Oraya varmam iki saniye sürer, ama bu süre içinde yağmur sanki bir dikiş yırtılmış ve tüm su gökten fışkırıyormuş gibi yağıyor. Ahşap çerçeveyi tutuyorum, eski ahşaptan beyaz boya parçaları dökülüyor, tam o sırada gök gürlüyor.

"Tanrım," diye nefes veriyorum, pencereyi kapatmak için çok fazla güç kullanmak zorunda kalıyorum, ama su damlaları yüzüme çarpmadan önce. "Çiviye bırakmalıydım."

Noah'a o pencerede bir sorun olduğunu söyledim. Birinin onu kalıcı olarak kapatmaya çalışmasının nedeni anlaşılabilir. Mutfak lavabosunun üzerindeki küçük pencerenin de açık olduğunu hatırladığım anda, gök gürültüsü tekrar çınladı.

de açık olduğunu hatırladım. Hemen döndüm ve yanaklarımdaki yağmur damlalarını silerek aceleyle dışarı çıktım.

Ama köşeyi döndüğümde, şok ve korkudan boğazımdan yüksek bir çığlık attım. Kulaklarımdaki AirPods'lar düştü, kendimi korumak için önüme uzattığım elimle yere çarptı.

Bir adam kapıda heykel gibi duruyor, arkasındaki manzarayı gölgeliyor, tişörtünden iş botlarına su damlarken kısmen gölgede kalıyor.

Neredeyse siyah gözleri benimkilere bakarken göğsüm hızla inip kalkıyor. Ve bu çok korkutucu. Çünkü gözleri ölü, arkasında hiç hayat yok. Göz kırpma şekli bile metodik.

"Merhaba. Neden benim evimde bulunuyorsunuz?" diye dikkatlice soruyorum, ancak cevap vermiyor.

Ya da tepki vermiyor.

Kalbim kaçmak istercesine çarparak vücudumu ürperti kaplar. Aramızdaki sessizlik, yerde hala çalan hafif müzikten daha yüksek sesle yayılır.

Onun varlığı, boğucu bir korku örtüsü gibi hissettiriyor. Gök gürültüsü gökyüzünde çakıyor, omuzlarım sıçırıyor. Ama onun omuzları sıçramıyor.

"Üzgünüm," diyor sessizce, neredeyse monoton bir sesle. "Seni korkutmak istemedim. Kapı açıldı," diyor soğukkanlılıkla, kapıyı işaret ederek. "Ve kedin dışarıdaydı."

Yanındaki Princess Peach'i kaldırıp kafasına öpücük kondurur. *Ne oluyor lan?*

Kaşlarımı çatıyorum, onu bırakmasını diliyorum. Çünkü hayır, kapım açık değildi ve kedim dışarıda değildi. Artık evden hiç çıkmıyor.

İçimde her şey panik modunda. Noah'ın kapısında bir adam var. Ve ben yalnızım.

Yalan söylüyor ve onu savuşturmamın imkanı yok.

Siktir. Yavaşça geriye doğru bir adım atarken göğsümün daha hızlı inip kalktığını hissediyorum, ayak parmaklarımda üzerindeki baskı topuğuma doğru kayıyor. Ama başını eğip büyük eliyle kediye sertçe okşarken gözleri ayaklarıma kayıyor. Donup kalıyorum.

Arka kapıdan çıkabilir miyim? Sakin kalmam lazım. Soğukkanlı davranmalıyım.

Yüzümde küçük, zoraki bir gülümseme beliriyor ve burnumdan gelen ağır nefeslerim, benim bile duyabileceğim kadar yüksek sesli oluyor.

"Onu geri getirdiğiniz için teşekkürler," diyorum aceleyle, yere işaret ederek. "Onu oraya bırakabilirsiniz."

"Muhtemelen kilitli değildi," diyor, kediye bırakmadan. Kafam karışmış ve gerçekten korkmuş bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Kapın..." diye ekliyor, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Bu eski evlerde böyle olur... kolayca açılırlar. Kilitlemezsən, kuvvetli bir rüzgar esintisi kapıyı hemen açar."

Rahatlamak istiyorum, ama bu adamda tuhaf bir şeyler var. Yine de, kayıtsızmış gibi davranmaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Tamam, evet. İyi bir tavsiye. Kilitlere daha dikkat edeceğim."

Nabzım hızla atıyor, o kadar hızlı ki boynumda hissedebiliyorum.

İçeriye küçük bir adım atıyor, metal eşik ayağının ağırlığı altında gıcırıyor. Gözlerimi daha hızlı kırıyorum.

Onu durdurun. Hemen. İçeri giremez!

"Yerleri yeni temizledim," diye yüksek sesle bağıryorum.

Gözleri gözlerime dikiliyor, yüzündeki tüm gölgeler kayboluyor ve onu daha iyi görebiliyorum. Zayıf yanaklarında ve köşeli çenesinde derin çiçek izleri var, bir zamanlar yakışıklı olabilecek, ama hayatın onu yıprattığı biri gibi.

"Üzgünüm," diye fısıldadım. "Kaba olmak istemedim. Sadece..."

Söylemek istediğim diğer her şey kayboldu çünkü savaş ya da kaç tepkisi devreye girdi ve sanırım "yerinde korkmuş" durumdayım.

Sesi o kadar düz ki, sanki duygusuz ya da duygudan yoksunmuş gibi.

"Gerçekten daha dikkatli olmalısın. Sevdiğin şeylere ne olacağını asla bilemezsin."

O bunu söylerken, Princess boğuk ve çok sessizce miyavlıyor, sanki onu sıkıyormuş gibi. Ağlamamak ve kaçmamak için dudaklarımı dişlerimin altına kıvırıyorum, çünkü tek istediğim onun iyi olduğundan emin olmak.

Arka cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum, acil durum çağrısı yapmak için yan düğmelere kaç kez basmam gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum.

Lanet olsun. Her şeye daha dikkat etmeliydim. Sadece telefonun talimatlarına değil, Noah'a da. Kapıları ve pencereleri kilitlemek konusunda çok ısrarcıdır.

. Ben dinlemedim. İçeri girerken kapıyı kilitledim mi bile hatırlamıyorum.

Dışarıda rüzgar uluyor ve o başını çeviriyor, ben de bu fırsatı değerlendirip birkaç adım geri çekiliyorum ve az önce söylediklerimi tekrar ediyorum. "Hey, tekrar teşekkürler. Gerçekten. Onu yere indirebilirsin."

Ama o bunu yapmaz. Sessizce kıkırdar ve kanım donar.

Gözleri yavaşça benimkilere döner, sonra daralır ve onu bana uzatır — ensesinden tutarak.

"Gel al onu..."

Bu alaycı söz beni titretir ve kızıdan küçük, kesik bir çığlık çıkar. Adamın ensesini tutuşu o kadar serttir ki, kız sarkık bir şekilde asılı kalırken dişleri görünür hale gelir.

"Yerlerinizi ıslatmak istemezsiniz," diye ekliyor, tedirgin ve hain bir sırıtışla.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. *Aman Tanrım*. Koruma içgüdüleriyle attığım geri adımlar, aklım yetişene kadar devam eder ve sonra aniden dururum.

Ne yapacağım? Ne yapacağım lan?

"Tabii ki, evet." Boğazımı temizleyip odayı arşınıyorum ama ne aradığımı bile bilmiyorum. Sonra kanepeden bir tişört alıp korku dolu adımlarla yavaşça ona doğru yürüyorum.

Yağmur sesi yaklaştıkça daha da yükselir ve gökyüzü arkasında şimşeklerle aydınlanırken göz kapaklarım titrer.

Tişörtü açıp kollarımı uzatıyorum, ensemdeki her bir kılın diken diken olduğunu hissediyorum. "Buraya gel bebeğim," diyorum, ama ona ulaştığımda aniden tıslayarak, tırmalayarak ve direnerek, vücudunu sallayarak ve pençeleriyle onun kolunu tırmalayarak tepki gösteriyor.

"Siktir," diye homurdanarak onu yere fırlatır ve ben de atlarım.

Ellerim onu yakalamak için uzanır, ama o çoktan ayağa kalkmış, Noah'ın odasına koşarken zemini tırmalamaktadır. Dizim yere çarpar ve acı hissederek nefesimi keserim, sonra elim yere çarparak yüzüstü düşmekten kurtulurum.

Dudaklarımdan çıkmak üzere olan çığlık boğazımda kalır, nefesim çakıl taşlarının etrafındaki su gibi sızar, ciğerlerimde sıkışır, çünkü eli dirseğimdedir.

Kapımdaki yabancı beni yakaladı. Ve tutuşu dostça olamayacak kadar sıkı.

Korkudan felç olmuşum, hareket edemiyorum, çığlık atamıyorum, o ise diğer elini yüzüme yaklaştıyor. *Bir şey yap. Savaş. Kaç.*

Ama tek yapabildiğim, gözlerimi sıkıca kapatmak ve onun sert parmakları saçımı kulağımın üzerinden tararken doğum lekemden geçip giderken titreyerek başımı yavaşça uzaklaştırmaya çalışmak.

"Gerçekten daha dikkatli olmalısın. Böyle güzel bir yüzü çirkinleştirmek istemeyiz."

Korkum sonunda uçup gidiyor ve ben yere bastırarak ayağa kalkmaya çalışıyorum. Kapıyı tutup dirseğimi bırakmasını sağlıyorum. Kapı sallanıyor, ama onun botu hala eşikte durduğu için daha fazla sallanmıyor.

"Ben iyiyim. Gördün mü?" Beni öldürmeye çalışmadan önce zaman kazanmak için saçmalamaya başlıyorum. "Teşekkür ederim. Ama yağmur daha da şiddetlenmeden gitmelisin. Vicdanımda iki potansiyel ölüm istemeyiz. Tekrar teşekkür ederim, erkek arkadaşımın kedisini aldığı için. Eve dönüyor, ama onu arayıp yaptıklarını anlatabilirim?"

Telefonumu çıkarıp Noah'ı ararken, onu korkutup kaçıracağımı umarak, hissettiğimden daha kolay ve cesur olmaya çalışıyorum. Ama sesimdeki titremeyi duyabiliyor ve ellerimde görebiliyorum.

Telefonumu onun görebileceği şekilde tutarken, zil sesi hoparlörden etrafımızda yankılanıyor.

Lütfen cevap ver.

O orada dururken, gözleri benimkilere kilitlenmiş halde, telefon tekrar çalıyor.

Noah, cevap ver lan.

Üçüncü kez çaldığında kalbim daha da hızlı atmaya başlar.

Ama Noah'ın sesli mesajı devreye girmeden önce, yabancı adam hızla uzaklaşır ve aramayı sonlandırır, yaralı elini bir saniye orada bırakır.

Hayatımın en uzun saniyesi, çünkü gözlerimi ondan hiç ayırmadım.

Lütfen git buradan. Lütfen Tanrım, onu buradan uzaklaştır.

Ve duaları kabul olmuş gibi, çelik burunlu botunun ucunu çizginin ötesine kaydırır, ama sözleriyle beni tutar.

"Daha fazla teşekkür etmene gerek yok. Duymam gereken her şeyi zaten söyledin, Goldie."

Goldie... nasıl bildi?

Elini yavaşça göğsüne kaldırır, parmağıyla hafifçe vurur ve beni gömleğime bakmaya zorlar. Kahretsin. Kız kardeşim bana aldığı, üzerine adımın işlendiği eski bir tişört giyiyorum.

Üç kez hızlıca göz kırpıyorum ve kaşlarımı çatıyorum, elim kapıdan aşağı kayıyor, sürgülü kilitte hizalanıyor, kapıyı kapattığım anda kilitlemek için hazır.

"Kapını kilitlemeyi unutma," diyor yarı gülümseyerek, gözleri gizlice diğer tarafta soğuk çeliğe dokunduğum yere düşüyor. Bir adım daha geri atıyor. "Dışarıda canavarlar var."

Ona sadece başımı sallayarak cevap veriyorum, sonra kapıyı kapatıp kilitliyorum — tüm kilitleri — ve sonra mutfak penceresine ve arka kapıya koşuyorum.

"Siktir," diye nefes veriyorum, musluğu açıp avucumla doğrudan su içiyorum. Bir miyav sesi duyuyorum.

Prenses sırt üstü yatmış, kendini yere sürüyor, hiç etkilenmemiş ve zarar görmemiş.

"Biliyor musun?" diye ona tısılıyorum, pencereden dışarı bakıp onun gittiğinden emin oluyorum. "Noah haklıydı. Sen sorunlusun. Ve eğer bir ayakkabın olsaydı, şu anda içine sıçardım."

Ön kapıya gizlice yaklaşıp gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum — o çoktan caddenin karşısına geçmiş — sonra arkayı dönüp rahat bir nefes alıyorum. Dikkatim, ayaklarımın arasında dolaşıp bana kafa atan Princess'e yöneliyor. Telefonum çalarken onu kucağıma alıyorum.

Damon: Merhaba, cevap veremediğim için üzgünüm.
Toplantıdayım. Her şey yolunda mı?

Hayır, neredeyse katlediliyordum, yazmak istiyorum ama tekrar kapıya bakıyorum. Adam gitmiş ve iş yerinde olduğunu bildiğim için onu endişelendirmek istemiyorum. Her şey onun için çok iyi gidiyor ve ben mantıklı tavsiyeleri dinlemediğim için onun benden ayrılmasını istemiyorum.

Ben: Her şey
yolunda. Sadece
seni özledim ve
ben...

Burayı terk etmeye
hazırım.

Ona daha sonra söylerim.

Prenses'i kaldırıyorum, böylece gözlerimiz birbirine yaklaşıyor ve "Sana pahalı kedi maması alan benim, bir daha beni öldürmeye kalkma, olur mu?" diyorum. O yine miyavlıyor, ben de kaşlarımı çatıp ekliyorum: "Ayrıca, bunu aramızda tutalım. Kapıyı kilitlemediğimi ve bir psikopat tarafından derimizin yüzölüp giyilmeye ramak kaldığımızı ona söylersem erkek arkadaşımız çok kızacak gibi hissediyorum."

On Dördüncü Bölüm

NOAH

Gülümserim, konferans odasının önündeki düz ekranı izlerim. İş sadece yavaş ilerlemiyor, aynı zamanda sabrımı da zorluyor. Çünkü yeni evin anahtarları cebimde delik açıyor.

Cuma günleri eğlenceli geçmelidir. İnsanlar bile öyle diyor, ama bu cuma günü sanki teknoloji meraklılarının son akşam yemeği gibi geçiyor. Hepimiz karanlıkta yirmi kişilik bir masanın etrafında toplanmış, beni ölümüne sıkkan bir PowerPoint sunumunu izliyoruz.

Sadece kırk dakika daha dinleyip yetişkin gibi davranmam gerekiyor, sonra kız arkadaşımı arayıp aşık bir aptal haline dönebileceğim.

Siktir et. Telefonumu masanın altına gizlice koyup ona mesaj yazıyorum.

Ben: Eh, üzücü bir haber... Şimdiye kadar katıldığım en uzun toplantıya katılıyorum. Aslında, belki de bir daha görüşemeyiz. Birbirimizi tekrar göreceğiz, o yüzden şimdi vedalaşmalıyız.

Rexy: Böyle şakalar yapma. Ama en azından önce anahtarları bir kuryeyle gönder. Beacon Hill bekliyor.

Ben: Beni sadece konumum için sevdin. Biliyordum.

Bu benim
duygularımı incitti.

Rexy: Kahretsin, şimdi kendimi kötü hissediyorum çünkü aslında seni sadece kalbini sevdiğ . Ama telafi edeyim. NSFW geliyor.

PowerPoint ve kucağımdaki telefon arasında gidip gelirken yüzümdeki gülümseme giderek yayılıyor. Bu toplantı tamamen değer kazanmaya başladı. Ama resim açılır açılmaz, Prenses bana bakıyor olduğu için pek de sessiz olmayan bir kahkaha atıyorum.

Rexy: Hey, kimseye benim kediğimi gösterme, tamam mı?

Yaratıcı bir cevap yazmak için düşünürken dilim alt dudağımın üzerinden dışarı çıkıyor, ta ki önden bir ses duyana kadar. "Noah? Bir şey mi düşündün?" Bu ses, başımı bekleyen bir çift göze doğru kaldırıyor.

Paylaşabileceğim bir şey yok.

"Hayır. Üzgünüm, boğazım kurudu." Adam'ın elmasını iyice ovuşturuyorum.

Bir numaralı teknoloji meraklısı, işi devrim yaratması beklenen en yeni uygulamanın kullanımı hakkındaki sunumuna geri döner, ama ben cevap yazarken kafam hala başka yerde.

Ben: Merak etme, kedin güvende. benimle. Biraz riskli olduğunu söyleyeceğim, ama ben kimim ki titiz davranayım.

Rexy: Onu kel mi tıraş edeyim?

Yine gülüyorum, tüysüz bir ev kedisi hayal ederek, ve bu sefer tüm masa bana bakıyor. *Kahretsin*. Gülümsemem geçmeyeceği için, ayağa kalkıp kapıyı işaret ediyorum ve birkaç kez daha sahte bir şekilde boğazımı temizleyip izin istiyorum.

ve birkaç kez daha sahte bir şekilde boğazımı temizledim. Ama konferans odasının perdeleri için şükürler olsun ki, onu ararken telefonum zaten kulağımdaydı, bu yüzden yalan söylediğimi kimse anlamadı.

"Fotoğraf yetmedi mi? Sesini de mi duymak istedin?" diye cevaplar.

Ofisime doğru ilerlerken, kulaklarımdan kulaklarıma kadar sırtıyorum. "Şaka sana döndü. Seni ve en sevdiğim kediciği düşünerek sertleşince kovuldum, ama şimdi insanlar PowerPoint sunumlarına mastürbasyon yaptığımı düşünüyor."

Şaşırmış gibi yapıp nefesini tutuyor. "Bir dakika, öyle bir şey yok mu? Şimdi kendimi garip hissediyorum."

Ofisimin kapısını arkamdan kapatırken, onun eğlencesi benimkine katılıyor.

"Beni ne zaman almaya geleceksin? Hemen taşınmak istiyorum," diye sızlanıyor.

Sırt çantamı alıp su şişemi içine tıktırıyorum. "Dinle, katil. Masamda oturmayı bile düşünmüyorum. Eşyalarımı topluyorum ve gidiyorum." *Bu korkunç boğaz kuruluğu yüzünden, herhalde bir hastalık başlıyor.* "Bebeğimi almaya geliyorum, o da hazır olsa iyi olur."

"Hazırım," diye bağıyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum, telefon kapanıyor ve patronum içeri giriyor.

Siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından kapıdan bana bakıyor, yine o meşhur balıkçı yaka kazağını giymiş. Hava ne kadar sıcak veya nemli olursa olsun, bu adam her zaman balıkçı yaka giyer.

O, Steve Jobs'un daha havalı bir versiyonu gibi bir broker.

"Hey, sahte tüberkülozun yerleşip, seni bekleyen o sevimli hemşireye koşmadan önce, Nike için Knox/DeLuca projesinin dosyalarını getirir misin? Bir göz atmak istiyorum."

Siktir. Omzuma bakıp başımı sallıyorum. "Tabii ki."

Patronumu seviyorum. Yaşlı, saçmalamayan bir adam, iş yapıldığı sürece kimsenin ne yaptığı umurunda değil. Ayrıca her zaman benim büyük bir hayranım olmuştur.

Gitmek için dönünce, durup kapı pervazını tuttu. "Bu arada, çalışmaların Nike'daki insanları gerçekten etkiledi. Senin bakış açını beğendiler. Gelecekte bir teklifte bulunmam gerekecek gibi hissediyorum

teklifini eşleştirmek zorunda kalacağım, yoksa seni Batı Kıyısı'na kaptıracağım. Her halükarda, seninle gurur duyduğumu belirtmek istiyorum, evlat."

O dışarı çıkarken ağzım açık kalır, tam bir şok ile "*Vay canına*" arasında gidip gelen bir gülümsemeyle. Az önce söylediği şeyin olasılığını nasıl değerlendireceğimi bile bilmiyorum.

Nike beni istiyor... Onlar için tasarım yapmamı istiyor. *Ne oluyor lan?*

Düşüncelerim kopuk kopuk, sanki kafamda bir cümleyi bitiremeden başka bir cümle geliyor. Kahretsin. Ağzım sonunda kapanıyor, sonra tekrar açılıyor. Bu gerçek mi?

Kız arkadaşımı aramak için telefonuma uzanıyorum ama duruyorum, hala sindirmeye çalışıyorum, çünkü Goldie bunun olacağını söylemişti.

"Ya senin çalışmalarını o kadar çok severlerse, 'Onu bizden almalıyız, bizim için ayakkabı tasarlaması için' derlerse. Bu senin...

Hayalim. Lanet olası hayalim.

Yavaşça sandalyeme otururken nefesimi bıraktım, kahkaha patlaması yaşıyordum. Bu oluyor. Lanet olsun, oluyor... iş, kız, hayat.

Saçlarımı ellerimle taradıktan sonra, sonunda her şey yerine oturur ve ben sevinçle havayı yumruklarım, kollarımı önümde o kadar sert sallarım ki sandalyem yana doğru döner. Kendimi durdurmak için ellerimi masaya vurmam gerekir.

"Evet, lanet olsun," diye nefes veriyorum ve masaya hafifçe vuruyorum. Nefes nefeseyim, başımı geriye atıp tavana bakıyorum, sonra tekrar öne eğiyorum. "Kahretsin, ne yapıyordum ben?"

Odaya bakınıyorum, tamamen şaşkırım, sonra hatırlayınca kendi kendime gülüyorum, eğilip masamın alt çekmecelerini açıyorum.

Yavaşça dışarı kayarak tüm dosyaları sallıyor ve ben hala yüzümde bir gülümsemeyle etrafı karıştırıyorum. Parmaklarımla bir projeyi bir projeyi geçiyorum, zihnim hala bana sunulacak tüm olasılıklar üzerinde dönüp duruyor, yaptığım şeye pek dikkat etmiyorum.

Taşınmam gerekecek mi? O da benimle gelir mi?

Son düşünce beni bir tuğla gibi vurur, kazara aradığım şeyi geçip sakladığım şeye rastladığım da kaşlarımla arasında derin bir V izgisi oluşur.

Sanki dokunuşum yıpranmış kağıdı tanıyor gibi, çünkü gözlerim anında parmağımın altında bükülen kahverengi zarfa çekiliyor. Sertçe yutkunuyorum, tüm mutluluğum sönüyor ve tüm düşüncelerim sessizleşiyor.

Daha önce hissettiğim huzur, hayatın kaosu tarafından boğulur. *Bu iki lanet olası beklenmedik yoldaş.*

Yavaşça yerinden kaydırıyorum, kapıma bakıp kimsenin girmediğinden emin oluyorum. Goldie daha sık kalmaya başladığında onu evden getirmiştım. Onun bulma riskini ve bulduğunda soracağı soruları göze alamazdım.

Birlikte geçirdiğimiz ilk gece, rahat hissedemeyecek kadar samimi geçmişti.

Gözlerimi bir saniye kapatıp kendimi sakinleştiriyorum, sonra zarfı masamın üzerine koyup yıpranmış kağıda bakıyorum. Üstünde parmak izi ve yağ lekesi izleri var, bu zarfı sayısız kez açtığım için zamanla cildimden emilmiş. Ama yine de buradayım.

Zimbirtılı ipi çözüp zarfı açmadan önce çenem gerildi. İlkine uzanmadan önce tanıdık haber makaleleri masamın üzerine dağıldı.

Darkwater'da Karanlık Günler

Bir an gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve diğer manşetleri de yaklaşıtıyorum. Her birini okuyor ve üzerinde duruyorum.

Katliam Küçük Kasabada Kırık Kalpler Bıraktı
Ceset Hiç Bulunamadı
Tek Kurtulan Ortadan Kaybolur

Ofis koltuğum, geriye yaslanıp geçmişe bakarken gıcırıyor. Sonra notları almak için arkama uzanıyorum. Hayatımı tanımlayan dört not, sararmış kağıtlara yazılmış. Bu notlardan nefret ediyorum.

Ama lanet bir sadist gibi, yine de onları çıkarmaya başlıyorum... sonra duruyorum. Çenem çalışırken, gözlerim sadece görünen renkli kağıda odaklanıyor.

"Neden bunu yapıyorum?" diye fısıldıyorum kendime, ama bir cevabım yok.

Uzun zamandır, bu lanet olası klasörün içinde, bu makaleler ve mektuplarla birlikte hapsolmuş bir şekilde yaşadım. Ama Goldie ile tanıştığımdan beri her şey değışti. İmkansız olan şey gerçek ve ulaşılabilir hissediyor. Ne zaman hak ettiğim hayatı yaşayabileceğime inanacağım?

Düşüncelerimin son kısmını neredeyse annemin sesiyle duyuyorum.

Hiçbir uyarı olmadan, kapıda duran polislerin hatırası boğazımı sıkıştırıyor.

Polis ışıkları gökyüzünde dönüyor, küçük pencere camlarına yansıyor. Omzumun üzerinden dönüp evimizin önüne park etmiş iki polis arabasına bakıyorum.

Ayağa kalktıktan sonra olan her şey sanki başka birine oluyor gibi geliyor — masadan düşen ve yere yuvarlanan gazozum... başka bir polis memuru patikadan gelirken başını sallarken ben kapıya doğru yürüyorum.

Nefesime odaklanmaya çalışırken her şey yavaşlıyor, ama sadece kafamın içinde duyabiliyorum. Kapıyı açıyorum, kapıyı çaldığımın farkına sonradan varıyorum, gözlerim ikisi arasında gidip geliyor.

İkisi arasında daha yaşlı olanı şapkasını çıkarır ve göğsüne bastırır.

"Oğlum, burada olduğumuz için çok üzgünüz... Onu kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yaptık..."

Göğsüm çöküyormuş gibi hissediyorum ve başımı hızla sallayarak kendimi o yerden, artık yaşamak istemediğim o yerden uzaklaştırıyorum.

Çünkü buna mecbur değilim. Artık buradan ayrılabilirim. Sadece Noah ve Goldie olabilirim.

"Şu ana odaklan," diye nefes veriyorum, üzüntüyü geride bırakarak, çünkü geriye bakmanın bir anlamı yok.

Annem hayatını geçmişe bakarak yaşadı, ama ben özgürüm.

Burada, onun benim için istediği şeyi yapıyorum. Bana veremediği hayatı yaşıyorum. Onun her zaman arkasına bakmak için bir nedeni ve düşmeyi bekleyen bir çekiç varken değil.

"Zamanı geldi," diyorum, son bir kez derin nefes alıp sonunda her şeyi bırakıyorum — geçmişimi, endişelerimi ve tüm bu lanet yükü. "Bırak gitsin."

Başımı kaldırıp ortadaki boşluğa bakıyorum, kaosun her zaman galip geleceği hissi artık yok. Goldie ve bu hayat... Bu huzuru hiçbir şey yenemez.

Ofisten çıkarken iki durağım var, biri patronumu görmek için, diğeri ise arka taraftaki çöp konteynırları. Ve bu sefer, dosyayı attığım için pişman değilim. Yeniden başlamakla ilgili olan şey bu: geriye bakamazsın.

On Beşinci Bölüm

GOLDIE

Noah son taşıma kutusunu ön kapının yanına bırakır, sonra tişörtünün altıyla alnını siler ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş karın kaslarını ortaya çıkarır.

Vay canına, adamım çok yakışıklı.

"Zaten posta gelmiş." Kutunun üstündeki zarfı işaret eder ve ben onu yeni mutfağımızdan nesneleştirirken sırtarak tişörtünü tamamen çıkarır, beni çok iyi okur. "İstediğin bu mu?"

"Oh evet. Ver onu bana, bebeğim," diye alay ediyorum.

İstediğim şey bu çünkü dürüst olmak gerekirse, o gerçekten ağır sulandırıcı. En azından, onun taşınma işçilerini işe almak için en etkili reklam haline geldiğini izlerken benim ağzım sulanıyor.

Eğer dövmeli, gömleksiz, tanrı gibi vücutlu erkekler kutularınızı paketlemek için gelse, bu milyar dolarlık bir sektör olurdu. Haftalık olarak taşınan kadınların sayısı şaşırtıcı olurdu. "Geliş ve gidişlerinizi paketlemek için ihtiyacınız olan tüm Richards'lar" sloganıyla "Dick and a Box" adlı bir iş kurmak için gerçekten kaçırılmış bir fırsat var.

Kirli şakamla gülümserken, buzdolabını açıp bir şişe şampanya çıkarırken ona bakmaya devam ediyorum. Bugün haberleri için aradığında hemen gidip satın aldım.

Chase ve Evie ayrılana kadar açmak için bekliyordum. Bu yaklaşık beş dakika önceydi, Evie, Chase'e insanların neden özel efektler için Oscar kazandığını sorduğu için onu neredeyse öldürüyordu. Ancak, bu cinayet girişiminin iyi yanı, Noah ve benim yeni evimizin suç mahalli olarak kapatılmadan kutlama yapabilmemizdi.

"Hey, sen... şık pantolonlu ayakkabı tasarımcısı," diye sesleniyorum açık planlı odanın diğer ucundan, şişeyi havaya kaldırarak. "Kutlama zamanı."

Başını eğip, göğüs kafesinde yer kaplayan kafatasını kaşıyarak sevimli bir şekilde utanmış gibi göründü. "Ben

Henüz almadım bile.

O, altın avcı köpeği kalbi olan bir rottweiler... Nasıl bu kadar şanslı oldum?

Şişenin kalın tabanını karnımın üzerine koyup, iki başparmağımla mantarı iterek, zorlanarak konuşuyorum. "Ama alacaksın."

Şampanya şişeden taşarak yere ve tezgaha dökülünce, omuzlarım sıçradı ve ben çığlık attım.

"Aman Tanrım." Durdurmak için etrafa bakınıyorum. "Sanırım bütün mekanı vaftiz ediyoruz... Kahretsin."

Noah, eşyalarımızın arasında dolanarak bana doğru koşarken sırtıyor, ama yanıma yaklaşır yaklaşmaz, "*Siktir et*" diyorum ve şişeyi sallayarak ona doğru tutuyorum ve şampanya tekrar fışkırıyor.

"Keyfini çıkar, yakışıklı. Bu senin anın."

"Oh, sen batırdın," diye bağılıyor, elini önüne koyuyor, sonra diğer elini belime dolayarak beni yerden kaldırıyor.

O beni tezgahın üzerine oturtup bacaklarımın arasına yerleşirken, granit tezgaha çarpan şişenin çıkardığı sesle ikimiz de kahkahalara boğuluruz.

Şampanya ile kaplı bir şekilde birbirimize bakıyoruz, damlalar kirpiklerimi ağırlaştırıyor. Ama dağınıklığa rağmen, ikimizin de yüzünde aynı gülümseme var ve sanki zaman bizim etrafımızda yavaşlamış gibi, sadece Noah ve ben, sessiz bir balonun içinde, sevgiyi tatmış tek iki insanız.

Şişeyi kaldırıp iki parmağımı dudaklarına götürüyorum, dudaklarını açması için onu teşvik ediyorum, böylece içmesini sağlayabilirim. Ama o, sıcak dilinin düz kısmıyla dudaklarımın arasına girip şampanyayı yalamadan önce bileğimi kavırıyor.

Kahretsin.

"Tadı nasıl?"

Noah nazikçe şişeyi çaldı ve çenesini uzatarak başımı geriye yaslamamı istedi. "Aç ve öğren."

Avuçlarımı ıslak tezgaha dayadım, başımı geriye eğip dudaklarımı aralarken sırtımı kavisledim. Neredeyse boşalmış şişeyi kaldırdı.

başımın üstünde, ve bir damla dilime düşmeden önce ona bir bakış atıyorum.

"Bence," diyor derin, boğuk sesiyle ve sırtarak bekleyen ağızma bir gülümseme konuyor, "tadı şampanyaya çok benziyor" —Noah şortumun önünü tutup açıyor—"ve sana yeterince benzemiyor."

Kabarcıklar dudaklarımdan dökülür, vücudumun ortasından geçip iç çamaşıırıma kadar iner.

"Aman Tanrım," diye çığlık atıyorum, midem soğuktan kasılırken, ama o boynumun arkasını tutuyor ve beni öperek susturuyor.

Vücudumuz birbirine çarptıkça, şimdiden yapış yapış olmaya başladık. Kollarımı göğüs kafesine dolarken, ayak bileklerimi onun kalçasına doladım.

"Siktir, tadı çok tatlısın," diye nefesini verirken yüzümü sertçe okşadı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, başımı eğerek öpücüğümüzü derinleştirdim, o da elini boğazıma koydu.

Dili ağızma girerken benim dilimi okşuyor, o anı hakimiyetine alıyor. Vücudumun gevşediğini hissederek inliyorum.

Noah başparmağıyla çenemi yukarı kaldırırken boynumu yalıyor, omzumdan tişörtümün askısını aşağı çekip dudaklarıyla orayı da ele geçiriyor.

"Ben de seni seviyorum, katil."

Islak tenime mırıldanır, sonra üzerime eğilir, beni içine çeker ve geriye doğru iter. Onu bırakırım, ellerimi tezgahın üzerine koyar ve vücudumu ıslak yüzeye indiririm, dudaklarımız hiç ayrılmaz.

Nefeslerimizin sesleri karıştıkça dudaklarımız daha da acil hale geliyor. O, çenemden köprücük kemiğime doğru öpüşmek için uzaklaştığında nefesim kesiliyor ve onun hünerli parmakları kot şortumun düğmelerini açıyor.

Kollarımı başımın üzerine çekerek vücudumu gıdıklıyorum, yutulmaya hazırım, ama kollarımı düzelttiğimde cildim yapışıyor ve büküldüğü yerden soyuluyor.

"Bekle," diye kıkırdayarak başımı kaldırıyorum, gözlerimiz birbirine kenetleniyor. "Hepimiz yapış yapışız. Duşta yapalım."

Noah gözlerini kısar, sözleri sahte bir huysuz homurtuya dönüşür, şortumu ve külotumu çıkarır ve bacaklarımı açar. "Bebeğim, açım. Yememe izin ver."

Yüzümü kapatıyorum, göğsümden yüksek bir kahkaha patlıyor, ama anında derin bir boğuk nefes almaya dönüşüyor, çünkü Noah'ın ağzı benim merkezimi kapatıyor, ağzının tüm sıcaklığı hassas klitorisime akıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes veriyorum, ağzım açık kalmış.

Onun ıslak ağzının benim şehvetimle karışan hissi, gözlerimi geriye çevirip sırtımı yüzeyden kaldırıyor. Kafası dönüp, dilini ağzımda yaptığı gibi beni tahrik ederken inliyorum. Bacaklarımdan biri bükülüp vücudunun yan tarafına geliyor, parmaklarımı saçlarına doluyorum.

Siktir. Noah her zaman aynı anda tüm düğmelere basmayı başarır ve beni onun için çözülür.

Güçlü kolları uyluklarımın altına girip, sanki bana sarılır gibi kalçalarımı sarıyor, benim istekli amımı öpüp, içine mırıldanarak klitorisimi nazikçe emiyor.

"Tadın çok güzel, katil."

"Noah," diye nefes nefeseyim, vücudum daha da kıvranıyor. "Durma. Lütfen."

O homurdanarak yüzünü bana bastırıyor, amımın yumuşak kıllarının arasından nefes alıyor ve sonra kıvrımın arasını yalıyor. Parmağını kullanarak beni daha da açarken, yasak kelimelerle beni tahrik ediyor ve ben tekrar inliyorum.

"Yüzümün her yerinde tadını almak istiyorum."

Tanrım. Nasıl aynı anda bu kadar barbar, sevgi dolu ve vahşi olabilir?

O, iyi seksin lezzetli bir örneği.

"Tanrım," diye nefes veriyorum, o benim amımı tekrar tekrar öperken.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, tırnaklarım adaya çizik atıyor. Ama Noah beni daha sıkı tutuyor, sanki hayattaki tek işi buymuş gibi beni yalıyor.

"Siktir. Noah." Dudaklarımdan inlemeler dökülüyor ve kafasını daha sıkı tutuyorum, kendimi ona doğru sallıyorum.

Dili hiç durmuyor. Bu bir zevk saldırısı, yalıyor ve alay ediyor, kalçalarım sallandıkça daha da hızlı hareket ediyor.

"Tanrım."

"Mmmm," diye homurdanarak, bacaklarımı açık tutmak için uyluklarımı kavradı.

Tanrım, bu mükemmel bir işkence gibi. Bacaklarımı onun başının etrafında kapatıp kendimi onun ağzına sürtmek istiyorum, ama o beni merhametine bırakıyor.

Avuç içim tezgaha vuruyor. "Noah, lanet olsun... Boşalacağım. Tanrım."

O homurdanıyor, beni yiyor, ben daha hızlı nefes alırken, duyulabilir şekilde inerken klitorisimi diliyle okşuyor. İnemelerim, vücudumdaki tüm kaslar birden gerilene ve her şeyi tüketen bir nefes alıp boşalana kadar, şehvet dolu bir koro haline geliyor.

Nefesim tükenene kadar ciğerlerimden derin bir çığlık kopuyor ve başım yukarı kalkarken sırtımı tezgaha dayayarak nefes almaya zorlanıyorum.

"Oh tanrım" nefes nefese çıkıyor.

Noah şişmiş klitorisimi nazikçe öper, vücudum kendini toparladıkça dokunuşları yumuşar. Başımı tekrar geriye yaslarım, titreyerek onun vücudumda yukarı doğru hareket ettiğini hissederken gözlerimi kapatırım.

Nemli tişörtümün önünü aşağı çekerek göğüslerimi ortaya çıkarır, sertleşmiş ve kabarmış meme uçlarım onun ağzını beklemektedir. Dilini nazikçe üzerinde gezdirir, sertleşmeden önce hafifçe emer ve ben zevkten inlerim.

Hâlâ nefesimi toparlamaya çalışıyorum, ama onun sunduğu şehvet dolu tavşan deliğine düşerken vücudum yeniden ısınmaya başlıyor.

Gözlerimi açıyorum, o göğsümden ayrılıp avucuyla okşarken, ağzını ağzıma kapatmadan önce bulanık bir şekilde gözlerimi ona kilitliyorum. Zayıf kollarım, yavaşça ve samimi bir şekilde öpüşürken omuzlarına dolanıyor.

Noah elini bacağımdan aşağı kaydırıyor, vücuduna doğru yönlendiriyor, öpüşmemizi hiç kesmeden diğer elini sırtıma kaydırıyor ve beni mutfak adasından kaldırıyor.

Bir eliyle popomu tutarken, diğer eliyle başımı boynuma dayadı ve başını eğdi, dillerimiz dans edip dönüyordu.

Uzun saçlarım, beni ada etrafında taşırken onun ön kollarını gıdıklıyor, tutku ve aramızda paylaştığımız aynı şehvetli çaresizlik

hala patlıyor. Kollarımı boynuna daha sıkı sarıyorum, göğüslerimi ona bastırırken bacaklarımın arasında büyüdüğünü hissediyorum.

"Noah, seni istiyorum," öpücükler arasında fısıldıyorum, onu içimde havaya ihtiyacım olduğu kadar çok istiyorum.

Yatak odasına girdiğimiz anda, kapıyı tekmeleyerek açar ve doğruca banyoya yönelir. Ama beni bırakmaz. Sanki doyamıyormuşuz gibi, dudaklarımızın morarmasına ya da vücutlarımızın birbirine sürtünmesine doyamıyormuşuz gibi.

Parmaklarım saçlarını okşuyor, her saniye daha da vahşileşirken saçlarını karıştırıyorum. Ben ona tutunurken, dudaklarımdan çıkan inlemeleri ve hıçkırıkları yutuyor.

"Seni çok istiyorum," diye ağzına inliyorum.

"Aşağı," diye homurdanıyor ve ayaklarım fayanslara değiyor.

Birbirimizden kopmuşuz, süslü göğsü inip kalkarken bana bakıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, dilim alt dudağımda hissettiğim soğukluğu gidermek için dışarı çıkıyor.

Bakışları, sadece yarısı açıkta olan vücudumu tarıyor. Bana bakışları müstehcen çünkü beni sikmek istediği her yolu görebiliyorum.

Bu beni titretir.

Noah elini kaldırıyor, parmağını göğüslerimin arasındaki tişörtümün içine sokuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Kollarımı kaldırmaya başlıyorum, ama o başını sallıyor ve tişörtü başımdan çıkarmak yerine, Noah iki eliyle tişörtü tutuyor.

Yırtılma sesi, vücudum hareketle öne doğru sıçrarken başımı geriye düşürüyor. Alt dudağıma ısırmadan önce bir gülümseme beliriyor, kumaşı ortadan ikiye yırtmasının her saniyesinin tadını çıkarıyorum.

Çıplak kalıyorum, çıplak karnımda tüylerim diken diken oluyor, şampanyanın kalıntıları hala cildimde nemli. Eğilip diğer meme ucumu ağzına alırken, parmaklarıyla üstümü omuzlarımdan çıkarıyor.

Dizlerim titriyor, ama onun güçlü kolları beni sarıyor ve ben gülerek nefes alıyorum.

Bu konuda çok iyi. Zevkten ölebilirim.

"Sıra bende," diye fısıldıyorum, başını yukarı çekip meme ucumdan uzaklaştırıyorum.

Parmaklarım resimlerin üzerinde gezerken, geniş omuzlarından başlıyorum. Aşağı doğru iniyorum, avuç içlerim göğüs kaslarının üzerinde kayıyor ve sapkın bir şekilde nefesinin kesilmesini dinliyorum.

Noah'ı dinlemek, şimdiye kadar yaşadığım en seksi deneyim.

Yaklaşıyorum, göğsünü öpüyorum, sonra sıcak tenini yalıyorum, dilimle meme ucunu okşuyorum.

"Siktir, katil," diye inliyor ve ben daha da ıslanıyorum.

Duşun yanında duruyoruz, bu yüzden ondan sadece bir saniye uzaklaşıp suyu açıyorum, ellerim onun cildi ile basketbol şortu arasına girmeden önce suyun ısınmasını bekliyorum.

Onları sürüklemeyen önce kaldırmam gerekiyor çünkü onun kaya gibi sert penisi engel oluyor.

Noah, ben sefahatime devam edip göğsünün ortasından, göbek deliğinin etrafından ve karın kaslarının üzerinden öpmeye başladığımda, ateşli bir arzu ile bana bakıyor.

Ellerimi vücudunda tutarak, önünde diz çökerken uyluklarını okşuyorum.

Nefes alıp verişini duyabiliyorum, havayı ciğerlerine çekip dışarı veriyor. Göz kapakları ağırlaşmış, çenesi gevşemiş, bana bakıyor.

Alaycı bir şekilde, parmak uçlarım kalçalarını okşayarak, cildini yakıp midesini kasılmaya zorluyor. Adonis kemerinden penisine kadar uzanan damar, ben öne eğilip nefesimin sıcaklığıyla onu gıdıklarken, penisiyle birlikte atıyor.

Onu ağızıma bile almadım, ama sadece beklenti bile onun başını geriye düşürmeye yetiyor ve parmaklarını saçlarımın arasına geçiriyor.

"Senin en güzel penisin var." Ona gülümsedim ve elimi onun penisinin etrafına doladım.

"Siktir," diye derin bir nefes aldı.

Elimi onun etkileyici uzunluğu boyunca yavaşça aşağıya doğru çevirip geri çekiyorum, gözlerimi vücudunda gezdirip her vuruşta titremesini izliyorum.

Uçunda ön sıvı damlaları var, bu yüzden elimi üzerinde gezdirip ıslaklığı kullanarak onu önümde mastürbasyon yapıyorum. Tanrım, onun güzel olduğunu söylerken yalan söylemiyordum.

Uzunluğu ve kalınlığı arasında mükemmel bir denge var, pürüzsüz derisinin altında belirgin damarlar çıkıntı yapıyor ve yalanabilir ucuna uzanıyor. Bunu düşündüğüm anda, yapıyorum.

Onu ağzıma almadan önce dilimi penisinin ucuna ve sırtının altına gezdiriyorum.

"Oh, lanet olsun, bebeğim," diye inliyor Noah, ama onu ağzıma almak için o kadar sabırsızlanıyorum ki.

Penisini emerek yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve avuç içlerimi karın kaslarına doğru kaydırıyorum.

"Goldie... lanet olsun... yavaşla."

Yapamıyorum. Kendimi güçlü hissediyorum. Nefes nefese, başımı öne doğru itiyor ama beni sikmek istediği için yavaşlamamı söylüyor.

Kafam sallanıyor, inliyorum, klitorisimin zonkladığını hissediyorum. Aceleyle emiyorum, onu ağzıma alabildiğim kadar alıyorum, her seferinde dilimi onun penisinin altına düzleştiriyorum.

Yukarı bakıyorum, ama gözleri kapalı, dudakları açık, nefesi gittikçe hızlanıyor.

"Ağzına boşalmak istiyorum," diyor, o kadar gergin ki acı çekiyormuş gibi geliyor.

Cevabımı mırıldanarak, "Mm-hmm," diye yanıt veriyorum, belini kavrayıp, o da başımın arkasını avuçlayarak başımı daha hızlı hareket ettirmesine izin veriyorum.

"Oh, lanet olsun, bu çok iyi. Ağzın cennet gibi."

Ben hareket ederken nefesi kesiliyor, benim vücudum da onun hareketine uyum sağlıyor, onun zevki beni tahrik ediyor.

"Bebeğim... bebeğim... bebeğim," diye hızla söyler ve geri çekilip, sikini ağzımdan çıkarır.

Vücudum öne doğru eğilirken ağzım onu takip eder, ama Noah eğilip koltuk altlarımı kavrar ve beni yerden kaldırıp ayağa diker. Duğa bırakılırım, nefesimi zar zor toplayabiliyorum ki, birdenbire döndürölürüm, göğüslerim buharlı cama bastırılır ve sonra onun penisini girişimde hissederim.

İçime girerken beni parmak uçlarımda yükseltiyor, ben zevkten çığlık atarken dudakları kulağımda.

"Siktir." Hareketsiz kalıyoruz, duygu çok yoğun. "Gel benimle, katil."

Duş başlığının çıkarıldığını duydum, sonra onu elime koydu, nemli hava bulutları etrafta dolaşıyor, camı daha da buğulandırıyor.

Noah, yumuşaklığımın onu sımsıkı sardığı yerden çekildi, sonra tekrar içeri girdi. "şimdi kendini sik. Hemen şimdi."

Söyleneni yapıp suyu klitorisime yönlendiriyorum ve karnımın hemen gerildiğini hissediyorum. Tepkim Noah'ı homurdanmaya itiyor, o da içime girip çıkarken vücudumu sıkıca kendine çekiyor, göğsünü göğsüme bastırıyor.

Başımı çevirirken bir kez daha nefesim kesiliyor, açık ağzımdan çıkan hava camı buğulandırıyor.

Beni çok yavaş sikiyor. Bu işkence gibi. Beni yakalamam için kendini zorla bekliyor.

"Oh, Noah," diye inledim.

O da buna karşılık bir eliyle göğsümü sertçe kavradı. Diğer eli parmaklarımla i içe geçip avucumu camda yukarı doğru kaydırđı, bir iz bırakarak, başımın üstüne kadar.

O benim amımı sikerken, alt karnının kııma değmesi nefesimi kesiyor.

"ok iyi hissettiriyorsun. Çok darsın," diye inliyor.

O beni daha sert siktiğinde, klitorisime baskı yapan basıncı hissederek kalçalarımı dairesel hareketlerle sallıyorum.

"Noah..." O içime girerken ağlıyorum, zaten yaptığı şeyi yapması için yalvarıyorum. "Sik beni. Lütfen, lütfen."

Onunla birlikte boşalma isteği yükselip alçalırken gözlerimi kapatıyorum, beni dağda, şehvetli santim santim yukarı çekiyor.

Her itişte ona daha da yaklaşıyorum, inleyip ağlıyorum, camın serinliği ile vücudunun sıcaklığı arasında sıkışmış halde. Noah kendi aciliyetiyle arkamda homurdanıyor ve srtnyor, sikini daha sert itiyor, sonra yavaşça çekip kenarıyla girişimi tahrik ediyor.

Dudakları kulağıma dokunur, doğum lekemin üzerine tüy gibi öpücükler kondurur.

"Seni seviyorum, katil," diyor şefkatle, sonra tekrar içime giriyor.

"Siktir," diye ağır bir nefes veriyorum. Klitorisim, suyu yaklaştırdıka zonkluyor, ona ihtiyaım var, boşalmak istiyorum.

Noah beni sertçe sikiyor, içimde çekiç gibi vuruyor, doğru noktalara vuruyor ve her seferinde G noktamı masaj yapıyor. Vücudum kasılırken nefes nefese kalıyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor çünkü bu çok yoğun bir his.

"Durma. Lütfen." Hareket edemiyorum, konuşamıyorum. Bu duygunun esiriyim. Her şeyi tüketiyor. Noah'ın penisi, benim vajinam kasılırken daha da sertleşiyor ve ben, onun elinin altında camı sıkıyorum. "Noah... Ben... Ben..."

"Ver bana, katil. Sikimin her yerine."

Gözlerimi neredeyse acıtacak kadar sıkıca kapatınca, kapalı gözlerimin arkasında yanan beyaz bir ışık patlar. Dudaklarım açılırken sırtım bir kedi gibi kavislenir ve derin, boğuk bir çığlık atarım. Noah, beni kollarının arasına alıp bağırmaya başlayana kadar kendi rahatlamasını arar.

"Siktir."

Duş başlığını düşürdüğümde vücudum kasılır ve onun vücuduna doğru sarsılır, sert penisi içimde atar ve beni boşalmasıyla doldurur. Ama boşalmış olsak da ikimiz de hareket etmeyi bırakmayız. Yavaşça sevişiriz, yüzü omzumun kıvrımına gömülüdür.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum sonunda, onun gülümsediğini hissederek.

Duş başlığı yerine otururken başka hiçbir şey söylenmez, sırtına çarpan su sesi tek ses olarak duyulur.

Noah beni dikkatlice döndürür ve ben ona bakarım.

"Seni temizleyip yapışkanlıktan kurtaralım," diyor sırtarak.

O beni yönlendirip tekrar suya sokarken ben başımı sallıyorum, sonra o bir bezle köpük yapıp tüm vücudumu yıkıyor, tek bir nokta bile atlamadan.

Lanet olsun, nasıl bu kadar şanslı oldum?

NOAH

"Kahretsin, havlu getirmeyi unutmuşuz," diyor Goldie, gülümseyerek etrafına bakınıyor.

Ama göz kırpıyorum. "Son getirdiğim kutu. Üzerinde 'Banyo' yazıyordu ve havludan başka bir şey olamayacak kadar hafifti. Ben giderim."

Elimi hızla saçlarımın arasından geçirip, sıcak duştan çıkıp sikimi örtmeden önce ona su sıçratıyorum. Ben yatak odasından geçip ana oturma odasına doğru ıslak ayak izleri bırakarak ön kapıya doğru ilerlerken, o hala kıkırdıyor.

"Hey, daha önce getirdiğim mektubu istiyor musun? Çünkü o sana," diye bağıyorum, mektubu kanepeye atıp kutuyu açıp bir havlu çıkarıyorum.

Kendimi kurularyp havluyu belime sardığımda onun cevabını duymuyorum, sonra onun havlusunu da alıyorum. Ama döndüğümde, yatak odasından onun sesi geliyor.

"Kimden gelmiş?"

Kanepeden alıp okurken geri dönüyorum. "Price ve Page ..."

"Noah!" diye bağıyor tam yatak odasının kapısından geçerken.

Onun ıslak vücudu bana doğru koşarken gözlerim birden açılır. Duvara tutunarak ayakta kalmaya çalışırken fayansların üzerinde kayıp durur ve bu beni güldürür, ama yine de onu kurtarmaya çalışırım.

Ancak ona doğru bir adım attığımda, beni yatağa itip üstüme çıkıyor.

"İkinci raunt mu?" O benden mektubu almak için çabalarken ben gülüyorum. Islak saçları yüzüme çarpıyor, gözlerimi kapatmaya zorluyor, poposu karnıma, sonra da kasıklarına düşüyor ve iki kez nefesimi kesiyor. "Siktir," diye inleyerek gülüyorum. "Neden beni dövüyorsun?"

"Üzgünüm," diye mırıldanır, ben birkaç kez gözlerimi kırıştırarak iç kanamanın başlamasını beklerken.

Mektup dişlerinin arasında, hala tuttuğum havluyla ellerini aceleyle kurularken, ağzından çıkarıyor.

"Noah, dergi geldi... Onlardan, daha doğrusu onları sahibi olan şirketten." Kaşlarımı kaldırarak dirseklerimin üzerine yarı yarıya doğruluyorum.

Gülümsemesi daha da büyüdü ve tekrar üstüme atladı.

"Sakin ol," diye gülerek, bacaklarının arasına uzanıp mücevherlerimi korudum. "Bu bize ömür boyu yetecek."

O başını sallar ve sonra yüzünde bir dizi duygu belirir, sonunda kaşlarını çatarak biter. Yeşil gözleri benimkilere doğru kalkar ve doğrudan gözlerimin içine bakar.

"Ya 'Hayır, teşekkürler' derse?"

Sanki bir bomba tutuyormuş gibi, zarfın üzerine bakarken onu nazikçe karın kaslarımın üzerine koyar.

"Katil..." Bana bir bakış attı, sonra tekrar zarfa döndü. "Goldie, bana bak."

Baktığında, çıplak ve duygusal olarak tamamen çıplak olan güzelliği beni hemen etkiler. "Öyle olsa ne olur? Sen savunmasız olabilecek kadar cesursun ve bu çoğu insandan daha fazlası. Bunun ne kadar harika olduğunun tamamen farkında olmamanı bırak. 'Hayalperest ya da aptal' diyen sen değil miydin?"

"Hayır... O, kafayı yemiş bir guru adayı gibi konuşuyor. Ayrıca, üçüncü bir seçenek daha olmalı: korkak."

Bir miyavlama ikimizi de gülümsetir.

"Görünüşe göre o yer dolu," diye alay ediyorum.

Bu sefer ikimiz de karnıma bakıyoruz, sonra o yavaşça elini uzatıp mektubu benden alıyor. Goldie dudaklarını büzerek küçük bir ses çıkarıyor ve bu ses kalbimin anormal bir şekilde hızlı atmasına neden oluyor.

Hadi, evet olsun. Lanet olsun, evren, bunu hak ettim ve kızım için bunu talep ediyorum. Bunu ona ver.

Bana bir kez daha bakar, ben de ona göz kırparım, sonra o omuzlarını düzeltir, zarfı yırtar ve kağıdı çıkarır. Gözleri kelimeleri takip ederken, ben de nefesimi tutarak onu izlerim.

Ona odaklanıyorum, ağzından çıkanları anlamaya çalışıyorum.

Kararı okuması birkaç saniye sürse de, bana bir ömür gibi geliyor ve kendimi tutamayıp ısrar ediyorum. "Ee...?"

Yatağa yaslanarak oturuyorum, ellerim kalçalarına inerken yüzlerimiz birbirine yaklaşıyor.

"Ne yazıyor?"

Bana bakarken dudağını ısırtıyor, gözlerimi araştırıyor, ama yüzünde hiçbir ifade yok. Ama içimden hissediyorum. Anlamış. Ağzımın kenarları gülümsemeye başlıyor.

"Evet?" Umut dolu bir niyetle başımı sallıyorum.

Yüzünde megavatlık bir gülümseme belirir ve bu, hayatımda gördüğüm en güzel manzardır. Kafasını saatte bir milyon mil hızla sallar.

"Evet." Elini kaldırırken kağıt havaya fırlar. "Bu hayalperest aptal yayınlandı."

On Altıncı Bölüm

GOLDIE

Temmuz

"Bu FaceTime görüşmesini bitirmezsem yüzde yüz kovulacağım."

Normal klima şu anda tamirde olduğu için çalışma odasındaki tezgahın üzerindeki vantilatöre yaslanıyorum. Tek şansım, çiçek buzdolaplarının sorunsuz çalışması. Boston'da Temmuz ayı oldukça sıcak geçtiği için, kendimi buzdolaplarından birinin içine kapatmayı düşünüyorum.

"Orada tek başına kalırsın." Kız kardeşim gözlerini deviriyor. "Kendini insan kaynaklarına teslim etmeyi mi planlıyorsun?"

Noah iş masasından kameraya ciddi bir ifadeyle bakıyor. "Olabilir."

"Hey..." Gülümsemeden önce şikayet ediyorum. "Çabuk ol."

Evie gülüyor, sonra dilini çıkarıp gözlerini kaydırıyor. "Kendini kutlama konusunda çok garipsin. Bu çok büyük bir olay, Go-Go."

Bana öyle dediğinde nefret ediyorum çünkü o ne isterse yapıyorum. Bebekken bana öyle derdi. "Tamam" demek üzereyken Noah parmağını kaldırdı ve sandalyesinde daha dik oturdu.

"Bekle. Onu da bağlamam lazım." Evie ona ölümcül bir bakış attı. "Bana öyle bakmayı kes, sevdiğim kadının kardeşi. Söz verdim. Killer, telefonun diğer ucunda bana küfür etmesini engelle."

Gülüyorum çünkü bu Evie'nin karması. Yarın çıkacak makalemi çok önemsemek istemediğimi söyledim ve o da iyi bir dinleyici olarak beni viral yapma planını ortaya çıkardı. Ve eminim ki bu, üzerine daha fazla kırmızı, kalın sıvı eklemekten önce incelemeye aldığı kanlı eli kadar itici bir şey.

"Hey," diyorum kız kardeşime, kafamla işaret ederek, ekranda C harfi olan boş bir kutu beliriyor ve Chase'i arıyor. "Ruth Bader'ı odasına göndermek isteyebilirsin."

Noah sırtıyor, Evie'nin gözleri yuvalarından fırlıyor, sonra kanlı bir bez tankın üzerine atıyor ve Chase katılırken soğukkanlı davranmaya çalışıyor. "Bütün aile burada." Kız kardeşim mide bulandırıcı davranıyor diye kıkırdarak gülüyorum mide bulandırıcı davranıyor. Ama bu Chase'i durdurmaz. Noah ve benim olduğumuzu düşündüğüm kişilere bakar ve "Anne, baba..." der, ama sonra "üvey kız kardeşim" diye ekler.

"Üvey kardeşim mi?" diye sorar, sanki bu duyduğu en aşağılayıcı şeymiş gibi. "Ne?"

Noah başını eğip sallarken, ben de kafam karışmış bir şekilde alnımı kırıstırıyorum. Chase başını sallayana kadar.

"Evet... 'adım'. Eğer benim... ile yatmak isteseydim, bu çok tuhaf olurdu."

"Tamam," Noah yüksek sesle sözünü keserek ellerini çırpır. "Uslu durun. Kızımız yayınlanmış bir kraliçe, o yüzden kraliyet ailesinin yanında sözlerimize dikkat edelim."

Chase kameraya göz kırpar. Evie matkabı çalıştırır. Noah devam eder.

"Eves, neden bu kadar kişiyi topladığını bize anlatır mısın? Ve çabuk ol, çünkü içimizden birinin zamanı kısıtlı." Bana doğum günü için aldığım saati işaret eder. "Diğeri ise ağzından çıkan her şeyi söylüyor."

Gülümsememi saklayamadığım için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. Bazen, ona *Superbad* bromance'ın çok daha seksi bir versiyonunu kucağına bıraktığım için ona gerçekten büyük bir özür hediyesi almam gerektiğini düşünüyorum.

Kız kardeşim birkaç saniye sessizce durur, cinayet planlıyormuş gibi bakarak, sonra pes eder ve derin bir nefes verir.

"Teşekkürler, Noah. Ve *sadece* Noah." Chase daha da geniş bir gülümsemeye devam etti. "Bugün sizi buraya topladım çünkü edebi dehamızın hak ettiği takdiri alması için yapmamız gereken işler var. Bildiğimiz gibi, makale yarın yayınlanacak..."

Noah ve Chase bana alkış tutarken, alkışlar ve tezahüratlar aniden konuşmasını keser, ben de hafifçe eğilirim.

Evie, yüzünde samimi bir gülümsemeye ellerini sallayarak onların sakinleşmelerini işaret eder.

"Dediğim gibi, o zor işi yaptı, şimdi sıra bizde. *Vision ve Vibe'deki* kodamanların daha fazla makale satın almasını ve hatta onu kadroya almasını sağlamak için buradayız. Böylece, vasat çiçek aranjmanları yapmayı bırakıp potansiyelini ortaya çıkarabilir."

Parmağımı kaldırarak herkesin dikkatini çekerim. "Tamamen şeffaf olmak gerekirse, işler öyle yürümüyor. Bana herhangi bir pozisyon teklif edilmeyecek, kesinlikle çiçekçide kazançlı bir şekilde çalışmaya devam edeceğim. Ayrıca... pardon. Kalitesiz mi? Ben aranjman yapmada çok iyiyim."

Diğer üç kutudaki herkes başını sallamadan önce bir sessizlik oldu.

Aman Tanrım.

Noah sırtıyor. "Killer, herkes her şeyde harika değildir. Ve bu normal..."

Evie onaylayarak "Mm-hmm" diye mırıldanır.

Chase omuz silkiyor. "Siz bunu hafife alıyorsunuz. G, sen berbat birisin. Sahibiyle akraba olduğunu ve bu yüzden işini koruduğunu düşünmüştüm."

Onlara bakarken gözlerimi saatte yüz mil hızla kırpıyorum.

"Saçmalık." İnanamadan parmağımı sallıyorum. "Sizin üçünüzün cesareti. Bakın ne diyeceğim... Bakın ne diyeceğim... Bilmenizi isterim ki, işimde o kadar iyiyim ki, birlikte çalıştığım Lee'yi güvensiz hissettiriyordum. Beni kasaya çekip onu yalnız çalıştırmak zorunda kaldılar..." Cümlelerin son kısmı başlangıcından daha yavaş çıkıyor çünkü duyuyorum.

Oh adamım.

Chase gülmeye başlar, ben dudaklarımı sıkıştırırım ve gözlerim büyür.

"Aman Tanrım," diye nefes veriyorum, yanaklarım kızarıyor. "Hayır..."

Noah burnunu kırıstırıp alnını ovuştururken, Evie yana doğru bakar.

"Arkadaşlar. Ben kötüyüm. Gerçekten kötüyüm, değil mi?"

"Evet," derler hep birlikte ve hepimiz gülmeye başlarız. Ellerimi yüzüme götürüp tezgaha vuruyorum.

"Tamam. Evie haklı. Beni talepkar hale getirmeliyiz. Buradaki geleceğim parlak değil, gölgede kalsam da."

Chase, Evie'nin üzerinde çalıştığı kanlı eliyle kendine high-five yapmadan önce, benim o şakayla ne yaptığımı anlayarak ekrana işaret eder. "Mükemmel. Artık dünyanın en kötü çiçek asistanı da aramıza katıldı,

planımız şöyle..."

Chase küçük bir çocuk gibi elini kaldırır, ama Evie devam etmeden önce "Hayır" diyerek kaşlarını çatır.

"Noah, Chase, siz ikiniz bir sürü dergi satın alıp, onları şehirdeki en havalı yerlere bırakacaksınız. Makaleye açıklarsa bonus puan kazanırsınız. Ben ve ailem, makalenin çevrimiçi olarak yayınlandığı her yerde yorum yapacağız. Annem de makaleyi üye olduğu her Facebook grubuna ekleyecek..." Evie başını sallar. "İnan bana, sandığından daha fazlası var."

Noah, hazırlık yapmaya hazırmış gibi ellerini ovuşturuyor ve bu beni gülümsetiyor. Nasıl bu kadar şanslı oldum? Bu küçük hayatı gerçekten çok seviyorum.

Chase gülümsüyor ve kameraya yaklaşıyor. "Kendimi görevdeki bir Avenger gibi hissetmem garip mi?"

Evie kaşlarını kaldırıyor. "Evet. Ama Hulk, restoranında bir sürü dergi dağıtırsa bu projeyi *gerçekten* mahveder. Çünkü bilinmeyen bir nedenden dolayı şehir seni seviyor."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırır, hepimizin Julia Sugarbaker'ın gurur duyacağı bir monologun başlangıcı olduğunu bildiğimiz o şekilde.

Noah kaşlarını çatıyor, yüzünde yarı eğlençeli bir ifade var, çünkü o da benim gibi bunun nereye varacağını merak ediyor. Chase'e, tavrını aniden değiştirmesinin sebebinin bu olması ihtimaline karşı, dergi koymasına gerek olmadığını söylemek için ağzımı açıyorum. Ama hiçbir şey söyleyemiyorum çünkü o birdenbire yön değiştirip, arkasını dönmeden uzaklaşıyor.

"Öncelikle," diye uzatır, ellerini beline koyarak, "bu andan itibaren, tüm sorularım sana retorik olacak." Evie'ye konuşuyor ve onun somurtkan yüzünden, Evie de bunun farkında. "Ve B..."

"Öyle olmaz," diye araya girerek gramerini düzeltiyor, ama o elini kaldırarak onu susturuyor.

"Ben... Hulk... değilim..."

Evie yine sözünü keser. "Eğer Captain America olduğunu iddia ediyorsan, o zaman öldüğümü ve bir kabusta yaşadığımı anlarım. Eğer biri Cap ise, o da Noah'tır. Tabii ki, o en yakışıklı olanı."

Chase yanmış gibi derin bir nefes alır — *ki yanmıştır* — sonra tekrar yaklaşıp ve kamerayı eline aldığı için kamera sallanır.

"Katılıyorum. O rüya gibi mavi gözler tek başına bunu kanıtlıyor," diye dişlerini sıkarak söyler ve ben hemen gülmeye başlarım, sonra da elimi ağızıma kapatırım.

Noah teşekkür eder gibi elini kaldırır, ama ben başımı sallayıp kamerayı işaret etmeye başlarım, Noah'a telefonu kapatmasını söylemeye çalışırım, ama o büyülenmiştir. Aslında sandalyesine yaslanıp, izlerken şeker yiyor.

Chase tiksiniş bir ifadeyle alaycı bir şekilde güldü. "Ama bir gün çocuklarımla annesi olacak kadının benimle uyuşmaması *beni* hayal kırıklığına *uğrattı*, Star-Lord."

O kadar ciddileşir ki, telefonumu sessize almak zorunda kalırım. Noah'ın da öyle yaptığını biliyorum, çünkü omuzları benimki kadar titriyor.

Evie elindeki eliyle ekrana işaret ediyor. "Seninle her konuşmamda ya halüsinasyon *görüyor* ya da halüsinasyon *görmem gerektiğini* hissediyorum."

Chase omuz silkiyor. "Sen de beni bu dünyadan koparıyorsun."

Üç elini de havaya kaldırdıktan sonra kameraya sertçe baktı.

"Benimle çatı arasındaki kimya çok belirgin. Ben gidiyorum."

Araması sona erer. Chase sessizce ekrana bakar, sonra sinsi bir gülümseme yayılır yüzünde.

"Duydunuz mu? 'Kimyası' dedi."

Noah sesi açar ve kahkahalarla gülmeye başlar, "Ayrıca ölümle flört ettiğini de söyledi."

Ben bir şey söylemeden veya yapmadan, ön odadaki zil çalar ve dikkatimi çeker. Onların üzerine konuşurum.

"Hey, bir müşterim var. Gitmem gerek," derim, Noah'ın kahkahalarını bastırarak.

İkisi de başlarını sallarlar, ben de görüşmeyi sonlandırıp telefonumu önlüğümün ön cebine koyarım. Ön ve arka kısmı ayıran salıncak kapıdan geçerken hâlâ kendime gülümsüyorum.

"Merhaba. Hoş geldiniz," diye selam veriyorum, sonra durup etrafa bakınıyorum. "Huh," diyorum kendi kendime, kaşlarım çatılıyor çünkü burada kimse yok.

Bir saniye orada durup kafam karışmış bir şekilde duruyorum, çünkü mağazanın önüne yürürken kesinlikle zili duydum. Belki biri kafasını içeri sokmuştur?

Ama pencereden dışarı baktığımda kimseyi görmüyorum. Etrafta dolaşan birçok insan var, ama mağazanın önünde kimse yok.

Kaşlarımı kaldırıp omuz silkiyorum, sonra dönüp yine hiçbir şey yapmadan durmaya devam ediyorum.

Tam o anda, gözüm cam vitrinin üstünde duran bir şeye takıldı.

Ona doğru yürürken ilk başta fark etmedim, ama yaklaştıkça gülümsemem büyüdü.

"Aman Tanrım," diye nefes vererek, yarın çıkacak *Vision and Vibe* dergisinin parlak kapağını elime almadan önce son birkaç adımı aceleyle atıyorum. "Olamaz..." Omzuma bakarak kendi kendime konuşuyorum. "Kuryeyle göndermiş olmalılar."

Gülümsüyorum, editöre ilk görüşmemizde hangi çiçekçide çalıştığımı söylediğimi hatırlayarak.

Bu çok havalı. Kapağı açıp içindekiler kısmında sayfa numaramı ararken, makalemin başlığına bir saniye bakıyorum çünkü bu çok gerçeküstü geliyor. Parmaklarım sayfaları çevirmeye başlamadan önce dudağımı ısıyorum.

Yüzümdeki gülümseme neredeyse acıtıyor. Yazdığım bir şeyin tüm dünyanın okuması için yayınlandığına inanamıyorum. Bu nasıl benim hayatım olabilir, çünkü gerçek olamayacak kadar güzel.

Nefes nefese bir kahkaha atıyorum, damarlarımdan coşku akıyor ve 129. sayfaya ulaşmak için sayfayı birkaç kez daha çeviriyorum. Ama sayfayı çevirdiğimde, diğerlerinden ayrı bir sayfa kalkıyor, parmağıma takılıyor ve beni durduruyor.

Eski bir gazete makalesi gibi görünen bir şey, onu çevreleyen yoğun sayfaların arasına sıkışmış. "Ne..." diye fısıldıyorum, sonra sayfayı çıkarıp başlığı okuyorum.

Darkwater'da Karanlık Günler

Kafam karışık bir şekilde tarıyorum, ilk satırı yarı yarıya okuyorum:

Beş gencin ölü bulunduğu bu küçük topluluk üzerinde kara bir bulut dolaşıyor. Yetkililer, olayın sevgililer arası bir kavga olarak başladığını ve bir katliamla sonuçlandığını düşünüyor.

Kaşlarımı çatarak, bir açıklama bulmak için sayfayı çeviriyorum, sonra dergiyi tekrar karıştırarak daha fazlası var mı diye bakıyorum. Ama hiçbir şey bulamıyorum.

"Tuhaf," diyorum kendi kendime, manşeti tekrar okuyarak. Bunu daha önce duymuşum gibi geliyor... ya da belki de kasabanın adını. *Bunu nerede duydum?*

Bu düşünce kafamda yerleşmeden, telefonum çalar ve omuzlarım sızır. "Tanrım."

Annemin adını görünce, makaleyi bir kenara bırakıp neşeyle "Merhaba" diyorum. "Tahmin et neye bakıyorum?"

"Bilmiyorum, ama az önce generalden emir aldım, yarın için hazırım. Kız kardeşin, bu planın makalenin viral olması için kusursuz bir plan olduğunu söylüyor."

Gülümserim ve yanlışlıkla baktığım şeyi yere düşürürüm.

"Viral," diye düzeltiyorum, sonra kapıda bir zil sesi duyuyorum. Öğle yemeğinden dönen iş arkadaşım. "Hükümete saldırmıyoruz."

Lee bana merakla bakar, ama ben başımı sallar, arkayı işaret eder ve dergiyi ve annemi çalışma odasına götürürüm. İki adım atmıştım ki kağıdı yerde bıraktığımı hatırlarım, ama Lee benim için çoktan çöp kutusuna atmıştır.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve ortadan kayboluyorum.

"Anne," diyorum, ortalık sakinleşince, ama o hala konuşuyor.

"Babanıza 'virüs'ün tuhaf geldiğini söyleyip durdum, ama Evie'yi asla anlayamazsınız. Ayrıca, ben de yarım kulakla dinliyordum. Konuşmasının çoğu Star-Lord adında biri hakkında atıp tutmaktan ibaretti."

Gülümserim, parmaklarım dergiyi tıklatır, haberimi paylaşmak için sabırsızlanırım. "Doğru gibi görünüyor. Neyi erken aldım tahmin et?"

"Ah, bu arada, baban maratonlarından birinde çok hoş bir çiftle tanıştığını sana söylememi istedi. Ne tesadüf, onlar biyolojik ebeveynlerini arıyorlarmış. Baban onların gerçek hayattaki *Hart to Hart* çifti gibi olduklarını söyledi."

"Kim? Neden bahsediyorsun?"

O şakacı bir şekilde alay ediyor. "Seksenlerden kalma bir televizyon dizisiydi, büyükannesi onu izlemeye zorluyormuş... Akıllı televizyonlar çıkmadan önce, reklamları atlayamadan ya da satın alamadan izlemek zorunda olduğun zamanlarda."

"Tamam, harika, neyse... Lütfen haberlerimi dinler misin? Burada yavaş yavaş ölüyorum."

O gülüyor. "Evet. Üzgünüm, devam et."

Derin bir nefes alıyorum. "Erken bir kopyasını aldım. Basılmış haldeki adımı görüyorum."

Çığlık atıyor ve zıpladığını anlayabiliyorum. Sonra, dünyanın en iyi annesi olduğu için, ağlamaya başlıyor. İkimiz de. "Seninle gurur duyuyorum Goldie. Benim küçük güneş ışığım. Bu sadece başlangıç. Her şey şimdi başlıyor."

On Yedinci Bölüm

Camp Weonoke—yıllar önce

Oğlan, rafları daha fazla fasulye ve kremalı mısırla doldururken, ayaklarına çarpmamaya dikkat ederek odayı süpürdü.

Townie, diye düşündü kendi kendine. Kamp müdürünün onun adını söylediğini duymuştu ama hatırlamıyordu, ancak çoğu kişi ona *Townie* diyordu. Bu acımasızca görünüyordu, ama o ortalığı karıştıracak biri değildi.

Yine de, onu merak ediyordu.

Çünkü onun onları izlediğini biliyordu. Davis ikinci aşamaya geçtiğinde ağaçların arasından gördüğü mavi gözler onundu. Ve dün Davis üçüncü aşamaya geçerken karnını kelebekler gibi gıdıklarken onu tekrar görmüştü.

Bu çocuk her zaman onları izliyordu.

Bu kadar ürkütücü, bu kadar rahatsız edici bir şeyin onu daha fazla meraklandırmaması gerektiğini düşündü. Ama meraklanmıştı.

"Neden bizi izliyorsun?" dedi, arkasına bakmadan. "Seni yakalayacağından korkmuyor musun?"

Süpürme işi bitti, ama o, kız dönüp gözleri onunla buluşana kadar cevap vermedi. *Ne kadar güzel bir safir rengi*, diye düşündü kız kendi kendine.

"Onu izlemiyorum. Sadece seni izliyorum."

Bunun neden kendisini tuhaf hissettirdiğini bilmiyordu, ama bu tuhafılık mutlaka kötü bir şey değildi.

"Neden?"

Omuz silkti. "Çünkü ilginçsin." "Adımı biliyor musun ki?" diye karşılık verdi.

Adam dudaklarını yaladı ve soğuk mavi gözlerini kadının gözlerine daha da derinlemesine dikti. "Sen benimkini biliyor musun?"

Söylediği şeyin onu utandıracak mı diye bir an için düşündü, ama utandırsa da umursamadı. O Davis gibi değildi. Davis'in sahip olduğu çekicilik ve iyi huylu gülümsemesi onda yoktu.

Ama bir dürüstlük var, diye düşündü.

Davis'in asla sahip olamayacağı bir dürüstlük. Çünkü onun dürüstlüğü, iyiliğinin bir yansıması değildi. Çoğu zaman, iyi niyetli insanlar kimseyi incitmek istemedikleri için en kötü suçları işlerlerdi. Bir şey ona, bu kasaba sakininin böyle bir sıkıntısı olmadığını söylüyordu.

"Adın Townie mi?" diye sordu, diğerleri kadar soğuk bir sesle. Adam hiç sinirlenmedi ya da bakışlarını kaçırmadı. Aksine, ona doğru yürüdü. Kalbi bir vuruş hızlandı ve arkasında stok raflarını hissetti.

"O senden hoşlanmıyor bile," dedi sessizce, ona o kadar odaklanmıştı ki, gözlerini kapatmak istedi. Çok yoğundu. "Her yaz yeni bir kızla yatıyor. Bu onun tarzı, sonra da onlarla hiç konuşmuyor."

Konuşma tarzındaki kabalık onu rahatsız etti. Bu, onun zaten düşündüğü bir gerçek olsa da.

Davis ile tanıştığında, bu yazın keşif için olduğunu karar vermişti. Bu onun için tipik bir şey değildi, ama kampın sloganı "Macera Bekliyor" olduğu için, *neden olmasın diye* düşünmüştü.

Kasaba halkının onun hakkında böyle düşünmediğini biliyordu ve ona üstünlük sağlaması ona yeni bir his verdi.

"Yaz bittikten sonra onunla konuşmak istediğimi kim söyledi?"

Şimdi yüz yüze duruyorlardı. Hâlâ korkuyordu, ama bunu hiç göstermedi, güçlü omuzlarıyla ona karşı durdu. Çünkü cevabı doğrudu ve bu konuşmada takdir ettiği tek şey buydu. *Belki de tek şey değildi,* diye düşündü.

"Atılmak umurunda değil mi? Yani sen bir fahişe misin?"

O, alaycı bir gülümsemeyle, artık çok daha az korkuyordu çünkü onun kıskanç olduğunu fark etmişti. Ve bu, onun onu incitmek için onları izlediği düşüncesinden daha az korkutucuydu.

"Öyleyse ne olmuş, Townie? Ne yapacaksın? Beni çağırıp, hatalı davranışlarımı bırakıp seni seçeceğimi umarak bana hakaretler mi edeceksin?"

Adam yutkundu. Kadın doğru noktaya parmak basmıştı ve bu onu sevindirdi mi yoksa rahatlatmış mı emin değildi, çünkü artık

bu konuşmayı bitirmenin bir yolunu bulabilirdi.

İlk seçeneği tercih etti. Adam, cesaretini besleyen duyguyu doğrulamıştı. Kontrol ondaydı. Adam ondan hoşlanıyordu.

"Bence süpürmeye devam etmelisin ve tuhaf ve ürkütücü davranmayı bırakmalısın. Yoksa yaz bitmeden erkek arkadaşına söylerim."

Onun yanından geçmeye başladı, ama adam süpürgenin sapını onun önüne koyarak onu bir adım geri atmaya zorladı.

"Çekil üstümden," diye homurdandı.

Onu vücuduyla sardı, süpürgeyi yere düşürerek kulağına fısıldadı:
"İstersen sana öyle davranabilirim
... bir fahişe gibi davranabilirim."

Geri çekilmedi, onu depoda sıkıştırdı ve kız onun vücudunun ne kadar büyük olduğunu fark etmemişti. Nefesleri karışırken, göğsü onun lacivert hademe üniformasına çarparak inip kalkıyordu.

Parmakları kadının boğazına dokundu ve bu, kadının omurgasında titremeye neden oldu. "Bağırırım," dedi kadın samimiyetsizce.

Ama adam geri çekilmedi, ağzı hala kadının kulağına yakındı. "Kimse gelmeden sana zarar verebilirim."

Yüzünü çevirdi, uzaklaşmak için değil, her kelimesini duyduğundan emin olmak için yanağına doğru.

"Yine de gelecekler. O yüzden beni öldür, çünkü bana yaptığın her şeyi onlara anlatacağım."

Adam boş bir kahkaha attı, sonra geri çekildi ve gözleri kızın gözleriyle buluştu.

"Kendini çok mükemmel, beni ise çöp gibi görüyorsun. Benim için fazla iyisin, değil mi? Öyle mi? Mükemmel Davis sana bir fahişe gibi davranabilir, ama ben senin amına dokunmak için seni tecavüz etmek zorunda kalırım?"

Onun müstehcenliği karşısında nefesi kesildi. Tiksinmesi gerekirdi, ama bu ona daha önce hissetmediği şeyler hissettirdi.

Yavaşça sırtarak eğri ağzını kıvırdı.

"Sen böyle konuşulmasından hoşlanıyorsun. Benim bakire fahişem." Bunun üzerine, kız onun yüzüne tükürdü. Adam sadece gözlerini kırptı.

Kristal mavisi gözleri, parmaklarıyla tükürüğü toplayıp ağzına götürürken, kadının gözlerine bakmaya devam etti ve kendi parmaklarından kadının tükürüğünü emdi.

Kadın onu izledi, nefesi kesildi ve düşünceleri durdu.

Adam da nefret dolu gözlerle onu izledi.

Ama kadının korktuğu gibi acı ya da intikam yerine, adam yüzünü kadının yüzüne yaklaştırdı ve onu öptü.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyordu, ama kollarının ve ellerinin onu itmeyi bırakıp boynuna dolanması için yeterli bir süreydi. Adamın uzun parmakları kadının beline gömüldü ve vücudunu kendine daha da yaklaştırdı.

Öpüşmeyi kesip ona baktı. "Benim ol."

Naif bedeninde duygular uyandı ve Davis'le neden böyle hissetmediğini merak etti. Bu anın, onu güçlü ve istenen biri gibi hissettiren bir yanı vardı. Kasaba sakini ona zarar vermezdi. Bunu biliyordu. Ama yine de tehlikeliydi.

Olmaması gerekse de, bu onu heyecanlandırıyordu.

Neden kabul ettiğini asla anlayamayacaktı. Belki de hiç erkeklerin kendisi için kavga etmediği içindi. Ya da kendini maceraya adanmış içindi.

Kız arkadaş olmak istiyor muyum? diye düşündü.

Ya da belki de kasaba sakini haklıydı. Davis yaz bittikten sonra onu terk edecekti, çünkü yaz aşkı tam da böyledir: geçicidir.

Öyleyse neden anın tadını çıkarmayıp Townie'nin onu tekrar öyle öpmesine izin vermesin ki?

"Söyle..." dedi otoriter bir sesle. "Billy, ben seninim" de. Sonra yanlış yönde bir dürtme yaptı. "Bu bizim küçük sırrımız olabilir."

O bunu içten söylemeyecekti, ama bu önemli değildi. Çünkü Billy, bir gün anlatmak isteyeceği bir hikaye gibi geliyordu. O, bir hesaplaşma gibi geliyordu.

Ve kız sır saklamakta her zaman iyiydi.

Hayatının ilerleyen dönemlerinde, hikayesinin başladığı ve ve bittiğini anlayacaktı.

"Tamam, Billy, ben seninim."

Emerson'uma,
Bugün onun bana gülmesine izin verdin.

Bunu, onun bildiğini düşündüğün için mi yaptın?
Haklısın. Erkekler bilir. Ben de onun kokusunu sende
alabiliyordum.
—Senin Billy'in

On sekizinci bölüm

GOLDIE

Ağustos

"Goldie, dünyaya dön," diye gülerек dedi kardeşim. "Son on dakikada söylediklerimi dinledin mi?"

Hayır.

Kız kardeşim kanepede otururken ona bakıyorum, Noah'ın ayrılmadan önceki gece beni ayak parmaklarımdan dudaklarıma kadar öptüğü o lezzetli anı hala aklımda olduğu için sırtıyorum.

"Buna bütün bir haftamı ayırabilirim..."

Dudakları kalça kemiğime bastırıyor, sonra daha kuzeye doğru Fransız öpücüğüyle bir yol açıyor, göbek deliğime kadar ahlaksız bir iz bırakıyor. Dişleri yumuşak karnımı şakacı bir şekilde ısırıp beni sıçratmadan önce, dili içeri girerken derin bir nefes alıyorum.

"Yemin ederim, bütün bir haftayı seni yiyerek geçirebilirim, katil."

...

Yavaş ve işkence edici hareketlerini göğsümün alt kısmına, sonra göğüs kemiğime ve sonunda boğazımın çukuruna kadar sürdürüyor.

"Biliyor musun?" diye mırıldanır. "İkimiz de birbirimizin adını hatırlamayana kadar seni becereceğim."

Burnunu çenemin üzerinde gezdirerek kokumu içine çekiyor, her molekülünü içine çekiyor ve sonra beni deli gibi öpüyor.

Bana, az önce söylediği her kelimeye inanmaktan başka seçenek bırakmıyor.

"Merhaba!" Evie yanımda bağırarak beni seksi komamdan uyandırır.

"Ne?" Masumca omuz silkerim.

"Tanrım, Charlie McHobag. Kozmosa bakarken resmen titredin." Elini kaldırıyor. "Paylaşma. O kızarmış halinden tahmin etmek gerekirse, bu benim asla bilmek istemediğim bir şey. Beni travmadan kurtar."

Kız kardeşimin parmaklarının arasından patlamış mısır düşerken, daha fazlasını ağzına atmadan önce yanaklarımın yandığını hissederek gülüyorum, sonra parlayan televizyon ekranını işaret ediyor. Bir çığlık patlıyor.

"En iyi kısmı kaçırdığını söylemiştim." O heyecanlanırken ben televizyona bakıyorum. "Oh, bak, bir koşucu var... Neden hep koşuyorlar ki? Koşmaya başladıkları anda, izleyen herkes ölümün yaklaştığını anlar." Evie gözlerini deviriyor. "Gördün mü? Düştü ve bir daha kalkamayacak. Ne trajik. Hoşça kal, ikinci büyük göğüslü kamp danışmanı."

Ellerimi yüzüme götürüp, kan ve bağırsakların korkunç görüntüsünden kendimi saklıyorum ve dizlerimi çekip kanepeye oturuyorum.

Bu gece hiç uyuyamayacağım. Neden filmi seçmesine izin verdim ki? İşile ilgili araştırma olsa bile, daha akıllı davranmalıydım. Kanlı özel efektlerde uzmanlaşmış ve 80'lerin slasher filmlerinden her repliği ezbere bilen kız kardeşimin film gecesinin yönetmenliğini yapmasına asla izin vermemeliyim. Asla.

Battaniyemi çenemin altına çekiyorum.

"Bu boktan şeyi izlerken nasıl yemek yiyebiliyorsun? Daha da önemlisi, neden beni de buna zorluyorsun? Uykuda kalacağımızı sanıyordum, travma bağı kurmaya çalışacağımızı değil."

Pijama partisi Noah'ın fikriydi. Benim onsuz apartmanda yalnız kalmamdan hoşlanmıyordu. Ve bunu söylediği için mutluyum çünkü ben de aynı şeyi planlıyordum.

Evie gülüyor. "Zorlamak mı? Daha çok sana bu fırsatı hediye etmek gibi, seni koca bebek. Bu filmin türünün ilk örneği olduğunu biliyorsun. Kariyerleri başlattı, slasher film akımını başlattı. Devrim niteliğinde bir film. Ayrıca, neredeyse korku sezonu başlıyor."

"Ağustos ayındayız."

"Ve bu da 'neredeyse'nin tanımı olur," diye karşılık verir. "Biraz çocukça davranmayı keser misin? Özünü gerçekten anlayabilmek için slasher kampının atmosferine kendimi kaptırmam gerektiğini unuttun mu? Aldığımız bu iş, kariyerimin zirvesi sayılır. Ve dürüst olmak gerekirse, bu iş senin pahasına yaptığım bir araştırma olduğu kadar, aynı zamanda büyük bir zevk de."

Kaba bir şekilde gülümsüyorum. "Ne kadar tatlı, destekleyici bir ablasın. Umarım kovulursun."

O gülüyor.

Evie'ye göre, geçen hafta bir adam onun şirketini, eski, terk edilmiş bir yaz kampının kopyasını oluşturup onu Cadılar Bayramı için interaktif bir korku festivali haline getirmesi için tuttuğunda, hayatının işini kapmış. Kulağa korkunç geliyor, kalp krizi ve davalar kadar korkunç. Ama ben her korkunç kelimeyi duymazdan gelmeme rağmen, o bu konudan bahsetmeyi bırakmadı.

Kemiklerin çıtırtısı sesiyle omuzlarım sıçradı ve televizyona sırtımı dönerek ayağa fırladım.

"Tamam, bu kadar. Ben yatmaya gidiyorum, sen de *Bloody Bloody Massacre Part Seven Hundred and Forty-Nine*'ın tüm devrimciliğiyle kafayı takmaya devam et... Belli ki sen psikopatlar için çalışan bir psikopatsın." O konuşmaya başlarken elimi kaldırıyorum. "Kapımı kilitleyeceğim, kanepesi tamamen senin."

Evie, elini tekrar kaseye daldırırken kıkırdar, ama ben dönüp uzaklaşırken, ağzı popcorn dolu halde konuşur.

"Sadece mısır şurubu ve berbat özel efektler. Gerçekten küçük bir korku filminden korkuyor musun?"

"Evet," diye gülerek ona bakarım.

Bana köpek yavrusu gibi gözlerle bakıyor, sevimli bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. "Ama ben buraya büyük ablamla vakit geçirmek için geldim."

Tanrım, o en kötüsü.

"Olmaz, o bakışına kanmayacağım. Artık film gecesi yok. Bu işkenceye karşı koymak için Disney Channel izlemem gerekecek."

Alt dudağını dışarı çıkarır ve ben pes etmek üzereyim ki, ekranın içinden bir testere sesi duyulur. *Bir daha düşündüm de, ben yokum.*

Dönüp el sallayarak uzaklaşıyorum. Korkak olduğumu biliyorum. Düşündüm de, bu ironik bir benzetme çünkü o tüylü, kanatlı canavarlarla hiç karşılaştınız mı? Onlar korkusuz ve kötüdürler.

"Geri gel," diye bağıyor, tam da patlamış mısır koluma çarptığı anda. "Ezik. Sen sadece Noah'ı aramak istiyorsun."

Onun adını alaycı bir şekilde, neredeyse şarkı söyler gibi söylüyor. Elimi yatak odamın kapı koluna asılı bırakıp, arkamı dönüyorum.

"Ne olmuş? Beni rahat bırak. Şimdi uyuyabilirsem mucize olur." Televizyona el sallıyorum. "O saçmalık yüzünden, birdenbire

kayak maskeli bir adamın ya da şeytani bir çocuğun kapımın arkasında saklanıyor olması... bir kasap bıçağıyla."

Evie başını eğip bana gülümsedi.

"Goldie, hadi ama. Saçmalama." Sanki işaret almış gibi, arka planda hafif bir *chu-chu-chu* sesi duyulur. "O kapının *arkasında* kimse yok. Yani, eğer bir yerde olsalar bile, kapıyı açtığında doğrudan girişin ortasında duruyor olacaklar."

"Evie!" Sesim içimden patlar gibi çıkar, kapı kolunu yanmış gibi çekip bırakır ve kanepeye doğru koşarım. O kadar hızlı yürüyorum ki, parkta hala bacak ısıtıcıları giyen küstah yaşlı kızlar gibi kalçalarımı sallıyorum.

Kanepeye atlayıp güvenli bir yere ulaştığım anda, ondan battaniyenin daha fazlasını çalışıyorum... ve lanet olası uzaktan kumandayı.

"Seni seviyorum," diye alay ediyor, ayağıyla beni dürtüyor. Benimle *birlikte* gülmüyor, bana *gülüyor*.

"Ben de senden nefret ediyorum. Beni geri kazanmak istiyorsan, buzdolabından bana su getir."

O kahkahalarla ayağa kalkarken, telefonum sehpa titriyor.

"Bir daha kanepeden kalkmayacak mısınız?"

Noah'tan gelen bir mesaj olduğunu görünce başımı sallıyorum. "Öyle sayılır." Telefonumu açmadan önce yanımdan geçip gidiyor.

Damon: Hey, otele yeni döndüm. İlk tur röportajlar harikaydı.

Akşam yemeği yalnız geçti. Seni özledim.

"Getirdiğim şeker torbası nerede?" Evie mutfaktan bağıriyor.

"Kilerde," diye cevap veriyorum Noah'a mesaj yazarken.

Yukarı baktığımda, mutfağın gölgesine doğru geri adım atar ve gülerek "Hemen dönerim" der.

"Evie. Komik değil," diyorum, gülümsememi saklamaya çalışarak Noah'a dikkatimi geri veriyorum.

Ben: Ben seni
daha çok
özlüyorum.
Özellikle de şu
anda
korku filmleriyle
işkence gördüm.

Damon: Vay canına. Hangi pislik uyku partisi fikrini ortaya
attı? Onunla konuşmalısın.

Ben: Ben de öyle
diyorum.

Evie kilerde bir şeyler ararken bana bir şeyler söylüyor ama ben
sadece telefonuma odaklanmış durumdayım.

Damon: İyi haber şu ki, bir dahaki sefere bebeğim
de benimle gelecek.

Ben: Evet, öyle.

Damon: Ciddiyim. Sen gelmezsen ben de gitmem. Bana
mahkum oldun.

Yüzümde gülümseyişim gülünç derecede büyük. Genelde, bir erkeği
ülkenin öbür ucuna kadar takip etmek, birbirimizin isimlerini vücudumuzun
çeşitli yerlerine dövme yaptırmak kadar lanetli bir fikir gibi gelir. Ama biz
Noah ve Goldie'yiz, kurallar bizim için geçerli değil.

Bu düşünce ne kadar korkutucu olsa da, hayatım onsuz anlamsız.
Aramızda engel olabilecek hiçbir şey düşünemiyorum.

Ben: Yani, dediğin
şey, benim Los
Angeles'a
taşınmamı
istediğin.

Damon: Evet, ama belki kendi evini bulmalısın, böylece kızları eve getirdiğimde garip bir durum olmaz.

Kıkırdamaya başladım.

Ben: Çok komik.
Slasher filmine geri
dönüp, erkek
arkadaşımla nasıl
başla
çıkabileceğime dair
bazı ipuçları ve püf
noktaları öğrenmek
için

"Onu çoktan unuttun..."

Gözlerim hızla yukarı kayar ve kız kardeşimin gülümseyen yüzüyle karşılaşır. O ekler: "Yemin ederim, daha fazla aşık olamazdın. İğrenç ve kıskanıyorum."

Elimdeki titreşim dikkatimi geri çekiyor, o da tekrar oturup önüme bir su şişesi koyuyor.

Damon: Seni seviyorum, katil. PS. Kız kardeşine, sana eziyet etmeye devam ederse Chase'i arayıp buraya gelmesini söyleyeceğimi söyle.

Biraz fazla çılgınca gülüyorum, o da cevap bekleyerek bana bakıyor, ben de cevap yazıyorum.

Ben: Şeytandan
bahsetmişken...
Bisikletini aldı.
Bisiklet sürmeyi
biliyor mu?

Damon: Neden... Bir kızı etkilemek için ona
motosikletimi veririm sanki? 😊

Ağzım açık kalır, gözlerim fal taşı gibi açılır. *Biliyordum.*

Ben: Kesinlikle.
Çünkü iyi bir erkek
arkadaş, erkek
arkadaşını böyle
sever.
Siz ikiniz, çağlar
boyunca sürecektir
bir erkek
arkadaşlığınız var.

"Ne hakkında konuşuyorsunuz, çünkü yüzündeki ifade beni çok meraklandırdı," diyor Evie, vücudunu bana doğru çevirerek.

Ona gülümsüyorum. "Chase bugün Noah'ın motosikletini ödünç aldı, ama onu devirdi... dört blok ötedeki evine yürüyerek geri götürdü. Ve bir şeyler döndüğünü anladım, çünkü yeni komşusu muhteşem bir podyum mankeni, bu yüzden onu bir aksesuar olarak kullandığını düşünüyorum."

Gözlerini devirir. "Tabii ki öyle. Birisi Temu *Sons of Anarchy*'ye, kadınların onun narin dokunuşunu istediği tek etin kaburga eti olduğunu söylemeli."

Gülüyorum. "Adam gerçekten harika biftek yapar." *Dur bir dakika.* "Bekle, onun yemeklerinin ne kadar iyi olduğunu nereden biliyorsun?"

Şüphesiz benden uzaklaşıyor, gözlerini televizyona dikip uzaktan kumandayı alıp yeni programları gözden geçiriyor ve sonra çok çabuk omuz silkiyor. "Çünkü ben restoranlarda yemek yerim."

Telefonum elimde hareketsiz dururken, onun profiline bakıyorum ve bu onu rahatsız ediyor. "Ama *onun* restoranında mı? Onun et pişirme becerilerini o kadar merak ettin, ha?"

Yüzünde somurtkan bir ifadeyle başını bana doğru çevirir. "Bir grup olarak gittik. O benim orada olduğumu bile bilmiyordu. Ben Hint yemeği istedim ama onlar Chase'i istedi... Yani, onun yemeğini. Ne demek istediğimi anlıyorsun. O bakışla sus artık."

Sadece gülümsemeye devam ediyorum, sonra başımı sallayıp Noah'a cevap yazıyorum.

Ben: Bir saat sonra
balkabağına
dönüşeceğim. Beni
ara

beni?
En iyi arkadaşın ve
benim hakkımda
potansiyel bir
dedikodu var.

Baloncuklar belirip kayboluyor, ama mesaj gelmiyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Ve bir şey daha," diye kız kardeşim dikkatimi çekerek sertçe konuşur. "İnsanlar gerçek hayatta itici olabilirler ama işlerinde çok iyi olabilirler. Bu genel bir bilgidir, Goldie."

"Tamam." Kanepede çapraz bacaklı otururken, o omzumu ittiğinde yana doğru düşünüyorum ve gülüyorum. "Seni restoranlarda utandırmıyorum. Sadece bana söylemediğine şaşırdım."

"Neden? Davranışlarına bir bak," diye bağırır, açıkça utanmış bir şekilde, bu da beni daha çok güldürür. *Çok fazla itiraz ediyorsun.*

"Nasıl davranıyorum? Ben hiçbir şey söylemiyorum ki. Sadece onun bir yönünü beğendiğini itiraf etmek istemediğini düşünüyorum..."

O bir yastık alır ve ben çığlık atarken bana vurur. Çok güldüğüm için gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırır. Ta ki Noah'ın zil sesini duyana kadar.

"Bekle," diyorum ve telefonumun ekranında "Damon" yazdığını görünce, saldırıyı durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"Selam," diyorum, kısmen nefes nefese, bana dilini çıkaran onun protestolarına hala gülerek.

Ama o benim adımı söylediğinde vücudum soğur. Ayağa fırlarım, gözlerim etrafı arar ama önümde hiçbir şey bulamaz. "Noah, ne oldu?"

"Bebeğim..." Noah derin bir nefes alır. Panik atak geçiriyormuş gibi, nefes nefese, kekeliyor. Evie koluma dokunduğunda kalbim durur.

"Noah, ne oluyor? İyi misin?"

Sesini geri kazandığı anda, dakikada bir kilometre hızla konuşmaya başlar. Gözlerim anında parıldarken, elim ağzımı kapatır. "Aman Tanrım. Noah, yavaşla."

Kız kardeşime dönüp, sonra da uzaklaşıyorum, ne yapacağımı bilemeden, onun söylediklerini anlamaya çalışırken, kesik kesik cümlelerle cevap veriyorum.

"Nasıl?" . . . "Tamam." . . . "Tamam." . . . "Yapacağım."

Ayaklarım hareket etmeye başlıyor, ellerim sesim kadar titriyor, kız kardeşim peşimden koşarken yatak odama giriyorum. "Hemen gidiyorum. Noah, yoldayım. Her şey yoluna girecek. Seni seviyorum."

Evie kapıda duruyor, yüzü bana dönük. "Ne oldu lan? Ne dedi?"

Ağlayan gözlerimle onun gözlerine bakarken, ayakkabılarımı giyip cüzdanımı arıyorum.

"Chase... Evie, o Mass General'da." Gözleri baykuş gibi büyüdü. "Bir vurkaç kazasıydı." Sesim sonunda kırıldı, o bana doğru koştu.

"Ben de seninle geliyorum," diyor ve beni kucaklıyor. Başımı sallıyorum, Noah'ın sesindeki korkuyu hala duyuyorum, bu beni yıkıyor.

"İlk uçağa bineceğim. Ne zaman varabileceğimi bilmiyorum, ama o yalnız kalamaz... Golds, Chase benim motosikletimle kaza yaptı... Bu benim hatam." Sesi kırılır ve ağlamamaya çalıştığını anlarım. "Annem yalnız öldü. Ben orada değildim... Killer, siz ikiniz benim kalan tek ailemsiniz. Bu bir daha olmamalı. Lütfen, lütfen."

"Anahtarları alayım. Ben sürerim," Evie aceleyle çıkar, kucaklaşmamız kısa sürer çünkü pijamalarımızla, ayaklarımızda spor ayakkabılarımızla ve yüzümüzde korkuyla daireden koşarız.

Chase ölemez. Ölemez. Noah hayatında zaten çok şey kaybetti.

Nefes nefese ve her şey bulanık bir şekilde arabaya koşuyoruz.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, trafiğe girerken. "Noah çok korkmuş gibiydi ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Chase'in ailesinin Avrupa'da olduğunu ama acil durumlarda aranacak kişinin kendisi olduğunu söyledi, bu yüzden onları arayıp haber vermesi gerekiyor. Tanrım, görünüşe göre Chase şu anda ameliyatta. Nasıl bilgi alacağız bilmiyorum." Gözyaşları yüzümden akıyor. "Ya Noah onu kaybederse? Onlar kardeş gibiler."

"Beni dinle," diye bağılıyor, kırmızı ışıktaki sertçe durup gözlerimin içine bakıyor. "Biz öyle düşünüyoruz. Biz bunu gerçekleştireceğiz. Chase bugün ölmeyecek." Ona başımı sallayarak cevap veriyorum,

"O benim balığının babası... Ve o giderse hiçbirimiz bir daha yemek yiyemeyiz. Yani, o yaşayacak. Merak etme, bizi ona geri götürecek bir yol bulacağım."

Gözyaşlarımı durdurmak için derin bir nefes alıyorum ve lastikleri gıcırdayarak tekrar hızlanırken öne doğru bakıyorum.

"Haklısın," diye fısıldıyorum kendime. "Chase Beckett, hiçbir yere gitmiyorsun. Gelecekteki kocamın sağdıcına ihtiyacı var ve benim de gelecekteki bebeklerim için havalı bir amcaya ihtiyacım var."

"Tanrım, neden bu kadar uzun sürüyor?" diye homurdanır kardeşim, ziyaretçi odasının cam kapısına milyonuncu kez bakarken.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bilmiyorum. Keşke bize daha fazla bilgi verseler."

Saatlerdir hastanedeyiz ve Chase'in hala ameliyatta olduğunu bilmekten başka yeni bir şey öğrenemedik. Yine de, kız kardeşimin iyi yalan söyleme yeteneği olduğu için şükrediyorum, çünkü bildiklerimizin tek nedeni, onun Chase'in karısı olduğunu ikna edici bir şekilde iddia etmesi.

"Bayan Beckett? Ben Dr. Mathison. Çok üzgünüz, Noah Adler'ın telefonunda acil durumlarda aranacak kişi olarak kayıtlıydı."

"Biz yeni evlendik," diye aceleyle cevaplar Evie, kollarını arkasında kavuşturup yüzük parmağını saklayarak.

Kız kardeşime bakarken gözlerimi kırptırdım, umarım göğsü benimki kadar hızlı atmıyordur, ama neyse ki, o stoik bir şekilde duruyor. Lütfen bu işe yarasın, lütfen bu işe yarasın.

O başını sallar. "Kocanızın kapsamlı bir ameliyat geçirmesi gerekiyordu. Kazada birçok kaburgası kırılmış ve omuzu çıkmış. Avuç içlerinde ve kollarında çok sayıda kesik var. İyi haber ise, röntgenlerde omurgasında herhangi bir travma görülmemesi. Ancak uyluk kemiği kırılmış ve birçok kırığı var, ayrıca sağ elinde bağ ve tendon hasarı var. Acil cerrahi müdahale gerekiyordu..."

Evie'nin yüzü bana dönünce nefesim kesildi.

"Chase bir aşçı," diyor Evie, bizim tepkimizi açıklayarak. "O ele ihtiyacı olacak, Doktor."

"Tamamen iyileşmesi için elimizden geleni yapacağız." Doktor bir anlığına gözlerini kaçırarak aşağıya bakar ve kalbim daha hızlı atmaya başlar. "Kafatası içinde şişlik ve küçük bir kanama var, bunları yakından takip ediyoruz, ama şu anda elini ve bacağını tedavi etmeye odaklandık. Sizi mümkün olan en kısa sürede bilgilendireceğiz." Yan tarafta duran önlüklü bir kadına işaret eder. "Hemşire sizi aile bekleme odasına götürecekt."

Evie telefonuna bakarken, bu anı beni ürpertir. "Noah saat kaçta inecek?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Bir uçuş için yedekteydi ve başka bir uçuş için rezervasyon yaptırmıştı. Burada internet bağlantısı çok kötü, mesajlarımın ulaşıp ulaşmadığını bile bilmiyorum. Ama sanırım önümüzdeki otuz dakika içinde gelir."

Evie, ben uzun kollu gömleğimi ellerimin üzerine çekip oturduğum soğuk hastane sandalyesine ayağımı koyarken, yanaklarını şişirerek hızlıca nefes verir.

Hastaneler her zaman çok soğuktur. Arabasından iki kapüşonlu sweatshirt almayı akıl etmiş olmasına sevindim. Ama neden yaz ortasında arabasında bu kadar kalın giysiler var? Ne zamandır oradalar?

Tanrım. Düşüncelerim çok dağınık. Ölümüne korkmakla anlamsız şeyler arasında gidip geliyorum.

Kafamı Evie'nin omzuna yaslayıp sessizce otururken, telefonumun mucizevi bir şekilde çalışmasını umarak defalarca kontrol ediyorum, o ise tırnak cilalarını kurcalıyor.

"Noah, Chase'in ailesine ulaştı, değil mi?"

Bunu arabada konuştuk, ama ikimiz de son dört buçuk saati çok net hatırlamıyoruz, bu yüzden sadece başımı sallıyorum.

"Özel jetle bile bugün geç saatlere kadar buraya varamazlar."

"Tanrım," diye sertçe nefes verir ve ben dik otururum. "Birinin çocuğuna böyle zarar verdiğini duymayı hayal edebiliyor musun? Ne tür bir hayvan birine vurup onu orada ölüme terk eder?" Elini salladıktan sonra benim elimi tutar.

Ona hak vermeye başlıyorum, ama cam kapı açılınca ikimizin de gözleri oraya kayıyor ve susuyorum.

"Bayan Beckett?" Daha önce konuştuğumuz doktor geri dönmüştür. Anında ayağa kalkarız, o başını sallar ve biz ellerimizi sıkıca tutarız. "Ameliyatı bitti. Her şey çok iyi gitti. Tamamen iyileşmesini bekliyoruz. Neyse ki beyindeki şişlik azaldı ve kanama durdu. Kask takmış olduğu için gerçekten şanslı. Onu izlemeye devam edeceğiz, ama bu, umabileceğimiz en iyi sonuç."

İkimiz de konuşmuyoruz, söylediklerini sindirmeye çalışıyoruz. Doktor gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Bayan Beckett. Kocanız tehlikeyi atlattı ve tamamen iyileşecek."

İkimiz de rahat bir nefes alıp hemen birbirimize sarıldık. *Aman Tanrım.* Doktor konuşmaya devam etti, ama biz sarılmaya devam ettik.

"Bir süite nakledilecek. Uyanıp durumu stabil hale geldiğinde onu görebileceksiniz."

"Teşekkürler," diyor Evie, sonra bana gülümseyerek bakıyor. "Bu iyi."

"İyi," diye tekrar ediyorum, gülümsüyor ve uzun bir nefes veriyorum. "Noah'a mesaj atayım."

Mesajımı alıp almayacağını bilmesem de, yine de göndermem gerekiyor.

Ben: O İYİ!
Ameliyat bitti.
Uyandığında geri
dönebileceğimizi
söylediler. Noah—
iyi.

Koltuğuma geri düşerim, başımı arkamdaki duvara yaslarım. "Siktir," derim ve kız kardeşime dönerim. "Ne gece ama..."

"Bir daha asla olmasın," der ve omuzları rahatlamış bir şekilde gülerek ekler.

Ben oturup nefes alırken, o telefonunda hızla bir şeyler yazıyor,
haber haber içime içime sindirmeye çalışıyorum. O
iyi. Tanrım, alternatif çok

Korkunç. Noah'a nasıl söyleyeceğimi düşünemiyorum bile. Keşke Noah'ın bunu bildiğini bilerek rahatlayabilsem. Evie bana dönüyor.

"Şey... Doktorun söylediklerini duydun mu? Kask takmış olduğunu."

Başımı sallarım. "Biliyorum, şükürler olsun. Takmasaydı ne olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Ama gülümsemesi genişlerken gözlerini kısıyor. O anda, onun karakteristik alaycılığının bir fırtına gibi toplandığını görebiliyorum.

"Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?" Onun telepatik olarak ne söylemeye çalıştığını anlamadan ısrarla soruyorum.

"Goldie..." Sanki bir şeyi kaçırmışım gibi ismimi vurgular. "Ne?"

Kıkırdarım.

O ciddi bir ifadeyle konuşur. "Dinle, bunu sadece Chase iyi olduğu için söylüyorum ... Ama kask *takıyordu*."

Hala anlamadığım için kendimi kaybolmuş hissediyorum. Kaşlarım çatılır, o da ellerini nazikçe koluma koyar. "Golds, o motosiklet sürmeyi bilmiyor. Neden kask takıyordu ki?"

Yüzümdeki gülümsemeyi gizlemek için uğraşıyorum çünkü şimdi ne dediğini anlıyorum. Kaşlarını kaldırarak sözlerini vurguluyor. "*Bütün* resmi görüyor musun? *Sixteen Candles* filmindeki gibi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır... Yani, evet, ama onun iyi olduğunu öğrendikten iki dakika sonra gülmüyorum."

Bana aynı bakışı atmaya devam ediyor ve bu, kırılmamamı zorlaştırıyor. Ama sonra omuzlarını silkiyor. "Bahse girerim, tarihte ilk kez bir kırmızı bayrak birinin hayatını kurtarmıştır." Kolumu sallarken kahkahası çok bulaşıcı. "Aman Tanrım. Orada durmuş, Jake Ryan gibi Vikki's Secret'ını yapmaya çalışırken lanet bir araba çarptı. Aman Tanrım." Sonunda çığlık atarak ikiye katlanıyor.

Ve şimdi ikimiz de gülüyoruz. Bu, korkunun rahatlamayla bastırılmasıyla beslenen çılgın bir kahkaha.

Gözlerini siler. "Onun iyi olmasına gerçekten çok sevindim, çünkü bu tür şeyler ancak biri hayatta kaldığında gülebileceğin türden şeyler. Ama

bu geceki şeytani yalanlarımın bedeli olarak, ona bunu asla unutmayaacağına dair bana söz vermen gerekiyor."

Nefes alıp, ağrıyan yanaklarımı ovuşturuyorum.

"Komik olan, bu hikayenin Chase'in en sevdiği kısmı olacak. Herkese anlatacak çünkü tam da onun tarzı. Belki de senin onun karısı gibi davrandığın gerçeğini daha çok sevecektir."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye patlar, tüm mizahı birdenbire kaybolur. "Özellikle de fatura departmanından biri burnunu sokarsa."

Gülerek tekrar telefonuma bakarım. Noah'tan hala cevap yok. Telefonu elimde sallıyorum.

"Hey, koridora çıkıp sinyal daha iyi çekiyor mu diye bakacağım. Ona bir şey teslim edilip edilmediğini görememekten nefret ediyorum."

"Tamam, olur." Evie esneyerek kollarını gerer. "Gelirken bir otomat gördüm. Bana sıcak çikolata ve belki bir atıştırmalık alır mısınız?"

Bekleme odasından çıkıp koridora girerken, telefonuma bakarak ona başparmağımı kaldırıyorum. Birkaç cümle konuşuluyor, ben de birkaç hastane çalışanına bakıp gülümsüyorum, sonra başka bir koridora doğru biraz daha ilerliyorum, gerçek bir sinyal bulmayı umarak.

"Hadi ama, lanet olsun," diye kendi kendime fısıldıyorum, birkaç adım daha atmadan önce takım elbiseli iki adamı ancak yarı fark ediyorum.

Ama sonra başım tekrar yukarı kalkar ve bir kez daha bakarım. "Aman Tanrım, Noah."

İki takım elbiseli adamın arasında, buruşuk siyah tişörtüyle duruyor, yorgun görünüyor. Gözleri anında benimkilerle buluşur ve ona söylenenleri duymazdan gelir, bana doğru koşar, kollarını bana dolayarak beni yerden kaldırır. Sözlerimi boynunun kıvrımına fısıldarım.

"Ne zaman geldin? Mesajımı aldın mı? Chase iyi. Az önce doktorla konuştuk." Başımı geri çekip ona bakıyorum. "Hizmetim berbat. Mesajlarımı alıp almadığını bilmiyordum. Uçakta mısın bilmiyordum..."

"Tüm mesajları aldım," diye araya girer. "Sen sadece benimkini almadın. Bebeğim, sen benim hayatımın anlamıydın. Teşekkür ederim."

Beni tekrar ayağa kaldırmadan önce yanağımı defalarca öper. Ama yüzüm onun yüzüne doğru kalkık kalır, o da yüzümü okşar.

"Burada olduğun için teşekkür ederim, katil."

Noah'ın dudakları benimkilerle yumuşakça buluşur, gözlerim kapanır ve vücudum onun vücuduna gömülür. Bu ana kadar onu görmeye ve dokunmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim galiba.

Geri çekilir ve dudaklarımdan birkaç santim uzaklıkta konuşur.

"Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Onun bileğini tutuyorum, ona bakıyorum. Noah'ı hiç böyle görmemişim. Çıplak kalmış gibi görünüyor. Saçlarını binlerce kez eliyle taramış gibi görüldüğü gerçeği dışında. Ya da gözlerinin altında koyu halkalar olduğu için uyumadığını anlayabildiğim dışında. Onun gözlerindeki korku, sanki zeminin altından kayıp gittiğini hissettiriyor.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez Noah bir şeyden korkuyor gibi görünüyor. Bu gece neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Annesi öldüğünde olduğu gibi en yakın arkadaşını da kaybetmek üzereyken hissettiği korkuyu. Ona iyi olup olmadığını sormak, benimle konuşmasını söylemek istiyorum, ama sözümüz kesiliyor.

"Affedersiniz, birkaç sorumuz daha var."

Noah başını yarı yarıya yabancıya çeviriyor. "Hemen geliyorum. Bir saniye izin verin."

Kaşlarını çatıyorum. "Ne oluyor? O kim?"

"Dedektifler."

Yüzüm aydınlanır. "Bunu yapanları buldular mı?"

Noah başını sallar ve alnımı nazikçe öper. "Endişelenmene gerek yok, katil. Sadece motosikletim olayla ilgili olduğu için bana birkaç soru soracaklar, hepsi bu."

Adamların okunaksız yüzlerine bir bakış attıktan sonra bir adım geri çekildim ve aniden kız kardeşimin sesini duyunca ona doğru döndüm.

"Hey, buradasın." Yanıma gelip Noah'ı selamlayarak kucakladı. "Az önce ona geri dönüp onu görebileceğimi söylediler. Hepimiz görebiliriz."

Ben gülümserim ama Noah kaşlarını çatarak omzunun üzerinden başparmağını kaldırır. "Siz önce gidin. Ben birkaç dakika sonra yetişirim. Şu işi halletmem lazım." Gözleri benimkilere kilitlenir. "Ona burada olduğumu söyle, lütfen."

Başımı sallıyorum. "Tabii, elbette." Ama onu bir kez daha kucaklıyorum, gerçekten bırakmak istemiyorum.

Elini saçlarımın arkasına koyar. "Gidin. Ben hemen gelirim."

Kardeşim, onu bırakmadığım için kapüşonumun arkasını nazikçe çeker, ben de geri adım atarak dedektiflere tekrar bakarım. Neden tedirgin olduğumu bilmiyorum, ama içimden bir his öyle söylüyor. Ya da belki Noah'ın ruh halini hissediyorum, çünkü on saniye önce yüzünde gördüğüm tüm o sertlik, onlara dönünce tamamen kaybolmuştur.

Evie ile bekleyen hemşireyi takip ederken kaşlarımı çatıyorum ve giderken omzumun üzerinden bakıyorum.

Noah yan durmuş, kollarını kavuşturmuş, gergin çenesini ovuşturuyor. İki polis de not defterlerine bakıyor, sonra ikisi de ona bir şeyler soruyor, ama o çok rahatsız görünüyor. Gözleri benimkilere takılıyor, beni izlediğimi görüyor, sonra bana sırtını dönüyor.

"İyi misin?" diye fısıldadı kardeşim, gözlerimi tekrar ona çevirerek.

"Evet." Ama yine ona bir bakış attım. "Chase'e bisikletini ödünç verdiği için başı belaya girebilir mi sence?"

"Hayır. Neden? Endişeli misin?"

Hemşire durur ve güvenli bir kapının önünde kartını okutur.

Omuz silkiyorum. "Sadece dedektiflerin burada olması ve onunla konuşmak istemesi garip geliyor. O ülkenin diğer ucundaydı. Onlara nasıl yardım edebilir ki?"

Güvenli girişi geçerken son bir kez omzumun üzerinden bakarım ve kapı arkamda kapanana kadar onu izlerim.

Ama bana bakan Noah değil. Küçük defterli dedektif. Ve ben gözlerimi kırıp uzaklaşana kadar gözleri somurtkan yüzümden ayrılmıyor.

"Bizi gerçekten korkuttun dostum," diyor Noah, ben ona yaslanırken.

Chase başını sallamaya başlar ama sanki çok ağırmış gibi kafasını zar zor kaldırır ve tekrar yastığa bırakır.

"Vay canına," diye inliyor Chase, boğazındaki tüp yüzünden sesi hala kısık. "Bütün vücudum ağrıyor. Sanki araba çarpmış gibi hissediyorum..."

"Öyle oldu," diyor Noah nazikçe, Chase'in suratını asmasına neden oluyor, sonra dudaklarını sanki yeni keşfetmiş gibi hareket ettiriyor.

"Bu doğru değil," Chase, kelimenin son hecesini birkaç kez tekrarlayarak uzatır. "Arabalar geyiklere ve hız tümseklerine çarpar."

Noah bana gülümser ve Chase'in çok uçmuş olması beni güldürür.

"En azından acı çekmiyor," diye fısıldayarak Noah'ın kolunu okşarım. Ona bakarım, daha az stresli olduğunu görünce rahatlarım.

"Sen çok güzelsin," diyor Chase, dikkatini kapının yanındaki sandalyede oturan Evie'ye çevirerek. "Seni benimle evlenmeye nasıl ikna ettim?" Bize bakıyor, fısıldamaya çalışıyor ama başaramıyor. "Onu benimle evlenmeye nasıl ikna ettim? O benden nefret ediyor." Gözleri büyür. "Bana arabayla çarptı mı?"

Evie alaycı bir gülümsemeyle homurdanarak güldü, ama hemşire meraklı bir şekilde omzunun üzerinden bakıyordu.

Uh-oh. Evie'ye bir şeyler söylemesi için göz kırpyorum, çünkü tüm hastaneye HIPAA Yasası'nı ihlal etmelerine yardım ve yataklık ettiğimiz için başımıza ne kadar bela açabileceğimizden emin değilim.

"Aşk böyle çılgındır, kocacığım," diyor Evie, bana kötü bir bakış atarak. "İnsanlar aşk adına tuhaf şeyler yaparlar."

Hemşire yanımdan geçip Chase'in hayati fonksiyonlarını kontrol ederken gülümsüyorum. Chase, hemşireyi takip etmek için başını yana eğiyor ve gözleri bir anlığına çaprazlanıyor.

"Nasıl hissediyorsunuz, Bay Beckett? Ağrınız var mı?" diye sorar gri saçlı yaşlı kadın, ona gülümseyerek.

"Biz mi?" Omuzlarını ve ellerini kaldırır, sadece bir elinin parmaklarını kıpırdatır. "Benim kaç tane varım?"

Hemşire gülerek Evie'ye bakar. "Komik biri. Artık onunla oturabilirsiniz. Ben işimi bitirdim. Ağrı kesiciler ve anestezi sayesinde bu gece sorunsuz geçecek, ama yarın normale dönecektir."

"Harika. Sabırsızlanıyorum," der kardeşim, Chase ona kollarını açmaya çalışırken, alçılı kolu hareket etmez.

"Babanın yanına gel," diye homurdanır ve kız kardeşim, hemşire bakana kadar yüzünü buruşturur, bu da hemşireden sahte bir gülümseme koparır.

Noah gülmesini öksürükle bastırırken, ben yüzümü Noah'ın göğsüne gömdüm. Evie sandalyesinden kalkıp Chase'in yatağının yanına yürüdü ve yavaşça oturdu, bana öfkeyle bakıyordu. Ama Chase çoktan yeni bir şeye başlamıştı.

"Siktir, kırılmış mıyım?" Sonunda elini fark etti. Noah ve bana, ağlayacakmış gibi köpek yavrusu gözleriyle bakıyor. "Ama ben bir aşçıyım, Noah..."

"Oh, Chase," diye tatlı bir sesle aceleyle söylüyorum. "Her şey yoluna girecek."

Ama bunu söylerken, o dudaklarıyla tıslama sesi çıkararak bunu çoktan unutmuş oluyor.

Noah bana bakar. "Onu sakinleştirecek hiçbir şey yok galiba. Sen ve kız kardeşin eve gidip biraz dinlenin. Ben ailesi gelene kadar burada kalacağım."

Noah'ı bırakmak istemediğim için kaşlarımı çattım, ama Chase'in dolambaçlı düşünceleri beni tekrar güldürdü ve omzumun üzerinden arkama baktım.

Yine kız kardeşime bakıyor. "Bir melek gibi görünüyorsun." Nefes nefese. "Ölüyor muyum?"

Kız kardeşim kalkmaya başlar, ama Noah fısıldayarak bağırır, "Bekle, bekle..."

Evie bana dik dik bakıyor. "Damla damla akıtmayı kesmeye çok yaklaştım. Acı gerçekten iyi bir motivasyon kaynağı olabilir. Belki de şimdi iyileşmeye odaklanma zamanıdır."

"Evie," diye uyarıyorum, ama Noah gülüyor.

Chase göz kırpmaya çalışıyor, ama iki gözü de kapanıyor. "Melek... bana tek bir şey söyle."

Evie ona bakarak, "Evet, uyumalısın," dedi.

O tavanı işaret eder. "*Senin* yemek tanrının olduğumu biliyor mu?" Ağzım açık kalırken bana bakar. "Geçen gece benim etimi yediğini gördüm... Hallelujure."

"Aman Tanrım." Evie protesto etmek için ayağa fırlarken ben gülüyorum. "Restoran konusunda resmen oy çokluğuyla kaybettim."

Noah da gülüyor, Chase'in gözleri kapanıyor.

"Geri dönmek ister misin?" Noah bana soruyor. "Muhtemelen biraz uykuya ihtiyacın vardır."

Kafamı sallıyorum ama vücudum bana ihanet ediyor ve esniyor.

"Evet," diyor kız kardeşim. "Çünkü yaklaşan boşanmamı atlatmak için gücümün tamamına ihtiyacım olacak." Tekrar uyanmış olan Chase'i işaret ediyor ve parmağını yalamaya çalışıyor. "Bu, bu yılki iyi amelim. İkinizin de bunu unutmasına izin vermeyeceğim."

"Not edildi." Noah benden ayrılır ve hastane yatağının etrafından dolaşarak ona sarılır. "Kızımın yanında olduğun ve bu kadar hızlı davrandığın için teşekkür ederim."

Kız kardeşimi bırakınca, kız kardeşim onun omzuna sahte bir yumruk atar. "Bu yıl gerçekten çok pahalı bir Noel hediyesi bekliyorum."

Gülümserim ve arkadan ona sarılırım.

"Daha iyisini yapacağım," diye alay eder. "Ona bunun ateşli bir rüya olduğunu söyleyeceğime söz veriyorum. Sen hiç burada olmadın."

Evie onu işaret eder. "İşte bu yüzden sen benim favorimsin." Kafasını, benim kolunun altından dışarı bakan kafama doğru eğirir. "Benimle geliyor musun yoksa burada mı kalıyorsun?"

"Sanırım geliyorum..." Noah'a bakıyorum. "Ama bana bir saniye ver." "Tamam, arabada buluşalım."

Dönüp kapıdan çıkar ve omzunun üzerinden "İyi geceler, kocacığım" diye bağırır.

"Bana çocuk yap," der Chase, sonra tekrar uykuya dalmadan önce zar zor çıkar.

Noah beni kucaklıyor. Birkaç dakika boyunca sadece rahatlamak için durduğunuz türden bir kucaklaşma. Birbirimize sarılmış, aynı anda nefes alıyoruz ve günün yorgunluğu nihayet beni vurmaya başlıyor.

O nefesini verip başımın üstüne öpücük kondurur, ben de parmak uçlarımda yükselip onun çenesinin altına öpücük kondururum.

"Gitmemi istediğinden emin misin? Sana iş kıyafeti olmayan bir şeyler getirip, kendiminkini değiştirip hemen geri gelebilirim. Ya da kalabilirim, pijamalarım var, bu yüzden rahatım."

O iç çeker. "Sen olmasan ne yapardım ben?"

"Merak etme, bunu asla öğrenemeyeceksin."

Gülümserim.

"Bebeğim, ben iyiyim. Söz veriyorum. Eve git ve biraz dinlen. Bir değişiklik olursa sana haber veririm. Ben ve yemek tanrısı maçın özetini izleyip uyuyacağız."

"Tamam." Yanağımın içini ısııyorum, hala konuşmak isteyip istemediğini sormak istiyorum. "Sadece... az önce ne kadar korktuğunu duyunca."

Ve annen hakkında ne kadar sinirlendiğini duyunca..."

Boynunun arkasını ovuşturur ama hiçbir şey söylemez, bu da her şeyi anlatır.

"Ve eminim dedektifler de yardımcı olmamıştır. Gerçekten iyi misin? Bana anlatabilirsin, biliyorsun. Bugün enginar gibi sessiz kalmak zorunda değilsin. Doğrudan meselenin özüne inebiliriz."

Tek eliyle yüzümü okşadı. "Sana yemin ederim, her şey yolunda.

Ben iyiyim." Yutkundu, sonra bana sıkı bir gülümsemeyle alınma bir öpücük kondurdu. "Endişelenmeyi bırak. Söz veriyorum, iyiyim."

Onu bir kez daha öpüyorum, endişemi atamıyorum çünkü benimle konuşmamasından nefret ediyorum. Ama zorlamıyorum. Zamanı geldiğinde açılacaktır. Ve belki de bu, en yakın arkadaşının neredeyse öldüğü hastanede olmayacaktır.

Noah, Chase'in yatağının yanındaki sandalyeye doğru yürürken, ben kapıya doğru yöneliyorum.

"Seni seviyorum," derim, arkama bakarak.

Noah göz kırparak sırtıyor. "Biliyorum, ben de seni seviyorum."

Kapıyı açıp asansörlere doğru yürüdüm. Evie muhtemelen arabaya binmiştir, bu yüzden kapüşonlumdaki telefonumu çıkarıp ona bir mesaj attım.

Ben: Beni ön
kapıdan al.

Asansörün zili çalar ve kapıların açılma sesi gözlerimi kaldırır. Ama anında kaşlarımı çatarım çünkü bana bakanlar, az önce gördüğüm iki dedektiftir.

Onlara çıkmaları için yer açmak için hızlıca bir adım geri atarım. "Üzgünüm."

Ama ikisi de kıpırdamadı, ben de içeri girdim. Onlara sırtımı dönüp ana katın düğmesine basmak için eğilirken kaşlarım çatıldı.

"Henüz bir ipucu buldunuz mu?" Omzumu üzerinden bakarak hemen soruyorum.

"Sen Goldie Monroe'sun, değil mi?" sağımdaki kişi sordu.

"Evet." Cevabımı bir saniye beklettikten sonra hafifçe dönüp ona baktım. "Bir sorun mu var?"

Solumdaki dedektife bakmak için dönünce, o gülümser ve başını sallar. "Hayır. Başın belada mı?"

Ne oluyor böyle? Daha önce hissettiğim o rahatsız edici his yine midemde dönmeye başlıyor. Ve bunun nedeni hazırlıksız yakalanmış olmam değil. Bir şeyler ters gidiyor.

"Hayır... Ben sadece... Bu çok garip geliyor. Neden Noah'a bu kadar çok soru sordun? Ve neden benimle konuşmak için asansöre bindin?"

Asansör yavaşlamaya başlarken derin bir nefes aldı. "Sakıncası yoksa, sen ve erkek arkadaşın ne zamandır birliktesiniz?"

"Ne?" Kapılar açılırken ağzımdan kaçırverdi.

Bıyıklı olan eliyle çıkmam için işaret etti, ben de çıktım, ama kalabalığı geçip çıkınca ikisine de döndüm.

"Bunun Chase'in kazasıyla ne ilgisi var?" Elimi kaldırıyorum. "Ve bana başka bir soru sormadan önce, benim sorularımdan sadece birine cevap verirseniz çok sevinirim."

Gözlerim ikisi arasında gidip gelir, ama sadece Bıyıklı cevap verir. "Sadece erkek arkadaşını ne kadar iyi tanıdığını bilmek istiyoruz."

Noah'ın kazayla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorlar?

Kaşlarımı çatıyorum. "Arkadaşına asla zarar vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Kaza olduğunda o ülkenin diğer ucundaydı. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Sessiz dedektif omuz silkiyor. "Bundan yüzde yüz emin misin?"

Kanım kaynıyor. Bu bir şaka olmalı. Onu sorgularken ne kadar rahatsız görüldüğünü hatırlıyorum. İnanılmaz. Arkadaşının başına gelenler yüzünden yıkılmış durumda ve onu suçluyorlar.

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Oh, burada neler olduğunu anlıyorum. Tanınmış zengin bir ailenin çocuğu yaralanıyor ve siz Noah'ı görüyorsunuz — tüm dövmeleri, siyah kıyafetleri — ve onun korkunç bir şey yaptığını varsayıyorsunuz. Son dakika haberi: Bu ikisi kardeş gibi birbirlerini seviyorlar. Yanlış adama bakıyorsunuz. Gidin işinizi daha iyi yapın ve Chase'e bunu

Chase'e bunu yapan kişiyi yakalayın ve onu sevenleri taciz etmeyi bırakın."

Arkamı dönüp uzaklaşmak üzereyim, ama Bıyıklı Adam parmağını kaldırıyor. "Bir soru daha. Erkek arkadaşın nereli?"

Gözlerim onunla tekrar buluştuğunda, sinirli bir nefes veriyorum. "Hempstead," diyorum sertçe. "New Hampshire'da, bilmiyorsan bilmiyorsan."

O gülüyor. "Evet, o da öyle demişti. Sanırım tekrar kontrol etmem gerekecek. Çok garip bir durumdu. Hempstead'den Noah Adler adında birini bulamadık."

Gözlerimi devirdim. "Bence senin yetersizliklerin senin sorunun. Onları bizim sorunumuz haline getirmeyi bırak."

Bu sefer arkamı dönmüyorum, bunun yerine doğrudan kız kardeşimin bekleyen arabasına doğru yürüyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

NOAH

Ekim

"Meringue yemeyi bırak," diye bağılıyor Chase, ama ben gülüyorum.

"Yapamam. Bu krema, lüks otellerde bulabileceğin yumuşak nane şekerleri gibi tadı var."

O lezzetli kremayı parşömen kağıdına her sıkışında, en az bir tanesini alıp yiyorum. Sertçe nefes verip, sıkma torbasını çelik tezgahın üzerine bırakıyor ve mutfak personeli etrafında çalışırken bana bakıyor.

"Noah." Sertçe nefes alır, benden bıkmıştır. "Bu krema değil." Damak tadımı cezbeden torbanın önünde agresifçe elini sallar. "Çırpılmış yumurta akı ve şeker. Buttercream ve makaronlara yapı kazandıran şey bu."

Aşağıya bakıp, Fransız aksanıyla "makaron" dediği şekle gülümserim.

"Bu arkadaşlık sırasında hiçbir şey öğrenmedin mi?" diye bağıırır.

"Hayır." Omuz silkiyorum, hiç pişmanlık duymadan. "Lezzetli. Bilmem gereken tek şey bu. Neden bu kadar gerginsin?"

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Noah, bu benim sanatım..."

"Aman Tanrım..." diye nefes veriyorum, ama neyse ki, yardımcı şeflerinden biri ona tatması için küçük bir tabak getirince "bu benim sanatım" nutkundan kurtuluyorum.

"Şef."

Chase tabağı kapar, üstüne konmuş kaşığı alır ve gözlerini kapatarak çorbayı höpürdeterek içer.

"Hayır," diye homurdanır. "Tekrar yap. O kıvamı hissetmiyorum." Ağzını açıp kapatarak kalanları tadar. "Fesleğeni biraz daha artır. Ve beyaz peyniri biraz daha ekle."

Tabağı geri uzatır, adama bakmadan sağ elini sallarken bana söylenir. "Dediğim gibi. Bu benim sanatım" — *galiba sevinçimi erken kutladım* — "ve en sevdiğim müstakbel baldızım için, en iyi arkadaşımın ona evlenme teklif edeceği gerçeğini unutturmak için doğum günü pastası yapma fırsatı her gün elimize geçmiyor."

Gülerek ellerimi kaldırıp teslim oluyorum. "Haklısın. Artık buttercream yapısını yemeyeceğim."

Beni işaret ederek, sözlerime gülümsüyor.

Bu sırrı bilen dünyadaki tek iki kişi biziz. Bu gece, Goldie'ye sürpriz partisi için en yakın ve sevdiği insanlarla sürpriz yaptıktan sonra, diz çöküp hayallerimin kadınına evlenme teklif etmeyi planlıyorum.

Arkasındaki ocakta ateş yakıldığında tencereler çınladı.

Chase çantayı tekrar eline alır ve daha fazla hamur topakları yapar. "Her şey hazır mı? Fenerleri aldın mı? Ayakkabıları da?"

Cevap vermeye başlıyorum, başımı sallıyorum, ama o işi bırakıp elini açıp esnetmek için durakladığında yüzümü buruşturuyorum.

Benim bakışımı takip etmiş olmalı ki inliyor. "Hadi ama, öyle bakma. Ben iyiyim. Sadece biraz sertleşiyor, ama geçer."

Ona zoraki bir gülümseme atıyorum. "Sadece kendimi kötü hissediyorum. O benim bisikletimdi. Ve sen ölebilirdin."

O sırtarak, krema torbasını tekrar eline aldı. "Teknik olarak, ben sokakta duruyordum, senin bisikletinde bile değildim. Ve senin kaskın hayatımı kurtardı. Ayrıca, sayesinde biriyle yattım. Irinka hemşirecilik oynamaya bayılıyor."

Gülüyorum. "Ah evet, yeni süpermodel kız arkadaşın."

"Teknik olarak kız arkadaşım değil. Yaptığım şeyin cinayet olduğunu söylüyor... et yüzünden. Biz, yatakta harika bir kimya ve berbat bir yemek zevki olan trajik bir hikayeyiz - bu, zaman kadar eski bir hikaye."

"Sen Güzel mi yoksa Çirkin mi?"

O sırtarak cevap verir. "Sanki sormak zorunda mısın? Sarı bana çok yakışır."

İkimiz de gülüyoruz, ama ben yine bir heyecan dalgası yaşıyorum, muhtemelen onun önceki sorusu yüzünden. Elimi yüzüme götürüp, duyulabilir bir nefes veriyorum.

O gülüyor. "Oh, kahretsin. Korku başlıyor."

"Evet," diye gülüyorum. "Korkudan donup kaldım. Dün gece rüyamda herkesin önünde hayır dediğini gördüm. Beni orada öylece bırakıp gitti."

Kaşlarını çatıp gözlerini devirir. "Böyle bir şey asla olmaz. Biz erkekleriz ve duygularımızı göstermeyiz, biliyorum, ama siz ikiniz çevrenizdeki herkese aşkın gerçek olduğunu sürekli kanıtlıyorsunuz. İkiniz için de başka kimse yok. Onu bulduğuna çok sevindim Noah. Bu mutluluğu hak ediyorsun dostum..."

Birbirimize bakıyoruz, ben başımı sallıyorum, ikimiz de sessizce bu duyguyu yaşıyoruz, ta ki durum çok garip hale gelene kadar. Sonra o ekliyor, "Ve lanet olsun, 'Go Patriots, Brady,' değil mi?"

Sırıttım. "O emekli oldu, Chase."

O sırtarak, "Ben sahada oyun oynamak için değil, sufle yapmak için doğdum kardeşim" der.

"Neyse, gitmem gerek. Ofisimden ayakkabılarımı almam, sonra mağazaya uğrayıp hayaleti almam ve ondan önce eve varmam lazım. Umarım çiçekli çarşafaları vardır."

Kafasını kaldırmadan, üç katlı pastasına son rötuşları yaparken kendi kendine gülüyor. "İlk tanıştığınız geceyi yeniden canlandırdığına inanamıyorum. T. rex falan. Neye uğradığını anlamayacak."

Tabureden kalkarken gülümserim. Chase başını kaldırır.

"Listeyi bir kez daha gözden geçir. Her şeyin eksiksiz olduğundan emin olmak için."

Ellerimi ovuşturuyorum, midemde yine tanıdık bir heyecan hissediyorum.

"Tamam. Evie ona işyerinin yıllık Cadılar Bayramı partisinin bu akşam olduğunu söyledi, bu yüzden Goldie bu hafta sonu oraya gidip doğum gününü kutlayacağımızı düşünüyor. Geçen seneki eski kostümlerimizi giymemizi önerdim ve o da bunu çok sevimli buldu, yani kimseye ipucu vermedik."

"Dostum, kızın doğum gününün Cadılar Bayramı'ndan birkaç gün önce olması ne kadar da kader gibi, değil mi?"

"Değil mi?" Onaylayarak kaşlarımı kaldırdım ve devam ettim. "Bar ve yemek işlerini hallettin."

"Tamam, tamam. En iyi performansımı sergileyeceğim. Kadınların bana

charcoocherie sunmak isteyecekleri bir şarküteri tabağı aldım."

"Bu yüzden sadece İngilizce bilmeyen biriyle çıkabilirsin."

Umursamıyormuş gibi omuzlarını silkiyor.

Daha geniş gülümsüyorum. "Senden nefret eden kadınlardan bahsetmişken, Evie ışıklar ve müzikle hazırlık yapıyor. Akşam saat sekizde, Uber'in caddemizi bulamadığını söyleyerek, kızımı ilk öpüştüğümüz caddeden geçireceğim, sonra da güneşin doğuşunu izlediğimiz parka gideceğiz. Herkes "Sürpriz!" diye bağırıdıktan sonra, onu şampanya kadehlerine götüreceğim ve ilk hediyesini açmasını sağlayacağım."

"Ayakkabıları hazırla," diyor, sonra yardımcısı şef daha fazla çorba ile geri geldiğinde başını kaldırıyor.

"Aynen öyle. Krem ve beyaz deriden yapılmış, yıldızlar, çiçekler ve arkasında 'Hayalperestler ya da aptallar' yazan özel yapım bir çift Converse yüksek bilekli ayakkabı."

Gordon Ramsay'in yardımcısı olmak isteyen kişi bana bakar. "Bence şöyle demelisin: 'Bu yüzüğü kabul et, bu yolu birlikte yürüyeceğiz...'"

Chase alaycı bir şekilde güler, sonra uzatılan kaşığı alır ve çorbayı tekrar höpürdeterek içer, sonra şöyle der: "Sence bu adam, ilk randevularını en küçük ayrıntısına kadar yeniden canlandırıp, evlilik teklifinde bulunurken 'Bu yolu birlikte yürüyeceğiz' diyerek her şeyi sonuçlandırmak için bu kadar uğraşır mı? Ne cüretle!"

"Çünkü yüzük yerine ayakkabı aldı."

Chase hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallar, sonra çorbayı işaret eder. "Fena değil. Aferin. Ama yine de utanmalısın. Yüzünü sakla, çünkü bu berbat bir aşk tavsiyesiydi."

"Üzgünüm," diyor sous şef, Chase beni işaret etmeden önce.

"Noah, lütfen bu Neandertallere neden ayakkabı aldığını anlat. Görünüşe göre, lanet tuzu aşırı kullanmamayı öğrenmeleri kadar aşk konusunda da ders almaları gerekiyor."

Gülümserim ve o ilk geceyi hatırlayarak ellerime bakarım.

"Ayakkabıları aldım çünkü tanıştığımız gece, ona bir bakış attım ve tam olarak ne yaratacağımı anladım. Beni ilhamlandırdı ve onu tanı mıyorum bile. Goldie'yi her zaman olduğu gibi gördüm. Ve o gece, doğum günü için ona bir çift ayakkabı yapmamı istediğini söylediğinde, yaratıcılığımı hafızama kaydettim. Komik olan kısım

Bana doğum gününün ne zaman olduğunu söylemedi. Aslında şöyle dedi: "Burada kalıp öğrenmek zorundasın." İşte buradayım... burada sıkışıp kaldım, umarım o da kalır, çünkü yüzüğü bağcıklarına bağladım.

Sessizlik olur ve o anda mutfaktaki tüm erkeklerin bana baktığını fark ederim.

"Duydunuz mu?" Chase, sanki bir gladyatör gibi bağırıyor. "Bu," diye vurguluyor, spatulasını havaya kaldırarak, "bu lanet olası bir romantizm."

Alkışlar patlar ve ben daha çok gülerim.

Ama alkışlar dinip herkes işine döndüğünde, o çelik tezgahın üzerine eğilir ve fısıldar, "Bunu söylemiyorsun, değil mi?"

Gülerek gözlerimi deviriyorum. "Hayır, aptal. Söylemiyorum."

Chase sırtarak birkaç sipariş verir ve adanın etrafında dolaşarak bana kucak açar.

"Seninle gurur duyuyorum dostum, ve bir kez ailemize girdiğinde, vasiyetimin gelecekteki alıcısına gerçekten baskı uygulayabiliriz. 'Evie Beckett' kulağa hoş geliyor."

Onu baş kilidine almadan önce, o bana direnirken şakacı bir şekilde yüzüne bir tokat atıyorum. Hâlâ susmuyor.

"Ve Evie ile işler yolunda gitmezse, Los Angeles'a taşındığında beni tüm o güzel Hollywood hatunlarıyla tanıştırmak zorunda kalacaksın."

Benden kurtulmaya çalışır, bana yumruk atar ama ikimiz de sırtarak kaçırım. "Hollywood'daki kadınların iyi yanı, kötü karakterli erkeklere alışık olmalarıdır."

Ellerini kaldırırken yüzü ifadesiz kalır ve ben mutfaktan geriye doğru yürürken, o bana bağırırken ben sırtıyorum.

"Hadi ama. O kadar da kötü değil. Sadece alışmak gerekiyor."

"Eminim doktorlar rektal muayene yapmadan önce böyle derler."

Garsonlar akşam yemeği servisi için masaları hazırlarken bana bakınca, "Üzgünüm" diye dudaklarımla söylüyorum.

Chase mutfaktan kafasını çıkarır. "Sanırım bu mantıklı ... Anal seviyorum."

"Tanrım," diye iç geçiriyorum, maître d' kıkırdayan personele boğazını temizlerken.

Sokağa çıktığım anda, serin hava derin bir nefes ve adrenalin patlaması gibi geliyor, bu gece Goldie ile nişanlanacağım gerçeği aklımda dolandırken beni heyecanlandırıyor.

Tabii evet derse.

O evet diyecek.

Cebime uzanıp telefonumu çıkarırım ve bilinmeyen bir numaradan gelen cevapsız bir arama olduğunu fark ederim, ama bunu görmezden gelip kız arkadaşıma mesaj atmayı tercih ederim.

Ben: Doğum gününde
doğum gününde
yasaklanmalı. Eve
geldiğinde
görüürüz

Rexy: Amin. Pazartesi günleri doğum günlerinin otomatik olarak en yakın Cumartesi gününe aktarılması gerektiğine inanıyorum.

Ben: Katılıyorum.
Ama yine de bu
akşam Evie'nin
partisinde seni
biraz
kutlayacağız...
ve sonra Cumartesi
günü tekrar
kutlayacağız.

Rexy: Hayret. Sanki beni seviyormuşsun gibi.

Ben: Ya da öyle bir
seçenek mi vardı?
Kimse bana
söylemedi. Harika,
artık benim diş
fırçamı kullandın,
yani artık çok geç.

Rexy: Benim için öldün Damon.

Ben: Tabii ki, ben bir vampirim.

Rexy: 😎

Ben: Doğum günün kutlu olsun, bebeğim.

GOLDIE

"Teknik olarak, geçen yılı tekrarlamak istiyorsak, sadece bunun altında giydiğim kıyafeti giymem gerekir," diyorum Noah'ın yanında, mahallemizin kaldırımında yürürken.

O başını sallar. "Hatırladığım kadarıyla, partiye geldiğimde gerçekten moralin bozulmuştu. Seni patlatayım mı? Belki kıcını tuğlaya sürtmeliyim?"

Gülümsüyorum. "Hayır, tarihi yeniden yazalım. Sanki biri fişini çekmiş bir zıplama evinde mahsur kalmış bir çocuk gibi hissettim. Kumaş şaşırtıcı derecede ağır."

O gülümserken, biz rahat bir sessizliğe bürünürüz ve ben etrafa bakınırım. Bu gece çok pitoresk, seyahat acentelerinin "Boston'u ziyaret edin" reklamlarında kullanacağı türden bir gece.

Hava Diet Coke kadar ferah ve yerdeki yapraklar parlak sonbahar renkleri nedeniyle sanki boyanmış gibi görünüyor. Ve bu Ekim ayı diğer yıllara göre daha sıcak olsa da, *daha önce yağmur yağmış* gibi bir his var. Belki de doğum günüm olduğu için ya da Halloween'in yaklaşması nedeniyle, havada bir sihir var.

Noah, yanımızda kabaklar ve küçük beyaz hayaletlerle dolu bir merdiveni işaret ediyor.

"Kuzenlerimle tanışmak ister misin?"

Sokağın karşısındaki eve bakmadan önce kıkırdayarak güldüm. Bu, geçen yıl Noah'ı korkudan tırmanmaya zorladığım evdi.

korkudan değil, *bunun benim hayatım olduğuna inanamadığım* anlardan biri olduğu için.

Kelimenin tam anlamıyla başladığımız yere geri döndük ve eskiden olduğumuz insanlardan çok uzaklaştık.

Hayatın akışı çok tuhaf. Bir yıl önce, yeni işsiz kalmıştım, çaresizce bekardım ve bana doğru yolu gösterecek bir işaret ararken bocalıyordum.

Ve sanırım bu işareti, yerel bir eczanenin girişinde asılı olan parlak kırmızı neon ışıklı tabelada buldum. Çünkü şimdi, çiçek desenli sevgilisine derinden aşık, rüya mahallesinde yaşayan ve sonunda sevdiği işi yaparak para kazanan sevimli, şişirilebilir bir T. rex'im. Her ne kadar sadece bir makale olsa da.

Bu nasıl benim gerçek hayatım olabilir? Bunu gerçekleştirdiğimi hatırlamıyorum.

Ama belki de bir partide cesurca bir yabancıyı benimle buluşmaya davet ettiğimde bunu gerçekleştirdim. Sonra birkaç ay sonra ona erkek arkadaşım olmasını teklif ettim. Onun, çalışmalarımı okuyan ilk kişi olmasına izin verdim. Ve başarısızlık korkumdan daha çok, onun bana olan inancına güvendim.

Konuşmadan, onun için dünyanın öbür ucuna taşınacağıma ve onun da bunu isteyeceğine karar verdim.

Bu yılın bir yerinde, hayatın rahatsız edici yanlarına alışmaya ve kendimi açmaya başladım. Bunu hem kendi cesaretime hem de Noah'ın gücüne borçluyum. Çünkü biri olmadan diğerinin var olabileceğini sanmıyorum.

1996 yapımı klasik film Jerry Maguire'deki güzel sözlerle ifade etmek gerekirse, Noah beni tamamlıyor.

Başımı eğip kostümün ağ kesiklerinden ona bakıyorum. *Bir gün seninle evleneceğim.*

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, göz delikleri yüzüme doğru kayıyor.

"Ha? Bir şey mi dedin?"

Küçük bir kahkaha atıyorum. Havada kesinlikle biraz sihir var.

"Hayır, ama benim biyolojik ailemi araştıran evlat edinme müfettişlerinden haber aldığımı söyleyecektim." Bugün ona söylemek istiyordum ama başka işlerim çıktı, şimdi de düşüncelerimden uzaklaşmak için mükemmel bir fırsat. "Bir ipucu bulmuş olabilirler. Haftaya onlarla görüşeceğim."

Bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra sanki dalmış gibi başını salladı.

"Killer, bu harika. Gergin misin? Mutlu musun? Dinlenme halindeki rex yüzünden bunu anlamak zor."

Gülümsüyorum, o göremese de. "Aslında heyecanlıyım. Daha fazlasını öğrenmekten hep bu kadar korkmuş olmam şimdi bana çok saçma geliyor."

Pençemi kaldırıp ağzını kapattıktan sonra caddeyi baştan sona süzdü ve beni kaldırım taşlarının üzerinden geçirdi. Ama ortasına geldiğimiz anda elimi çekip beni durdurdu.

"Ne yapıyorsun? Bizi ezip geçecekler," diye fısıldarım.

O tekrar caddeyi baştan aşağı süzer. "Her şey yolunda. Sadece bir çiçek hayaleti ve onun T. rex'i var."

Kıkırdayarak güldüm ama o kıpırdamadı.

"Tanıştığımız gece tam burada seni öptüğümü biliyorsun."

Gülümsüyorum ve karnımda kelekler uçuyor çünkü o anı hala bedenimde çok net hissedebiliyorum. Ne kadar acil hissettirdiğini ama aynı zamanda sanki ikimiz de her saniyenin tadını çıkarmamız gerekiyormuş gibi acele etmediğini.

Ona aşık olmamam imkansızdı.

Dışarıdan bakıldığında, bu anın nasıl bir his olduğunu ele verecek hiçbir şey yok. Eminim yoldan geçenlere gülünç görünüyorsak. Ama yine de, göz deliklerinden bakarak onun safir gözlerine bakıyorum.

Ve kostümüm vantilatör yüzünden titriyor olsa da, hiç bu kadar başım dönmemişti.

"Riski göze alıp beni tekrar öpmek ister misin?" diye soruyorum. "Ama seni uyarıyorum, dişlerim oldukça keskindir."

Omuzları titrerken büyük dinozor kafam sallanır.

"Isırmayacağına söz verir misin?" diyor, sesi tam da doğru yerlerden beni vuran bir tınıyla.

Omuzlarımı silkiyorum, iyi bir dinozor gibi flört ediyorum.

Sessizce dururken, elleri yavaşça şişmiş kafama doğru uzanır, aramızda her zaman alevlenen o çok tanıdık kimya havayı çatırdatır.

Öpüşebilmemiz için başımı kaldırmasına yardım etmesini bekliyorum, ama bunun yerine Noah, örtülü yüzünü benimkine çarparak, çocukların bebeklerini öptüğü gibi dramatik bir şekilde beni öper.

O bana sarılırken ben çığlık atarak gülüyorum. "Noah."

Derin gürültülü kahkahası yankılanırken, arkamızda bir korna çalınca havaya üç metre sıçradım.

"Aman Tanrım."

"Oh, kahretsin." Noah gülerek pençemi yakaladı ve beni caddenin karşısındaki güvenli kaldırıma çekti, ben de ona yetişmeye çalışırken yol boyunca şışır şışır şışır sesleri çıkarıyordum.

"Romantizm ölmedi mi, yoksa romantizm seni öldürür mü? Hatırlayamıyorum," diyorum, o bana bakarken biraz nefes nefese.

"Öbür dünyada bir adama soruyorsun. Benim önyargım var. Yine de, üzgünüm. İyi misin? Bir anlık bir şey olmasını istiyordum, acil servise gitmeni değil."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Her şey yolunda, ama arabamız bizi bulursa daha da iyi olur, çünkü o zaman saygın bir REXY olabilir ve bir yabancının arabasının arkasında öpüşebilirim."

"Tanrım, ne kadar klas olduğunu seviyorum." Yine sahte bir öpücük vererek beni güldürdü, sonra elimi tuttu. "Uber parkın yanında olmalı. Sanırım trafiği yeniden yönlendiriyorlar, süslemeleri görmek için arabayla gelen meraklılar yüzünden trafik olacağını tahmin ediyorlar." Telefonuna baktı. "Acele etmeliyiz."

"Araba yakın mı?" Daha hızlı yürüyor, uzattığım kolumu arkasında tutarak beni çekiyor. Ben de konuşmaya devam ediyorum. "Çünkü bu kadar uzun süre koşmaya devam edersek, senin dediğin halı yanığı gibi bir şey olacak gibi hissediyorum, ama polyester için. Bacaklarımın içi Hot Pockets gibi görünecek..."

Başını omzunun üzerinden geriye çeviriyor. "Hot Pockets mı?"

"Evet, yanmış mükemmellik gibi, çünkü sürtünmeden elektrik yangını çıkabilir." Gülüyorum. "Yavaşla."

"Hemen köşeyi dönünce var. Hızlan. Kollarını kullan."

Şışırıtı sesinden ve kendi ağır nefesimden sağır olmak arasında, yüzümün hemen önündeki şeyi fark etmiyorum.

Bir şekilde, yemek dergisi fotoğraf çekimi gibi düzenlenmiş, etrafa dağılmış yiyecek ve içecek masalarını tamamen fark etmiyorum. Etrafımda,

Noah ve benim ilk gün doğumunu birlikte geçirdiğimiz parkın ortasında yirmi kadar insan duruyor.

Ama zihnim gözlerimin gördüklerini kavradığı anda, Evie'yi *The Shining* filmindeki ikizler gibi giyinmiş, sahte vücut takmış halde görüyorum... Sonra Chase, *The Muppet Show'daki* İsveçli Şef'e benziyor ... Lee ve çiçekçinin sahipleri, hepsi cadı kılığına girmiş... hatta üniversiteden hiç yeterince göremediğim bazı kızlar, *Mean Girls* filminin oyuncularını gibi görünüyorlar.

"Aman Tanrım, bunlar benim ailem mi?" diye bağıyorum.

Ama herkesin "Sürpriz!" diye bağırmasıyla sesim boğulur.

Nefesim kesilir, omuzlarım sıçrar ve ağzımı ellerimle kapatırım, gözlerimi kırıştırırım. Herkesin elindeki küçük patlayıcılardan konfeti gökyüzüne fırlar ve sanki kalbim de patlamış gibi hissederim.

Kafam, kostümünü çoktan çıkarmış ve bana kocaman gülümseyen Noah'a doğru çevrilir.

"Benim için sürpriz parti mi düzenledin?" Sesim çok tiz çıkıyor çünkü sevinçten uçmakla histerik bir şekilde ağlamak arasında gidip geliyorum.

Aman Tanrım. O harika birisi. O benim her şeyim.

"Evet. Mutlu yıllar, canım." "Bu...

Aman Tanrım, Noah."

Ben yerinde zıplamaya başlarken, o çoktan fermuarımı açıyor ve ben sonunda kurtulmadan önce "Aman Tanrım"ı tekrar tekrar söylüyorum. Önce ona uzanıyorum, ama o beni hızlıca öpüp "Git. Herkes bekliyor" diyor.

Ben de öyle yapıyorum. Rüzgar gibi koşarak herkesin yanına gidiyorum, onlar tezahürat yaparken ben de dev bir grup kucaklaşmasının içine giriyorum.

Bundan daha iyisi olamazdı.

NOAH

Müzik çalarken Goldie birinden diğerine geçiyor, herkes onunla sohbet etmek ve sürprizini yeniden yaşamak istiyor.

Babasının yanında durur, babası komik bir şey söylemiş olmalı ki, kahkahası ortalığı doldurur ve bu ses başımı döndürür. Tanrım, onu seviyorum. Adı gibi bir kız. Bu kadın o kadar parlak ki, onun ışığıyla kör oluyorum, ama sinirlerimden değil, çünkü onlar zaten tam güçleriyle çalışıyor.

İçkimin bir yudum daha alıyorum, endişem her saniye ikiye katlanıyor. Tek istediğim ona küçük bir soru sormak, ama bu lanet bir nükleer bomba patlatmak gibi geliyor. Çünkü son bir saattir tek düşündüğüm şey, her şeyi mahvedebileceğim.

Ya onun doğum gününü mahvedersem? Ya da herkesin önünde utanç verici bir şey söylersem ve bunu asla unutamazsak? Her yıl doğum gününde biri bu konuyu gündeme getirecek. Neden bu günü seçeyim ki?

Geriye dönüp bakınca, palyaço Chase'in sirkimi yönetmesine izin vermek yerine, kız kardeşini en başından beri bu işe dahil etmeliydim diye düşünüyorum.

Siktir.

Bir yudum daha alıp, kadehi bara koyuyorum, sonra arkamı dönüp, karnımı yukarı kaldırıp, bir saniye gözlerimi kapatarak sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Ama bu akıllıca bir hareket değil, çünkü tam o sırada Chase lanet kulağıma fısıldıyor.

"Oyun zamanı."

"Siktir," diye bağıriyorum, yüzümü bir kez ovuşturup sertçe nefes veriyorum. "Sanırım sahte bıyığın kulağıma değdi."

Chase kıkırdar. "Üzgünüm. Benim hatam..." Gözlerinin profilimde olduğunu hissedebiliyorum. "İyi misin?"

Hayır... evet. Hayır.

"Evet..." Başımı sallıyorum, sonra iki kez daha derin nefes alıyorum. "İyiyim... Hazırım." Yüzüm Chase'in yüzüne yaklaşıyor. "Başarabilirim, değil mi? En kötü ne olabilir ki?"

Donanma mavisini takım elbisenin yakasını düzeltir, beni dikkatle süzer. "Evet, halledersin dostum. Oraya çıkıp diz çökecek ve ölümüne kadar hayatını bir kadına adayacaksın. Bu çok güzel bir şey. Tabii o hayır demezse."

Şaka yaptığını biliyorum, ama nedense vücudum bu mesajı almıyor çünkü nabzımın hızlandığını hissediyorum.

Ağzım birden kurudu, zorlukla yutkundum, boğazımı temizledim ve gömleğimin yakasını çektim. "Burası çok boğucu, değil mi?"

"Nerede? Dışarıda mı?"

İçten içe paniklediğim için hiçbir şey anlamadan başımı sallıyorum. Hayatımda hiç bu kadar mükemmel bir şey istememiştim. Dürüst olmak gerekirse, bir parçam bunun kimseyle olamayacağını düşünüyordu.

Hiç deneyimlemediğim çok şey var ve hepsini onunla yaşamak istiyorum. Ve bu şu anda kafamı karıştırıyor.

Göğsümün ortasında küçük bir daire çizerek ovuşturuyorum.

"Biraz gergin hissediyorum," diyorum ve kalabalığa dönüp onu arıyorum.

Chase sanki birini intihardan vazgeçirmeye çalışıyor gibi konuşuyor.

"Noah... dostum. Sen sakın olan olmalısın. Benim fırtınamın sükuneti, tamam mı? Bayılırsan ya da felç geçirirsen, CPR'yi hatırlamıyorum. Sınıfta benimle birlikte ders alan bir kadına göz kırpmakla meşguldüm. Ve mankeni unut gitsin. Ağzı çok müstehcen. Demek istediğim, seni kurtaramam..."

Ama onu görmezden geliyorum çünkü kız arkadaşıma bakıyorum, gülümsemesini ve saçlarını omzunun üzerinden taramasını izliyorum. O muhteşem bir kadın. Ne kadar gergin olduğumun önemi yok. Ne kadar korkmuş olduğumun önemi yok. Goldie benim dayanağım. Ve bu kadına evlenme teklif etmemek gibi bir seçenek söz konusu bile olamaz. Denemeden başarısız olmayı, hiç denememeyi tercih ederim.

"Bunu yapamam..." diyorum, o da kaşlarını çatıyor.

Ama geri kalanını söyleyemiyorum çünkü Chase "Noah, bu aşk meselesi" diyerek sözümü kesiyor ve yüzüme bir tokat atıyor.

Başımı eğdiğimde gözlerimiz anında buluştu. "Vay canına..."

Bana kendini beğenmiş bir bakış atarak parmağını göğsüme doğrulttu. "Evet, doğru. Seni tokatladım. Ve rica ederim. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve histerik davranışlara zaman yok diye seni her zaman tokatlayacağım. Kendine gelmelisin. Kimse bir kaltakla evlenmek istemez. Şimdi diz çök ve dalga geçmeyi bırak."

Hareketsiz, tamamen sessiz bir şekilde ona bakıyorum ve yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Ben de 'Artık kendime bunu yapamam. Ona sormam lazım... şimdi' diyecektim."

"Oh." Kaşlarını çatıyor, ağzı açılıyor ve sonra kapanıyor, sonra tekrar kaşlarını kaldırıyor. Derin bir nefes alıyor ve yakamı düzeltiyor. "Şey, şimdi anlıyorum ki moral konuşmasını aceleye getirmiş olabilirim. Kusura bakma."

İkimiz de yavaşça dönüp sırtımızı bara dayadık, gözlerimiz partideyken o konuşmaya devam etti. "Soyunma odası koçu etkisi yaratmak istemiştin. Bilirsin, 'dokuzuncu turun sonu' gibi bir şey. Anladın beni. Gözümden kaçmış."

Omuz silkiyorum. "Evet, yani, zamansızdı ama iyiydi."

"Üzerinde çalışabilirim," diye kabul eder ve bana bir içki uzatır. İkimiz de gülmeden önce içkiyi bir dikişte içerim.

Tanrım.

"Neden bu kadar telaşlandığımı bilmiyorum," diyorum, yine bir süre gülünç bir sessizlikten sonra. "Benim için ülkenin öbür ucuna taşınmaya hazır. Neden benimle evlenmesin ki? Çünkü haklısın, o beni seviyor, ben de onu seviyorum. Yani eğer hayır derse..."

Chase yine sözümü kesip bana dönüyor. "Hepsini yakıp kül ederiz ve arkadaşlarını sikip atarız."

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Bu gece senin neyin var lan?"

Omuzlarını silkerken gözleri fal taşı gibi açılır. "Bilmiyorum. Nereye varacağını yanlış değerlendirdim... üzgünüm... Hâlâ soyunma odasıındayım. Gerginim, biliyorsun. Nişanlanıyorsun. Bu büyük bir an."

Yüzüm ifadesiz kalır ve o yine özür diler gibi bakar. "Üzgünüm, evet... Anlıyorum. Devam et."

Boğazımı temizliyorum. "Eğer hayır derse, o zaman doğru zaman değil demektir."

Şimdilik hayır, ama sonsuza kadar değil."

"Hoşuma gitti. Uzun vadeli plan... Elini çırpıyor. "Şimdi iyi misin? Nişanlanıyor muyuz?"

Şimdi mi? Bu pislik. Düşünümde beni uçurumun kenarından geri çekmek zorunda kaldığını anlatacak. Bunu hissedebiliyorum.

"Evet. Nişanlanıyoruz," diyorum sırtarak ve ona bakarken elimi uzatıyorum. "Kutuyu ver."

Goldie'nin babası bana doğru bakıp onaylayan bir göz kırptı, ben de ona başımı salladım. Geçen hafta onu arayıp onayını istemiştin.

bugünün o gün olduğunu bilmiyor, ama önemi yok çünkü tereddüt etmeden onayladı.

"Chase... kutuyu," diyorum tekrar, ama yine sessizlik ve hareketsizlikle karşılaşıyorum.

Ne oluyor lan?

Kalbim, dakikada bir mil hızla atarken, yavaşça başımı çevirip en iyi arkadaşşıma bakmaya başladım.

"Chase," diyorum. "Bana... kutuyu ver."

Dudakları açılır, ama hiçbir şey çıkmaz. Ve göğsümde boş bir his oluşur. Kulaklarımda çınlama olduğunu yemin ederim. Elim, onun tokatladığı yanağı okşar.

"Ayakkabılar nerede?" diye soruyorum, sadece öfkeyle eşlik edebilecek bir sakinlikle.

O yüzünü buruşturur. "Onları senin getireceğini sanıyordum."

Onu öldüreceğim. Daha önce histerik değildim, ama şimdi olabilirim ... Ama sadece "histeri"nin "cinayet"ın eşanlamlısı olması durumunda.

"Sana mesaj attım, onları evimden almanı söyledim. Mesajı okudun. Onayladın. Bana yüzüğüm olmadığını mı söylüyorsun?"

Bir adım geri çekildi. "Sana söylediğim şey, esas olarak boynundaki şişkin damarın tehlikeli görüldüğü ve bir doktora görünmen gerektiği için, sadece hızlıca bir işim var, hemen döneceğim."

"Orospu çocuğu," diye fısıldarım. "Partiyi öylece terk edemeyiz Chase. Bir şeylerin ters gittiği belli olur."

Ellerimi havaya kaldırıyorum, ama o da hemen ellerimi indirip bana sus işareti yapıyor. Goldie bize bakarken gülümseyerek konuşuyor. "Üzgünüm. Sakin ol. O asla bilmeyecek. Ben gizliyim."

Onun yaptığını taklit ediyorum ve yüzümde gülümsemeyi sürdürüyorum. "Öğrenecek, çünkü yirmi dakikada bir mil koşuyorsun."

Yüzünü bana çevirir. "Karın kasları benim dinime aykırı, Noah. Ben bir aşçıyım, unutma."

Ona bakarak, "Seni kendi bıçaklarınla bıçaklayacağım," diyorum.

O gülüyor. "Dostum, bir shot iç, çünkü terlemeye başladın. Rahatla. Viski göğsünde yanmayı bırakmadan geri döneceğim"

"

"Hayır," diye bağırarak kolunu tutuyorum. "Ben giderim. Sinirlerimi kontrol altına almam lazım. Ayrıca konuşmamı milyonuncu kez gözden geçirmek için zamanım olur."

O sırtarak, "Emin misin? Bu, artık bana güvenmediğin için mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Ama ayrıca, kalırsam kafamda düşünceler dolanıp durur ve huzursuz olurum."

Kendrick Lamar şarkısının bir remiksine dans eden üniversite arkadaşları gülüşüyorlar ve dikkatimizi çekiyorlar.

"Bana bir iyilik yap ve ben yokken onu oyala," derim ve ayrılmaya başlarım.

Koluma hafifçe vurur ve ona vurmayacak kadar uzaklaşana kadar bekler, sonra "Bu yolu birlikte yürüyeceğiz, değil mi?" der.

"Hayır," diyorum ve kız arkadaşımın yanına doğru yürüyorum.

Siktir. Öyleydi.

Ben arkadan ona sarılırken, o çiçekçinin sahibi olan tatlı çifte konuşuyor ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Merhaba, doğum günü kıızı," diye fısıldıyorum ona.

Goldie kollarımda dönüp bana bakarken çift izin isteyerek ayrılıyor.

"Merhaba."

"Eğleniyor musun?"

Ayak parmaklarının ucuna basarak çenemi öpüyor. "Çok eğleniyorum. Çok çılgın. —Seks için kullandığım bu adam benim için bir parti verdi, ama şimdi durum biraz garip çünkü sanırım beni gerçekten seviyor.

"Enayi," diyorum sessizce, gözlerimi onunkilere dikerek. "Ne yazık ki sen kapıldın."

Goldie titreyerek kollarını ceketimin altına sokarak pozisyonunu değiştirir. Kahretsin, tulumunun üzerine giymesi için bir sweatshirt getirdiğimde her şeyi düşünmüşüm sanıyordum, ama belli ki bu yeterince sıcak değil.

Onu bırakıyorum ve ceketimi çıkarıp omuzlarına sardırarak ona da aynısını yapmasını sağlıyorum.

"Ya sen?" "Ben sıcakkanlıyım."

"Evet, öylesin." Gülümsedi. "Vay canına. Déjà vu. Bu gece sürekli oluyor. Sanki biri bunu planlamış gibi."

Elimi beline koyup sııttım. "Kim, ben mi? Dinle, ceketimi sıcak tut, tamam mı? Bir saniye daireye dönmem lazım. Bir şey unuttum."

Gülümser. "Hediye mi?"

Omuz silkiyorum, soğukkanlı davranıp onu iyice kızdırıyorum. "Belki. Sanki sana söylemişim gibi... Sen sır saklamakta berbatın."

"Söyle bana," diye sahte bir şekilde sızlanarak alt dudağını dışarı çıkarır.

Ama ben hızla eğilip onu ağzıma alıyorum ve sonra onu öpüyorum. Her şey etrafımızda yavaşlayıp dururken o bana eriyor.

Sadece ikimiz, bu parkta öpüşüyoruz. Tıpkı geçen seferki gibi.

Ben uzaklaşıyorum, ama gözleri kapalı kalıyor, ben de burnunun ucunu öpüyorum. "Hemen döneceğim. Güven bana, ayrılacağımız bu birkaç saniyeye degecek."

Çünkü bu, birlikte geçireceğimiz bir ömür anlamına geliyor.

O gülümsediğinde ben de gülümserim, ama tek düşündüğüm şey, bu klişe sözleri bir türlü bırakamadığımdır. Bu söz konuşmamda yer almayacak, ama "Bu yolu birlikte yürüyeceğiz" hala potansiyeli olan bir söz.

"Peki," diye sevimli bir şekilde mırıldanır. "Ama on dakikadan fazla gecikersen, yeni bir şeker babası bulabilirim. Söz veremem. Otuz bir yaşındayım ve en güzel çağımdayım."

Gülerek geriye doğru yürüyorum. "Uyarılmış oldum."

Ben ona göz kırptıktan sonra alt dudağını ısırıyor ve ben de dönüp evimize doğru koşmaya başlıyorum. Ama tek düşünebildiğim, konuşmamda ona "sonsuz kadar şeker babası" olmayı nasıl dahil edeceğim.

Yirminci Bölüm

GOLDIE

Omzumun üzerinden karanlığa bakıyorum, mahallemün manzarası ağaçlara ve parmaklıklara asılan tüm Cadılar Bayramı ışıklarıyla bulanıklaşmış. Noah doğum günü hediyemi almak için köşeyi dönüp kaybolmuş olsa da, bu konuda gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Bu gece bana daha ne verebilir ki? İnanılmaz bir geceydi. O inanılmaz biri. Beni kutlamak için herkesi bir araya getirmekle kalmadı, aynı zamanda ilk randevumuzu da yeniden canlandırdı, bu çok romantik.

Aniden aklıma bir düşünce geldi ve gülümsemem daha da genişledi: *Bana evlenme teklif edecek mi?*

Hayır. O...

Ceketini omuzlarıma daha sıkı sararak, başımı çevirip kolonyasının kokusunu içime çekerken, başımı kaldırıp kız kardeşime bakmadan önce konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

Kız kardeşim Chase'i ve onun yeni kız arkadaşını izliyor.

Hıhı diye gülüyorum. "Eğer daha iyi bilmesem..."

Yüzü benimkine doğru çevirir, taktığı kahverengi peruk da onunla birlikte sallanır, bu da rahatsız edicidir çünkü yanına yapışmış sahte vücut da bana bakıyormuş gibi gelir.

"Cümleyi tamamla ve rum kırmızı olur... Bilmen gerekirse, aslında 'Bu nasıl oluyor?' diye düşünüyordum. Onun bir kız arkadaşı olması insanlığa karşı işlenmiş bir suç gibi geliyor. Kız toplum hizmeti mi yapıyor?"

Gülüyorum, iş arkadaşşımla omuz omuza çarpışıyoruz, o da gülüyor, ta ki o lanet düşünce tekrar aklıma gelip, kafamda dönüp durarak beni baş döndürücü bir heyecanla baştan çıkarana kadar.

Ya bana sorarsa...

"Hey, Eves. Bana barda eşlik eder misin?"

Lee'den izin isteyip ona eşlik etmesini söylerken, o başını sallar. Dudaklarımı ısırp ona bakarken yanaklarım kızarır, gülümsememi saklamaya çalışırım.

gölümsememi saklamaya çalışıyorum.

"Ne oluyor sana? Neden sırrın varmış gibi görünüyorsun?"

Ağzımı açıp kapattım, hala sırtarak barın önünde durdum. "Noah senden son zamanlarda herhangi bir iyilik ya da tavsiye istedi mi?"

Kaşları, kafası karışmış gibi birbirine yaklaşır. "Ha?" diye gülerek, sanki aklımı kaçırmışım gibi bana bakar. "Neden bahsediyorsun?"

Etrafa bakınıp, kimseyi görmediğimizden emin olduktan sonra sesimi alçaltıyorum. "Tamam, bu biraz abartılı gelebilir ama bu gece... sevdiğim herkesin olduğu parti."

"Öyle mi?" Barmeni çağırır, bardağını gösterir.

Ona yaklaşıyorum. "Ondan daha fazlası. Bu gece, ilk randevumuzun bir yeniden canlandırması gibi. Kostümler, park... Ağaçlara asılan fenerler bile geçen senekilerle aynı. Ve tabii ki, buraya gelirken sokakta beni durdurup, ilk öpüştüğümüz yerde öptü."

Gözleri büyüdü. "Dur biraz. Sence... Sence evlenme teklif edecek mi?"

Omuz silkiyorum, ama yüzümdeki gülümseme beni ele veriyor. "Belki? Bilmiyorum

... Yanılıyor muyum?"

Heyecanını gizleyemeyen kız başını sallar. "Vay canına."

Kimsenin izlemediğinden emin olmak için etrafa bakmadan önce ona sus işareti yapıyorum.

"Goldie," diyor daha sessizce, gülerek. "Evlenme teklif edecek."

"Bekle, bunu biliyor musun?" Neredeyse çığlık atıyordum, ama barmen içkisini önüne koyarken o elini ağzıma koydu.

Yine güler. "Hayır, sana katılıyorum."

Elini çekip içkisini alıyorum, ikimiz de orada durup birbirimize gülümsemeden önce aşırı bir yudum alıyorum. Midemde kelekler uçuşurken elim göğsüme bastırıyor.

"Çok gerginim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Sen de onu istiyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum, yüzü normale dönüyor. "Evet. Onu istiyorum

... belki de hayatım boyunca istediğim her şeyden daha çok istiyorum. O kadar aşığım ki, iğrenç bir hal aldı."

"Katılıyorum." O sallanır, sonra ellerini birleştirir. "Aman Tanrım, onunla birlikte olmak için ülkenin diğer ucuna taşınmaya karar verdiğine göre, bunu onun nişanlısı olarak yapacaksın."

Nişanlısı. Aman Tanrım.

Ellerini tutup, bir partide kaçan balon gibi uçup gitmeden önce bizi gerçeğe geri döndürmeye çalışıyorum.

"Tamam, biraz geri çekilmeliyiz... Bunun olup olmadığını bile bilmiyoruz. Ve eğer olmazsa, ikimizin de eve giderken ağlamasını istemiyorum. O yüzden, duruma göre hareket edelim."

O gülümser ve ellerini tutan bana bakar, ben de *The Shining*'deki kuklayı tuttuğumu fark ederim.

Onu bırakıp gülüyorum, o da yanından bu ürkütücü şeyi çıkarıp bara dayıyor.

"Bunu yanımda götürmemi hatırlat, yoksa Şef-Boy-R-Pervert'in onu çalacağından korkuyorum." Ama sonra birden nefesini tutarak beni tekrar bulutların içine çekiyor. "Bir dakika... Dün sana manikür yaptırmaya gitmemi söylemesinin sebebi bu olabilir. Böylece yüzük parmağın ikonik görünecekti."

Normalde bunu erkek zihniyetine atfedebileceğim bir şey değil, ama Noah bu konuda en iyisidir. Tabii ki bunu düşünecektir.

Ona bakarken dudaklarım aralandı. "Ah, bunun bu gecenin kaderi olması için evrene rüşvet vereceğim. Yani, bunun gerçekleşmesi için etik olmayan ve yanlış şeyler yaparım."

Kız kardeşim, çocukken cezalandırılmadan önce yaptığımız o çılgın, suç ortağı gibi kahkahayı atıyor. Bu yüzden, kimse bizi fark etmediğinden emin olmak için tekrar omzumun üzerinden arkama bakıyorum.

Ama bunu yaparken kaburgalarımın bir titreşim hissediyorum. Ne olduğunu anlamadan yüzüm Noah'ın ceketinin önüne düşüyor. İçine uzanırken kız kardeşime gülümsüyorum.

"Telefonunu unutmuş," diyorum, yaptığım şeyi açıklayarak.

"Ben cevaplayayım," der ve ben telefonu cebinden çıkarırken, ses giderek yükselir. "Ya kuyumcu arıyorsa?"

O uzanır ama ben geri çekerim.

"Neden kuyumcu olsun ki? Evlenme teklif edecekse, yüzüğü çoktan almış olmalı. Lütfen şu anki mesleğine sadık kal, çünkü Scooby çetesi kartlarda yok."

Arama kesilir ama tekrar başlar, ekrana bakıp bilinmeyen bir arayan gördüğümde kaşlarımı çatarım.

"Tanrım, çok ısrarcılar. Muhtemelen spam aramadır."

Kız kardeşim düşünceli bir şekilde başını kaldırır. "Nike'ı beklediğini söylememiş miydi?"

Ağzım küçük bir o şekli alır ve başımı sallarım, geçen gece onunla birlikteyken içki içerken bir telefon beklediğinden bahsettiğini hatırlarım.

"Batı Kıyısı'nda saat kaç, akşam altı mı?" Telefonuma bakarak aceleyle dışarı çıkıyorum. Noah'ın gittiği yere doğru yüzümü kaldırıp kız kardeşime bakıyorum. "Cevaplayayım mı?"

"Evet."

"Kabul et" tuşuna basıp telefonu kulağıma dayadım, tam o sırada kalabalık Chase'in adını haykırmaya başladı ve dikkatimi çekti.

"Alo, Noah'ın telefonu."

O yere düşüp solucan dansı yaparken tezahüratlar çok gürültülü. Evie, duyabilmek için kulağıma tıkamaya çalışırken gözlerini devirir. "Üzgünüm, bekle. Seni duyamıyorum."

Barın biraz uzağındaki boş bir kokteyl masasını işaret ettikten sonra uzaklaşmaya başlıyorum, ama Evie peşimden gelmeye başlıyor, ben de başımı sallıyorum.

"İki saniye daha bekle, daha sessiz bir yere gidelim."

Evie kollarını kavuşturur ve "Oyunbozan" der. Ben masayı geçip ağaçların arasında asılı fenerlerin biraz ötesine giderim.

"Tamam, şimdi duyabiliyorum," diyorum gülümseyerek. "Merhaba." Arayan bir kadın.

"Noah Adler'ı arıyorum."

Aman Tanrım. Bu gerçekten onun için gerçekleşecek mi?

"Telefon başında değil, ama mesajını alabilirim." Sonunda gülümsüyorum, ama aynı duyguyu paylaşmıyorlar.

Hay aksi.

"Benim adım Kate Green, Boston Polis Departmanından. Bay Adler'a, motosikletiyle ilgili 678023346 numaralı davanın kapanacağına dair bilgi vermek için arıyorum. Ancak cüzdanını kaybettiği için hala bir tür kimlik belgesine ihtiyacımız var. Yarın karakola getirebilirse çok iyi olur."

"Oh. Tabii. Özür dilerim..." *Cüzdanını kaybettiğini bilmiyordum.* Aklım, onun söylediklerinin önemli kısmını işlemek için bir dakika uğraştıktan sonra, "Aman Tanrım, sorumlu kişiyi buldular mı?" diye sordum.

Sessizlik oldu, ardından arka planda kağıtların hışırdaması duyuldu ve sonra monoton sesi tekrar hoparlörü doldurdu.

"Bay Beckett'e çarpan gri Altima'nın sahibini bulamadık. Araba bir hurdaliğe bırakılmış, tüm parmak izleri silinmiş ve şasi numarası çalınmıştı." Kağıtlar yine hışırdadı. "Elimizdeki tek ipucu, motosikletteki bir dizi parmak iziydi ve Bay Beckett'e göre, ona çarptıktan sonra araba hızla uzaklaşmıştı. Bu, elde ettiğimiz bazı sokak kamerası görüntüleriyle de kanıtlandı."

Titreyerek Noah'ın ceketini daha sıkı çekiyorum, bir düşünce beni korkutuyor. "Birinin bisikleti çalmaya çalışıp sonra da zorla almaya karar vermediğinden emin misin? Yani... çarpıldığında bisikletin üzerinde değildi. Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

"Nereden bileyim. Ama önceden planlanmış olması pek olası değil. Bu tür suçlar fırsatlara dayalıdır, bu tür planlamalar sadece televizyon dizilerinde ve kitaplarda olur."

Gözlerimi kısarak, onun bu konuyu geçiştirmesinden memnun olmadığımı belli ettim ve ısrar ettim. "Başka parmak izleri de olduğunu söyledin... Bu fırsat suçuyduysa, faili bilmemiz gerekmez mi? O kişinin adı neydi?"

Chase'in çalışanlarından biri, Mets şapkası takmış bir beyzbol oyuncusu gibi giyinmiş, daha önce önünden geçtiğim kokteyl masasını temizlerken bana başını salladı. Onu izliyorum ama Chase cevap verirken pek bir şeye odaklanmıyorum.

"Davis Keller."

Nefes verip sonra yüzümü buruşturuyorum çünkü bir déjà vu hissi geliyor ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, o ismi duyduğum bir anı hatırlamaya çalışarak dışarıya bakarken. Sonra telefonun arka planında biri "Hey, hey!" diye bağırıyor ve bakışlarım garson şapkasının mavi el yazısı yazısına geri dönüyor.

Rahatsız edici bir his büyümeye devam ediyor, sanki dilimin ucunda tam olarak anlayamadığım bir şey varmış gibi.

"Üzgünüm," diyor Kate. "Az önce birkaç sarhoş getirdik. O adamı tanıman beni şaşırtır. Çocuk mahkemesinden beri hiçbir şey çıkmadı."

Davis Keller, Davis... Keller. Davis.

"Çocuk hapishanesi bununla bir ilgisi olsa bile," diye devam ediyor, "muhtemelen şimdiye kadar çoktan gitmiştir. Her zaman ortadan kaybolurlar. Hiçbir yerden gelen küçük bir balıkçı kasabasından geldiğinizde ortadan kaybolmak kolaydır..."

Partideki herkes göğsümün hızla inip kalkmaya başlamasıyla tezahürat yapmaya başladığı için telefonu kulağıma daha sıkı bastırmam gerekiyor. Ama bunu fark etmiyorum, çünkü onun söylediklerini tekrarlıyorum ve bunu yaparken zihnimin derinliklerinde Noah'ın sesini duyuyorum.

"Ben buradan Maine'e kadar uzanan, hiç kimsenin bilmediği küçük bir balıkçı kasabasındayım."

Boynumun arkasındaki küçük tüyler diken diken olurken ve kollarımda tüylerim diken diken olurken gözlerimi kırpiyorum. Zihnimin içindeki duvarın arkasında hapsolmuş her şeyin yavaş yavaş birikmesi aniden tuğla tuğla düşmeye başladığında tüm bunlar dikkatimi çekiyor. Meydana gelen tüm bilinmeyen bilgi alımları beni uyandırmak için işbirliği yapmaya başlıyor

—Mets şapkası, arka plandaki sarhoş, ifade şekli ve isim...

Güçlerini birleştirirler ve üç şey olur: Noah, elinde bir kutu tutarak bana doğru koşar. Gözlerimiz buluşur.

Ve bir anı geliyor aklıma.

Noah'ın profiline bakarak gülümserim, sadece arkadaşının onun önünde "kız arkadaş" kelimesini kullandığını ve onun hiç irkilmediğini düşünürüm.

"Hey, dostum... hey—seni tanıyorum. Nasılsın?"

Omzumun üzerinden bakınca, Mets şapkası takan bir adamın Noah'a gülümsediğini görüyorum.

Noah, kafası karışmış gibi kaşlarını çattıktan sonra rahat bir gülümsemeyle cevap verdi. "Üzgünüm dostum, biz tanışmadık. Yanlış adamı yakaladın."

Adam başını sallar, konuşurken biraz peltek konuşur ama ısrarcıdır.

"Hayır, benim, Peter... Ronnie'nin kuzeni. Sen, şey... Parmaklarını sıklatır. "Davis, değil mi?"

"Hey..." Noah nefes nefese önümde durur ve beni düşüncelerimden koparır. "Geri döndüm... Hediyeyle birlikte."

Ona bakıyorum, dudaklarım aralanırken birkaç kez hızlıca göz kırpmıyorum, nefesim kesiliyor ama ağızımdan tek kelime çıkmıyor. Az önce hatırladığım şey beni o kadar şaşırtıyor ki, yanımda duran telefonunu ya da aramanın kesildiğini bile fark etmiyorum.

Bana gülümseyerek bakıyor, kaşlarını oynatıyor. "Beni özledin mi?"

Bu hiç mantıklı değil... Nasıl olabilir... Hayır...

Sersemlemiş bir halde başımı sallayıp gülümsemeye çalışıyorum. Ama her şeyi yeterince hızlı işleyemiyorum. Kafamda çok fazla düşünce dolaşıyor ve birbirleriyle çarpışıyorlar. Ve hiçbirisi mantıklı değil.

Sadece kendimi sorgulamıyorum, mücadele ediyorum.

Noah, Davis değil... Bu bir tesadüf olmalı. Tek mantıklı açıklama bu. Onu kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyorum.

Bana öpücük vermek için eğilirken gülümsüyor, ama ben ona izin veriyorum çünkü midemdeki ağrı giderek artıyor. *Neden bu düşüncayı kafamdan atamıyorum?* O adam soyadını bile söylemedi. Sadece Boston'da bile binlerce Davis adında insan var, eminim.

Ama o zaman neden bisiklette bulunan parmak izleri onunkiler?

Lanet olsun. Neden içimdeki bu his, yanaklarımın içini kemirir gibi beni rahat bırakmıyor?

Ona sor. Makul bir açıklaması vardır.

"Noah," diye fısıldıyorum, sormak tuhaf geldiği için bir anlığına gözlerimi kapatıyorum. "Bir telefonun geldi... arayan... şey... senin... için..." *Kimliğin. Cüzdanını kaybettiğini söyledi.*

Onun telefonunu uzattım, ama içimden bir ses cümlemi tamamlamamı engelledi. O gülümsedi ve telefonu aldı. Hediyeyle çok sevindi, onu tekrar görmem için kaldırdı.

Diğer elim ceketinin cebinin dibine hafifçe dokunurken, kendimi haksız çıkarmak için cesaretimi toplayarak elimi cebin üzerine koyuyorum. Ama kumaş dokunuşuyla kırıışmıyor çünkü ağır, sanki içi hacimli bir şeyle dolu gibi.

"Cüzdanını da ister misin?" diyorum yumuşak bir sesle, başımı ceketine doğru eğerek.

"Hayır. Orada bırak." Diye gülümsüyor.

Yalan söyledi.

Noah, yüzü coşkulu bir mutlulukla parıldayarak, elini tekrar bana uzatır. "Telefon görüşmesini sonra anlat. Önce hediyeni açmanı istiyorum. Sabırsızlanıyorum."

Omzunun üzerinden Chase'e işaret ederken, ben yavaşça gözlerimi kırıştırıyorum.

Göğsüm titriyor ve kendi nefesimi duyabiliyorum. *Yalan söyledi.*

Anlamıyorum... Anlamıyorum. Neden yalan söylesin ki? Bu mantıklı değil. Daha fazla şey söylemek, daha fazla soru sormak istiyorum, ama parmaklarım yine de onun avucuna kayıyor çünkü bu çok saçma. O Noah...

Belki cüzdanını bulmuştur, belki de sadece uğraşmak istememiştir. Neden onu sorguluyorum?

Onu herkesten daha iyi tanıyorsun, Goldie.

Ama dokunduğumuz anda her şey yavaşlıyor ve ikimizin tanıdık baloncuğuna giriyoruz, ve o anda gerçek beni vuruyor.

Uygun bir sokağın gölgesine doğru döndürülürken gülüyorum, sırtım duvara hafifçe bastırılırken o elini duvara dayayarak beni kendisiyle tuğla arasında sıkıştırıyor.

Bana bakışları, kalbimde kelebekler uçuruyor.

"Erkek arkadaş, ha? Emin misin? ... Çünkü ben öyleyim." "Ben de."

"O zaman açık konuşmalıyım. Ben Hempstead'lı dürüst bir vatandaşıyım..."

Anılar çok canlı, her adımımı bir öncekinden daha ağır hissettiriyorlar çünkü dalgalar gibi vuruyorlar. Ama geçmişe bakınca her şey netleşiyor, her şey çok açık.

"Bir soru daha. Erkek arkadaşın nereli?"

"Hempstead," diye ters bir cevap veriyorum. "Bilmiyorsan, New Hampshire'da."

"Çok garipti. Hempstead'den Noah Adler adında birini bulamadık."

Partiye geri döndüğümüzde ışıklar daha parlak hale geldi ve o beni çimlerin ortasındaki masaların önünden geçirdi, ama zihnim parçalanmıştı. Kafam karışık ve korkuyordum.

Zihnimin bana ne söylediğini anlamıyorum, ama sanki bir araba kazasından önceki an gibi hissediyorum — yıkımın geleceğini görebiliyorsun, ama onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorsun.

Bana bakıyor, o safir gözleri benimkilerle buluşuyor. Sevdiğim adama ait olan gözler. Ama o adam kim... Noah mı?

Acımasız bir cevap gibi, önceki tüm anılar boğazımı sıkan bir el gibi beni ele geçiriyor.

"Hey, dostum... Hey, seni tanıyorum. Nasılsın?"

Omzumun üzerinden bakınca, Mets şapkası takan bir adamın Noah'a gülümsediğini görüyorum.

Noah, kafası karışmış gibi kaşlarını çattıktan sonra rahat bir gülümsemeyle cevap verdi. "Üzgünüm dostum, biz tanışmadık. Yanlış adamı yakaladın."

Adam başını sallar, konuşurken biraz peltek konuşur ama ısrarcıdır.

"Hayır, benim, Peter... Ronnie'nin kuzeni. Sen, şey... Parmaklarını şıklatır. "Davis, değil mi?"

Yüzümü Noah'ın omzuna dayayıp gülümserim, çünkü bu adam çok sarhoş.

"O Noah, Davis değil," diyorum esprili bir şekilde.

Adam kaşlarını çatıyor, Noah'ın gözlerine bakarak aklından geçenleri düşünmeye çalışıyor. Ama Noah'ın omzunda duran elini adam çekmeden önce, Noah'ın yanağımın altında gerginleştiğini hissediyorum.

"Vay canına. Yemin edebilirim ki... Özür dilerim." Bize selam verdikten sonra ekler: "Kuzenimin bir arkadaşına çok benziyorsun. Her yaz Darkwater Bay'de onu ziyaret ederdim..."

Darkwater... Bu ismi bir yerlerde duymuştum. Nerede... Nerede duymuştum? Gözlerim önümde tutulan hediyeye düşer, nabzımın hızlandığını hissederken uyuşurum.

Düşüncelerim hızla akıyor. Öyle ki, Noah'ın hediyeği işaret ederek "Aç şunu" dediğinin farkında bile değilim. Boğazımda bir yumru hissederek kurdeleyi çekiyorum.

Kutu kenarlarına kumaşlar yayılmadan önce fiyonk açılıyor ve ben içime sinmeyen bir hisle kutunun içine uzanıp hediemi çıkarıyorum.

Nasıl başka biri olabilir ki... O Noah.

Benim Noah'ım... Bana sevdiğini söylemek için dükkanımdaki tüm çiçekleri satın alan adam. Konuştuğumda beni dinleyen ve elimi tutan adam.

Yumuşak bir yere inmek istediğimde beni. Hayır. Bu mantıklı değil. Yanılıyorum. Anılarım yanlış.

Hediyemi kutudan çıkarırken nefesimi duyuyorum. Noah'ın sesi gözlerimi çağırıyor.

"İlk tanıştığımız gece, doğum günün için özel yapım ayakkabılar istediğini söylemiştin, ama ne zaman olduğunu sorduğumda, 'bunu öğrenmek için buralarda kalman gerek' demiştin. Ben de buralarda kaldım ve o gece kafamda tasarladığım ayakkabıları yaptım, çünkü seni tam olarak kim olduğunu anlamak için sana bir kez bakmam yetti...

O, beni tam olarak olduğum gibi gören tek kişi. *Ama onu hiç gördün mü?* Son anı kalbimi parçalamadan önce zihnim bu soruyu soruyor.

Darkwater'da Karanlık Günler

Beş gencin ölü bulunduğu bu küçük topluluğun üzerinde kara bir bulut dolaşıyor. Yetkililer, olayın sevgililer arası bir kavga olarak başladığını ve bir katliamla sonuçlandığını düşünüyor.

Yıldırım çarpmış gibi nefesim kesildi. Aman Tanrım. *Hayır... hayır. Ona sor. Ona açıklamasını iste.*

"Noah..." diye başlıyorum, ama sonra gerçeklik boğazımı sıkıyor. *Sen kimsin? Ne yaptın? Sana güvenemem. Her şey hakkında yalan söyledin... Söylediğin hiçbir şeye nasıl güvenebilirim?*

"Killer, ağlama," diye araya girerek sözümü keser. "Sadece bunu söylememe izin ver, çünkü artık daha fazla içimde tutamıyorum."

Gözlerim yaşlarla doldu ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Yüzümden kalın gözyaşı damlaları akarken, etrafımızı saran partiyi ancak belli belirsiz fark ettim. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki, nefes alamıyordum çünkü bu gerçek olamazdı. Bu olamazdı.

Bir şey mi yaptı? İnsanlara zarar mı verdi? Hayır, hayır, hayır, hayır. Bu düşünceyi aklımda tutamıyorum bile, yoksa yere yığılırım. Noah yapmaz... O nazik, kibar ve sevgi dolu, benim her şeyim.

Kim olduğu hakkında yalan söyledi.

Ayakkabılardan bir şeyi çözüyor... elimdeki ayakkabılardan. Onları ne zaman çıkardığımı bile bilmiyorum çünkü hiçbir şeye odaklanamıyorum, sadece kafamın içindeki savaşa.

Yüzüm, gülümseyip ağlayan anneme doğru dönüyor, ama içimden çığlık atıyorum.

Neden böyle oluyor? *Biri bunu durdursun. Bitsin artık.* O, o olmalı. Bunca zaman bana yalan söylemiş olamaz. Buna inanamıyorum. Ama bunun doğru olduğunu biliyorum.

Hıçkırıklar bedenimi sarsıyor ve hareket edemiyorum. Yerimde donmuş durumdayım, sanki altımda zemin yokmuş gibi hissediyorum çünkü benim bir dayanağım, bir evim yok... Noah yok.

O bir adım geri çekilip tek dizinin üzerine çöküyor ve ben neredeyse bayılmak üzereyim.

"Noah," diye ağlıyorum, ama o elimi tutup üstüne öpüyor.

Göğsüm acı ve gerçekle yanıyor — Noah, Noah değil. Ve bu, tüm dünyanın çöktüğü anlamına geliyor.

Ağzımı kapatmak için ellerimi ağzıma götürüyorum, acının dışarı çıkmasını engellemek için. Yalvarmak, ona vurmak ve bunların hepsinin doğru olmadığını söylemek istiyorum. Ama içten içe doğru olduğunu biliyorum. Tüm varlığımla, onun bir yabancı olduğunu biliyorum.

Ama yine de yalvarıyorum. Dinleyecek herhangi bir tanrıya. Gözlerim kapanıyor.

Lütfen... lütfen. Onu seviyorum... Onu benden alma.

Ama bir filmdeki sahneler gibi, zihnimde anlar parıldıyor ve aşkımızın bir yalan olduğunu kanıtlıyor, beni uyandırıp gerçeği görmemi sağlıyor. Ve görüyorum.

Ona soru sorduğum tüm anları görüyorum, ama cevap almak yerine öpüldüm.

Onun romantik olduğunu düşünmüştüm.

Eşyaları açtığımız anları hatırlıyorum ve şimdi onun ailesinin veya çocukluğunun hiçbir fotoğrafının olmadığını fark ediyorum.

Anıların çok zor olduğunu düşündüm.

Dövmelerinin anlamını hep gizli tuttuğunu ve bir keresinde fuara gittiğimizde kameralara nasıl sinirlendiğini görüyorum. Ve beni takip ettiğini düşündüğü adama nasıl öfkелendiğini. Tüm kilitleri görüyorum ve ısrar edene kadar annesinin adını bile bilmediğimi görüyorum.

Polise maske takıp bana bu kadar kolay yalan söylediğini görüyorum, sanki bu onun ikinci doğasıymış gibi.

Liseye nerede gittiğini, sırtındaki küçük yara izinin nasıl oluştuğunu, hiçbir şey bilmiyorum. Onu tanımıyorum. Onu hiç tanımadım.

tanımadım.

Ve işte böylece, içimdeki savaş bir savaş olmaktan çıktı, geride sadece parçalarımı bıraktı. Benim için gerçek olan her şeyi çaldı, Noah'ı benden kopardı ve beni kirletmiş olarak bıraktı.

"Bebeğim," diyor, gözlerimi açmaya zorlayarak.

O bir yüzük tutarken ben ona bakıyorum.

Bu, hep istediğim her şey. O, hep istediğim her şey.

Ama o benim hiç tanışmadığım... ya da sevmediğim biri. Nabzım düşerken ve nefesim kesilirken kendimi uyuşmuş, belki de şokta hissediyorum. Onun sesinin son anlarına tutunuyorum çünkü ondan geriye kalan tek şey bu.

"Killer, sanırım hayatım boyunca seni sevmişimdir. Önce sana olan umudum vardı, ama sonra gerçek seni keşfettim ve o versiyonun daha da iyiydi. Hayatımın bir gününü bile sensiz hayal edemiyorum. Beni olduğum gibi görüyorsun ve en iyi halime ulaşmam için beni teşvik ediyorsun."

Gözyaşları tekrar akmaya başlar, yüzünü bulanıklaştırır. Ve gerçeği iliklerime kadar bilmeme rağmen, yine de inkar etmek istiyorum çünkü Noah'ı hayatım boyunca sevdiğim herkesten daha çok seviyorum. O, hayatımda istediğim tek erkek.

"Bana bir amaç verdin, Goldie. Ve hayatımın geri kalanını bu hediyeyle geri ödemekle geçirmek istiyorum. İzin verirsen, cumartesi öğleden sonralarını damada seni yenmeye çalışarak, yağmurlu günleri ise senin insan boyama kitabın olarak geçireceğim. Hiçbir dizinin son bölümünü izlemeyeceğim. Ve hayatımızın her günü seni deli gibi öpeceğim. Seninle birlikte yaşlanmak ve seni kan çalarken tanışmamızı gülerek hatırlamak istiyorum."

Titrek ellerim yüzüne uzanır, onu kucaklayarak önünde dizlerimin üzerine çökerim, neredeyse yüz yüze geliriz ve o, ona aşık olduğum andan beri duymak istediğim tek soruyu sorar.

"Goldie Monroe, benimle evlenir misin?"

Çenem o kadar titriyor ki, fısıltıdan öteye geçemiyorum, bu yüzden titrek ellerimle onu kendime çekiyorum, dudaklarım kulağına değiyor.

"Sadece Noah Adler ile mi yoksa Davis Keller ile mi evleneceğimi söylersen..."

Noah sert bir nefes alır, elleri bileklerimi sıkıca kavrar ve titremeye başladığını hissedebilirim. Midem bulanır...

Çünkü hiçbir şey söylemesine gerek yok.

Çünkü hiçbir şey söylemesine gerek yok. Sonunda gerçeği söyledi. Ellerimi çekmeye çalışıyorum ama bırakmıyor.

Çevremizdeki kalabalık, birbirimize sarılmış, geleceğimizden o kadar heyecanlanmış, birbirimizi bırakamayan iki aşık gibi görüldüğümüz için alkışlıyor. Ama aslında, birbirimize yapışık kalıyoruz çünkü belki de o da benim gibi, ayrıldığımızda bunun ne kadar büyük bir yara izi bırakacağını biliyor.

"Lütfen... Seni kaybedemem," diye sessizce yalvarıyor.

Tek duyduğum Noah'ın sesindeki titreme ve kalbimin parçalanması.

Yüzümü geri çekip gözlerinin içine bakarak, sözlerimi aramızda saklıyorum. Onların onu incitmesini istiyorum, çünkü ben asla iyileşemeyeceğim.

"Seni asla affetmeyeceğim. Ve seni sonsuza kadar nefret edeceğim, Noah."

Yüzündeki mutlak korku zihnime kazınıyor ve beni mahvediyor. Popom ayaklarımın üzerine düşüyor, ama o beni bırakmıyor. Birbirimize bakıyoruz, nihayet aramızda gerçek var, sessiz bir çığlık atarak ağızımı açıyorum, yüzüm hissettiğim yıkımla değişiyor.

"Kalbimi kırdın."

O bana sarılırken, ben başımı sallayıp duruyorum ve "Lütfen" diye tekrar tekrar söylüyorum. Ama ondan uzaklaşmak istiyorum. Her şeyden uzaklaşmak istiyorum.

Keşke ölseydim. Sanırım daha az acı verirdi.

Noah'ın ellerinden kurtulmak için zorladığımda etrafımızda fısıltılar başlıyor. Sonunda beni bırakıyor ve ben toprağa çakılıp kalmış ayaklarımla geriye doğru sürünüyorum.

Gözlerim çılgınca kalabalığın içinde kız kardeşimi arıyor.

"Beni buradan çıkar" diye ona bağıriyorum, ellerini bana koymadan önce. "Beni buradan çıkar!"

Noah kıpırdamıyor, avucuyla yere vuruyor sanki yana doğru itilmiş gibi. Ama onun iyi olup olmadığını görmek için orada kalmıyorum. Koşuyorum lan. Ailem peşimdeyken, kız kardeşimin arabasına doğru koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum ve kapıyı açıp arkamdan çarpıyorum.

"Goldie, ne oldu?" diye sesler etrafımda yankılanıyor, ama cevap veremiyorum çünkü Noah'ı kaybetmek benim için ölüm gibi. Boşlukta kalmış gibiyim.

Onu hiç sahip olmamış olsam bile.

Yirmi Birinci Bölüm

Weonoke Kampı — yıllar önce

Sonny, Davis'i hiç bu kadar kızgın görmemişti, ama onu pek çok farklı şekilde görmemişti.

"Bunu kim yapabilir?" Onlar için oyduğu ağacın önünde ileri geri yürüyordu.

İsimler kazınmıştı. Davis'e dikkatini vermesi gerektiğini söyledi kendine, ama etrafına bakıp Billy'nin izleyip izlemediğini merak etmekten kendini alamadı.

Artık her zaman izliyordu.

İki haftadır, çocuklara yüzme öğretmek ve kulübesindeki kızlar arasındaki tartışmaları arabuluculuk yapmak arasında gizlice onunla buluşuyordu.

Kesin olarak bildiği tek şey, Billy'nin onun ağlamasından neredeyse aynı derecede inlemesinden hoşlandığıydı, çünkü depodan sonra daha da acımasızlaşmıştı. Hatta göle giderken yanından geçerken bir keresinde "Sürtük" diye fısıldamıştı.

Onun kendisine zarar vermeyeceğini düşünmekle naif davranmıştı, çünkü Davis'ten ayrılmayı reddettikçe Billy daha da acımasızlaşıyordu.

"Beni dinliyor musun, Sonny?" dedi Davis.

Kafasını salladı, ama dinlemiyordu. Aklında olması gerekmeyen çocuk vardı. Bu sefer merakından değil, endişesinden.

Gerçek şu ki, Billy onun içindeki, dışarı çıkmak için çaresizce çabalayan asi ruhu temsil ediyordu. *Annem ve babam ondan nefret ederlerdi*, diye düşündü. *Çok utanırlardı*.

Ve onunla tanıştığında, bu düşünce onu mutlu etmişti. Bütün çocuklar ebeveynlerinin berbat olduğunu düşündüğünden emindi, ama onun ebeveynleri gerçekten de en kötüleriydi.

O asla öyle olmayacaktı. Çocuk sahibi olamayacağı için değil. Kabakulak olmanın kısırlığa yol açtığını okumuştı ve o on iki yaşındayken hastalanmıştı.

"Bizim için tekrar oyacağım. Yemin ederim," dedi Davis, elini tutarak.

Gözlerine bakarak, neden bu kadar uğraştığını merak etti, özellikle de kampçılarının ayrılma zamanı yaklaşmışken. Yaz neredeyse bitmişti ve bu, onların da biteceği anlamına geliyordu.

Ona bunu söylemeye karar verdi, ama onun tepkisini hiç tahmin etmemişti.

Davis, yüzünü avuçlayarak gözlerinin içine derinlemesine baktı.

"Seni seviyorum. Bu benim için gerçek. Biz sonsuza kadar birlikteyiz, Sonny. Sen de öyle hissetmiyor musun?"

Bilmiyordu. Bu olasılığı düşünmemişti, ama bunu ondan duymak, düşündüğünden daha çok hoşuna gitmişti.

"İnsanlar her yaz bunu yaptığını söylüyor. Benim durumum neden farklı olsun ki?"

"Bu doğru. Ama sen öylesin ve beni farklı yaptın. Gizlice başka biriyle görüşüğünü biliyorum. Muhtemelen bizim isimlerimizi silen de odur, ama senin tamamen bana ait olmanı istiyorum. Çünkü seni gerçekten seviyorum ve izin verirsen bunu kanıtlayacağım."

Ona inanabileceğini biliyordu, çünkü iki gün önce zaten ona izin vermişti. Ve dün gece, tekne evine gizlice gittiğinde de.

"Tamam," dedi, déjà vu hissi onu sertçe vurdu. "Ben seninim."

~~Sonny + Davis, Sonny + Davis, Sonny + Davis, Sonny +~~
~~Davis, Sonny + Davis, Sonny + Davis, Sonny + Davis,~~
~~Sonny + Davis, Sonny + Davis, Sonny + Davis, Sonny +~~
~~Davis, Sonny + Davis, Sonny~~
~~+ Davis, Sonny + Davis, Sonny + Davis, Sonny + Davis,~~
~~Sonny + Davis, Sonny + Davis, Sonny + Davis-SEN~~
BENİMİMSİN.

Ben her şeyi içindeki içindeki sana
sana dahil senin
—Billy

Yirmi İkinci Bölüm

NOAH

"Noah, hadi. Kalkmalısın."

Chase'in sesini tanıyorum, ama lanet olası uyuşukluğumdan dolayı zar zor duyabiliyorum. Ama öyleyse, neden her şey hala acıtıyor?

Başım eğik, gözlerim yere bakıyor.

Ben de kendimden nefret ediyorum, Goldie.

"Noah," Chase omzumu geriye doğru iterek ısrar ediyor, ama ben parmaklarımı soğuk, sert toprağa daha da derin gömüyorum, tırnaklarım toprağa saplanırken altlarında hissettiğim acıyı hissediyorum.

Acı çekmek, neden olduğum tüm acıyı hissetmek istiyorum. Bizi mahvettim. Yalanlarım ve bencil korkaklığımın onun kalbini kırdım.

Ve şimdi o benim gerçekte kim olduğumu görüyor.

Bu yüzden, taşınmayacağım. Taşınmayacağım. O benim adımları seslenmeyi bırakana ve bana lanet bir yabancı gibi bakmayı bırakana kadar burada kalacağım.

"Dostum," Chase tekrar bana seslenir, ama ben başımı sallarım.

"Hayır," diye bağıriyorum, kendimden başka kimseye bir anlam ifade etmeyen bir şekilde. "Onu ne kadar sevdiğim konusunda hiç yalan söylemedim... Asla..." Sesim kesiliyor, geri kalanı sadece kafamın içinde söyleniyor: *Bu hayatı istedim. Onun ve Noah için.*

Kendimden nefret ediyorum. Keşke Davis'i öldürebilseydim. Onun boktan hayatı hiç var olmamış gibi.

"Siktir git," diyorum dişlerimi sıkarak, yumruğumu yere vururken. Sonra tekrar, daha hızlı ve daha sert bir şekilde, yerin derisini çatlatacak kadar sert vuruyorum, kanım çimlerin üzerine akmaya başlamadan önce.

"Senden nefret ediyorum," diye bağıriyorum, ağzımdan tükürükler saçılıyor. "Senden nefret ediyorum lan."

Kolumu kaldıramayana kadar lanet olası yere vuruyorum, ama bu beni durdurmuyor. Diğer kolumu da yere vuruyorum, bana asla affetmeyeceğini söylediği yeri yıkmaya çalışıyorum. Beni nefret ettiğini söylediği yeri.

Böyle bir yer olamaz. Olmaz işte.

Kollarımı aşağı doğru sallıyorum, ama Chase bileklerimi tutarak beni durduruyor. "Dostum, dur. Noah... Kahretsin. Kanaman var."

O kollarımı bir arada tutarken başım kollarımın arasına düşüyor. Dua ediyormuşum gibi görünüyorum. Keşke bana yardım edecek bir tanrı olsaydı. Onun affı için her şeyi verirdim.

"Onu kaybettim," diye fısıldıyorum. "O gitti... Onu kaybettim lan."

"Siktir." Chase'in ellerinin koltuk altlarımı kavradığını hissediyorum, sonra beni ayağa kaldırmaya çalışıyor ama onu itiyorum.

"Beni rahat bırak. Git buradan," diye inledim. "O olmadan zaten ölmüş sayılırım, nasıl olacağı kimin umurunda."

Ama Chase benimle mücadele etmeye devam ediyor. Beni ayağa kaldırıyor ve onun önünde durmamı sağlıyor.

Ona bakamıyorum bile. Her şey çok acıtıyor. Uzun zamandır bastırdığım duygular göğsümü sarsıyor. Kendinden nefret, çaresizlik, hepsi. Her şey yüzeye çıkıyor, ağlarken omuzlarım titriyor.

Yüzümü tutup bana bakmamı sağlar ve gözleri benim kızarmış gözlerimle buluşur. Üzüntüyle konuşurken elim havaya kalkar.

"Onu seviyorum. Onu çok seviyorum." O başını sallar ve yüzümü okşar.

"Biliyorum... ama o gitti. Noah, herkes gitti. Sadece sen ve ben kaldık." Neredeyse yere yığılmak üzereyken başım öne düşer, ama o başımı tekrar yukarı kaldırır. "Senin burada kalmanı istiyorum, orospu çocuğu. O yüzden bir adım at ve bana yardım et, çünkü en iyi arkadaşımı burada yalnız bırakmayacağım. Sen kalırsan, ben de kalırım. Ve sonra ikimiz de hipotermiye gireriz."

Gözlerimi kapatıp başımı sallamaktan başka, onun sözlerine hiçbir tepki vermiyorum. Çünkü veremem. O benim kalbimi aldı, göğsümden söküp çıkardı ve onunla kaçtı. Bana hiçbir şey kalmadı.

Onu kaybetmenin acısı asla geçmeyecek. Benim Goldie'm.

"Kolunu omzuma at," diyor nefes nefese. "Seni eve götürmeme yardım et. Oradan başlayalım."

Kolumu omzuna atıyor, yürümem için beni teşvik ediyor, ben de öyle yapıyorum, ama otomatik pilotta gibiyim, onunla geçirdiğim son anları tekrar tekrar yaşıyorum.

"Sadece Noah Adler ile mi yoksa Davis Keller ile mi evleneceğimi söylersen..."

"Lütfen... Seni kaybedemem."

"Seni asla affetmeyeceğim. Ve sonsuza kadar nefret edeceğim, Noah."

Yürürken soğuk yüzümü kesiyor ve gözlerim parke taşlı caddeye sabitlenmiş durumda. Chase sessizliği bozduğunda ne kadar yol kat ettiğimizi bilmiyorum.

"Ne oldu Noah?"

Ayaklarıma bakıyorum, onun istediği gibi birini diğerinin önüne koymaya odaklanıyorum, cevap verirken göğsümün ortasındaki acıyı aşırı derecede hissediyorum.

"Ben oldum."

Eve yaklaşırken kolumu ondan çekiyorum... artık benim evim. Ama ilk basamağa ayağımı basamıyorum. Merdivenlere bakıyorum, tırabzana tutunuyorum, içeri girmek zorunda kalmaktan korkuyorum. O artık içeride bana gülümseyecek.

"Dostum, burada duramazsın." Beni nazikçe itiyor. "Seni içeri sokmalıyız, donuyorsun."

Ayağımı merdivene yavaşça sürüklerim, son basamağa çıktığımda sadece kapıya bakmak için başımı kaldırırım.

Bir dakika sürer, ama Chase'in elinden kurtulup "O burada mı?" diye bağırırken kalbim bir anda hızla atmaya başlar, çünkü kapı aralık kalmıştır.

Elimin avuç içiyle kapıyı tokatlayarak, kapı durdurucusundan sekmesini sağladım ve içeri girerek onu çağırdım.

"Killer!"

Sesim boşlukta yankılanıyor, ama yine de her odayı tarayarak sadece onun yüzünü arıyorum. Onu görmek için çaresizce odamıza doğru koşarken etrafımdaki hiçbir şey dikkatimi çekmiyor. Fikrini değiştirmiş olmasını, ona her şeyi açıklayabileceğimi ve tüm gerçeği anlatabileceğimi umuyorum.

Bu işi düzeltmek için bir şans daha ver. Lütfen.

Yatak odamızın kapısından içeri girdiğim anda, aniden durup, ağzım kururken bir soğukluk hissettim. Oda dağınıktı, her yer pislik içindeydi.

Ama o burada değil.

Sanki nefesim kesilmiş gibi hissediyorum.

"Dostum, evin mahvolmuş," diye bağılıyor Chase diğer odadan. "Hiçbir şey çalmamışlar bile."

Duvara uzanıp, onu destek olarak kullanarak üç adım geri çekildikten sonra dönüp oturma odasına giriyorum. Gözlerim kaçırdığım her şeye takılıyor: mutfak zemini cam parçalarıyla kaplı, sandalyeler parçalanmış. Sanki biri öfkeyle onları tezgaha vurup parçalamış ve parçalanmış tahta parçaları yere saçılmış gibi.

Kitaplar parçalanmış, resimler duvarlardan atılmış, televizyon bile kırılmış.

Dokunulmamış hiçbir şey kalmamış. Her şey yıkılmış.

"Bunu o yapmadı, değil mi?" diye dikkatlice soruyor. Gözlerim kanepenin üzerindeki kalın kesik izlerine, dışarı çıkmış dolgu malzemesine takılıyor. "Ne kullanmış, pala mı?"

O konuşmaya devam ederken odayı dolaşıp her şeyi içime çekiyorum ve tüm panik ve korkum öfkeye dönüşmeye başlıyor. Konuşamıyorum ama gözlerim ön kapıya takıldığında titrediğimi hissedebiliyorum.

"Hayır..." diye uzatıyor, sonra fısıldayarak ekliyor, "bu G ... ama belki kız kardeşi olabilir."

Kafamı sallıyorum, gözlerim onun arkasındaki nesneye, ön kapıya saplanmış olan nesneye sabitlenmiş durumda. Son otuz iki yılımı saklanarak ya da kaçarak geçirdiğim korku boğazımı bir mengene gibi sıkıştırdığı için, kalp krizi geçirecek kadar hızlı nefes alıyorum.

Gazete makaleleri ve aylar önce attığım dört sararmış mektup, kasap bıçağının ucuyla karanlık meşe kapıya saplanmış.

"Nasıl olur?" diye nefes veriyorum. "Bu imkansız..."

Ama değil. O gün ofisimden uzaklaştığım her şey yeniden canlanmış. Kapıma çivilenmiş.

Tüm dikkatim bir silindir şeklindeki görüş alanına odaklanmış durumda.

"Neden biri böyle bir şey yapsın ki?" Chase nefesini tutuyor, ama ben cevabı zaten biliyorum: Beni, gerçeği bilen birinin yapabileceği şekilde ifşa etmek için.

"Geri döndü," diyorum, Chase'in kaşlarını çatmasına neden olarak.

"Neden bahsediyorsun? Kim geri döndü?"

Chase, artık kapalı olan ön kapıya doğru beni takip ediyor, ama ben yavaşça yürüyor ve durmadan önce göğsümün giderek daha hızlı kalp attığını hissediyorum. Mektupları tek tek aşağı çekiyorum, bunu yaparken giderek daha hızlı hareket ediyorum ve Chase onları toplarken hepsini yere atıyorum.

Hayatım boyunca bu andan kaçtım. Bulunmaktan korktum. Özgür olmak için can attım. Sadece Noah olmak istedim... Ama şimdi ölmesi gerekiyor, çünkü Davis bulundu.

Son mektubu çekene kadar, göğsüm çöküyormuş gibi hissediyorum.

Çünkü bana bakan, annemin eski bir fotoğrafı. CAMP WEONKE, 1994 yazan tabelanın önünde kollarını açmış, gülümsüyor.

Ama kalın, öfkeli çizgilerle kazınmış olan şey, nabzımı en sakın öfkeye indirip Noah'ın ölmesine hazır hale getirdi, çünkü Davis bulunmuştu: "BENİM."

"Chase," diye nefes vererek, sonunda sesimi bulup omzumun üzerinden ona bakarak, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

Okuduğu makaleyi indirip mektuplardan birini kaldırdı.

"Bunların seninle ne ilgisi var?"

Yalan söylemenin artık mümkün olmadığını anlayarak, zorlukla yutkunuyorum.

"Otuz iki yıl önce, annem diğer danışmanlarla birlikte bir kampta saldırıya uğradı. Adamı göğsünden bıçaklayarak hayatta kaldı. Cesedi hiç bulunamadı..."

Chase manşetlerden birine baktı, kafasında tüm noktalar birleşmiş gibi görünüyordu, sonra bana baktı, yüzü solgun ve şok olmuş bir halde.

"Bu Billy denen adam mıydı?"

Sonunda lanet olası gerçeği söylediğimde gözlerimiz birbirine kilitlendi. "Billy benim babam. Ve işini bitirmek için geri döndü."

Yirmi Üçüncü Bölüm

GOLDIE

"Golds, uyanmak ister misin? Annem yemek hazırladı."

Evie, kanepede uzandığım yerin yanına oturup yastığı çökertirken gözlerimi açıyorum. Ama hemen tekrar kapatıyorum çünkü gözlerim aniden yaşlarla doluyor. Kalbim o kadar kırık ki uyanmak bile acı veriyor.

Konuşmadan başımı sallıyorum.

"Ah, bebeğim," diye fısıldadı kardeşim. Üzerime uzandı ve beni kollarıyla sardı, ben ise ağlamayı durdurmak için yüzümü kapattım.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler, ama yaralar o kadar derinse, hiçbir gün veya hafta onları iyileştirmek için yeterli olmazsa ne olur?

Noah Adler, ya da Davis Keller, beni paramparça etti ve bundan kurtulabileceğimden emin değilim.

"Çok acıyor," diye fısıldıyorum, o da bana daha yakın sokulup, vücudunu bana göre çeviriyor.

"Biliyorum," diyor nazikçe, sanki dokunduğu en kırılgan nesneymişim gibi beni kucaklayarak.

Ama sanırım öyleyim. Bu sadece kalp ağrısı değil. Bu keder. Bir zamanlar hayalini kurduğum hayatın yitirilmesinin üzüntüsü.

Ne kadar süre ağladığımı bilmiyorum, ama sonunda tekrar uykuya dalıyorum ve unutmak için çaresizce istediğim tek şeyi hayal ediyorum: Noah, tek dizinin üzerine çökmüş, bana evlenme teklif ediyor.

Uyanığım. Gündüz mü gece mi bilmiyorum, ama fısıltı sesleri duyuyorum. Bu sefer gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum, çünkü açtığımda ne olacağını zaten biliyorum.

"Evlat edinme kurumunu, dedektifleri aramalısın, onu araştırabilirler mi diye sor," diyor annem fısıldayarak.

"Onların böyle bir şey yapıp yapmadığını bilmiyorum," diye cevaplıyor babam.

"Stephen, bu senin kızın," diye biraz daha yüksek sesle konuşuyor.

"Daireyi gördün."

"Ben öyle demiyorum Camilla. Ben de senin kadar kızgınım. Adamın kafası açıkça karışık ve hiçbirimiz onu gerçekten tanımiyordur. Tanrım, ona lanet olasıca kutsamamı verdim ve o..."

Evie onları susturur ve kalbim hızlanmaya başlar. *Dairede ne oldu?*

Göğsüm titremeye başlıyor çünkü kulağa ne kadar saçma gelse de, daha fazla bilgi öğrenmek istemediğimi düşünüyorum. Bununla başa çıkabileceğimden emin değilim.

Yine de, zihnimin derinliklerinde bir yerlerde, o manşet neon ışık gibi parıltıyor. Ama evren bana birazcık bile iyilik yapacaksa, beni lanet olası karanlıkta bırakıp, sadece ismi hakkında yalan söyleyen birini sevdiğime inanmama izin verecektir. Ve beni, tüm uyarı işaretlerini gözden kaçırdığımı ve birine aşık olduğumu itiraf etmeye zorlamayacaktır...

Bunu düşünemiyorum bile. Bu düşünce kafama yerleşmeden hemen onu kafamdan uzaklaştırıyorum.

O makaleyi siktir et, bizim bir yalan olduğumuzu bilmem yeterli.

"Neden onun hakkında daha fazla bilgi edinmemiz gerekiyor?" diye fısıldıyor Evie. "Yeterince biliyoruz. Bir yıl boyunca kim olduğu hakkında yalan söyledi... Kanundan kaçıyor ya da birkaç ülkede aranıyor olması umurumda değil."

"İşte bu yüzden araştırmalıyız. Aramızda kalacak," diye ısrar ediyor annem. "Tehlikede olabilir."

Babam homurdanır. "Hemen karar vermeyelim. Muhtemelen o sadece bir dolandırıcı ya da sahtekardır. Bu tür şeylerle ilgili bir belgesel izlemiştim." "Aman Tanrım, baba," diye inler Evie. "Her ne olursa olsun, anneme katılıyorum."

Bunu üçümüz arasında tutalım. Hepimiz onun yeterince acı çektiği konusunda hemfikiriz. Ve inan bana anne, ona yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Ya benim cesedimi ya da onun cesedini çığnemesi gerekecek.

"Evie," annemiz uyarıyor.

"Ne? O mahvoldu ve bunun sorumlusu o. Yani, huzur içinde yatsın." "Katılıyorum," babam yine çok yüksek sesle fısıldadı.

Bu konuşmada en çok nefret ettiğim şey, Noah'ı savunma konusunda içimde hissettiğim doğuştan gelen ihtiyaç. *Noah'ı değil, Davis'i.*

Yalan söyledi, ama yine de onu seviyorum. Onu iliklerime kadar seviyorum, bu da kendimden nefret etmeme neden oluyor çünkü kendime ihanet ediyorum. Aslında onun yalanının en kötü yanı bu. Güvenecek kimsem kalmadı, kendime bile.

Yana dönüp battaniyeyi yüzüme çekiyorum. Uyku beni tekrar ele geçirmeden önce, konuşmaların yavaş yavaş kesildiğini duyuyorum.

"Eğer izin verirsen, cumartesi öğleden sonralarını damaya karşı seni yenmeye çalışarak, yağmurlu günleri ise senin insan boyama kitabın olarak geçireceğim. Hiçbir dizinin son bölümünü izlemeyeceğim. Ve hayatımızın her günü seni deli gibi öpeceğim."

Saat sabahın ikisi.

Bunu bilmemin tek nedeni, uyandığımda ilk yaptığım şeyin telefonumu kontrol etmek olması. Keşke Noah'ın bana mesaj atıp atmadığını veya aramış mı diye bakmak için olmasaydı, ama öyle oldu. Ve aramamıştı.

Yatağımda oturuyorum, buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum, boğazım çok kuruduğu için zorlukla yutkunuyorum. Yüzümü sağa çevirip yanımda uyuyan kız kardeşimi görüyorum, sonra sola çevirip komodinin üzerinde bir şişe su görüyorum.

Sessizce nefes vererek şişeyi alıyorum. Kapağı çevirirken, sessizlik nedeniyle ses daha yüksek geliyor, bu yüzden durup Evie'ye bakarak daha yavaş çevirmeye çalışıyorum.

"Uyumuyorum," diye mırıldanıyor yanımda.

"Üzgünüm," diye fısıldıyorum.

Battaniye hışırdadığında gözleri açılır. "Merhaba."

"Merhaba," diye cevap veriyorum, gülümsemeye çalışıyorum ama dudaklarım sadece bir anlık yukarı kalkıyor.

Gözlerimi suyuma dikerken kaşlarını kaldırır. "Daha sert bir şey ister misin?"

Boğazımı canlandırmak için bir yudum alıp başımı sallarım. "Evet, lütfen."

İkimiz de yataktan kayarız, kolu omuzlarımda, yan yana yürürüz, yatak odasından geçip mutfığa doğru ilerleriz.

"Annem ve babam?" diye soruyorum. Işıkları açmak için beni bırakıyor.

"Otelde. Pazartesi döndüğümüzden beri baygınsın."

Mutfak adasının altından bir tabure çekiyorum. "Pazartesi ne demek? Bugün pazartesi değil mi... Yoksa bugün salı mı?" Neredeyse telefonuma bakacağım, ama onu yatak odasında bırakmışım.

"Go-Go, saat Çarşamba günü sabahın ikisi." O, buzdolabından votka şişesini çıkarırken, ben de ona bakıyorum.

"Siktir," diye iç çekiyorum, kendimi içine soktuğum komayı fark edince.

O da başını salladı. "Evet. Gece vardiyalarını benim alacağımı söyledim çünkü sen hayata döndüğünde işler biraz karışabilir diye düşündüm."

Dolabından iki kısa bardak çıkarır ve iki büyük shot doldurur. Elimi uzatır, içimi granit tezgahın üzerinde kaydırır ve iki elimle sararım. Tam olarak düşündüğüm şey ağızdan dökülür, çünkü kız kardeşimden bir şey saklamanın anlamı yoktur. Beni tam olarak olduğum gibi görebilen tek kişi odur.

"Buraya nasıl geldim?"

Kadehini alır ve bir yudum içtikten sonra, "Senin yaptığın hiçbir şey yüzünden değil," der.

Tezgahın üzerindeki koyu renkli kıvrımlara bakarken, göğsümde belki de hiç geçmeyecek bir acı hissediyorum.

"Sence o beni gerçekten sevmiş miydi?" "Evet," diyor tereddüt etmeden.

Hemen ona bakıyorum, yalan söyleyip söylemediğini anlamak için gözlerine bakıyorum.

Yalan söylemiyor.

"Öyle," diye ısrar eder. "Ayrıca, yalan söylemek zorunda olduğunu düşündüğü için yalan söylediğini düşünüyorum

... Ama bu, yalan söylediği gerçeğini değiştirmez. Ve bu da onu tehlikeli yapar, Golds."

Nereye varmak istediğini zaten biliyorum, bu yüzden ısrarcı tavrımı bırakıyorum. "Az önce hepinizin konuşmasını duydum. Ne apartmanda ne oldu?"

Yine içkisini yudumlarken, sanki bana söylemek istemiyormuş gibi bir anlığına benden gözlerini kaçırdı.

"Evie..."

Sert bir nefes verir. "Tamamen yıkılmıştı, sanki yerle bir olmuş gibiydi. Bütün mobilyaları kırmış, kitaplarını mahvetmişti.

Her şeyi mahvetti ve gitti."

İçkimi dudaklarıma götürmeden önce titrek bir nefes alıyorum ve anında göğsümde bir yanma hissediyorum.

"Üzgünüm... İyi misin?" diye sorar.

Başımı sallayıp bir yudum daha alıyorum, boğazımı temizliyorum. "Demek bu yüzden annemle babam onu araştırmakta bu kadar ısrarcıydılar... Çünkü o kendini kaybetmişti."

"Evet," diye nefesini vererek cevapladı. "Ve bence bu iyi bir fikir... Yani, onun hakkında gerçekten ne biliyoruz ki? Elimizde sadece polisten aldığın bilgi ve daire var... Bilmiyorum, bence annem haklı, o olabilir..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Dur. Lütfen. Yapamıyorum..."

Gözlerim dolmaya başlar, bu da onu etkili bir şekilde sakinleştirir. Ona makaleyi anlatmalıyım, ama yapamıyorum. Şu anda tüm bu soruları ve konuşmaları kaldıramam.

"Onun hakkında daha fazla bir şey bilmek istemiyorum, Eves." Sesim kırılıyor. "Zaten yeterince zor... Ben sadece... Şu anda olmaz."

Gözlerimiz buluştuğunda eli benim elimi kapattı. "Sorun yok, Golds... Ben yanıdayım. Bilmen gerekenler var. Yemin ederim."

Başımı sallayıp içkimin bir yudumunu daha alıyorum. Keşke zaman durup ayaklarımın üzerinde durabilsem, çünkü beni dibe çekmeye çalışan dalgalara karşı nasıl ayakta kalacağımı bilmiyorum.

"Dinle," diyor, dudaklarını açmadan önce tırnağıyla tezgaha iki kez vuruyor. "Annem yarın seninle birlikte eve dönmen için seni ikna etmeye çalışacak. Sana söylemememi istedi."

Kaşlarımı çatarak başımı geriye doğru çekiyorum. "Hayır. Kesinlikle hayır. Oraya gidip, daha fazla çorba ihtiyacı olan kırık bir çocuk gibi muamele görmek istemiyorum. Ben yetişkin bir kadıyım..." Ayağa kalkarken sandalyeyi yere sürterek, Grey Goose'un kalanını bir dikişte içiyorum. "Dostum, hayır. Neden seninle burada kalamıyorum?"

Kaşları kalkar ve gülümsemesi gerginleşir. "Bunda küçük bir sorun var... İşim var. Bugün ayrılıyorum..."

"Aman Tanrım." Gözlerim daha da açılır. "Korkunç uyku kampı işi, değil mi?"

"Evet." Başını sallar ve midem bulanır.

Hayır. Annemi seviyorum, ama Backstreet Boys posterlerinin asılı olduğu eski yatak odamda tüm bunları yaşayamam. Yapamam.

"Bekle..." diye patladım. "Kimin umurunda? Ben burada kalıp evine göz kulak olurum. Ne düşünüyorum ben? Sen yokken tek başıma çürüp ağlayabilirim."

Kafasını sallar. "Babam seni yalnız bırakmayacağıma söz verdirdi..."

"Yalan. Sen bunu her zaman yapıyorsun."

Bana bakmadan önce içkisini bir dikişte içer. "Goldie, Noah'ın..."

"Davis," derim, onu keskin bir sesle keserek.

Kaşlarını çatarak, sesini sabit ve nazik tuttu. "Nerede yaşadığımı biliyor. Seni burada yalnız ve savunmasız bırakmayacağım."

Anladığım için zorlukla yutkunuyorum. Söyledikleri doğru. Onun neler yapabileceğini bilmiyorum. Sormadım, kaçtım. Ve şimdi her türlü olasılık önümde duruyor. Ama yine de, herkes bir kez yalancı olanın hep yalancı olduğunu bildiği için, bu olasılıklar zaten önümde duruyordu.

"Seçim yapmalısın, Golds. Ya ailene geri dönüp geçmişe bir yolculuk yaparsın ya da benimle gelip en kötü kabusunu yaşarsın."

Geriye yaslanıp inleyerek, başımı tezgahın üzerine koyduğum kollarıma düşürdüm.

"Hayatımdan nefret ediyorum."

Evie başımı okşadı. "Şöyle düşün, gerçek hayatından daha korkutucu bir şey yok, yani benim boktan hayatım senin için çocuk oyuncağı olmalı."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, başımı kaldırıp bardağımı ona doğru kaydırıyorum ki bana bir tane daha doldursun. "Şu anda nişanlı olacağımı biliyorsun, ama bunun yerine önümüzdeki hafta pantolonuma sıçmamak için planlar yapıyorum."

"Peki." O sırtıyor, ama nazik bir sırtış. "O zaman planın işe yarıyor, çünkü onu düşünmüyorsun."

Tanrım, keşke bu doğru olsaydı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

GOLDIE

"Bunun neden iyi bir fikir olduğunu bana hatırlatır mısın?" diyorum, yolcu koltuğundan pencereden dışarı bakarak.

Yaklaşık bir saattir yol alıyoruz ve yanmış turuncu ve kırmızı yaprakların hızla geçip gitmesini izliyorum, ara sıra sarı yapraklar da manzaraya renk katıyor.

Evie, rüzgârlı yolda sürerken gözlerini yoldan ayırmıyor, lastiklerinin ıslak asfaltta çıkardığı ses duyuluyor. Yavaşça başımı çevirip kız kardeşime bakıyorum ve onun ciddi ifadesinden hemen nefret ediyorum.

"Boş ver, hatırlatma. Bunu komik hale getirecek hiçbir şaka yok."

Bana bakmadan önce yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Ne komik olur biliyor musun? Bu gece hoş geldin şenliğinde hokey maskesi takmış bir adamı aramanı izlemek."

Yağmur damlaları pencereye hafifçe vurmaya başlarken yüzüm buruşur.

"Iyy... Bunu giyen adam kim? Çok ürkütücü. Belki de eski sevgilimden daha çok ondan korkmalıyız."

Evie'nin ağzı, sileceklerin çalışmaya başlamasıyla birlikte açılır.

"Bak kendine, travmatik limonları komik limonataya dönüştürüyorsun. Hayatın seni tam anlamıyla bir komedyen yapıyor." Gözlerimi devirip kollarımı kavuşturuyorum, ama o omuz silkiyor. "Ben derim ki, buna kendini bırak. Bu senin için yeni bir dönem olabilir."

"Kapa çeneni," diye gülüyorum. Elimde değil. Bir dakika sürdü, ama komik tarafını buldu.

Dürüst olmak gerekirse, buna sevindim. Bu, hissettiğim şeylerden hoş bir kaçış oldu. Yine de, kısa sürede tekrar hissizleşeceğimden hiç şüphem yok. Araba soğuduğu için ısıtıcıyı ayarlamak için elimi uzattım.

Konuyu değiştiriyorum. "Tamam, bir şenlik ateşi var... Başka neler oluyor?"

"şey, bana söylenene göre, her şey çok gizli olduğu için... nce, zel bir yere gidip birini alacağız..."

"Alış mı?" diye sözünü kesip, daha dik oturuyorum. "Neden bu olay gerçek bir korku filmi gibi gelmeye başladı?"

O başını sallar, ama yüzündeki gülümseme en azından rahatsız edici.

"Hayır... bizi işe alan adam, her şeyin gerçekten sürükleyici olmasını istiyor. Kendisini 'deneyim safcısı' olarak tanımlıyor."

"Ne? O da ne demek...?"

"Bilmiyorum. Zenginler tuhaftır. Her şeyin olabildiğince gerçekçi olmasını istiyor, bu da bizim de öyle hissetmemiz gerektiği anlamına geliyor. Dinle, pazartesi günü ayrılan ekibin ilk grubu gibi, kamp yerine okul otobüsüyle gideceğiz."

O konuşmaya devam ederken ben saatte yüz mil hızla gözlerimi kırıyorum. Gizlilik için telefonlarımızı teslim edeceğimizi ve kabinlerde uyuyacağımızı öğrendiğimde, dayanamıyorum.

"Aman Tanrım. Neden bana daha önce bunlardan bahsetmedin? Lütfen şimdi 'şaka!' de."

Direksiyonu daha sıkı tutarken yüzünü buruşturur. "Gerçekten düşünmedim. Aylar önce öğrendim ve başka acil meseleler vardı..."

Nefesimi bıraktım. *Kahretsin*. Yine boş bir kahkaha atarken kaşlarım kalktı. "Sanırım bir konuda haklısın... Aslında gerçek hayatımı düşünmüyorum. Yani galiba kazanç kazançtır."

Sessizce güldü. "Gördün m, her dakika daha komik oluyorsun."

Yüzümü tekrar pencereye çeviriyorum, kendi yansımam bir saniye boyunca bana bakıyor. "Evet, belki bu hafta sonu geçtikten sonra, tek kişilik gösterimi turneye çıkarabilirim."

Yumuşak müzik sesleri çalmaya başlar, yağmur damlaları pencereye çizgiler halinde dans eder, birikir ve birbirlerinin üzerine yuvarlanır. Kendimi durduramadığım için cebime uzanır, telefonumu çıkarır ve mesajlara bakarım. Hiçbir şey yok.

Pazartesi gününden beri onun adını sayamayacağım kadar çok kez kontrol ettim.

Bir parçam, tehlikeli olabilecek ve kesinlikle yalancı olan biriyle hiçbir şekilde iletişim kurmamam gerektiği için onun ortadan kaybolduğuna şükretmemi söylüyor.

Ama içimdeki başka bir ses, biraz daha yüksek sesle, Noah'ı görmek istiyor. Çünkü ona açıklama yapma fırsatı vermediğim için kendimden nefret ediyorum. Neden yalan söylediğini ya da bunun ne kadar derin olduğunu asla bilemeyeceğim. Aslında en kötü yanı da bu: açıklama istemek, gerçekten bir sonuca varmak istememden değil. Kalbim onu affedip kollarına atılmak istiyor.

Tanrım, en ufak bir bahane bile yeterli olurdu ve bu da kendimden nefret etmeme neden oluyor.

Gözlerimi kapatıp düşüncelerimi engellemeye ve müziği dinlemeye çalışıyorum. Ama batan güneş ve yağan yağmur arasında vücudum ağırlaşıyor ve gözlerim açılmayı reddediyor, uykuya dalıyorum.

"Goldie..." diye fısıldıyor kardeşim ve arabanın yavaşladığını hissediyorum.

O kolumu okşarken, ben derin bir nefes alıp gözlerimi açma içgüdüsünü bastırıyorum. Kahretsin, uyuyakalmış olmalıyım.

Esniyorum ve "Daha var mı?" diyorum, ama onun nefes nefese kalması ve frenlerin gıcırdaması ile karşılaşıyorum, vücudum öne doğru fırlıyor.

Kahretsin.

Karanlık ve fren lambaları görüşümü kaplar, ellerim ön panele çarpar, çünkü aniden uyanıp önümüzdeki kamyonun pencereye doğru gelen devasa ağaç kütüklerini görürüm.

Gözlerimi sıkıca kapatıp, bir elim Evie'nin üzerinde, diğer elim önümde, ölüm için hazırlanırken, kan donduran bir korkuyla çığlık attım.

Kalbim gırtlığımda, nabzım hiç olmadığı kadar hızlı atıyor ve boynumdaki damarlar patlamak üzere, ama hiçbir şey olmuyor.

Kırılan cam ya da çarpma sesi yok. Ve kesinlikle kütükler de yok.

Ciğerlerim hala çığlık atmaya çalışıyor, ama sesim Chewbacca taklidi gibi bir şeye dönüştü.

Çünkü nefesim kesildi.

Bir gözümü açıyorum ve penceremizin hemen önünde havada asılı duran kütükleri görüyorum. Yüzüm Evie'ye dönüyor, sonra tekrar pencereye.

Dışarıdaki sesler, artık kalbimin sesinden daha yüksek bir şekilde içeri sızmaya başladığında, zihnim yetişmeye alışıyor. Ama ağzım hala açık ve gözlerim hala dışarı ıkmiş halde, bir tür motora bağlı bir zincirle çekilen kütüklerin kamyonun kasasına çekilmesini izliyorum.

Aman Tanrım.

"Evie!" Ciğerlerimi yeniden doldurur doldurmaz çığlık attım.

Gülüyor, elleri önündeki savunma pozisyonunda. K t kler için değil, benim için... Çünkü onu öldüreceğimi biliyor. Etrafıma bakınıyorum ve onun FX meraklılarının da izleyip güldüğünü görüyorum, daha önce bahsettiği korkunç otobüsle birlikte.

Lanet olası bir otoparkta bulunuyoruz. O numara yaptı. şeytani cadı numara yaptı.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken ona dönüp kollarına sertçe vuruyorum. "Senden nefret ediyorum.  leceğimizi sandım!"

Arabamın kapısı açılır ve patronu Scott'ı tanıdığımda ağzımdan bir dizi küfür dökülüyor.

" zg n m..." Evie gülerek onu işaret ediyor. "Beni o zorladı. Test mankenine ihtiyacımız vardı ve şey..."

Koltuğuma yaslanmadan önce tekrar kollarını tokatlıyorum ve elimi göğsüme bastırarak kalbimin hala attığından emin oluyorum. Saçlarım yüzüme düşüyor ama umursamıyorum.

"Hayatım gözlerimin önünden geçti, Scott." Onunla birlikte çalışan bir grup adamın, halatları sabitlemek için sahte ölüm kütüklerine atladığını izlerken gözlerimi kısıyorum. "Siz ikiniz dünyadaki en kötü insanlarsınız..." Kafamı ona çeviriyorum. "O film berbat. Berbat. Çocukken bana izlettirdiğini hatırlıyorum, ve o film beni her şeyden korkutmuştu."

Onu affedemeyecek kadar çok gülüyor, ama bu beni de gülümsetiyor. *Onu nefret ediyorum.*

Titrek parmağımla onu işaret ediyorum. "Bunu bana bir daha yaparsan, bu hafta sonu *senin son durağın* olacak. Anladın mı?"

Kalbinin  zerine bir X işareti yapıyor.

"Yemin ederim, ölmeni dilerim. Yani, ölmeni... " O gülüyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Söz veriyorum, artık korkutmayacağım..."

Gözlerini kaçıırken fısıldadığı "benden" kelimesini kaçırmadım. Scott'ın gülümseyen yüzüne bakıp kaşlarımı kaldırdım, ama o omuz silkti. Söylemek üzere olduğu şey için hiç de pişman değildi.

"Hepimiz burada olduğun için çok heyecanlıyız, Goldie. Sen bizi çıldırtan türden bir pazar araştırmasisın."

Ayağımı arabadan indirip dışarıya sertçe basıyorum. "Scott, umarım cömertçe ödeme almışsındır, çünkü sana terapi faturamı göndereceğim."

O gülüyor, sonra arabanın üstüne hafifçe vuruyor ve uzaklaşıyor, beni bu lanet planı gerçekten pişman bırakarak.

"Hey, Golds," diye seslendi kardeşim arabanın kapısını açarken. "Bana gönder, ben öderim."

Hayatım mahvoldu. Zaten yerde yatan bir köpeği tekmelemek varken, bir de üstüne bir de ezmek var.

"Biliyor musun," arabadan çantamı alırken alaycı bir şekilde söylüyorum, "bunu ödeşmiş sayabiliriz ve sen kredi kartını verebilirsin. Çünkü eminim ki bu dağların tepesinde bile, yas tutmak ve kendimi iyi hissetmek için uygun bir spa bulabilirim."

Kafasını sallayarak güldü. "Eminim bulabilirsin, ama o zaman ben sürekli endişelenirim..."

O bana yaklaşıp kolunu omzuma atmadan önce ona bakarak kaşlarımı çattım. "Şöyle düşün, çocukken hiç yaz kampına gitmedik. Şimdi bizim için bir fırsat."

İnleyerek, onun yanında büyük sarı otobüse doğru yürüdüm. Kapının dışında, Thrills-n-Kills tişörtü giymiş, ev gibi iri yarı bir adam duruyordu. Elinde, neredeyse bir el bagajı büyüklüğünde siyah bir çanta tutuyordu. İçinde yaklaşık bir düzine telefon vardı.

"Ah, gerek yoktu," diyor Evie alaycı bir şekilde, Thor replikasını gülümseyerek. "Gözlerime uyanı mı seçsem?"

O gülüyor ve yanakları kızarıyor. Tanrım, üç katı büyüklüğündeki birini eritecek olanı bırak da kız kardeşime bırak.

Boğazını temizler. "Ev sahibi, en üst düzey gizlilik gerektirir. Bu senin sözleşmende yazıyordu."

Cep telefonunu cebinden çıkarırken alt dudağını dışarı çıkarır. Ama ben başımı sallarım. "Ben imzalamadım..."

"Evet, imzaladın," diye patladı, başını bana doğru çevirip bana öfkeyle baktı. "Ofisteki herkes imzaladı. Hatırladın mı?"

Onun ne demek istediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok — bu cehennem gibi hafta sonuna gizlice girmişim. Bu yüzden başımı sallayıp gözlerimi deviriyorum. "Ah evet, benim hatam. Özür dilerim."

Omuz silkiyor, benim teorimi çürütüyor, ipucunu da dahil olmak üzere hiçbir şeyi anlamamış olduğu açık.

"Sadece kapatın ve içine koyun," diyor, çantayı bize yaklaştırarak. "Döndüğünüzde burada buluşuruz... *eğer dönerseniz.*"

Kaşlarını kaldırarak son kısmı vurgulamaya çalışır, berbat oyunculuk denemesini gerçekten başarır, bu da Evie'nin düşünceleri yüzüne yansıdığında yaptığı o sırtıyla bana bakmasına neden olur.

Ama söyleneni yapar ve telefonunu koyar.

Uzun bir saniye orada durup ekranıma bakıyorum. Bana yaklaşıyor ve sadece benim duyabileceğim şekilde sessizce konuşuyor.

"Uzaklaşmazsan, olanlarla başa çıkacak kadar güçlü olamazsın. Kendine bir şans ver, Golds."

Gözlerim doluyor çünkü o haklı: Noah'ın olasılığından bile uzaklaşmam gerekiyor. *Ama ya...*

Lanet olsun.

İki kez düşünmeden telefonumu kapatıyorum ve ekranın kararmasını izliyorum, sonra dikkatlice çantama koyuyorum ve otobüsün basamaklarına çıkarken arkama bakmıyorum.

Evie, çantalarımızla dar koridordan geçerken sırtımı okşuyor, ben de bir elimle deri koltuklara dokunuyorum. Ortaya geldiğimizde bana bir kez dokunuyor ve sağ tarafı işaret ediyor.

Oturup çantalarımızı koltukların altına sıkıştırırken, ben derin bir nefes alıp olanları sindirmeye çalışıyorum.

Üç gün önce nişanlanıyordum, sonra hayatımın aşkından ayrıldım ve şimdi kendimi en kötü kabusuma giden bir otobüste buldum, çünkü hiç tanımadığım bir adamdan güvende olabilirim de olmayabilirim de.

Bunu yazamazdım. Kurgudan daha çılgın.

Yüzümdeki ifadeyi bilmiyorum, ama kardeşim omzuma dokunuyor.

"Birdenbire pencereden atlayıp Viking'le telefonun için kavga etmeyeceksin, değil mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Kanat açıklığı yenilmez... Ama sakıncası yoksa üç gün daha uyuyabilirim."

Adı çağrılmadan ve motor gürültüyle çalışmaya başlamadan önce kıkırdar. Bacağını hafifçe vurup başımla ona meslektaşlarıyla konuşmaya gitmesini işaret ederim, ama o bir an daha bana bakar.

"Git. Diğer korku meraklılarıyla eğlen. Merak etme, düşüncelerim bana eşlik ediyor."

"Eğer çok fazla olurlarsa..." diye başlar, ama ben omzuma hafifçe vururum.

"Ben iyiyim. Pencereden atlayıp gök gürültüsü tanrısıyla dövüşmeyeceğim, söz veriyorum."

Gülümser, sonra ayağa kalkar ve birkaç sıra ilerler, orada iş arkadaşlarıyla kolayca sohbete dalarken, ben aynı eski düşüncelerle yeni bir pencereden dışarıya bakarım.

Bunun beni derinden etkilemesi uzun sürmüyor.

Birkaç kez gözlerimi kırpiyorum, gözyaşları çoktan kirpiklerime konmuş durumda, sonra onları dikkatlice siliyorum ve dışarıya bakmaya devam ediyorum, aslında hiçbir şeye bakmıyorum. Bu sadece, duygusal bir sadist gibi aynı saçmalıkları tekrar tekrar düşünürken, etrafımda akan konuşmaları görmezden gelmek için kullandığım bir bahane.

Kız kardeşim geri gelip oturduğunda, ne kadar süredir yol aldığımızı bilmiyorum, belki yirmi dakikadır.

"Hey," diyor heyecanla, yüzüm yüzüne yaklaşıyor. "Şoförden ilginç bir bilgi aldım. New Hampshire'dayız."

Kaşlarım çatıldı. "Kuzeye gideceğimizi sanıyordum?"

Belki de midemde bir batma hissi uyandıran şey New Hampshire'dan bahsedilmesi. Ya da belki de ormandaki uzun, ağır meşe ağaçları o kadar yoğun ki içini görmek imkansız. Her halükarda, ben zaten başımı sallıyorum.

O gülümsüyor. "Görünüşe göre, sınırdan çok uzak olmayan terk edilmiş bir yaz kampına gidiyoruz. Ne kadar harika, değil mi?"

O bunu söylerken, ağaçların arkasında gizlenmiş ıssız bir toprak yola sapıyoruz. Bu kadar korkmasaydım, Noah'tan kaçmam gerekirken onun anılarına yaklaşmam gerektiği düşüncesi aklımda yer edinebilirdi, ama kalbim çok hızlı atmaya başladığı için bu mümkün değil.

"Hayır... hiç de harika değil... Evie... Bize, cep telefonları hariç, 80'lerin tüm korku filmlerinin en popüler sahnesine götürüldüğümüzü mü söylüyorsun... kendini 'deneyim safcısı' olarak tanımlayan bir adama mı? Ve bana sabit hat olduğunu söyleme, çünkü eminim onu nasıl kullanacağını bile bilmiyordur."

Kız gülüyor. Çılgın bir gülüş.

"Evie..." diye ısrar ediyorum, aklımı kaçırarakmışım gibi hissederek. "Avlanacağız ya da... ya da... Bu, senin sevdiğin film gibi. Herkesin birbirini öldürdüğü film."

Omuz silkiyor, gülümsüyor. "Bu, izlediğim tüm filmler gibi. İletişimin anahtarı özgüllüktür, Golds."

Gözlerim yine pencereye takılır, dışarıyı görmek için zorlarım çünkü dışarıyı neredeyse daha karanlık gibidir, sanki yıldızlar bile parlamıyormuş gibi. Ona tekrar bakarım.

"Öleceğiz. Ve manşet şöyle olacak: 'Bir grup aptal sürük otobüse bindi.'"

Dudaklarını sıkıca kapatarak gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ve bana bakarak "Diline dikkat et" diyor. Benim paniğimden zevk alıyor. "Sakin ol, Golds. Kağıt izleri var... satılan biletler ve her yerde etkinlik çalışanları. Öldürme planları yapan katiller böyle şeyler yapmaz."

Otobüsün ön tarafında birinin deri koltuklarda davul çalarken, ben de kapüşonlu sweatshirtimin kollarını ellerimin üzerine çekiyorum. Otobüs toprak yolda zıplarken, sesler birikiyor ve herkes kutlamaya başlıyor, kemerli bir tabela görünür görünmez ulumalar ve alkışlar patlıyor.

Evie boynunu uzatıp görmeye çalışırken, ben de kendi boynumu uzatıyorum. Gözlerimi avuçlarımla kapatıp pencereden daha iyi görebilmek için, kaçırmadan önce.

Totem direklerine oyulmuş kartalların bulunduğu devasa bir ahşap tabela, altından geçerken gözümüze çarpıyor. Tabelada **CAMP WEONOKE** yazıyor ve altında **ADVENTURE AWAITS** (Macera **Bekliyor**) sloganı yer alıyor.

Yüzümü Evie'ye çeviriyorum, o da bana gülümsüyor.
"Macera bekliyor," diyor, kaşlarını oynatarak.
Ama bu sözler beni ürpertir. Kahretsin, bu seferlik katılmak istemiyorum, ama içimden bir ses bana başka seçeneğim olmadığını söylüyor.

Otobüsten iner inmez, kamp tişörtlerimizi almadan önce doğrudan şenlik ateşine götürüldük.

"Danışman," diye Evie'ye fısıldıyorum, o da bana "Purist" diye cevap veriyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

Karanlıkta, şimdiden alev alev yanan ateş çukurunun etrafına daire şeklinde dizilmiş on kadar kütüğe doğru yürürken, vücudumun bir kısmını ona yarı bağlı tutmaktan kendimi alamıyorum.

"Hoş geldiniz, kampçılar," diye bir ses yükseliyor ve herkesin dikkatini çekiyor.

Geçici kütük banklardan birinin üzerinde, gömleğinde kampın adı yazılı kırmızı bir eşofman giymiş bir adam duruyor. Boynunda bir düdük bile var.

Neye razı oldum ben böyle?

Evie kıkırdamaya kıkırdamaya gülmeye kıkırdamaya nefes
gülmeye sanki duymuş duymuş sanki

Elimi tuttu ve bana gülümsedi. "Bak, bu senin arkadaşlarından biri."

O zaman adamın Ed Sheeran'a çok benzediğini fark ettim... sadece saç rengi açısından.

"Benim halkım mı?" diye gülüyorum.

O daha geniş bir gülümsemeyle, "Belki de sizler akrabasınız. Aynı dört yapraklı yonca çalısından. O, uzun zamandır kayıp olan kardeşin olabilir" dedi.

"Öyleyse," diye alaycı bir şekilde mırıldanırım, o yol tarifini vermeye başlarken, "onu senin kardeşin olmakla seve seve takas ederim, çünkü eminim ki altın potuyla bana bir otel odası kiralamış olurdu."

Biz bankımızın önünde dururken, ateşin sıcaklığı harika hissettirirken, bana gözlerini kısarak bakar.

"Sözünü geri al."

"Hayır," diye karşılık verdim, o da kaşlarını kaldırdı.

"Tamam," dedi omuz silkerek. "O zaman şu anda arkanda ne olduğunu sana söylemeyeceğim."

Omuzlarım yükselirken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Evie," diye bağışıyorum, arkamı dönmeye korkuyorum çünkü onun arkadaşlarından birinin beni kirletmek için beklediğini biliyorum. "Yemin ederim. Anneme söyleyeceğim."

Kot pantolonundaki görünmez kiri silkeledikten sonra yavaşça kütüğün üzerine oturdu.

"Sözümü geri alıyorum. Sözümü geri alıyorum. Sözümü geri alıyorum," diye bağışırım, o da bana bakarak güler.

"Hava," diyor o, sanki bu çok normalmiş gibi. "Sadece hava, inek."

Omuzlarımı silkelemeden önce derin bir nefes aldım, ama sonra birdenbire irkildim çünkü İrlandalı olduğunu sandığım kardeşlerim tam arkamda duruyorlardı. Yeşil gözleri benimkilere kilitlenmışti.

"Tanrım," diye haykırdım.

Evie gülüyor, Eddie Redmayne'e benzeyen adam ise elini uzatarak sışıtıyor. "Hayır, o değil. Ben Remus, ev sahibinin asistanıyım."

Derin bir nefes alıp elini sıkıyorum. "Goldie Monroe."

Kaşlarını çattı. "Listenizde adınızı görmedim.

Evie Monroe var... Hangi departmandasın?"

Yalan söylediğim için gülümsüyorum ve bu benim iyi olduğum bir şey değil. "Araştırma ve geliştirme."

Hala elimi tutarken gözlerimin içine bakıyor, sonra başını eğip sışıtınca elimi nazikçe çekmek zorunda kalıyorum.

"Camp Weonoke'ye hoş geldin, Goldie. Umarım bu hafta sonu unutamayacağın bir hafta sonu olur."

Yirmi Beşinci Bölüm

NOAH

Gözlerimi açtığımda yumurta kokusu duyularımı sarar, son birkaç gündür uyuduğum yerden, Chase'in kanepesinden, esneyip gerinirim.

Princess göğsümde mırıldanıyor, orada kalmaktan memnun, ben onu oradan kaldırmadan önce.

"Uyanık mısın?" diye mutfağından sesleniyor.

Yeni bir ev bulana kadar onun evinde kalmama izin veriyor, ama tek düşünebildiğim eski evim. Özellikle de dün oraya gidip dağınıklığı temizlediğimizden beri. Onun kıyafetlerinin gitmiş olduğunu fark ettim ve nefes alamadım. Oradan hemen çıkmam gerekiyordu, bu yüzden kapıyı kilitleyip gittim.

Ve geri dönmeyeceğim.

Bu çok tuhaf, çünkü onun gitmesine seviniyorum. Tam da istediğim şey bu. Ama yine de günün her anını tamamen dayanılmaz hale getiriyor. Uyandığım ilk üç saniye hariç — o kısa anda, hala gözlerimi açıp onun bana gülümsediğini göreceğimi düşünüyorum.

"Omlet hazır," Chase'in sesi yine yankılanıyor. "Ve sanırım bir şey buldum."

Oturup saçlarımı elime alıp düzelttikten sonra tişörtümü başımdan çıkarıp telefonumu elimde mutfağa doğru yöneldim ve bana uzattığı çatalı hemen aldım.

O konuşurken biz ada çevresinde durmuş yemek yiyoruz.

"Tamam, karanlık ağda dolaşıyordum..."

Çiğnerken kaşlarımı çattım, sonra dizüstü bilgisayarının üst kısmını tutup ekranı bana doğru çevirdim.

"Chase, bu Safari'nin gizli tarama modu."

O alaycı bir şekilde gülüyor. "Her neyse, 2000'li yıllarda o kamp hakkında yazılmış bir şey buldum. Bir üniversite gazetesinde."

"Camp Weonoke'nin Gizli Sırları" adlı bir makale yazmışlar. Sağlam bir araştırmacı gazetecilik örneği idi."

Yemeğimi yutuyorum ve çatalıma biraz daha alıyorum. "Bu onu bulmamıza nasıl yardımcı olacak?"

"Bir akrabasından bahsediliyordu... bir büyükanneden. Belki onu bulup, ondan haber alıp almadığını veya herhangi bir bilgisi olup olmadığını öğrenebiliriz."

Büyükannemi hiç tanımadım. Akrabalar fikri bana çok yabancı geliyor. Ben sadece tek çocuk değildim. Yalnızdım. İnsanların nefret ettiği ve bir gün manşetlere çıkacakmışım gibi baktığı, istenmeyen bir bilmeceydin.

Yeniden makaleyi okuduktan sonra başımı salladım. "Burada seksenli yaşlarında olduğu yazıyor. Artık hayatta değil dostum."

Garip, ne rahatlamış ne de üzgünüm. Tam bıraktığım yerdeyim.

"Siktir," diyor, dizüstü bilgisayarını geri alıyor, kendine doğru çeviriyor ve tekrar bakıyor, sonra kapatıyor. "Her şey çıkmaz sokakta. Bu adamı nasıl bulacağız?"

Geçen gece ondan kurtulamayacağım belliydi, bu yüzden yardım etmesine izin verdim, ama bu, her gün fikrini değiştirmeye çalışmayacağım anlamına gelmez... Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Biz değil... ben."

Tabağımı boşalttıktan sonra çatalımı bıraktım. Aç olduğum için değil, yemek istemediğim için, sanki aşık Romeo gibi kendimi tüketmek istediğim için.

Kafasını sallar ve kollarını kavuşturur. "Yine mi başlıyoruz? Geçen gece bu konuyu hallettiğimizi sanıyordum. Kaç kez söylemem gerekiyor, ben sadece başka bir çocuğun karşısında duran ve ondan benimle birlikte olası bir intikam cinayeti işlememe izin vermesini isteyen bir çocuğum?"

Hayal kırıklığım artarken iki elim de tezgahı işaret ediyor. "Chase. Bu ciddi bir mesele... Babam eninde sonunda beni tekrar bulacak ve o delinin teki. Bana ulaşmak için seni parçalar. Sen benim Hugh'umun Julia'sı olamazsın."

Elini kaldırdı. "Bunun ciddi olduğunu biliyorum. Risklerin de farkındayım. Ve bu riskleri almaya hazırım." Sonra sırtıttı. "Ayrıca şunu da eklemek isterim

bu durumda daha yakışıklı olanın ben olmam hoşuma gidiyor... Sadece bir dipnot olarak. Devam et."

Omuz silkiyorum, onun izinden gidiyorum. "Yani, bu repliği söyleyen o, yani bu bir nevi varsayılan bir durum."

O başını sallar. "Teslim mi? Ne kadar etkileyici bir an... Çok samimi ve hassas. Görsel olarak çok güzel. Gözlerim doldu galiba."

Ellerimle yüzümü silerken, birden gerçekliğe geri dönerim. "Tanrım. Odaklanabilir misin? Ben odaklanabilir miyim?" Vücudumda çok fazla enerji olduğu için, geri dönmeden önce bir an dururum. "Ciddi bir şey olmak üzere. Ve bunu tek başıma yapmak istiyorum."

Chase, avuçlarını tezgaha dayayarak öne eğilir, gözleri benimkilere kilitlenir.

"Bu 'hangisini tercih edersin'in işleyişi değil. İşte bir tane: En iyi arkadaşının, onu yalnız bıraktığın ve o da kendini savunamadığı için öldüğünü öğrenmeyi mi, yoksa birlikte savaşırken neredeyse ölmeyi mi tercih edersin?"

Gözlerimi kırıştırdım, yüzümde ifadesiz bir ifade vardı. "Dalga mı geçiyorsun? Neden mantıklı konuşmuyorsun?"

Chase bana sırtarak, oyunu kazandığını, beni yendiğini biliyor. "Çünkü senin istediğin mantıksız."

Saçmalık. O her şeyi biliyor. Beni tanımanın risklerini ve sonuçlarını sıraladım. Geçen yıl boyunca önemsiz gibi görünen ama aslında önemsiz olmayan tüm küçük olaylar: motosiklet kazası, bir yıl önce Goldie'nin önünde saldırıya uğrayan Evie'nin arkadaşı, hatta taşındıktan aylar sonra bana anlattığı, onu çok korkutan adam. Bunların hiçbirisi tesadüf değildi.

Babam gittikçe yaklaşıyordu. Aklım, onu sokakta öptüğüm geceye gidiyor, caddenin karşısındaki silueti hatırlıyorum.

O beni izliyor, doğru anı bekliyor. Elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Bunu sürekli söylüyorum ama sen beni dinlemiyorsun. Billy işi bitirmeye geldi."

Chase, yılmadan kollarını kavuşturur. Ben inleyerek ellerimi havaya kaldırırım.

"Bana olan bu lanet olası inatçı sadakat canımı sıkıyor. Bırak artık."

"Hayır, kardeşim burada sadece yakışıklılığıyla ve sağduyusuzluğuyla mı kalsın? Akıllı, komik yardımcının amacı bu, ben

seni kurtarırım. Bensiz kahraman olamazsın."

Kahraman mı? Ben de bir kötü adamım. Ben olmasaydım kimse bu karmaşaya girmezdi. Ama bunları söylemiyorum, sadece o konuşmaya devam ederken ona bakıyorum.

"Şimdi işimize dönelim. Dün gece bunu düşünüyordum. Bence gitmeliyiz..."

Onu kesiyorum, "polise" diyecek diye tahmin ediyorum.

"Hayır. Bunu yapamam. Onlar sadece benim hatalı olduğumu söyleyecekler çünkü onu otuz yıl önce ölü ilan ettiler. Kimse bize yardım etmiyor... daha doğrusu bana. Sen de bana yardım etmemelisin."

Kaşlarını çattı, sonra düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu ve ben başımı salladım.

"Onu tuzağa düşürmeliyiz," dedi, sanki bu fikir birden aklına gelmiş gibi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Kendi güvenliğini hiç önemsemiyorsun, değil mi?"

Chase bana bakar ve ilk kez, gözlerinde gerçekten gördüm — benim söylediklerime inandığını. Ama asla kabul edemeyeceğim ve açıklayamayacağım nedenlerden dolayı, korkmuş görünüyor. Omuzlarını silkiyor.

"Erken ölmek istemiyorum, Noah. Ama en iyi arkadaşımın bu işi tek başına halletmesine de izin veremem. Biz aileyiz. Birbirimizi yüzüstü bırakmayız. O yüzden katıl ve bir plan yapalım." Bıçağın kılıfından çıkardığı keskin ses odayı doldurur, sonra bıçağı parmaklarında çevirir. "Bıçak kullanmayı iyi bilen tek kişi annen değildi."

Ciddi.

Kıkırdayarak güldüm. İnanamıyorum, ama ciddi. Tanrım, bana bu umut duygusunu verdiği ve benim kendime bile yapamadığım şeyi bana affettiği için ondan nefret ediyorum.

"Billy'nin kuzu eti kadar kolay olmayacağından eminim."

Belki de Chase'in fikrini değiştirmeyi zihinsel olarak vazgeçmiş olmam ya da cinayet hakkında rahatça konuşuyor olmamdan dolayıdır, ama yine yorgunum. Derin bir nefes alıp verirken omuzlarım çöküyor ve elimi çeneme götürüyorum.

Sadece bir dakikaya ihtiyacım var.

"Dürüst olmak gerekirse," boş bir kahkaha atarak söylüyorum, "planın ne olduğunu bilmiyorum. Sana geri döneceğim. Tek bildiğim, duş almam gerektiği... Ve sakıncası yoksa, *bunu* yalnız yapmak istiyorum."

Chase ne demek istediğimi anlıyor çünkü hiçbir şey söylemeden başını sallıyor. Tezgahtan uzaklaşıyorum, telefonumu cebime koyuyorum ve arkamı dönüyorum. Ağzında yemek varken konuşmadan önce, omleti nazikçe kesmek için çatalını aldığını duyuyorum. "Biliyor musun, ona söylersen kendini biraz daha az kirli hissedebilirsin."

Ona sırtımı dönerek olduğum yerde donakalırım. Çenem gerilir, ama nefes almayı hatırlayana kadar sessizce dururum. Tanrım, beni sakinleştirmek için onun adını bile söylemesine gerek yok.

"Kahramanlar kızı kurtarmak zorundadır," diyorum omzumun üzerinden, başımı çevirip ona bakmadan. "Değil mi? Kendilerini feda ederler." Sonunda gözlerine baktığımda elim enseme kavrar. Bana başını sallar. "Asla telafi edemeyeceğim, Chase. Ve o beni asla affetmeyecek. Ama onu güvende tutabilirim..." Bu sefer yürürken geri dönerim ve geri kalanını onun duyabileceği kadar yüksek sesle söylerim. "Onu bir daha gündeme getirme."

Banyo kapısını kapattığım anda, geriye yaslanıp kenarına tutunarak kığım tezgaha çarptı, nefesim çok hızlı ve çok zordu. Parmak eklemlerim göğsümün ortasını ovuşturdu, gerginliği hissettim. Bu bir panik atak gibi hissettiriyordu, ama bu kederdi.

Kahretsin, onu özlüyorum. Onu düşünüyorum, onu rüyamda görüyorum. Hâlâ aklımdan çıkmıyor.

Son birkaç gün bir ömür gibi geldi.

Gözlerimi kapatıyorum ve göğsümün ortasındaki acıyı hem seviyor hem de nefret ediyorum, çünkü en azından bu beni ona bağlayan bir şey. Anılar yavaşça geliyor, sanki suyu test ediyorlarmış gibi... kırılmayacağımı emin olmak için.

Onun gülüşünü görüyorum. Yürürken saçlarının sallanışını. Yatakta uzanıp çillerini saydığım geceyi hatırlıyorum, 642'de durmuştum. Ve o sabah kişini yakmış, sonra Chase'i FaceTime'dan arayıp bana yeni bir tane yapmasını öğretmesini istemişti.

Hayatımın en mutlu anları zihnimde geçip gider, ta ki zihnimdeki son görüntüye, yani onun yüzündeki ifadeye ulaşana kadar.

yüzündeki ifade.

Yüzündeki korku... O bir yabancıya bakıyordu.

Artık onun için bir hiçim. *Seni seviyorum, benden nefret etme.*

Gözlerimi açıp, boğazımdaki yumruyu temizledikten sonra, yavaşça telefonumu çıkarıp dün gece aldığım mesaja bakıyorum. Chase'e anlatmak istemediğim mesaj, çünkü nasıl davranmam gerektiğini hala bilmiyorum.

617-999-5757: Merhaba, ben Origins Investigative Services'tan Matthew Wright. Monroe'ların elde ettiği bazı bilgileri açıklığa kavuşturmak istiyorum. Sizinle özel olarak iletişime geçmemi istediler ve kızlarıyla iletişime geçmemenizi rica ettiler. Lütfen en kısa sürede arayın veya mesaj atın.

Kafam yine kendi içinde savaşmaya başlıyor çünkü o gerçeği hak ediyor. Ama ya öğrendiğinde Chase kadar inatçı olursa? Öte yandan, belki bu adama söylersem, benim olmadan daha iyi olacağını anlamasına yardımcı olabilir.

Ekrana bakarken başımı sallıyorum, tüm senaryolarımda Goldie'nin beni geri istediğini fark ediyorum, ama bilinçaltımdaki düşünceler ne olursa olsun, ilişkimiz bitti. Bana eskisi gibi bakamayacak. İlişkimizi mahvettim.

Gerçeği ona geri verebileceğim en az şey bu. Ailesi, bunu onunla paylaşmak için doğru zamanı bilecektir. Bunu içimden hissediyorum. Kalbi ailesi tarafından korunuyor. Bunu düşününce mesajı kapatıp, pazartesi günü saat birde aldığımdan beri içimi kemiren mesaja geçiyorum.

Evie: Daireyi gördüm. Kız kardeşimden ve ailemden uzak dur yoksa seni kendi ellerimle öldürürüm. Onunla da iletişime geçme. Ailem onu senden uzaklaştırmak için eve götürüyor. Yaptığın şey... kim olduğun... Onu mahvettin ve umarım cehennemde yanarsın.

Sakinleşmeye başladıkça nefesim kolaylaşıyor. Evie'nin mesajı kalbime bıçak gibi saplanmalıydı, ama tek düşünebildiğim "*En azından güvende*" idi.

Parmaklarım tuşların üzerinde uçmadan önce tekrar Matthew'un mesajına dönüyorum. Telefonumu banyo tezgahına atıp soyunuyorum, sonra sıcak duşa girip son yetmiş iki saati silmeye çalışıyorum.

Ben: Ne zaman ve nerede olduğunu söyle

Ding sesini duyduğumda su yüzüme sıçrıyor, ama yine de dışarı çıkıp zemine su damlatarak kontrol ediyorum.

617-999-5757: Yarın, Cuma, saat 13:00, Baker's Coffee, şehir merkezi

Yirmi Altıncı Bölüm

GOLDIE

"Günaydın, güneş ışığı. Mutlu Perşembeler." Kız kardeşim kahvesini yudumlarken, giyinmiş halde bana gülümsüyor.

"Saat kaç?" diye inleyerek yastığı başımın üzerine çekiyorum.

"Bilmiyorum, ama güneş yeni doğdu, yani sanırım erken saatler."

Tek kişilik ranzamda bir gözümü açarak saate bakmak için yuvarlanıyorum ve yatak sert ve pütürlü olduğu için inliyorum. İnsanlar burada uyuyan çocukları sevmezler. Saatin saatine iyice baktığımda, *saatin yanlış olduğunu* fark ediyorum.

"Bu bozuk," diyorum, saati alıp ona göstermeden önce yastığı tekrar yüzüme bastırıyorum. "11:59 diyor."

Evie gülüyor, "Bu *Shining'den* bir alıntı." Popomu tokatlıyor. "Gitmem lazım. Hazırlık için sadece bugünüm var ve cesetler olmadan korkunç bir kamp neye yarar? Sihirimi yapma zamanı. Ne zaman uyanırsan, beni bul. Seni işe koyacağım."

"Pas," diye mırıldanıp gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Ama sadece yarı uykulu bir hale geliyorum, arzuladığım REM uykusuna hiç ulaşamadan pes edip battaniyeyi üzerinden atıyorum ve sessiz kabinde oturuyorum. Kabin küçük, iki kişi için neredeyse çok küçük.

"Abartılmış," diyorum kendi kendime, Evie'nin çocukken hiç kampa gitmediğimizi söylediğini düşünerek.

Çıplak ayaklarım soğuk zemine değiyor, sonra onları geri çekip parmaklarımı kıpırdatarak battaniyenin altında dün gece çıkardığım çorapları arıyorum.

Gerçek şu ki, şenlik ateşi bittiğinde, bize tahsis edilen kabine doğru yola çıktık. Tabii ki bizimki on üç numaraydı. Duş alacak kadar yorgun değildim, bu yüzden rahatsız yatakma sardım ve dumanlı giysilerimle birlikte bayıldım.

Saçımı kokladım ve burnumu buruşturdum, sonra battaniyenin altına daha derin girip çoraplarımı buldum. Soğuk ayak parmaklarımın üzerine çorapları geçirdim ve duş almak için banyoya gittim. Hala

Gözlerimi açıp esneyerek beyaz duş perdesinin ötesine uzanıp sıcak su musluğunu çeviriyorum.

Ama tam o sırada kabin kapısı açılır ve kız kardeşim "Goldie, bekle!" diye bağırır. Ama çok geçtir, çünkü *Psycho'daki* lanet olası çığlık sesi çalar ve beni ödümü koparır.

Neredeyse ölmek üzereyken çığlık attım ve küvete düşmekten kıl payı kurtuldum. Kollarım beyaz perdelere takılıp çırpınırken, "Lanet olsun!" diye bağırdım.

"Üzgünüm... üzgünüm. Seni uyarmayı unuttum," diye gülerek kız kardeşim beni kurtarmaya çalışır, ama duşun dışına akan su üzerinde kayar ve ıslak duş perdesi başımı kaplarken, kıcımın üstüne düşerim.

Küçük alan sessizlikle doluyor, sadece akan suyun sesi sinirlerimi bozuyor.

"Evie," derim, son derece sakin bir şekilde. "Çık dışarı."

Kapı arkasından kapanmadan önce onun ayak seslerinin uzaklaştığını duyarım.

Orospu çocuğu.

Su başımın arkasına çarptığını hissedince gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım, duş perdesini unuttum ve ucuz plastiği ağzıma çekerek nefes almamı engelleyerek neredeyse kendimi öldürüyordu.

Yarı boğulmuş ve nefes nefese kalmış halde onu koparmak için çabalarken, lanet kafamı sallayarak bir gün daha yaşamaya devam ediyorum.

"Norman Bates'in annesi bu yüzden delirdi," diye kendi kendime söyleniyorum. "Her gün bu tür saçmalıklarla uğraşmak herkesi delirtir. Beni bekleyin Bayan Bates... Geliyorum."

"Aslında..." Evie kulak misafiri olarak içeriye kafasını sokar. "Annesini öldürdü ve onun kılığına giriyordu."

Ne aldığımı bilmiyorum, sanırım fazladan bir tuvalet kağıdı rulosu, ama onu havaya fırlatıyorum. O, ön kapıyı tekrar kapatmadan önce ona çarpıyor ve "Ah" diyor.

"Sabahları duşlarla oldukça yoğun bir sabah geçirdiğini duydum." Kafeteryada sırada yanımda duran nazik yüzlü bir adam gülümsüyor. Onu tanıyorum.

Geçen yılki partide, karısı Pennywise, o da balon kılığına girmişti. Çok komikti. Ama adını hatırlayamıyorum.

"Merhaba... Evet, çok korkutucuydu," gülümserim, insanlarla konuşmak istemememe rağmen dostça davranmaya çalışırım. Öyle ki, duş aldıktan sonra doğrudan kafeteryaya geldim... Perde açıkken.

"Özür dilemeliyim galiba," diye ısrar etti, tepsisine bir rulo ekmeği alırken.

"Ah," diyorum, yarı gülümseyerek. "Sen pazartesi günü gelen ekibin bir parçası olmalısın."

"Suçluyum." O yüzünü buruşturur.

Kafeterya görevlisi, içinde bir tür haşhaş benzeri bir şey olan bir kaşık tutarken *ben* başımı sallarım. *Tanrım, Chase'i özleyorum...* Kahretsin, Noah'la ilgili düşüncelerden bile kaçamıyorum.

"Peki," yeni arkadaşşıma dönerek nefes veriyorum. "Araştırma ve geliştirme bölümünün başı olarak şunu söyleyebilirim ki, insanların duş almadan önce kalp krizi geçirmelerini istiyorsanız, doğru yoldasınız."

O gülümser ve ben de tuhaf, akışkan, patates benzeri maddeden bir kaşık alırım. "Bize çocuklara verdikleri şeyin aynısını mı yediriyorlar? Çünkü bence bu çocuk istismarı. Birini aramalıyız."

"Ne demek istiyorsun?" der ve aynı gelecekteki gıda zehirlenmesini kendi sırasını bekler.

Tepsimi tutarken başımla işaret ettim. "Biliyorsun, bunu dağıtan adam herkes için tamamen gerçekçi bir deneyim istiyor. Sanki çocuklar da bunu yiyormuş gibi."

"Ah evet," diye gülüyor. "Bu kampın hala aktif olduğunu kastettiğini sandım. Sanki çocuklar daha yeni buradan ayrılmış gibi."

Bir şey söylemeye başlıyorum ama o konuşmaya devam ediyor.

"Duyduğuma göre, Weonoke gerçek bir kamptı. Ama kapatıldı. Bazı yerliler, doksanlı yılların ortalarında bir katliamın yaşandığı yer olduğunu söylüyor."

Aniden fark ettim ki, orada durmuş dinliyordum, ama sanki onu bekliyormuşum gibi görünüyordu, bu yüzden dönüp gitmek istedim, ama o da peşimden geldi. Hala konuşuyordu.

"Evet, sanırım yıl sonunda yerel bir çocuk, temizlikçi olarak çalışan bir çocuk, danışmanlara saldırmış ve o zamandan beri kamp kapalı."

Ne oluyor lan? Bunun evdeki zorlu durumun bir alternatifi olduğunu biliyorum, ama aceleci davrandığımızı hissediyorum.

Yutkunuyorum. "Bunu hiç duymadım... Eğer bu doğru olsaydı, Evie bunun için heyecanlanırdı. O... morbid biridir."

Tepsilerimizi bırakıp oturduğumuzda, sanki ona en büyük iltifatı yapmışım gibi gülümsüyor.

"İnternet öncesi dönemde yaşanan haberlerin nasıl olduğunu bilirsin." Onun günümüzün patates katliamını araştırmasını izlerken, kusmamak için kendimi zor tutuyorum. "Muhtemelen asla duymayacağımız bin on iki tane olay vardır."

Sinirli bir şekilde gülüyorum, söylediği her kelimeden nefret ediyorum. "Çok fazla... vay canına... evet, düşünülmesi gereken çok şey var. Özellikle de bu kadar spesifik bir sayı olduğu için... Ben... bilmiyorum..." *Bayıldım.*

Kız kardeşimin sesi arkamdan duyuluyor, ölüm kayıt kamyonunu kaçırıp kaçmaya çalışmamdan beni kurtarıyor.

"Russ, kız kardeşime o saçma sapan şehir efsanesini mi anlatıyorsun? Gerçekten bunu gerçekleştirmek istiyorsun, değil mi? Gretchen Wieners, *fetch*'i bırakmalısın."

O yanıma oturur ve ben ona şaşkın gözlerle bakarken, Russ Gretchen Wieners'ın kim olduğunu düşünür.

"Bu doğru değil," diyor kız.

Ama Russ, o iğrenç şeyden bir ısırık daha alırken aynı fikirde değil. "Tüm şehir efsaneleri bir gerçeklik payı içerir."

Tabağımdaki lapa gibi yemeğe bakıyorum, sonra tekrar kız kardeşime. "Buradan nefret ediyorum."

Kız kardeşim gülüyor. "Yani, eğer doğru olsaydı, muhtemelen ölü birinin kulübesinde olurduk... Bilirsin, çünkü personel odasındayız. Ooo, burada Ouija tahtası olan var mı?"

Ben başımı sallarken Russ canlanır. *Evet. Buradan kesinlikle nefret ediyorum.* Bir şey söyleyemeden, bir ses ortamı bozar: "Bende var, ama sadece eğlenceye katılabilirsem."

Başımı kaldırıp baktığımda, dün geceki coşkulu kampçı Remus'u kahverengi bir kağıt torba tutarken görüyorum. "Sizinle oturabilir miyim?"

Russ'ın yanında durmasına rağmen bana doğru gülümsüyor. Kız kardeşim mutlu bir şekilde başını sallıyor. "Tabii ki" diyor ve ona oturması için işaret ediyor.

Ben zoraki gülümsüyorum.

Aslında, muhtemelen çocuklara yardım eden çok iyi biridir, ama buradaki herkes benim ruh halimin düşmanı.

Remus gülümsüyor, sonra öğle yemeği çantasından bir elma çıkarıyor ve ağzımın suyu akıyor. Tanrım, ne kadar parlak ve dolgun. Yemeğime tekrar bakıyorum, çatalla karıştırıyorum, sonra tekrar yukarı bakıyorum.

"Hey, yemeği nereden çaldın?" diye sırtarak soruyorum.

Evie gülüyor. "Dino nugget'lar ona göre değil."

Kibar davranıyor. Benim yemeğime kıyasla nugget'ları yüzde 100 tercih ederim.

Gözleri aşağıya iner ve öğle yemeğini bana doğru kaydırır. "Fıstık ezmesi ve jöle, kenarları kesilmiş."

"Hayır," diyorum, yarı gülerek, ve geri itiyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece başka bir seçenek olmasını umuyordum. Alınma."

"Alınmadım."

Remus masaya eğilir ve eliyle bizi çağırır, sırrını dinlememiz için. Bir grup çocuk gibi, onun peşinden gideriz.

Sesi alçak tutar. "Kafeterya görevlisi kadın şüpheli davranıyor galiba... Dün, tezgahın üzerinde bu akşamki chiliyi fare zehiri ile hazırlarken, kız kardeşi hakkında kendi kendine konuşurken gördüm."

Gözlerim fal taşı gibi açılır, ama Evie ve Russ gülerek tekrar oturduklar. Ama ben hala eğilmiş durumdayım. Ne oluyor böyle?

Evie elinin tersiyle koluma hafifçe vurur. "Bu, *Cobweb* adlı bir film den alıntı, Golds."

Remus bana göz kırptı. "Anladım."

Gülümserim, aldatılmış hissederek tekrar otururum. Kızmışımdır diye ellerini kaldırır. "Üzgünüm, bunu çok kolaylaştırıyorsun."

Evet, ondan hoşlanmıyorum. Evie, belki de benim hissettiklerimi sezerek, "Kamp hakkında ne biliyorsun? Tarihi ve diğer şeyler gibi." diye sorar.

O sırtıyor. "Sanırım efsaneyi duymuşsun."

Evie'nin çatalı havada kalır ve gözleri büyür. "Bekle, yani doğru mu?"
Russ'a bakar, o da aynı derecede şaşkın görünür.

Remus omuz silker. "Kim bilir, ama her halükarda iyi bir pazarlama stratejisiydi."

Russ gülüyor, Evie de öyle, ama ben gülmüyorum. Titriyorum.

"Katılmıyor musun?" diyor, kağıt torbasını açarak.

Masadaki tüm gözler bana çevrilir. Kahretsin. Kız kardeşimin sessiz kalmamı söylemek için başını hafifçe salladığını görmezden gelerek boğazımı temizlerim.

"Bence Stephen King bize mezarlıklarda dolaşmanın tehlikelerini göstermiştir. Ve herkesin düşündüğü şey gerçekten olmuşsa, burada olmak biraz ürkütücü. Filmler eğlencelidir çünkü kurgudur. Gerçek hayat ise insanları inciten sonuçlarla doludur. Yani hayır, katılmıyorum."

Masa sessiz ve muhtemelen kız kardeşimden ona olan sadakatim ve araştırma ve geliştirmedeki sahte rolüm hakkında bir nutuk dinleyeceğimi biliyorum, ama umurumda değil. İnsanlar öldüyse, bu ürkütücü bir Coachella için pazarlama değildir.

Başını eğiyor, yeşil gözlerimiz birbirine kilitleniyor. "Sanatın hayatı taklit ettiği hakkında ne derler bilirsin... İlhamın bir yerden gelmesi gerekir."

Vardığımdaya bana verilen uzun kollu kamp gömleğinin altında kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

Ama çok uzun bir sessizlik geçmeden, gülerek "Yine yakaladım seni..." diyor.

Herkes aynı anda nefes alır, hepimizin ne kadar korktuğumuzdan dolayı tüm gülümsemeler bozulur.

Bu oyunu gerçekten sevmemeye başlıyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

GOLDIE

Cadılar Bayramı

Elimdeki notu bir kez daha okudum, gözlerimi kısarak.

Golds,

Bugün yola çıkmadan önce birkaç cesedi düzeltmem gerekti, bu yüzden sana bir hediye bıraktım. Keyfini çıkar!

Not: Eşyalarını topladığından emin ol, çünkü otobüs saat 15:00'te hareket edecek.

xx, Evie

"Bu şüpheli," diye mırıldandım televizyona bakarken.

Kamp öncesinde otoparka girdiğimiz andan itibaren kalbim deli gibi atıyordu, bu yüzden onun niyetini sorgulamamak mantıksız olurdu.

Yataktan kalkıp ayağa kalkmadan önce, eski model televizyonu inceliyorum. Seksenli yıllardan kalma eski tüplü televizyonlardan biri. Artık bu tür televizyonların üretilmediğini sanıyordum, ama bu tuhaf inziva yerini düzenleyen adamın bu işe kendini tamamen adanmış olduğunu görebiliyorum.

Gergin bir şekilde tırnağımı kaşırken başparmağımdaki oje çatlıyor. Bu şeyin Evie ve yarıdakçıları tarafından ayarlanmış olup olmadığını anlamak için bir ipucu arıyorum, böylece onu açtığımda, yarı ölü gibi görünen bir çocuk gerçekten dışarı çıkıp beni ölümüne korkutacak.

Bu düşünce beni gerçekten ürpertiyor ve parmaklarım yumruk haline gelirken fısıldıyorum, "Merhaba... Eğer oradaysan çık dışarı."

Yavaşça, çok yavaşça uzanıyorum, içimden her türlü olasılığa, hatta şoka bile hazırlıklı olmaya çalışıyorum. Bu ucube korku dahilerinin yapamayacağı hiçbir şey yok.

"Lütfen gerçek bir televizyon olsun," diye titrek bir sesle nefes veriyorum ve neredeyse açma düğmesine dokunmak üzereyken elimi geri çekiyorum.

Böyle mi çalıştırıyorum? Kahretsin. Telefonumdaki okundu bilgilerini nasıl sileceğimi bile bilmiyorum, bunu nasıl anlayacağım?

Ama şaşırtıcı bir şekilde, düğmeyi çevirdiğimde bana hiçbir şey olmadı, sadece televizyon açıldı.

"Huh," diye şaşkınlıkla haykırdım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Bir saniye orada durup haberleri izledim, hala şüpheliydim - ki bu çok normaldi, çünkü sanki bana karşı bir savaş açılmış gibi hissediyordum. Sonunda geri çekildim ve yatağa döndüm, ama yatağa girerken birkaç kez daha omzumun üzerinden arkama baktım.

Pes edip, yataktan uzaktan kumandayı almadan önce, yumrulu lanet yastığımı kabartırken, duyulabilir bir rahatlama (ya da belki de kalan şüphe) iç çekişi duyuldu.

Tuğla büyüklüğünde ama neyse, işe yarıyor. Düğmelerden birine basarak kanalı sabah programına çeviriyorum ve gülümsüyorum. Görüntü 4D değil ama idare eder.

İki saat sonra, atıştırmalık bir şeyler almak için kafeteryaya gizlice girip, küçük bir sincap gibi onları geri getirdim. Çocukken annemin izlediğini hatırladığım bir diziyi izliyorum.

Tanrım, Evie ve ben onun pembe dizileri izlemesinden çok dalga geçerdik. Çok dramatik ve zehirli ilişkilerle doluydu, ama bebeğim, ben bağımlısı oldum. Bu, Evie'nin sevdiği iğrenç korku filmlerini izlemekten çok daha iyi.

Ekrana işaret ederken ağızma cips tıktırıyorum ve sanki insanlar beni duyabilirmiş gibi konuşuyorum.

"O seni aldatıyor, aptal. Kardeşinle. Tanrım... Aralarındaki kimyayı nasıl görmüyorsun?"

Herkesin takıntılı olduğu esmer cadaloz uzun monologuna başlıyor ve ben büyülenmiş durumdayım. Ama aniden görüntü kayboluyor, kar yağışı gibi parıldıyor, sonra da aynı hızla normale dönüyor.

"Siktir." Televizyon yine aynı şeyi yaparken, kaşlarımı çatarak ağızma daha fazla cips tıktırıyorum. "Uh-uh. Hayır, hayır, hayır... Ne oluyor?"

Oturup, televizyon bozulacakmış gibi ekranın üzerinde çizgiler belirmeye başladığında ekrana bakakaldım.

"Lanet olsun. Hayır... Onun kimi seçeceğini bilmem lazım."

Ne yapacağımı bilemeden, babamın yaptığını taklit etmekten başka çarem yoktu. Bu yüzden kutunun yan tarafına birkaç kez vurdum.

"İşe yarasın... Eğer kötü Hannah Rick'i seçerse, Paul vahşileşip iyi Hannah ile evlenebilir."

Tekrar çalışmaya başladığında çığlık atıyorum, ama bu sadece bir saniye sürüyor, sonra ses en sevdiğim uyku müziğine dönüşüyor — beyaz gürültü — ve görüntü grenli siyah beyaz kalıyor.

"Hadi ama. İnsanlar nasıl böyle yaşıyordu?"

Bir iç çekiş kaçıyor, pembe dizi hayal kırıklığım açıkça belli oluyor, sonra yatağa dönüp dev uzaktan kumandayı alıyorum, umarım üzerindeki bir düğme bu sorunu çözer.

Ama bunu yaparken, odayı çok hafif bir inilti sesi doldurur — hayır, inilti değil, uzak bir ağlama sesi gibi. Bu ses beni durdurur, kaşlarımı çatarak hemen etrafa bakınırım, bunun ne olduğunu merak ederek.

Daha merak etmeden, sesi tekrar duydum.

Dışarıdan mı geliyor? Kulübenin duvarına doğru yürür ve kulağımı duvara dayarım, muhtemelen göründüğüm kadar tedirgin hissediyorum, ama o anda sesi duyarım.

"Şimdi uykuya dalıyorum, Tanrım ruhumu koru... " "Ne oluyor lan?"

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken, başımı yavaşça omzumun üzerinden lanet televizyona çeviriyorum.

"Ohhh, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Bunu yapmayacağız."

Ayakkabılarımı kapıp, ayağıma giyerken zıplarken, "Anne, beni duyuyor musun? Ben Carol Anne. Korkuyorum," diye bir ses duydum, ardından televizyon hoparlörlerinden şeytani bir çığlık patladı.

Lise yıllarında hiç koşucu olmadım; aslında, sporcu olmak gibi bir hedefim de hiç olmadı. Ama bugün, lanet olası bir televizyondan en hızlı kaçan kişi olarak Olimpiyat altın madalyası kazanıyorum.

Odanın dışına fırlarken anlamsız sözler haykırıyorum, omurgamdan ürperti geçiyor, ama sonra kız kardeşim ve iş arkadaşları yüzlerinde gülümsemelerle önümde durdukları için kayarak duruyorum.

Bugün biri ölecek.

Eğilip ayakkabımı çıkarıyorum ve herkesin dağıldığını izlerken, ayakkabıyı doğrudan kız kardeşime fırlatıyorum.

Ben zıplarken, kollarımı sallarken, kız kardeşim çığlık atarak gülüyor, sonra parmağımı kabinimin açık kapısına doğru uzatıyorum.

"Biri şu lanet televizyonu odamdan alsın. Hemen... hemen şimdi."

Evie'nin patronu, ona yüz dolarlık banknotu verirken neredeyse ikiye katlanıyor. Bana göz kırpmıyor. "Sana *Poltergeist*'i hiç izlemediğini söylemiştim." "Geri döndüğümüzde seni resmi olarak daha iyi bir modelle değiştireceğim.

"Ev!" diye bağıyorum ona ve odaya geri dönüp, televizyonu yanımdan geçirdiklerinde kenara atlayıp kapıyı arkamdan çarpıyorum.

Bugün ayrıldığımız için çok mutluyum.

NOAH

"Neden öyle giyindin?"

Chase, kalabalığa karışmaya çalışan bir kiralık katil gibi görünüyor.

Yerinde durup, mankenlik yapar gibi ceketini açıyor. "Dostum, ben gizli görevdeyim."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Hiç de bile. Çok şüpheli görünüyorsun."

Sanki başka birine konuşuyormuşum gibi arkasına bakıyor. "Neden bahsediyorsun? Hayır, öyle değilim. Şapka... siyah trençkot ve gözlükler sayesinde şüpheli görünüyorum. Ayrıca kimse beni tanımıyor."

Neden ona mesajdan bahsettim ki? Aklım neredeydi? Onu burada bırakmalıydım. Kollarımı kavuşturup ona bakıyorum.

"Bunu sık sık yaşıyor musun... insanların seni unutulmaz bulması? Ya da belki de seni nereden tanıdıklarını hatırlayamamaları?" Restoranının adının yazılı olduğu beyaz iş kamyonunun önünde agresif bir şekilde elimi sallıyorum. "Sadece bin."

Yolcu kapısına doğru yürürken güneş gözlüklerini yüzünden aşağı indirir. "Tanrım. Tamam. Bir kız kalbini kırıyor, biri seni öldürmeye çalışıyor, ama sen tek istediğin *benim* duygularımı incitmek mi? Garip bir seçim, ama seni affediyorum."

Bugün ona tahammül edemiyorum. "Ölmeyi hak ediyoruz," diye dişlerimi sıkarak sürücü tarafına doğru yürüyorum.

Onun minibüsü olması umurumda değil, bizi gitmemiz gereken yere götürmesine izin vermem. O, olanların ciddiyetinden dikkatimizi başka yöne çekmek için bizi lanet bir film sahnesini yeniden canlandırmaya zorlayacaktır. Bu yüzden böyle davrandığını biliyorum. Chase'in en iyi yaptığı şey budur — berbat bir durumu tolere edilebilir hale getirmek — ama benim hiç havamda değilim.

Minibüse binip motoru çalıştırıyorum.

"Peki, plan ne?" diye sordu. "İçeri girmeden önce kahve dükkanını gözetlemeli miyiz?"

Bir elim direksiyonda, geri geri gidip sokağa çıkıyorum.

"Planımız oturup Matthew Wright'a gerçeği söylemek, umarım bu onun ailesine biraz huzur getirir. Onlar için en azından bunu yapabilirim."

Chase bir anlığına saçmalamayı bırakır. "Sence onlar babam hakkında bilgi edinmene yardımcı olabilirler mi? Sonuçta bu adam özel dedektif."

"Başkasının çıkarları doğrultusunda çalışıyor."

Kırmızı ışıktaki durduğumuzda bana baktı. "Ama o bir profesyonel. Onun çıkarları onun için en önemli şey. Sormakla bir şey kaybetmezsin bence."

Işık yeşile dönünce gaza basarım. "Haklısın. Tamam, soracağım."

Chase, davul çalıyormuş gibi ön panele vuruyor. "Bu iyi. Son bir düşünce. Kızma... Sence kod adlarımız olmalı mı?"

"Oraya varana kadar sus. Konuşma."

Araba sessizleşir, ama yine de onun "Yani, hayır demek" diye fısıldadığını duyarım. Dedektifle buluşacağımız sokağa dönmeden önce şehrin daha içlerine doğru ilerleriz. Park etmek imkansızdır, ama yarım blok ötede bir yer buluruz.

Arabadan inerken Chase'e bakıyorum. "Gerçekten bu kıyafetle mi gireceksin?"

"Kararımı verdim, Noah," diye cevaplar.

"Kararlı *olmalısın*," diye fısıldıyorum, ama beni duymazdan geliyor.

Çenemdeki kaslar normalden daha fazla çalışmaya başladığında, bloğu dolaşıyoruz. Gerginim ve bir hata yapıp yapmadığımı bilmiyorum. İçeri girmeden önce, elim Chase'in göğsüne geliyor.

"Her şeyi mahvediyor muyum? Bu bilginin ona ulaşma riskini göze almalı mıyım?"

Onun Portland'da olduğunu biliyorum ve onu korumaya kararlıyım. Ama bir parçam hala, eğer beni arayıp gelip onu almamı söylerse... bunu yapacağımdan korkuyor.

Bencil, sorumsuz bir pislik gibi, ikimizi de kaçırıp bir daha geriye bakmamaya çalışırdım, çünkü onsuz nasıl yaşayacağımı asla bilemeyeceğimi hissetmeye başlıyorum.

Chase gözlüklerini çıkarır ve bana bakar. "Ona söylememek başka bir yalan olur... Bunu söylememem gerektiğini biliyorum, ama bir gün tüm bu boktan durum senin için sona erdiğinde... Onu geri kazanmak ister misin?"

Cümlesini bitirmesine bile gerek kalmadan cevabı düşündüm. *Evet. Cevap her zaman evet olacak. Bu bir hayal olsa bile.*

"Bu arada," diyorum, onun bugün kullandığı ifadeyi kullanarak ve gerginliğime rağmen sırtarak, "tüm senaryolarında hala hayatta olmamı gerçekten çok seviyorum."

Kapıyı açarken sırtarak gözlüklerini yerine takar. "Manifestasyon, bebeğim. Bunu, sevişirken sadece Brad Pitt'in adını söyleyen bir kızıdan öğrendim."

İçeri girip en yakın masayı kapıyoruz, sonra o tezgaha gidip kendine kahve sipariş ediyor. Ben içecek bir şey düşünemiyorum bile. Geri geldiğinde sessizce oturup bekliyoruz.

Ve bekliyoruz.

On beş dakika daha geçtikten sonra telefonumu kontrol ediyorum, ama mesaj gelmemiş, ben de ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Buradayım. Bir arkadaşımınla birlikte

"Dostum, buluşma saatin neydi?"

Chase, etrafına bakarken kahvesinin karıştırma çubuğuyla oynuyor. Cevabı zaten bildiğim halde telefonumu aşağıya çeviriyorum.

"Mesajında saat 13:00 yazıyordu."

Bir şeyler yolunda değil gibi geliyor, ama yine de, tüm hayatım lanet bir suç belgeseli gibi olduğu için ciddi bir paranoya yaşıyor olabilirim.

Chase sertçe nefes veriyor. "Zaten yarım saat gecikti." Gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine atıyor. "Sence Monroe'lar fikirlerini mi değiştirdiler?"

Ben cevap vermeden önce, bazı insanlar içeri girerek ikimizin de dikkatini çeker. "Hayır. Yani, onlar bana sordu. Neden fikirlerini değiştirsinler ki? Ailesi, ona ne yapabileceğimden korkuyor..."

Kafası karışmış görünüyor. "Neden senden korkacaklar ki? Yani, neden yalan söylediğini merak ediyorum... ama korkmak? Ne düşünüyorlar ki..." Bu düşünce çok saçma gibi gülüyor. "Kontrolünü kaybedeceğini ve..." Sesi kesiliyor, sonunda olayı çözüyor. "Daireyi gördüler mi?"

Kafamı sallayıp Evie'nin mesajını açtım, sonra telefonumu ona doğru çevirdim.

Şapkasını çıkarır, saçlarını geriye tarar, tekrar bakar ve bana bakar.

"Siktir. En iyi arkadaşım olarak o kızdan nefret etmek zorunda olmasaydım, şu anda biraz tahrik olurdum."

Ona bakarken alnım kırışır. O omuz silker. "En azından o Dodge'dan gittiğini bilerek rahatça uyuyabilirsin," der. "Dostum, sence baban neden şimdi geri döndü? Bunca zaman sonra..."

"Bilmiyorum," diyorum dürüstçe. "Milyonlarca nedeni olabilir, ama gerçeği sadece o biliyor."

"Hmm," diyor Chase, yüksek sesle düşünürken. "Biliyor musun, ben bir seri katil olsaydım ve ortalığı kasıp kavurmak için bir bahane arıyor olsaydım, herkesin benim gibi davranmaya çalıştığı Cadılar Bayramı'nda en kötüsünü yapardım."

Kapı tekrar açılır ve takım elbise giymiş, elinde evrak çantası olan bir adam içeri girerken ona bakarız.

"O mu?" diye fısıldar Chase.

Kafamı sallayıp omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmedim."

Ama sorumuzun cevabı olarak, yanımdan geçip, insanlarla dolu bir masaya oturur. Sandalyeye yaslanıp, sinirli bir şekilde parmaklarımı başımın arkasında birleştirirken, sinirlerim zaten gergin olduğu için, duyulabilir bir nefes veririm.

"Siktir, neden bu kadar uzun sürüyor? Bir terslik var dostum. Biliyorum ve paranoyakça gelse de umurumda değil."

"Değil. Bu tuhaf. Haklısın. Neden sana sorup gelmedi ki?"

Aklıma bir düşünce gelir. "Bugün çıkmadan önce, bana konumunu gönderdi. Kahve dükkanının yerini zaten biliyordum, o yüzden kullanmadım."

Chase daha dik oturur. "Belki yanlış yere geldik?"

Gülümsayarak başımı sallarım. "Belki yanlış yere geldik."

Zihnimin bir köşesinde, "*Nerede olduğumu merak edip mesaj atmaması garip*" diye bir düşünce belirir, ama tek bir şeye odaklanmam gerekir.

Telefonumda onun mesajını açıyorum, küçük harita simgesini görüyorum ve üzerine dokunuyorum. Etrafında mavi bir daire olan bir nokta belirliyor, onun konumunu belirlemek için arama yaparken önce genişliyor, sonra küçülüyor. Chase ve ben, nokta ona yaklaşıp sonunda hareket etmeyi bıraktığında dikkatle bakıyoruz. "Oh, lanet olsun," diyor

Chase, sonra etrafına bakınıyor ve kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakınır.

Ben "Buradan bir blok ötede" derken, birbirimize aynı anda bakarız.

Chase gülümser ve kollarını kavuşturur, çok kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Gördün mü, gözetlemeyi iyi bir fikir olarak gören tek kişi ben değilim."

Masadan kalkıp ayağa kalkarım, sandalyenin arkasından ceketimi alırım.

"Seni bilmem ama ben beklemekten yoruldum. Eşyalarını topla, Müfettiş Gadget, ona gidiyoruz."

Chase, sanki gizli bir göreve çıkıyormuşuz gibi "Tabii ki" der. Kahvesini almadan önce güneş gözlüklerini takmak için acele eder.

Dükkkandan çıkıp cep telefonumu cebime koyarken, o da bana yetişir ve sırtarak sorar. "Artık kod adlarımız olabilir mi?"

"Seni içeri geri göndereceğim..." Yüzüm onun yüzüne doğru fırlar.

"Seni içeri geri göndereceğim."

O öne doğru bakar ve trençkotunu düzeltir. "Üzgünüm, üzgünüm. Doğru zaman değildi. Anladım."

GOLDIE

Az önce tırmandığım dağın tepesinde, bir açıklıkta durmuş, nefes kesici manzarayı seyrediyorum.

Ağaçlar sadece güzel değil. Burası adeta Bob Ross'un bir tablosu gibi.

Ancak güzel olmayan şey, nefesimin kesilmiş olması. Bu sabah, doğal bir atlet olmadığımı ve hiç olmadığımı kabul etmeme rağmen, bu dağa tırmanmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm.

Alternatif, kampta kalıp daha fazla travma yaşamak olsa da. Bir keresinde bir podcast dinlemiştim, şöyle diyordu: "Değiştirmezsen, onu seçmiş olursun." Ve ben korku kampını seçmiyorum.

Kollarımı açarak doğayı içime çekmeye çalışıyorum, gözlerimi kapatıp esintinin beni temizlemesine izin veriyorum.

"Siktir et o yeri," diye kendime gülerek fısıldadım, ama öyle kaldıkça ruh halim daha da ağırlaşmaya başladı.

Nedenini biliyorum. Bu sabahın erken saatlerinden beri içimde bir şeyler kaynıyordu. Bugün Cadılar Bayramı. Noah ile bir yıl önce bugün tanıştım.

Kollarımı indirip, zirvelere ve milyonlarca ağaç gibi görünen ağaçlara bakıyorum. Ve bir anda pek çok duygu birdenbire içimi kaplıyor, taşıdığım tüm pişmanlık, hala tutunduğum inkar ve gerçeklikle beslenerek, üzerime bir ton tuğla gibi çöküyor.

Sonunda her şey kemiklerime yerleşiyor.

Göğsüm ne çok hızlı ne de çok yavaş bir şekilde inip kalkıyor, ama yine de nefes almamı aşırı derecede farkındayım, tıpkı şu anda göz kırpmalarımı sayabildiğim gibi, çünkü acıyı ve gözyaşlarını bekliyorum.

Bu yüzden, içime atmak yerine, her şeyi lanet olası ağaçlara anlatıyorum.

"Seni seviyorum... ve senden nefret ediyorum. Ama yaptığın şeyin ikimizden daha büyük bir nedeni olduğunu düşünmem gerekiyor. Ancak kimse sorarsa, bu hayatta lanetlendiğimizi söyleyeceğim, belki yeni bir hayatta birbirimizi buluruz."

Derin bir nefes alıp her şeyi bırakmaya çalışırken ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Ama sakın kalmak yerine çığlık atıyorum. Yüksek sesli, boğuk ve acımla dolu bir çığlık. Ama içimi dökmek iyi geliyor.

Hiçbir şey kalmayana kadar her şeyi dışarı çıkardım ve kendime gülüyorum. *Siktir*. Kollarımı sallıyorum, biraz daha hafif ve belki biraz daha çılgın hissediyorum, ama bunu mezara götüreceğim, böylece kimse asla bilmeyecek.

"Vay canına," diye tekrar yüksek sesle söylüyorum, rüzgâr sanki beni duymuş gibi daha da sert esiyor ve uzun kollu kamp tişörtümün içinden ürperiyorum.

Bu sefer titriyorum, içgüdüsel olarak cebimde telefonumu arıyorum ve saatin kaç olduğunu merak ediyorum.

Kahretsin, Thor. Saatim olsaydı bakardım, ama artık kim saat takıyor ki?

Öğleden önce çıkmıştım, bu yüzden bir mil gidip gelmek için bolca vaktim vardı. Yine de otobüse yetişememe riskini göze almak istemiyordum, bu yüzden birkaç adım geriye gidip bu manzarayı hafızama kazıdım, sonra da geri dönüp geldiğim yoldan hızla yürümeye başladım.

Kendi kendime mırıldanarak, büyük huş ağaçlarının yanından hızla geçiyordum ki, aniden kayaların üzerinde kayıp düştüm.

"Oh, lanet olsun," diye bağıriyorum ve ayak bileğimi burkmamayı veya kuyruk kemiğimi kırmamayı sağlamak için elimi bir ağaca uzatıyorum.

Kabuğu batıyor ama neyse ki düşmüyorum. Bir an durup her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra, ayaklarıma bakarak ısıklık çalışıyorum.

"Spor ayakkabılar ve yürüyüş birbirine uymaz."

Ama gözlerimi kaldırdığım anda kaşlarım çatılır.

Önümde, yaklaşık iki metre uzaklıkta başka bir ağaç var ve o da oyulmuş. Eskiden insanlar aşklarını korumak istediklerinde, erkekler yalan söylemek yerine büyük romantik jestler yaparlardı.

Görünüşe göre ayrılığın acı kısmına geldim.

Ona doğru yürüdüm ve parmaklarımı kaldırıp kalbi izledim. Tanrım, çok uzun zaman önce yapılmış olmalı çünkü çok pürüzsüzdü. Kalbin içindeki isimler artık okunaklı değildi, ama sanki kazınmış gibi görünüyordu.

Reddedilen bir kadın mı? Hikaye gittikçe karmaşıklaşıyor.

Daha yakından bakarak ne yazdığını anlamaya çalışıyorum. "Aşk asla sonsuza kadar sürmez, kardeşim" diye fısıldıyorum, sonra başımı geri çekip sallıyorum. "Sen benden daha iyi bir kadınsın. O bunu yaptıktan sonra bana zarar verseydi, ben o lanet şeyi kesmekten yana oy kullanırdım."

Hayretle bakarken ve muhtemelen ormanın ortasındaki rastgele bir ağaca yansıtarak, gözlerim uzaktan gelen bir ışık parlamasını yakaladı. Güneşin parlak bir metalden yansıması gibi.

Gözlerimi kısarak, hareketsizce, bakışlarımı ışığın geldiği yöne çeviriyorum ve yaklaşık otuz metre uzaktaki bir adamı görüyorum.

Kim bu?

Heykel gibi ayakta duruyor ve bana bakıyor.

Şapkası çok aşağıya indirilmiş olduğu için yüzünü göremiyorum, ama korku filmi kötü adamlarının giydiği standart iş kıyafetlerini giyiyor: lacivert ceket, koyu renk iş pantolonu ve siyah botlar.

İkimiz de kıpırdamıyoruz; sonra yeni bir duygu kaplıyor beni.

Tamam... Bu gerçekten hayal kırıcı.

Gülümsüyorum çünkü ilk kez, Horror U'da günlerce mahsur kalmanın avantajını fark ediyorum. Sonunda Evie'nin saçmalıklarına karşı duyarsız hale geldim. Televizyon çitayı çok yükseğe koydu ve bu adam hiçbir şey yapmıyor.

"Ha," diye bağıriyorum, ellerimi ağzımın etrafına koyarak sesimi megafon gibi yükseltmek için. "Geri dönüp onlara tekrar denemelerini söylemelisin. Beni korkutmuyorsun. Ve beni ormandaki ayı teorisini tamamen destekleyen biri olarak alıntı yapabilirsin."

Gözlerimi devirip arkanı dönerek yoluma devam ediyorum, arkama bile bakmadan kampa geri dönüyorum, hiç etkilenmemiş ve kız kardeşimin yüzüne zaferimi göstermeye hazır bir şekilde.

Şu anki skor onun 100, benim 1 gibi olsa bile.

Kampa geri döndüğüm anda, her yerde insanlar olduğu için önce neye odaklanacağımı bile bilmiyorum.

Bir kız, sahte bir boğuk ses çıkararak arkadaşının boğazını kesiyormuş gibi yapıyor ve biri kulübesinden herkese duşu kontrol etmelerini söylüyor.

Orada bulundum, bunu yaptım.

Birisi çığlık atıyor, ona bakarken neredeyse boynum kırılıyor, ama sadece plastik bebek maskesi takmış bir adam sahte bir bıçakla yanımdan koşarken, kız arkadaşı ondan kaçarken gülüyor.

Ne oluyor lan?

Kız kardeşim otobüsün saat 3'te kalktığını söylediğine yemin edebilirim. Ama bu doğruysa, neden birdenbire 80'lerin korku filminde, o dönemin kıyafetlerini giymiş insanlarla birlikteyim? Bunu düşünürken, kılı bacakları ve çok kısa şortu olan bir adam yanımdan geçiyor. Ya zatürre olacak ya da alnına testereyle vurulacak.

Buradan çıkmam lazım.

Kulübemize doğru aceleyle ilerliyorum, daha önce hiç duymadığım ama yine de nefret ettiğim kötü şöhretli replikleri söyleyen, çeşitli psikopat katiller gibi giyinmiş insanların arasından geçiyorum.

Tanrım, kamp tam bir kargaşa içinde. Her yer korku meraklılarıyla dolu ve ben, Halloween olsa bile, korkutucu şeylerden uzaklaşıp eve gitmem gerekiyor.

Solumdan gelen "Öldür, öldür, öldür" sesiyle omuzlarım sıcıyor ve burada geçirdiğim zamandan kazandığımı sandığım tüm soğukkanlılığım tamamen yok oluyor. Kafamı yana çevirip bakıyorum... *Bir dakika, bu... ?*

Tanrım, tulum giymiş, o katil bebek gibi giyinmiş yetişkin bir adam var.

Bu insanlar kim? Toplum fazla abartılıyor. Daha fazla insan izole olmalı. *Utanç geri gelsin, utanç geri gelsin* diye kafamda şarkılar söylüyorum, gözlerimi yere dikip hızla ilerliyorum.

Ayaklarım, kulübeme ulaşmak için yeterince hızlı hareket edemiyor, ama bu grubun etrafında ne olacağını kim bilir, bu yüzden koşmayacağım. Bir kült klasiği adına kovalanıp bağlanabilirim.

Kesinlikle olmaz.

Kulübeye vardığım anda, kapıyı kapatmadan önce içeri daldım ve Evie ile göz göze geldiğimde sırtım kapıya yaslandı.

"Neden burada insanlar var? İnsanlar gelmeden önce ayrılacağımızı sanıyordum."

Nefes nefeseyim ve sinirlerim zaten gergin, ama o sadece bana bakıyor.

"Evie. Neyin var senin?"

Kaşlarını çatıp kulaklarını işaret ettikten sonra AirPods'larını çıkarıyor.
Aman Tanrım.

Çalan müzik o kadar yüksek ki, kapının diğer ucundan bile her kelimeyi duyabiliyorum. Oda küçük olabilir, ama o aktif olarak işitme duyusunu mahvediyor.

"Üzgünüm," diyor gülümseyerek. "Duyamıyordum..." ama başını pencereye çevirmeden önce sadece bu kadarını söyleyebiliyor; sonra bana dönüp bakıyor. "Burada insanlar mı var?"

Sonunda farkına vardığı için minnettar olarak başımı sallıyorum. "Evet, ben de öyle diyorum. İnsanlar gelmeden önce çıkmamız gerektiğini sanıyordum."

Ayağa fırlar. "Öyleyiz. Eşyalarını topla."

Neyse ki, daha önce söylediği gibi çantamı hazırlamıştım, onu alıp hızla onu takip ediyorum ve kabinden çıkıp kaosa geri dönüyoruz.

Omzunun üzerinden geriye bakarak bana "*Vay canına*" der gibi bir bakış attıktan sonra gülüyor.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" diye sırtına sesleniyorum. "Bunlar senin arkadaşların."

Benden biraz daha hızlıdır, bu yüzden durup etrafına bakarken kollarını açtığını gördüğümde, kalbim ağzıma gelir.

Hayır. Hayır. Bu olmayacak.

"Hayatta olmaz, bu akşam planlarım var Goldie," diye tıslayarak arkasını dönüp yanımdan geçerek, Remus'un ofisinin bulunduğu yere doğru yürüdü.

O iki adım atıp kapıyı çalmadan içeri girerken, ben de hemen arkasından gidiyorum, sesi çoktan yükselmiş durumda.

"Remus. Ekibim nerede?"

Masasından başını kaldırıp, gözleri ikimiz arasında gidip gelirken, yüzündeki şok açıkça belliydi. Remus bizi görmeyi beklemiyordu.

"Olamaz. Burada ne yapıyorsunuz?"

Kız kardeşimin avuçları masaya vururken, ben dakikada beş yüz kez göz kırpıyorum. "Ne demek 'Burada ne işimiz var?'"

Yemin ederim, zorlukla yutkunmadan önce alnında hafif bir ter damlası belirdiğini gördüm. "Şey... şey... Yani, siz otobüsteydiniz ve otobüs çoktan hareket etti."

Elimdeki çanta kabin zeminine gürültüyle düştü. "Dalga geçiyorsun herhalde."

Kız kardeşim de benim düşüncemi tekrarlar ve ikimiz de ona bakarız. "Evet, şaka yaptığını söyle. Bunun bir şaka olduğunu söyle."

Remus, bizi sakinleştirmek istercesine deri koltuğundan ellerini kaldırır. Bu hareket beni hemen sinirlendirir.

Üzülmeye hakkımız var. Bize, daha doğrusu Evie'ye, otobüsün saat 15:00'te tam zamanında kalkacağı söylenmişti. Ama şimdi Remus'un tozlu ofisinde duruyoruz ve bir sürü insan, sahte geri çekilebilir kasap bıçaklarıyla etrafta koşuşturuyor, bir grup gencin öldüğü seri katil filmlerinden çıkmış maskeler takıyorlar.

"Tamam," diye utangaç bir sesle konuşmaya başladı, "öncelikle bunun gerçekten yönetimin hatası olduğunu belirtmek istiyorum. Ve bu yanlış yönetimden tüm sorumluluğu üstleniyoruz."

Hemen *araya* girdim, "Senin hatan demek istiyorsun, Remus... Çünkü yönetimin başındasın."

O başını sallar ve en azından özür diler gibi görünür, ama itiraf etmesi sorunumuzu çözmez.

Evie şimdi volta atıyor. "Mass FX'ten bizim dışımızda herkes otobüse nasıl bindi? Bana bunu açıkla... Burada tek kadınlar biziz. O devasa bir kızıl saçlı ağaç gibi, ben de tek siyahi kızım. Tam olarak duvar kağıdı sayılmayız."

Omuzlarını silkiyor ve sonra yüzünü buruşturarak yardım arıyor, ama ruhani bir rehberi yoksa, boku yedi.

"Üzgünüm. Sizi saydığımı sanıyordum. Hatta sırayla kafaları saydım ve sizi listemde işaretlediğime yemin edebilirim. Ya da belki biri sizin geleceğinizi söyledi, ben de onu saydım. Herkes ayrılırken çok gürültü vardı ve gelen otobüsler konusunda stresliydim."

"Remus," diye bağırırım. "Bu *Home Alone* değil ve ben de Macaulay Culkin değilim." Sesim yükselmeye devam eder ve boynumdaki damar atar. "Peki, bütün ailem gittikten sonra ben neden hâlâ buradayım?"

Evie'ye şaşkın bir ifadeyle işaret eder. "Sizin kardeş olduğunuzu sanıyordum."

"Ahhh," diye bağıırır Evie, kollarını havaya kaldırarak. "Bu akşam üç aydır aşık olduğum biriyle randevum var. Ve şimdi ona kampta mahsur kaldığımı söylemek için bile arayamıyorum. Bir daha benimle konuşmayacak ve bunun suçlusu sensin."

Korkuyla alnını kırıştıran Remus'u işaret ediyor.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, kendimi sakinleştirmek için, yoksa onu ormanda boğazlayacağım, çünkü bu, böyle bir yerde çok klişe olur.

"Tamam," diyorum çok daha sakin bir sesle. "Hepimiz biraz duralım; bunu çözebiliriz. Biz aşırı tepki vermesi gerekmeyen, yetenekli, akıllı yetişkinleriz. Sadece sorunu çözmemiz gerekiyor."

Evie kollarını kavuşturmuş bana bakarken Remus başını sallar.

"Peki..." Remus'a gülümserim. "Bizi geri götürecek başka bir otobüsün gelmesi ne kadar sürer?"

Alnını kaşıyor ve yine zorlukla yutkunuyor. Sanki ağzımdan çıkan kelimeleri anlamıyormuş gibi davranıyor.

"Remus..." diyorum, nabzımın tekrar hızlandığını hissederek, çünkü yüzündeki hayal kırıklığını şimdiden okuyabiliyorum.

Boğazını temizledi. "Şey, şey..." Tekrar boğazını temizledi. "Sorun şu ki..." Gömleğinin önünü çimdikleyerek kendini serinletmeye çalıştı.

Kız kardeşim patladı. "Konuş."

O, kelimeleri kucar gibi söyler. "Sorun şu ki, pazar günü bir sonraki teslimata kadar yeni otobüs alamayız. Onları onaylamamın bir yolu yok."

"Bunu düzenleyen adamı ara," diye ısrar ediyor Evie. "Ev sahibi."

Ağız açık kalır, başını ileri geri sallar ve sonra şöyle der: "O bir keşif gezisinde... okyanusun ortasında."

Evie ile birbirimize bakarken yüzlerimiz birbirine değişiyor. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim, onun da benim kadar inanamıyor olduğu.

"Bu çok saçma."

Dünyanın en korkunç yerini yirmi kadar inek özel efektçiyle kurmak zorunda kalmanın berbat bir şey olduğunu düşünüyordum. Şimdi ise, lanet olası Cadılar Bayramı'nda başlayan kutlamalarla dolu, korku meraklılarıyla dolu bir kampta hafta sonu geçirmek zorunda kaldım.

Ne tür bir karmik intikam ödediğimi bilmiyorum, ama sadece eve gidip, ayrılık yaşayan sıradan bir kız gibi mutsuz olmak istiyorum.

Evie, kafasında bir konuşma yapmış gibi omuz silkiyor ve "Tamam, ama kulübemizden çıkmıyoruz... Ve hiçbir şey ödemedi tüm eğlenceye katılabiliyoruz. Buna alkol de dahil." diyor.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Ciddi misin? Anlaşman bu mu?"

Remus heyecanla başını salladı. "Kesinlikle. Evet. Ne istersen."

Parmağımı ona doğrultarak, *limonları limonata yapma* işini de yapıyorum. "Ve daha iyi bir yatak istiyorum... Öngörülebilir bir gelecekte burada kalacaksam, popcornla doldurulmuş gibi hissettiren bir şilte üzerinde uyumayacağım."

Gülümsüyor, omuzlarındaki gerginlik sonunda gevşiyor. "Ciddi hatamı telafi etmek için tatlandırıcı bile ekleyeceğim."

Yan yana eğilir, masa çekmecesine uzanır ve çok pahalı bir viski şişesi gibi görünen bir şey çıkarır.

Evie kıkırdar. Henüz o noktaya gelmedim.

"Erken bir happy hour'a kim var?" Doğrudan bana bakıyor. "Bence buna ihtiyacın olabilir... Korkunç şeyleri ne kadar sevdiğini gördüğüm için, üzülerek bildiririm ki bu akşamki açılış partisi *Carrie'nin* yeniden canlandırılması olacak."

Kafam karışık bir şekilde başımı sallıyorum çünkü bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ta ki alt dudağını ısırarak gülümsemesini saklamaya çalışan kız kardeşime bakana kadar.

Ellerimi tutup üstlerine öpücük kondurduktan sonra çenesinin altına koyup şöyle diyor: "Bu, domuz kanıyla kaplanan balo kraliçesinin çılgına dönüp zihniyle herkesi öldürdüğü film."

Ellerimi geri çekip Remus'tan şişeyi alıyorum, kapağını açıp bir yudum alıyorum. Öfkeli bir nefes verirken, yanma hissi göğsümü kesiyor.

"Biliyor musun? Eski ben bundan nefret ederdi... Ama yeni ben, sanki ruh ikizimizmişiz gibi hissediyorum."

NOAH

Telefonumdaki küçük haritaya bakıp tekrar başımı kaldırıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Ne halt yiyorsun sen? Bu bir tuğla duvar," diye patlar Chase, benim düşüncelerimi dile getirerek.

Gözlerimi kısarak etrafa bakındım. "Duvara gömülmediğini biliyoruz, o zaman caddenin karşısında olabilir mi?"

İkimiz de bakarız, ama orada sadece bir iplik dükkkanı vardır.

Chase telefonumdaki noktaya dokunur. "Bu şeyler yanlış olabilir, değil mi?"

Başımı salladım, arkamı dönüp içinde biri olan tek arabaya baktım, ama içinde bir kadın ve küçük köpeği vardı.

Chase tekrar yürümeye başlar ve ben hiç düşünmeden onun peşinden giderim. "Eğer binanın bir parçası değilse, belki de içeride, en arkada oturuyordur?" der. Sokağı işaret eder. "Buradan kestirebiliriz."

Köşeyi döner, ama ben de aynısını yaparken neredeyse arkasına çarpıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Chase yana dönerek, başıyla yaklaşık üç metre uzaklıktaki bir arabayı işaret eder ve fısıldayarak konuşur. "Bak."

Eskimiş kahverengi bir Camry boşta duruyor, motoru çalışıyor ama hareket etmiyor. Bu durum hoşuma gitmiyor. İçgüdülerim bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor. Elimin tersiyle omzuna vuruyorum. "Hadi buradan gidelim..."

Kafasını sallar. "Hayır, dostum. Goldie için kahraman olmak istemenin yanı sıra..." Durur ve şapkasını düzeltir. "Üzgünüm, unuttum,

isim yok... Tüm iyi niyetine rağmen, o sana yardım edebilir. Yani arabasında mastürbasyon yapıyorsa, bunu ertelemesi gerekecek."

Chase, onu durduramadan yola çıkar ve bizimle araba arasındaki mesafeyi kapatır. Elini kaldırıp yolcu tarafındaki camı tıklar.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırarak kolunu çekip, nabzım hızlanırken yüzünü bana çeviriyorum. Paranoyakça etrafıma bakıyorum. Billy'nin geri döndüğünü fark ettiğimden beri böyleyim. "Kendi ölüm fermanını imzalamaktan kastettiğim buydu. Arabada kimlerin olduğunu bile bilmiyorsun... Her şey olabilir."

Chase geriye yaslanır, gözlerini kısarak pencereden dışarı bakar.

"Ne olabileceğini biliyorum..." Az önce söylediğimi görmezden gelerek arabaya doğru döner ve pencereye sertçe vurarak "Hey" diye bağırır. "Onu uyandırabiliriz."

"Siktir," diye iç çekiyorum, ama Chase bana bakıyor. "Sakin ol."

İçeriye bakmak için eğildiğimde, sürücü koltuğunun hafifçe geriye yatırılmış olduğunu görüyorum. Adam uyuyor gibi görünüyor — yüzü bize dönük değil — ama bir şeyler var... Bilemiyorum.

"Uyan, uyan," diye şarkı söyleyerek Chase daha ısrarlı bir şekilde kapıyı çalıyor, ama yüzümde bir kaş çatma belirliyor.

"Sence iyi mi?" diye ekliyor, ben elimi kapıya koyup onu iterek geçip kaputun etrafından aceleyle dolaşırken.

"Bilemiyorum."

Chase omzunun üzerinden bakıp daha iyi görebilmek için güneş gözlüklerini indiriyor.

"Lanet olası bir psikopati ararken, baygın ya da uyuşturucu almış bir adam bulmak bize kalmış."

"Kapıyı dene," diye bağırıyorum, arabayı duvara ne kadar yakın park ettiğini görünce.

Pencereye ulaşabilirim ama kapıyı tamamen açamam. Ön camın rengini görmeye çalışırken gözlerimi kısıyorum ve yolcu tarafındaki kapının açıldığını duyuyorum.

"Hey, dostum... iyi misin?" Chase, ben iki adım yaklaşır yaklaşmaz sorar. Yansıma kaybolur ve ön paneldeki bir kartvizit

görünür.

Origins Investigative Services.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçer, çünkü görmeden önce ne olacağını zaten biliyorum.

Chase içeriye eğilir, adamı dörter ve "Oh, lanet olsun" der, aynı anda vücudum birden durur.

"Noah... oh siktir."

Korku içimi kaplarken, dakikada bir mil hızla nefes alıyorum, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Chase arabadan dışarı fırlar, eliyle ağzını kapatır ve kusmaya başlar, ama ben bir adım daha yaklaşıyorum.

Görmem gerekiyor.

Sadece ölmekle kalmamış, gözleri oyulmuş, göz çukurları boş kalmış, sadece derisine yapışmış, kurumuş, dikenli doku parçaları kalmış. Ağzı açık bırakılmış, dili kesilmiş, yarısı kalın ve şişmiş halde boşlukta kalmış.

Neredeyse kendi kanında boğulduğunu duyabiliyorum. O anda her şey bir anda kafama dank ediyor ve tuğla duvarı kullanarak arabadan uzaklaşıyorum.

"Kahretsin," diye nefes veriyorum ve bunu birkaç kez daha tekrarlıyorum.

"Dostum." Chase nefes nefeseyken etrafında dönüyor. "O yeni ölmemiş... O yeni ölmemiş lan." Parmağını kapıya doğrultuyor. "O adam soğuk, Noah."

Zihnim hızla çalışıyor, binlerce çelişkili düşünce duyulmak için yalvarıyor. Sokağın iki girişine de bir göz atıyorum, sonra tekrar adama bakıyorum.

Chase yine kusacak gibi oluyor, sonra şapkasını çıkarıp ağzının önüne koyuyor. "Siktir, bu kanıt... Hapse gireceğim."

"Billy onu neden öldürsün ki?" diyorum kendi kendime, ama Chase tamamen paniğe kapılmış durumda.

"Ölmüş birine dokundum... Tanrım..." Elleri dizlerine vururken, zor nefes alıyor. "Noah, ben LA altı'yım, ama hapisane on iki'yim ..."

Sadece yarı dinliyorum çünkü *Billy onu neden öldürsün ki... bana bir mesaj göndermek dışında.*

Goldie. Tek neden bu.

Telefonum cebimde yanıyor gibi hissediyorum, Chase'e doğru geri dönmeye başlıyorum. "Katili aramam lazım."

Ama o dinlemiyor, hala adamın "ölü" olduğunu ve hapishanede başına ne geleceğini mırıldanıyor. Onu ceketinden tutup yüzünü benimkine yaklaştırıyorum.

"Kendine gel. Buradan çıkıp Goldie'yi bulmamız lazım. Hemen, Chase." Derin bir nefes alıyor. "Evet. Anladım."

Onu bırakıp tekrar etrafa bakınıyorum, o ise arabaya doğru koşuyor.

"Ne yapıyorsun sen?"

Arabanın kapı koluna kışını sürterek konuşuyor. "Dinle, bu ciddi bir mesele. Lanet olası baban bir adamın gözlerini oydu... Bunun için ne kullanılır bilmiyorum... Dondurma kepçesi mi? O delinin teki. Polisi aramalıyız."

Telefonumu çıkarırken başımı sallıyorum çünkü tek yaptığım Goldie'yi aramak. "Hayır, biri bizi görmeden buradan gitmemiz lazım."

Arama doğrudan sesli mesaja düşüyor, ben de tekrar deniyorum. Sesli mesaj.

Chase inliyor. "Suç dizilerini izleyen tek kişi ben miyim? Lanet parmak izlerimiz bu arabanın her yerinde."

Telefonuma bakıyorum ve hızla Evie'nin numarasına kaydırıyorum. Kahretsin. Sesli mesaj.

Yan tarafa eğilir ve omzuyla elimdeki yeri ovmaya çalışır. "Seni sevmiyorlar, unutma. Muhtemelen Goldie'nin nerede olduğu konusunda da yalan söylemiştir... Ben de senden uzak durmanı isteseydim öyle yapardım. Seni kokunun peşinden uzaklaştırırdım."

Saçlarımı ellerimle taradım, sonra annesini aradım... sesli mesaj. Sonra babasını. Aynı şey.

"Siktir," diyorum, vücudumun uyuşmaya başladığını hissederek. Ona bir şey olursa... Hala trençkotunun ceplerinden ellerini çıkarıp arabayı silmeye devam eden Chase'e bakıyorum. "Chase, eğer bunu Billy yaptıysa, Goldie'nin nerede olduğunu biliyordur. Onu bulana kadar diğer hiçbir şeyin önemi yok. Ama önce onu bulmamız lazım."

Chase hareketsiz kalır, gözleri benimkilere kilitlenir. "Bunu nasıl yapacağız lan?"

Telefonum alıyor.

O aramızdaki mesafeyi kapatırken gözlerimi hızla indiriyorum ve ikimiz de mesajın içindeki fotoğrafa bakıyoruz.

Goldie bir ağacın yanında duruyor, parmakları ağacın kabuğuna dokunurken kameraya doğrudan bakıyor.

"Bunu kim gönderdi?" Chase, mesaj tekrar geldiğinde fısıldadı.

Bilinmeyen: Annem bunu onaylamaz diye düşünüyorum.

Gözlerimiz buluşur ve ben gözlerimi kırpıyorum. "Babam."

Yirmi Sekizinci Bölüm

GOLDIE

"Gördün mü?" Evie uzun piknik masasının diğer ucundan bana gülümsüyor. "O kadar da kötü değil, kabul et."

Son on dakikadır üzerinde çalıştığım dostluk bileziği için birkaç boncuk daha toplarken, gülümseyerek gözlerimi deviriyorum. Haklı, bu kamp hiç de beklediğim gibi değil. Kim hayal edebilirdi ki, dış gibi görünen küçük boncukları kırmızı elastik ipe dizip, bileğimi yiyormuş gibi görünen bir takı ile geçirdiğim zamanı anmak isteyeceğimi.

"Senin 'çok kötü' tanımının ne olduğunu tam olarak bilmiyorum," diyorum, chomplette'imi kaldırarak, ona böyle adlandırmaya karar verdim. "Ama evet, bu pek iyi değil." O gülüyor, ben de gülüyorum. "Ama tahmin edeyim, bunun dışçıyle ilgili korku filmiyle bir ilgisi var, değil mi?"

Burnuna dokunarak "Ding, ding, ding" diyor.

Yanındaki, porselen bebek gibi makyajlı kız heyecanlanır ve sohbetimize katılır, en sevdiği filmlerin listesini saymaya başlar.

"Tabii ki *Little Shop of Horrors* ile başlıyoruz..."

Hemen dalıp gidiyorum, yoksa dışlerimin bir daha temizlenebileceği umudu boşa gider. Ama kardeşim sohbele hiç zorlanmadan katılıyor, bu da beni gülümsetiyor. Chomplette'imi masaya koyup ona doğru itiyorum çünkü onu gerçekten istemiyorum.

Etrafa bakınırken bir adam geçiyor, kız kardeşimi azarlayıp kabine geri dönmek için henüz çok mu erken diye düşünüyorum, bu da beni iki kez bakmaya zorluyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır, çünkü adam Thrills-n-Kills tişörtü giymektedir. Elimi uzatıp onun ön koluna dokunurum.

"Hey, sen bizim geldiğimizde tüm cep telefonlarını alan, orada çalışan bir adamı tanıyor musun?" diye soruyorum ve tişörtünü işaret ediyorum.

Kafasını sallıyor. "Telefonları el koymadık."

Gözlerim kısılr, sonra onun misafirlerden bahsettiğini anlarım. "Hayır, hafta başında burada olan özel efekt ekibinden bahsediyorum. Otobüsü kaçırdık ve umuyordum ki o bizim telefonlarımızı yukarı göndermiştir? Ya da sen alabilirsin."

"Ah, Jerry'den bahsediyorsun."

Gülümseyorum, umudum yeşeriyor, ama hemen söndürölüyor.

"Hayır, o geride kalıyor. Bu tür şeyler onu çok korkutuyor. Üzgünüm, ama telefon etmen gerekirse benimkini kullanabilirsin. Ya da ofiste sabit telefon var."

Gülümserim, başımı sallarım. "Hayır, teşekkürler. Çok nazıksın."

Siktir. Birini aramak istesem bile, birinci sınıftan beri, ailemin numarasını ezberlemek zorunda kaldığımdan beri hiçbir telefon numarasını ezberlemedim.

"Hey," diye nefes vererek kız kardeşimin konuşmasını kesiyorum. "Bir şeyler yiyeceğim."

Ben bankın üzerinden bacağıımı atıp kafeteryaya doğru yürürken o başını sallar, ama oraya vardığımda kapılar kapalıdır. Kolu çekerim, ama kapı açılmaz.

"Ne oluyor?" diye fısıldayarak kapının yanındaki pencereye yaklaşp gözlerimi kollarımla kapatarak camdan daha iyi görebilmek için.

Boş görünüyor, ama görmek için gözlerimi kısarken aniden "Ne yapıyorsun?" diye bir ses duydum.

Bütün vücudum sarsılır, yarı dönüp ellerimi eski zaman boksörleri gibi havaya kaldırırım. Tanrım.

"Sakin ol, barış içinde geldim," diye alay ediyor.

Remus bana gülümserken, ben de gülerek kollarımı indiriyorum.

Sakinleşmek için pantolonumun tozunu silkeledikten sonra omzumun üzerinden parmağıımı kaldırdım.

"Sadece atıştırmalık bir şeyler arıyordum."

O da başını sallar ve benimle aynı anda ellerini ceplerine sokar.

"Evet, maalesef öğle yemeğı ile akşam yemeğı arasında kapalı."

Omuz silkiyorum. "Neyse, sanırım duygularımı yemekle bastırmak yerine başka bir şey bulmam gerekecek."

"Bilemiyorum. Dondurma her zaman iyi bir fikir gibi gelir bana. Kirazlı vanilyalı alabilirim."

"Ben de..." Ağızım sulanıyor.

O sırtıyor. "O zaman benim yönetici olmam iyi bir şey."

O başıyla bana onu takip etmemi işaret ederken ikimiz de gülümseriz. O geriye doğru yürürken, sonra dönüp binanın yan tarafına gizlice girerken heyecandan gözlerim büyür.

Onu takip etmeden önce omzumun üzerinden bir bakış attım ve kız kardeşime ne yaptığımı söylemem gerektiğini düşündüm, ama midem çok gürültüyle gurulduyordu, bu yüzden oradan ayrıldım.

Köşeyi döndüğümde, o gölgelerin içinde kaybolmuştur.

Bu kadar çabuk nereye gitti?

"Remus," diye fısıldıyorum, temkinli davranarak ama yine de kalabalıktan uzaklaşmaya devam ediyorum, sonra adımı duyuyorum ve yine irkiliyorum.

"Bunu yapmayı bırakmalısın."

O gülüyor ve beni yan kapıya doğru çağırıyor, ben de karanlık odaya giriyorum, şimdi fark ediyorum ki burası mutfağın yan girişi.

Kapı arkamdan kapanıyor ve dışarıdaki sesleri de beraberinde götürüyor. Onu takip ederek mutfağın derinliklerine, dondurucuların bulunduğu arka tarafa doğru ilerliyorum.

O büyük gümüş kapıların arkasındaki metal raflarda sıralanan büyük küvetlere doğru yürürken, ben soğuktan omuzlarımı silkiyorum. Etiketlere bakıyor, birinden diğerine geçiyor, sonra durup bana sırtarak bakıyor.

"Her şeyden bu kadar korkan biri için, çok güvenen birisin."

Kaşlarım çatılır ve kapı arkamda kendiliğinden kapanırken başımı omzumun üzerinden çeviririm.

"Merak etme," diye ekledi. "Ben zararsızım."

"Bu içeriden açılıyor mu?" diye soruyorum, onun tekrar kıkırdadığını duyarak.

"Evet... içeride kilitli kalmak bir efsanedir. Bu harika bir şey, çünkü içeride kilitli kalıp çılgılık atsan bile kimse seni duymaz."

Gülümserim, ama yalan söyleyemem: Birdenbire bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin olamaz hale gelirim.

"Başlıyoruz," diyor coşkuyla, sonra bir küvet çıkarıp kapağını açıyor. "Şu kepçeyi al."

Gözlerim onun işaret ettiği yere doğru kayıyor. Yanına gidip dondurma kepçesini alıp ona geri getiriyorum. Getirdiği kaselere iki kaşık dolusu dondurma koyduktan sonra, gülümseyerek bana da bir kaşık veriyor.

"Bunları daha güzel bir manzarada yemeye ne dersin?"

Kafamı sallıyorum, elim zaten kaşıktaki, yemeye hazır. "Varım."

Remus beni karanlık kafeteryadan geçerek kampın arka tarafındaki göle götürür. Orada başka bir piknik masası vardır, bu yüzden oraya yerleşir ve izinsiz ikramlarımızın tadını çıkarırız.

"Mmm," ilk lokmayı aldıktan sonra mırıldanıyorum. "Tam da ihtiyacım olan şeydi."

O da aynı tepkiyi veriyor, oturup suya bakarak sadece yemek yiyoruz. Garip bir şekilde, bu çok rahatlatıcı.

Manzara inanılmaz, daha önce yürüyüşe çıktığımda gördüğüm manzara gibi.

"Burası çok güzel," diyor.

Uzakta küçük bir kulübe fark ettiğimde dışarıya bakıyorum. "Hey, o ne? İnsanlar burada mı yaşıyor?"

O başını sallar. "Hayır, o eski bir kulübe, daha fazla personel için... Eminim bahçıvan ya da bir tür hademe için yapılmıştı. Genellikle kasabadan biriydi."

"Ürkütücü," diyorum ve ikimiz de gülümsüyoruz.

"Bu arada... Russ'ın geçen gün sana anlattığı şehir efsanesini araştırdım. Etrafta sordum ve görünüşe göre bunda biraz doğruluk payı var."

"Olamaz." Ağzım doluyken konuştuğum için dondurmamı höpürdeterek yiyorum.

"Evet, sanırım birkaç yıl önce, buradaki bir çocuk bahçıvan olarak işe alınmıştı ve bazı danışmanlar tarafından işkence görmüştü... Gerçekten korku filmi gibi bir olay. Söylentilere göre bunun nedeni bir kızmış."

"Bu hiç beklemediğim bir gelişme..."

Kaşlarını kaldırdı. "Tecrübelerime göre, aşk insanlarda en kötü yanları ortaya çıkarır."

Kaşığımı kaldırdı m , sonra midem bulanınca tekrar masaya koydum.

Noah'ı öğrendiğimde hissettiğim aynı tür bir déjà vu hissediyorum.

Remus, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor, konuşmaya başlamadan önce.

"Hikayeye göre, o bir sürtükle gizlice görüşüyormuş..."

Gözlerimi kırıştıtararak onun profiline bakıyorum. "Sürtük" kelimesini vurgulama şekli beni rahatsız ediyor. Daha önce hiç görmediğim kadar kaba bir tavır, ama o, dondurmasını rahatça yerken benim tepkimi fark etmiyor gibi görünüyor. "...ve erkek arkadaşı bunu öğrendiğinde, o

ve arkadaşları çocuğu işkence ettiler . Onu fena halde hırpaladılar ve ölüme terk ettiler. Öyle adamlar her zaman her şeyin sahibi olduklarını düşünürler, biliyor musun? Onu lanet bir hayvan gibi öldürmeye çalıştılar, sırf kendilerinden aşağıda olduğunu düşündükleri için... Onlara göre o sadece bir kasaba delisi, bir çöp parçasıydı."

Gözlerimi kırıştıtırıyorum, eskisinden daha fazla üşüyorum. Remus'a bakmaya devam ederken içim titriyor. Bir ısırik daha alıyor, yüzünde acımasızca hafif bir sırıtış beliriyor.

"Ama çocuk ölmedi." Yüzü sonunda bana döner. "Bunun yerine kampa geri döndü ve onları parçaladı. Toplamda beş kişiyi."

Beş... Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp, yutmadan önce kuru bir deri parçasını ısıtırıyorum.

"Bu korkunç."

Hâlâ bana bakıyor. "Kimin için?"

Ne oluyor? Çenesi sıkılıyor ve neden bu kadar rahatsız hissettiğimi bilmiyorum, ama öyle hissediyorum. Belki de katliamdan bu kadar rahatça bahsetmesinden dolayıdır. Ya da belki şiddete sempati duyuyor gibi görünmesinden dolayıdır. Her halükarda, birdenbire ne kadar yakın oturduğumuzun ve daha önce kimsenin çığlıklarımı duymayacağını söylediğinin farkına vardım.

Ve diğer kampçılardan hala çok uzağız. Bu durum hoşuma gitmiyor. "Beş cinayeti onaylamıyorsun, değil mi?"

Yüzündeki ifade okunamaz. Ve çok uzun sürer, sonra tekrar gülümsemeye başlar, ama gülümsemesi gözlerine yansımaz.

"Hayır," diyor kayıtsızca. "Sadece duyduğumu aktarıyorum." Arkasını dönüp dondurmasından bir ısırik daha alıyor. "Tek söylediğim, her şeyin bir trajedi olduğu."

Boğazımı temizleyip daha rahat bir havaya girmeye çalışmadan önce başımı sallıyorum. "Bu dondurma daha sıcak bir günde daha iyi bir fikir olurdu sanırım." Kasemi masaya koyarken zorla gülümsüyorum. "Geri dönüp kız kardeşimi bulacağım, muhtemelen şimdi nerede olduğumu merak ediyordur."

Gülümser ve omuz silker. "Sen bilirsin..."

Tabii ki yapacağım, seni tuhaf herif. Masadan kayarak indim ve ona el salladım, sonra binanın arkasına doğru yöneldim. Sadece bir kez arkama baktım, o da benim kasemi çimlerin üzerine boşaltıyordu.

Evie, bu geceki kostüm partisi için dişlerine son rötuşları yaparken, ben ranzamda oturup onu izliyorum. Bilezik yaparken tanıştığı yeni arkadaşının fazladan bir çifti varmış, bu yüzden Evie ürkütücü bir vampir olmaya hazır.

"Gelmeyeceğine emin misin?" diye sızlanıyor, bana kostüm yapmam için getirdiği sahte kasap bıçağını kaldırarak. "Sana söz veriyorum, tuhaf Remus'tan uzak duracağım."

Onu göl kenarında bıraktığım anda, hemen Evie'ye koştum ve ona her şeyi anlattım. O güldü ve kamp yüzünden aşırı tepki gösterdiğimi ve paranoyak davrandığımı söyledi, ama bu hala beni rahatsız ediyor.

O adam tuhaftı ve o hikaye çok rahatsız ediciydi. Okuduğum o lanet makaleyi düşünmeden edemiyorum ve beş kişinin katledildiği kısmı hala hatırlıyorum. Ama bunun bir ilgisi olamaz.

O kısmı Evie'ye anlatmadım, ama Darkwater Bay'e ne kadar yakın olduğumuzu araştırmak istiyorum.

Düşüncelerimden kendimi koparıırken gülümsüyorum. "Hayır, ben iyiyim. Kapıda kilitler varken burada kalmak daha iyi."

Yeni ranzamla birlikte teslim edilen, hayaletli olmayan televizyonu işaret ediyor. "Ve tüm o reality TV programlarını izleyeceğini biliyorum."

Omuz silkiyorum çünkü haklı. Hatta, başıma gelen tüm bu dehşeti telafi etmek için, biraz bayat Noel filmleri bile arayabilirim.

O gülüyor, sonra kırmızı rujunu siyah göz kalemi ile değiştiriyor. "Sana söylüyorum, o zararsız. Sanırım senden hoşlanıyor, hepsi bu."

Zararsız. O da aynı şeyi söylemişti, ama içgüdülerimin benden daha akıllı olduğunu öğrendim ve bu sefer iki kulağımla dinliyorum. Ayrıldıktan bir hafta sonra sevdiğim birini "gözden uzak, gönülden uzak" olacak türden bir canavar olabileceğimden değil tabii.

Teknik olarak tekrar piyasaya çıkmış olabilirim, ama aynı zamanda çıkmamış da sayılırım, çünkü bu gezegende, hiçbir zaman, Noah olmadan yaşamak için kederimden bile vazgeçmemi sağlayacak bir erkek yok.

Onun yokluğunda mutlu olmaktansa, onun anısıyla mutsuz olmayı tercih ederim. Kalp ağrısı hastalığı işte bu kadar tedavi edilemez.

Ama bunu kimseye itiraf etmiyorum, kız kardeşim dahil.

Yastığımı kabartıyorum. "Eğer benden hoşlanıyorsa, şunu açıkça söyleyeyim: (a) Benim için kesinlikle imkansız. En zor olanı. Ve (b): Kadınları ürkütmek flört etmek için tuhaf bir yol, bu yüzden tekrar söylüyorum, imkansız, sonsuza kadar."

"Katılıyorum," diye gülerek bana onayımı almak için arkasını döndü, ben de alkışladım.

"Teşekkürler..." O gülümser. "Sadece ucuz eczane pudrası ile cildimi saydam göstermek zordu, ama sonuçta ben diğer sanatçılar gibi değilim; ben havalı bir sanatçuyım."

Kıkırdayarak battaniyemin altına kıvrılıyorum, eczane kelimesinden nefret ediyorum, çünkü zihnim yine gitmemesi gereken yerlere kayıyor.

"Hey, aynı konuyu tekrar tekrar gündeme getirmek istemem ama olumlu tarafından bak." Konsol masasından bir yaka kartı alır ve üzerine bir şeyler karalar. "Alışveriş yapmasan bile, yine de aldığını söyleyebilirsin."

Kaşlarımı çatıyorum, sonra uzaktan kumandayı kullanarak televizyonu açıyorum. "İğrenç. Geri al, istemiyorum."

Evie odanın diğer tarafına geçip yatağıma oturur. "Hey, bütün gün bu konuyu konuşmadık ve seni seven erkekler hakkında şaka yapıyoruz, ama bugün zor bir gün olduğunu biliyorum. Seni seviyorum, bu yüzden kalıp berbat programları izlemek ve abur cubur yemek istersen, kalırım."

Samimi bir şekilde gülümserim ama başımı sallarım. "Hayır. Arkadaşlarının yanına git. Bu hayatının en güzel günü... İkimiz de bunu biliyoruz."

Gülerek beni itip kakıyor, sonra ayağa kalkıp eski filmlerdeki vampirler gibi konuşuyor. "Teşekkürler, harika bir zaman geçireceğimize söz veriyorum"

vampir gibi konuşmaya başlar.

"Booo," diye bağıryorum, o kapıya doğru yürürken. "Korkunç bir kelime oyunu. Berbat."

Kendini sorguladığını, gitmeden önce bana son bir kez baktığını fark etmemiş gibi davranıyorum ve sonra yalnız kalıyorum. Ama doğrusu, ben tüketime uygun değilim, bu yüzden bu gece tam da olmam gereken yerdeyim.

Yastığımı tekrar düzeltirken göğsümden derin bir nefes çıkar, sonra lanet kapıyı kilitlemediğimi hatırlarım. Bundan dersimi aldım, bu yüzden battaniyemi atıp kapıya doğru yürümeye başladım ve gözümün ucuyla kız kardeşimin unuttuğu isim rozetini gördüm. Üzerine bir şeyler karaladığı rozet. Bu beni gülümsetti çünkü herkese en sevdikleri korku filmini yazmalarını söylemiş olmalılar. O iki tane yazmış: KUŞLAR + KIZ KARDEŞİMİN HAYATI.

Gülerek, ön kapıya doğru giderken rozeti alıp kapıyı açtım. Onu yakalamaya çalışacağım. Çok uzağa gitmiş olamaz.

Ama kapı açılır açılmaz, bir el ağzımı kapattı ve beni içeri itti.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Camp Weonoke — otuz iki yıl önce

Sevgilime,
Ölene kadar birlikteyiz.
—Billy

Sonny, Billy'nin odasına fırtına gibi girdi. Kızgındı ve bağıırıyordu. "Bunları yazmayı bırak. Bana vermeyi bırak."

Billy, tanıdık lacivert iş pantolonuyla odanın ortasında durmuş, duştan çıkan mürekkepli siyah saçlarını kurulamak için başını havluyla ovuşturuyordu.

"Söz vermiştin," dedi, ona bakmadan.

Sonny'nin sesi ona tiz geliyordu, ama sadece kızgın değildi, aynı zamanda korkmuştu da.

"O anda aptalca bir şey söyledim. Hiçbir anlamı yoktu. Davis'i seviyorum ve o da beni seviyor. Sen ve ben... Biz hiçbir şey değiliz, Billy."

Sesi sabit ve kararlıydı. "Söz verdin."

"Billy, seninle ilişkimizi bitirdim." Israrcıydı, ama sesi hala yalvarıyor gibiydi. "Davis'e bizim hakkımızda her şeyi anlattım. Bu yüzden bunu kesmelisin, yoksa o sana zarar verecek."

"Söz. Verdin."

"Bunu söylemeyi kes," diye bağırdı.

Sonny, öfkesinin taşıp damarlarına dolduğunu hissedebiliyordu.

Billy ilk kez başını kaldırdı ve bu, onun nefesini kesmesine neden oldu çünkü gözlerindeki nefret geçici değildi; gerçek ve hissedilebilirdi. Küçük kabinde ona doğru yürüdü ve onu duvara sıkıştırdı.

"Sana sonsuza kadar süreceğini söylemiştim. Benim olduğun dediğinde bana yalan mı söyledin?" İki parmağıyla yüzünü kendine doğru çevirdi.

"Bunu söylerken bana bak."

"Billy." Sonny'nin sesi titriyordu. "Özür dilerim. Bunların hiçbirini istemedim. Seni incitmek istemedim."

Elini kızın yüzünün yanındaki duvara vurdu, kız gözlerini sıkıca kapatırken omuzları sıçradı.

"Seni izledim, biliyor musun?" Derin sesi kulağının yakınına çöktü ve tüylerini diken diken etti. "Onunla yatmana izin verdin."

Kalbi imkansız bir hızda atmaya başladı. Onun bildiğini fark etmemişti.

"Beni mi düşünüyordun?"

Cevap vermedi. Billy acımasızlıktan besleniyordu. Sessiz ve derindi ve her zaman içinde hissettiği öfkeyi gizliyordu.

"Söyle," diye bağırdı, onu korkutup gözlerini kapalı tuttu.

Bunu söyleyemezdi. Geçmişte Davis'i ihanet etmişti, ama şimdi bunu yapmazdı.

"Billy, lütfen..." diye fısıldadı.

"Söyle," diye dişlerini sıkarak çenesini tuttu ve bu acı verdi. "Gözlerini aç. Bana bak."

O da öyle yaptı, ama Billy parmaklarını dudaklarına götürdü ve sesini daha tiz hale getirerek dudaklarını hareket ettirdi.

"Beni sikmeni istiyorum, Billy. Seni seviyorum, Billy."

Gözleri yaşlarla dolmuştu. Ona karşı koyup, onu durdurmak için ellerini itmeye çalışsa da, o durmadı.

Onun yerine konuşmaya devam etti, iğrenç, kaba şeyler söyledi, ta ki parmaklarıyla kızın yanaklarını o kadar şiddetle sıkana kadar ki, kızın göğsünden bir hıçkırık kopardı.

"Söz verdin," diye tehdit etti. "Ve bu sonsuza kadar demektir."

Serbest eliyle kot pantolonunun kemerini çözmeye başladı. Ona zarar verecekti ve diğer zamanlarda olduğu gibi acımasız davranmayacaktı, bu sefer kalıcı bir iz bırakacaktı.

"Fahişe mi olmak istiyorsun? O zaman sana öyle davranırım."

Kafasını sallamaya çalıştı, ama adam onu kabin duvarına dayayarak gözlerinin içine bakıyordu. Kaçış yoktu ve kot pantolonundaki her düğme cehenneme doğru bir geri sayım gibiydi.

"Söyle..." diye fısıldadı ve alt dudağını yalarken, onu tiksinti içinde çığlık attırdı. "Seni sikmemi istediğini söyle."

Ne derse desin onu alacaktı, bu yüzden asla tatmin olmayacaktı.

"Söyle."

O reddetti. Adam ona tokat attı.

Yüzünde acı hissetti, sonra adam onu öptü, cildine yumuşakça fısıldadı ve kadının boğazına safra yükseldi.

"Özür dilerim. Özür dilerim," dedi. Parmakları kadının cildine sertçe dokundu ve bu onu hasta etti. "Sadece bunu söylemeni istedim çünkü yaptığın her şeyle beni incittin. Ve ben de seni seviyorum. Sadece onu değil."

Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordu, sadece manipülasyon.

Billy'nin gözleri onun gözleriyle buluştu. "Ama beni sevdiğini söylersen, sana dokunmayacağım. Artık kızgın olmayacağım."

Ona dokunmasını istemiyordu, bu yüzden hayatta kalmak için gururunu ve Davis'e olan sadakatini bir kenara bıraktı.

Ama sesi neredeyse kendisinin değildi. Bunu söylerken gözlerini kaçırdı. "Seni seviyorum."

O başını salladı ve yine duvara vurdu. "Adımı söyle."

Gözlerinden daha fazla yaş aktı. "Seni seviyorum... Billy."

Adam sırtıttı, sonra dilini kızın yanağına dayadı ve gözyaşlarını yaladı.

"Yatağa uzan."

Korku onu sardı, ama onu yatağa attığı sırada kabin kapısı açıldı ve Davis içeri girdi.

"Kız arkadaşımдан çekil lan."

Sonny çığlık attı çünkü Davis bir anda Billy'nin üzerine atladı ve yumruklarıyla yüzüne vurdu. Davis arkadaşlarını çağırmadan önce kan kızın yanağına sıçradı.

Daha fazla erkek küçük odayı doldurdu, ama nedense kızın odaklanabildiği tek şey, döşeme tahtasında çıkmış gevşek çivi idi.

Yüzü Davis'in yüzüne yaklaştığında, sonunda "İyi misin?" diye sorduğunu duydu. Arkadaşları Billy'yi kollarından tutarken, Davis zor nefes alıyordu.

Billy'nin dövülmüş vücudu yere yığılmış, yüzü yere dönmüştü. Ona baktı ama ona acıyacak hiçbir şey bulamadı

. O, ona en kötü şekilde zarar verecekti.

Davis Sonny'ye uzandı ama kız, korkusu hâlâ taze olduğu için geri çekildi. "Sorun yok. Yüzün morarmış."

Bu sefer onun kendisine dokunmasına izin verdi, sonra onu kollarına çekmesine izin verdi. Davis, diğer çocuklara emirler vererek onu Billy'nin yanından geçirdi.

"Ona izler bıraktı, bu iyiliğin karşılığını ödeyin, sonra onu kayıkhaneye götürün. Orada buluşuruz."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama ön kapıdan çıkarken, Davis'in kollarında sıkıca sarılmış halde, Billy'nin çığlık atmadan hemen önce yüzünü o gevşek çiviye bastırdıklarını görmek için geriye baktı.

Otuzuncu Bölüm

NOAH

Goldie, yumruk atmaya başlamadan önce bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Siktir," diye bağıyorum, yüzümü korumak için kollarımı önüme tutuyorum, o da bana vurmaya çalışıyor ve başararak tekmeliyor.

Elimi uzatıp parmağımı kaldırdığımda, hızla uzaklaşarak aramızda mesafe yaratır.

"Şşş. Bağıрма..."

Gözleri çılgınca odayı tarıyor. Kesinlikle bir silah arıyor ve ben de acaba işi bitirip beni toprağa sokacak olanın o olup olmayacağını merak etmeye başlıyorum. Konsol masasından sahte bir bıçak kapmadan önce kaşlarını kaldırdığını görüyorum.

Kaşlarım çatılmaya başlıyor çünkü bu, içinden sahte kan damlayan plastik bıçaklardan biri, ama sonra ifademi değiştiriyorum çünkü onu daha da kızdırmak istemiyorum.

"Ne halt ediyorsun?" diye bağıyor ve beni irkiltiyor. Parmaklarımı dudaklarıma götürüp onu tekrar susturuyorum, çünkü sakinleşip sessiz kalmasını istiyorum.

"Katil..." diye sakin bir şekilde söylüyorum, ama o bana bıçağı saplıyor ve öfkeyle sarsılan vücuduyla saçları zıplıyor.

"Bana öyle deme... Neden buradasın?"

Onu sakinleştirmeye çalışırken ellerimi önüme uzatıyorum, ama işe yaramıyor.

"Beni dinlemelisin..."

Kafasını geriye çekerek alaycı bir şekilde, "Siktir git. Seni dinlemem mi gerekiyor? Kim olduğunu sanıyorsun da buraya gelip bana emirler yağıdırıyorsun? Çünkü senin kim olmadığını biliyorum — erkek arkadaşım, nişanlım, yalan söylemekten kaçınan bir adam değilsin... Devam edeyim mi?"

Tanrım. Onu kaldırıp omzuma atmam gerekecek, o da beni sırtımdan bıçaklamaya çalışırken,

buradan çıkarmak için onu kaldırıp omzuma atmam gerekecek.

O homurdanır ve gözlerim daha da açılır. "Peki benim burada olduğumu nereden bildin?"

Kahretsin. Açıklamak için bir adım öne çıkıyorum, ama bana kaşlarını çatıyor, ben de geri çekiliyorum. "Tamam... Sana zarar vermeyeceğim. Sadece konuşmam lazım, ama bunu bu kamptan uzakta yapmak istiyorum."

Gülüyor, ama bu gülüşü panik ve benim küstahlığımı açıkça eleştirdiği bir karışım.

"Bana zarar vermeyecek misin?" Yüzündeki ifade yarı gülümseme, yarı *nefret dolu*. Kahretsin. "Az önce elini ağzıma kapatan adam böyle diyor." Sesi çok yükselir. "Ve kalbimi kırdın!"

"Bebeğim, bağırmanı istemedim," diye aceleyle söylüyorum ve içgüdüsel olarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Gözleri yuvalarından fırlayarak geriye doğru koşarken, gözlerinde bunu gördüm.

Yardım için çığlık atacak.

Goldie'nin ağzı açılır ve ben bunun olacağını anlarım, bu yüzden üzerine atlarım, avucumu tekrar ağzına kapatır ve diğer elimle vücudunu sararım. Gözlerimiz birbirine kilitlenir, ikimiz de birbirimize yalvarırız.

Titriyor ve bundan nefret ediyorum, ama beni dinlemesi gerekiyor. Ama sonra gözleri aşağıya kayıyor ve o anda onun beni sahte bir şekilde bıçakladığını anlıyorum.

Kahretsin. Kız arkadaşım beni gerçekten bıçakladı.

"Tamam..." Ona bakarken nefes veriyorum. "Beni sahte olarak öldürmeyi bitirdiysen, konuşmak istiyorum." Yutkunuyorum. "Sana zarar vermek için burada olmadığımı söz veriyorum, Goldie. Ama tehlikedesin ve seni ve kardeşini buradan çıkarmam gerekiyor."

Kaşları çatılır ve bana bakarken göğsünün yavaşladığını hissedebilirim. Birbirimize bakarken saniyeler geçer. Onu böyle tutmanın ideal olmadığını biliyorum, ama ona tekrar yakın olmak gerçekten çok güzel.

Nefesimi verip sessizliği fırsat bilirim.

"Söyleyecek çok şey var, ama bu senin düşündüğün gibi değil... Ben kötü adam değilim, katil değilim. Ama burada tehlikeli biri *var* ve sanırım sana

seni ve belki Evie'yi de incitmek istiyor. O yüzden buradan gitmeliyiz, tamam mı?"

Sahte bıçağın karnımdan çekildiğini duyuyorum ve hissediyorum.

Ama o hiçbir şey söylemeyince, elim hala ağzının üzerinde olduğunu fark ettim.

"Şimdi elimi çekeceğim. Artık çığlık atma... Anladıysan başını sallla."

Tereddüt eder, sonra başını salllar.

Derin bir nefes alıp, göz teması kurmaya devam ederken yavaşça elimi çekerim. Gerginlik bıçakla kesilebilecek kadar yoğundur. Dudakları açılır, nefes alıştı düzelir ve yavaşça elini kaldırır, yüzündeki saçlarını çekmeden önce beni gerginleştirir.

Bana bakarken sesi sessizdir. "Sana nasıl güvenebilirim?"

Kaşlarımı çatıyorum çünkü söylemek istediğim şey, "*Çünkü beni tanıyorsun.*" Ama bu artık doğru değil. Bu yüzden mantıklı bir cevap veriyorum.

"Sadece sana yalan söylemek için neden bu kadar yolu gelmiş olayım? Bundan ne kazanacağım?"

Sadece bir kez gözlerini kırptıyor ve bu sefer sözleriyle beni kesiyor. "Bilmiyorum... Neden bir yıl boyunca kim olduğun hakkında yalan söyleyeceksin ki?"

Alt dudağımı yalarken dilimi dışarı çıkarırım. "Katil..." Kaşlarını kaldırır. Takma adı bırakırım. "Goldie, benimle gelersen sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum. Zaman çok önemli."

Kafasını salllar ve kollarını kavuşturur, bu bakışı çok iyi bilirim. Anlamı şudur: "*Sen bittin.*"

"Hayır," der. "Şimdi bana her şeyi anlat, sonra seninle gelip gelmeyeceğime ya da ölümüne savaşp savaşmayacağımıza karar vereceğim."

"Tanrım," diye iç çekiyorum ve ellerimi saçlarımdan arasından geçiriyorum, soğukkanlılığım bozuluyor. "Şu anda inatçılık yapmanın sırası değil."

Dışarıdan gelen bir çığlık, başımı hızla omzumun üzerinden çevirir. Ve bu, bir amatör gibi, gözlerimi ondan ayırmam anlamına gelir. Bir sonraki hatırladığım şey, banyo kapısının kapanıp kilitlenmesinin sesi, küçük odada yankılanır.

"Lanet olsun," dişlerimi sıkarak söylüyorum ve kapıyı yumrukluyorum. "Goldie, ben oyun oynamıyorum. Buradan gitmeliyiz."

"Sen bir suçlusun," diye bağıır. "Beni takip ettin, şimdi de kaçırmaya çalışıyorsun."

Kapıyı tekrar yumruklarım. "Hayır, değilim. Lütfen aklını kullanır mısın? Bu çok saçma. Kapıyı kıracağım."

Gözlerimi ona dikip geri adım atıyorum... *Tanrım, bunlar gerçek kütükler mi?*

O sadece bana bağırarak kalmıyor, her kelimesinden öfke fıskırıyor.

"Bana aptal mı diyorsun? Siktir git Noah! 'Uygun' kelimesinin nasıl yazıldığını bile bilmiyorsun."

Kollarımı havaya kaldırıyorum. "Kimse onu doğru yazmıyor. Lütfen şu lanet tuvaletten çıkar mısın?"

Karşılığında sessizlikle karşılaşıyorum, bu da lanet olası çenemi sıkıştırıyor. "Goldie!" Derin bir nefes alıyorum, sonra "Bebeğim, lütfen..."

Bana sessiz muamele yapıyor ve ben bir yüz kilo kadar daha kilo almadıkça, bu kapıdan geçip omzumun işlevini koruyamam.

Bir şeyler değişmeli. *Siktir et.*

"Gerçeği mi istiyorsun... Tamam. Ölümüne korkuyorum. Geçmişimde seni tehlikeye atan gerçekten berbat şeyler var. Ve seni kaybetmekten korktuğum için sana hiç söyleyemedim. Ama şaka bana döndü, değil mi, çünkü zaten tam da öyle oldu. Seni çok seviyorum, katil. Sensiz ne yemek yiyebiliyorum ne de düzgün düşünebiliyorum. Bu hafta işkence gibiydi, ama yemin ederim ki seni korumak için uzak durdum. Lütfen seni buradan çıkarmama izin ver, sana her şeyi istediğin kadar ayrıntılı olarak açıklayacağım."

Onun bir şey söylemesini beklerken avucumu kapıya bastırıyorum. Herhangi bir şey söylemesini. Bana öyle bakmasının nasıl bir his olduğunu anlamıyor. Bu bir işkence.

"Bebeğim..." diye tekrar söylüyorum, bekliyorum, ama ön kapı açılıyor ve ben dönüp Chase'in yüzüne bakıyorum.

"Ne yapıyorsun? Sen gözcü olman gerekiyordu."

Alnı kırışır. "Senin kızın pijamalarıyla koşarak geçti, bana orta parmak gösterdi, o yüzden dikkat et."

"Siktir," diye inlerim ve onun yanından geçip ön kapıdan dışarı koşarım.

"Düşündüğümde daha hızlıymış," diye arkamdan bağırır. "Birinin onu yakalama şansı çok az."

Ben de bağırarak cevap veriyorum, "Partiye git ve Evie'yi getir..."

Bu gece ölmezsek, Goldie beni öldürecek.

Ayaklarım beni hızla taşıırken kalabalığın arasından geçiyorum, önümde hızlıca yürüyen kızın kızıl saçlarını görebiliyorum.

Adını seslendiğimde bana bakıyor. "Goldie, bekle."

Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor çünkü baktığım her yerde birisi tehdit oluşturuyor. Burası gerçek dışı bir yer. Chase, Halloween'ın seri katillerin ortalıkta saklanmak için mükemmel bir gece olduğunu söylerken haklıydı.

Baktığım her yerde, on tane yeni Billy görüyorum.

Çok fazla bıçak, maske ve çekiç var. Hatta biri elinde testere taşıyor. Hangisinin gerçek hangisinin sahte olduğunu anlayamıyorum. Bu da kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyor.

Yemin ederim, bu benim şansım. Her yerde ölüm kapıda ve kız arkadaşım kaçıp duruyor.

"Katil," diye daha yüksek sesle bağırıyorum, Ghostface maskesi takmış bir adamı iterek geçiyorum, ama etrafımdaki kalabalık çılgına dönüyor, onun lakabını haykırıyor ve sanki bu bir şaka gibi bağırıyor.

"Evet, katil"... "Ben bir katilim"... "Öldür beni."

Kız, bir binanın köşesinde kaybolmadan önce son bir kez omzunun üzerinden bakıyor, ben de iki kişiyi itip kakıyorum, "Hey!" diye bağırdıklarını duyuyorum, sonra kalabalığın geri kalanını yarıp kızın gittiği yere doğru koşuyorum.

İki binanın arasındaki gölgeye girer girmez, onu sadece bir anlık görebiliyorum, çünkü arkasında bir kapıyı kapatıyor. Koşmak yerine, kimse beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum ve sonra onun yönüne doğru ilerliyorum, çünkü neyle karşılaşacağımı bilmiyorum. Önünde "Kafeterya" yazdığını gördüm galiba... Yani bu sefer gerçek bıçaklar olabilir.

Kapıya varıyorum, yavaşça açıp içeri giriyorum, sonra arkamdan sessizce kapatıyorum. Mutfaktayım.

Oda karanlık ama zifiri karanlık değil. Bu yüzden bir an durup gözlerimin alışmasını bekledikten sonra etrafta onu aramaya başladım.

"Goldie," diye dikkatlice fısıldıyorum, bir adım öteye atarak odanın derinliklerine doğru ilerliyorum. "Yemin ederim, sana zarar vermek için burada değilim."

Dikkatlice arka cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum, ama onu yüzüme yaklaştırdığımda ışık tam konumumu ele veriyor. Solumdan bir homurtu duyuyorum ve ardından sert bir şey omzuma çarpıyor.

"Siktir." Telefonumu düşürüp omuzlarımı tutarken, ikisini de hemen gerginleştiriyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Başka bir kutu yanımdan vızıldayarak geçer ve ben de kenara atlarım.

"Daireye ne yaptığını biliyorum," diye bağılıyor ve bacağıma vurarak beni tekrar bağırtıyor. "Kim olduğun hakkında yalan söyledin. Sahip olduğum her şeyi mahvettin. Beni ıssız bir yerde buldun. Ve benim savaşmadan gideceğimi mi sanıyorsun? Açıkçası, ikimiz de birbirimizi tanı mıyormuşuz."

Bu sefer bir kutu yüzümü kıl payı iskaladı.

"Tanrı aşkına," diye bağııyorum. "Bana pislik atan sensin, ama tehlikeli olan ben miyim?" Omzumu ovuşturuyorum ve şu anda bacağımda oluşan kas ağrısı nedeniyle kısmen topallıyorum. Telefonumun onun ayaklarının yanında olduğunu fark ediyorum. "Telefonumu aç ve en üstteki mesaja bak. Burada söylediğim şey için bulunduğumun kanıtı bu."

Hâlâ kafasının yanında bir teneke kutu tutuyor ve bana doğrultmuş durumda. "Neden bunu yapayım? Söylediğin hiçbir şeyi dinlemiyorum."

Bir buçuk adım uzaklıktaki sandalyeye doğru ilerlerken gülerek, o tenekeyi geriye doğru daha fazla kaldırınca irkiliyorum.

"Sakin ol, katil. Hayatımın büyük bir bölümünde ölmekten kaçınmadım ki mezar taşında 'Mısır püresi tarafından öldürüldü' yazsın." Oturup lanet olası telefona elimi sallıyorum. "Lütfen metne bir bakabilir misin?"

Goldie gözlerini benden ayırmadan yavaşça eğilip telefonumu hızla elinden aldı.

"Tamam, ama kıpırdama, çünkü burada bir sürü kutu var."

Teslim olarak ellerimi kaldırıyorum, sonra nefes verip uyluklarımdaki düğümü ovmaya başlıyorum.

Telefonu açarken gözleri benimle ekran arasında gidip geliyor ve başparmağının mesaj simgesine basmasını izliyorum.

Bu ironik duruma gülümsüyorum... Gizemli olan benim, ama telefonumda şifre yok. Bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Neden kendi fotoğrafıma bakıyorum, Noah?" Adımı söylerken yüzünü buruşturmasını kaçırmıyorum. "Bunu bu sabah mı çektin? Ormanda olan sendin, değil mi?"

Kafamı sallayarak sandalyeme yaslanıyorum. "Hayır. Zaman damgasına bak, Golds. Bu öğleden sonra, senin biyolojik anne babanı araştıran özel dedektifi bulduktan sonra aldım. Arabasında öldürülmüş."

O, ağzı açık kalmış halde gözlerini kocaman açarak nefesini tutar.

"Kendini fazla kaptırmadan önce..." Sözlerim, incinmişliği gizleyen öfkeyle doludur, çünkü bana bu kadar korkuyla bakması midemi bulandırıyor. "Matthew Wright"ı bulduğumda Chase benimle birlikteydi. Başka bir mesajda beni oraya davet ettiğini görebilirsin... Hadi, bak. Yani, eğer ben yapmışsam, suç işleme konusunda gerçekten çok kötüyüm. Ayrıca, Chase geçen hafta boyunca her gün benimle birlikteydi, bu yüzden...

...

Daha önce bana bakışından nefret ediyorsam, şimdi bana attığı bakıştan daha da çok nefret ediyorum. O bakışta, benim böyle bir şey yapabileceğimi düşündüğü için hiç utanmadığı belli oluyor.

Çenemi telefona doğru salladım. "Bunu bana gönderen kişi, sana ulaşabileceğini bana haber vermek istedi. Ben de buraya ilk gelen olmak için kendime görev edindim."

Bir şey söyleyecekmiş gibi kaşlarını çatıyor, ben de elimi kaldırıp onu durduruyorum. "Ve beni nasıl bulduğumu sormadan önce, o da Chase'di. Giydiğin tişörtün önündeki lanet logoyu tanıdı." Derin bir nefes veriyorum. "Apartmanımız yıkıldıktan sonra ön kapımıza bıçaklanmış halde bırakılan annemin fotoğrafından tanıdı..."

Goldie sözümü keserek gözlerini bana dikti. "Annen mi? Neden Camp Weonoke tişörtü giysin ki?"

Gözlerini ona dikiyorum. "Çünkü otuz yıl önce buradaydı."

Goldie başını sallar ve aşağıya bakar. Yüzünde düşüncelerinin yansıdığını görebiliyorum ve bunlar birbiriyle çelişiyor gibi görünüyor

karışık görünüyor. Neye inanacağını bilemiyor gibi. Ta ki gözleri kalkıp benimkilere kilitlenene kadar.

"Beş kişi öldürüldü... buradaki katliamda."

Kafam hafifçe geriye doğru çekilir, bunu nasıl bildiğini anlamamışımdır. "Annem tek kurtulan kişiydi."

Goldie'nin göğsü hareket yukarı ve aşağı daha "bahçıvan mıydı? bahçıvan mıydı? Darkwater Bay'den biri mi?"

Tekrar ayağa kalkarken saçlarımı elime alıyorum, ama ondan bir adım uzaklaşıyorum, böylece güvende olduğunu anlasın.

Gözlerimiz hala birbirine bağlı, hiç ayrılmadan.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ona cevap verecek zaman tanımıyorum çünkü ona hiçbir şey sormamalıyım. O gerçeği hak ediyor.

Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim. Senin iyiliğin için olduğunu söyleyebilirim, ama yalan söylemek korkaklık demektir. Seni kaybetmekten, kalacağına güvenmekten çok korkuyordum. Bahçıvanın adı William Bromley'di. O benim babam. Ve hayatta."

Loş odada bile, gözyaşlarının parıldadığı gözlerini görebiliyorum.

"Kendimi hiç Davis olarak tanımadım. O versiyonum pek çok kilidin arkasında yaşıyordu. Bu yüzden Noah'ı icat ettiğimde, bu bir yalan gibi gelmedi. Sadece yeniden başlamak istedim. Geçmişimin yükünü taşımadan, kendi şartlarımla olmak istediğim kişi olmak istedim."

Saçlarımı elime alıp, elindeki kutuyu yanındaki tezgaha koymasına rağmen hala kollarını kavuşturarak kendini koruduğunu görünce nefret ettim.

"Goldie..." Gözlerimi ondan ayırmıyorum çünkü bana gerçekten bakmasını istiyorum. "Annemin sürekli arkasına bakarak büyüdüm. Benim öcüm babamdı. Bizi koruduğumu sanıyordum ama bunun yerine hepimizi mahvettim. Seni tehlikeye attım. Beni asla affetmemelisin ama lütfen seni buradan çıkarmama izin ver. Burası güvenli değil. O burada."

Onun gözleri benimkileri ararken, benim dudaklarımdan kelimeler dökülmeye devam ederken aramızda sessizlik uzar. "Sırf seni sevdiğim için seni öldürecek. Ve Goldie, seni gerçekten seviyorum. Varlığımın her zerresiyle. Yalan söylediğimde bile. Saklandığımda bile. Sensiz ben yokum. Ama

Sorun değil, çünkü senin uzaklaşıp hak ettiğin hayatı yaşıyabileceğini biliyorsam Noah'ın ölmesine izin verebilirim." Gözlerim yere düşer, boğazımı temizlerim, sesimin kırılmamasını umarak. "Sen hepsini hak ediyorsun. Lanet olası dünyayı hak ediyorsun..."

İçgüdüsel olarak ona doğru bir adım atıyorum, çünkü o benim tesellim ve bundan asla kurtulamayacağımı hissediyorum. Onu bırakmaktan.

Ama kaşları çatılır ve gözleri ayaklarıma kayar. Hâlâ benden korkuyor.

"Lütfen bana güven." Sesimin titremesi yüzünden tekrar temizlerim. "Ben babam değilim. Sana asla zarar vermem."

Boğazımdaki yumru, onun buna inanmayabileceğini fark edince daha da büyüdü. Ölümüne seveceğim kızın artık beni görememesine neden oldum. O her zaman tekti. Bu suçlarımin gerçek cezası budur.

Kollarını yanlarına indiriyor, telefonum hala elinde, sonra başını sallayıp bana doğru koşuyor.

"Öyle yapmayacağını biliyorum." Nefes nefese, "Noah, bunu her zaman bileceğim."

Ben konuşmadan, kolları boynuma dolandır ve ben de onu yerden kaldırırken kollarımı beline dolarım. Neredeyse dizlerimin üzerine öküyorum. Ellerim sırtına yayılır, onu sıkıca tutar ve kokusunu içime çekerim.

Başını çevirip dudaklarını dudaklarıma yaklaştıır. Aç ve mutluyuz, saniyelerin tadını çıkartıyoruz çünkü aramızdaki mesafe bir ömür gibi gelmişti.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum öpüşmelerimizin arasında. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

O uzaklaşır, avuç içlerini yanaklarıma bastırır. "Hayat hikayenle bunu daha sonra telafi edebilirsin... Evie'yi alıp buradan gidelim çünkü haklısın, o burada. Ve sanırım yardımı var."

Kahretsin.

Onu yere indirirken derin bir nefes alıyorum. Bana sırtını dönerek, gizlice girdiği kapıya doğru yöneliyor, sonra geri dönüp elini uzatıyor. "Geliyor musun?"

Hemen arkasıdayım. Parmaklarımız birbirine dolandırken partiye doğru ilerliyoruz, aklımdaki tek düşünce silahımı doldurup hazırlamak.

Bu gece babamı öldüreceğim.

Otuz Birinci Bölüm

GOLDIE

Noah'ın elini tutmak, eve dönmüş gibi hissettiriyor.

Evet, yalan söylediğini biliyorum ve hala cevaplanması gereken binlerce soru olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda yalan söylemesinin bir nedeni olduğunu da biliyorum.

O kadar derin ve onu o kadar çok korkutan bir neden ki, benim güvenimi ihanet etti ve yine de buraya gelip beni kurtarmak için kendi hayatını riske atmaya hazırdı.

"Şurada," diyorum nefes nefese, parti düzenlendiği salonun ana girişinin yanındaki başka bir kapıyı işaret ederek, çünkü sıra çok uzun.

Bekleyemeyecek kadar uzun. Onun da dediği gibi, zaman çok önemli.

Noah beni hızlıca yürürken, ben de ona yetişmek için neredeyse koşmak zorunda kalıyorum. Kapıya yaklaşırken, kimse izlemediğinden emin olmak için etrafına bakınıyor, sonra kapıyı tutup açıyor ve beni önce içeri sokuyor.

Bu çok akıllıcaydı.

İçeri girdiğimiz anda, müzik çalmaya başlar ve her yerde çeşitli kostümler giymiş insanlar vardır. Dans ederler, içerler, parti yaparlar — Cadılar Bayramı'nın tadını çıkarırlar.

Ama, Tanrım, orada korkunç bir şeyin gizlendiğinden haberleri yok.

"Ne kılığına girmiş?" diye soruyor Noah, daha iyi duyabilmem için eğilerek.

Kafamı sallayıp kalabalığa bakıyorum. "Vampir." "Harika," diyor alaycı bir tonla. "Bu oldukça kolay olmalı."

O bunu söylerken, dişleri ve kırmızı kontakt lensleri olan bir grup kadın yanımdan geçiyor. Elini daha sıkı tutarken, boş bir umutsuzluk gülümsemesi atıyorum, korkumun her saniye arttığını hissediyorum.

"Bizi takip eden kişi burada bir şey yapmaya çalışır mı sence... hem de şimdi?" diye soruyorum, kan basıncımı düşürecek bir cevap umuduyla.

düşürecek bir cevap bekliyorum.

"Evet. Özellikle bu gece. Etrafına bir bak..."

Kaşlarımı çatıyorum çünkü odanın her köşesinde insanlar birbirlerini öldürüyormuş gibi davranıyorlar. Gerçek kanı gizlemeye yetecek kadar sahte kan var. Siktir.

Kan basıncımın düşmesi buraya kadarmış.

Kalabalığın içinden daha aceleyle ilerliyoruz, ben de başımı çevirip çaresizce Evie'yi arıyorum. Burası çok kalabalık.

"Evie!" diye bağıyorum, ama müzik o kadar yüksek ki beni duyması imkansız.

Ama Noah yine kulağıma eğiliyor. "Bebeğim, bağırma. Eğer yakındaysalar, dikkatlerini üzerimize çekersin."

Etrafıma bakarken aniden bir korku dalgası beni sarsıyor. Noah'ın belime koyduğu eli, beni sürüklenmekten alıkoyan tek dayanağım. Yemin ederim, tek istediğim arkamı dönüp ona sarılmak ve yüzümü göğsüne gömmek. O zaman tüm bunlar kesinlikle ortadan kalkacaktır.

Noah beni durdurup kocaman bir kucaklamaya almadan önce titrek bir nefes veriyorum. Sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Çenem titriyor, ama onu içime çekiyorum.

Siktir. Çok fazla şey hissediyorum — korku, rahatlama, mutluluk ve dehşet, hepsi birden.

Ben çenemi ona doğru kaldırmadan önce başımın üstünü öptü.

"Killer, söz veriyorum, her şey yoluna girecek." Ellerini omuzlarımda nazikçe gezdirirken, beni gerçekten kucaklayabilmek için beni biraz geri itti. "Bana inanır mısın?"

Lanet olsun, ama inanıyorum.

Başımı sallıyorum, ama başka bir düşünceyle ellerim göğsüne kayıyor ve boynuna dolanıyor, sonra onu kendime doğru çekiyorum.

Eğer öleceksek, onu bir kez daha öpeceğim.

Noah dudaklarını benim dudaklarımın üzerine kapatıyor ve yemin ederim, o beni kollarıyla sararken ikimiz de birbirimize iç çekiyoruz ve öpüşüyoruz. Noah tüm duyularımı ele geçirdiği için, hafifçe Heart'ın "These Dreams" şarkısının çaldığını duyuyorum.

O uzaklaşır, ağzında hafif bir gülümsemeyle. "Bence bu bir işaret."

Ben de gülümserim.

Elini tekrar elime koyduktan sonra, kalabalığa dönüp birbirimizden güç alarak geri döndük.

Gözümün ucuyla, sahnede birinin mikrofona dokunduğunu fark ettim. Kız kardeşimin bahsettiği o lanet filmdeki sahneyi çekmeye hazırlanıyor olmaları.

Aklıma bir fikir gelir.

"Noah." Dikkatini çekmek için koluna dokunup sahneyi işaret ettim, ama o başını salladı.

"Bu şekilde onu bulmak çok uzun sürecektir," diye ısrar ediyorum, ama o dinlemiyor, bu yüzden elimi ondan çekip, beni durduramadan kalabalığın içinden sıyrılıp kaçıyorum.

Bu bize dikkat çekerse de umurumda değil. Kız kardeşimi bulmama yardımcı olacak ve sonra buradan defolup gidebileceğiz. Ama sahneye çıkan merdivenlere ulaştığım anda, Noah belimden tuttu, çünkü hemen arkamdan gelmişti.

"Noah, onu daha çabuk bulabiliriz."

Beni geri çekmeye çalışıyor. "Bu seni lanet olası bir spot ışığı altına sokar."

Ama ben dinlemiyorum. Ellerini üzerimden çekip, ona bakmadan sahneye koşuyorum.

"Ondan daha hızlı ona ulaş," diye bağırırım, ama o da merdivenleri koşarken paniklemiş görünüyor.

Mikrofona koşuyorum ve orada duran adamı itip geçiyorum, sonra mikrofonu ellerimle kavırıyorum. Adam mikrofonu geri çekmeye çalışıyor ve sahnede olduğum için bana küfrediyor, ama ben onu görmezden gelip mikrofonu canım pahasına tutuyorum. "Evie." Sesim beklediğimden daha yüksek çıkıyor ve odada yankılanıyor, bu da beni korkutuyor, ama mikrofonu elimde tutmaya çalışırken tekrar söylüyorum

"Evie Monroe."

Kalabalık bana bakmaya başlar ve çalan müzik yavaş yavaş kesilir. Tüm gözler doğrudan bana odaklanmıştır. *Kahretsin*. Noah haklıymış. Kafamın üzerinde bir ok olsa da fark etmez, ama sahneden tüm kalabalığı görebiliyorum.

Ekip üyesi mikrofonu zorla elimden alır ve sahneden inerken ben Noah'a doğru yürürüm. Ben arıyorum, o da arıyor, ta ki nefesimin kesilmesi onun dikkatini çekene kadar.

Kız kardeşimi odanın arkasında görüyorum. Bana el sallıyor.

"Noah, o orada," diyorum, onun yönünü işaret ederek.

Yüzünü benden çevirip, ellerini ağzına götürerek bağılıyor: "Chase!"

Gözlerim çılgınca arıyor, sonra en sevdiğim şefimizin bize başparmağını kaldırarak onay verdiğini görüyorum, o da kız kardeşimin yanına doğru koşuyor.

"Aman Tanrım," omuzlarım çökerek dışarı koşuyorum, çünkü sonunda her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum.

Ama Noah'a doğru adım attığımda, adımı duydum. Dönüp tanıdık bir yüzle göz göze geldim. Günün adamı.

Remus bana doğru yürür, ama Noah çoktan sahnede, yanımda durmaktadır. Remus'un yüzündeki her zamanki nezaket kaybolmuş, yerine Noah'a doğrudan bakarken düşmanlık gelmiştir.

Noah'ın kolu koruyucu bir şekilde önüme uzanır ve beni hemen arkasına çeker.

"Ne yapıyorsun Goldie? Burada olmamalısın," diyor Remus, gözleri Noah'a dönmeden önce benimkilere bakıyor.

Noah'ın profiline bakıyorum ve çenesinin gerildiğini görüyorum, sonra çok titrek bir nefesle fısıldıyorum. "Bu o. Sana fotoğrafı gönderen adam bu."

Noah'ın yüzü benimkine doğru çevrilir. Kaşlarını çatıp, sanki yanıliyormuşum gibi hafifçe başını sallar.

Remus, Noah'a onu tanımadığı için kampa nasıl geldiğini sorar, ama ben düşüncelerimde kaybolmuşum.

Anlamıyorum. Bu hikayeyi bana anlatan Remus'tu. Remus, ölümler konusunda çok bağlı... çok duygusuz görünüyordu. Bana gömleği verdi ve benim yürüyüşe çıkacağımı biliyordu.

Noah'a bunu söylemek için dudaklarımı aralıyorum, ama o, bize katılan ağır ayak seslerinin geldiği yöne bakıyor. Onun bakışını takip ediyorum ve Remus'un arkasında gelen, telefonuna bakan başka bir adam görüyorum.

Onu da daha önce gördüğüm için buz gibi bir ürperti damarlarımdan geçer.

Bu adam, kapımı kilitlemeyi unuttuğum gün kapımın önünde duruyordu. "Aman Tanrım..." diye bağırarak dışarı koşuyorum.

Noah'ın göğsü inip kalkıyor ve kasları taş gibi sertleşmiş, Remus'un arkasındaki, hala ara sıra kabuslarımda görünen adama bakıyor.

Korkunç rüyalarımı hala ara sıra ziyaret eden adam. Gözlerim geçici olanla Remus arasında gidip geliyor ve sonunda Noah'a takılıyor.

"Onu tanıyor musun?"

Noah başını sallıyor. "O benim babam."

Her şey yavaş çekimde gerçekleşiyor. Remus başını kaldırıp bana gülümsüyor, ardından adam arkasına geçip onu çenesinden tutuyor. Ve bıçak boğazını kesiyor.

Otuz İkinci Bölüm

NOAH

Goldie çığlık atıyor, elleri gömleğimi kavrayıp sırtıma batıyor. Ama ben hareketsizim, onun benim için geldiğini sandığı adamın birkaç adım sendelemesini izliyorum. Nefes almaya çalışıyor, ama boynundan kan akarken sadece boğuk bir ses çıkıyor, sonra dizlerinin üzerine çöküp ölüyor.

Odadaki herkes birbirine bakıyor, gerçek ile kurguyu ayırt etmeye çalışıyor ve odada tek bir ses bile yok.

Goldie ağlıyor, yüzünü bana dayamış, vücudumu sallıyor, Billy ise bıçağındaki kanı koluna siliyor ve gülümsüyor.

Gözlerim onun gözlerine dikildi, tüm öfkem bir fırtına gibi dönüp toplanıyordu. Annemi öldürmeye çalıştı. Beni öldürmeye çalıştı. Ve buraya kızımı öldürmeye geldi... Bunun için ona gerçekten acı çektireceğim.

Sahneye yakın kalabalığın içinden bir kız parmak uçlarına yükselir ve cesede daha yakından bakar, sonra uzanıp biriken kan birikintisine dokunur.

Gerçekliğin dehşeti onu sarmadan önce parmaklarını ovuşturur ve kan donduran bir çığlık atar.

İnsanlar dağıldı.

Goldie ve ben sahnede dururken, çıkışa ulaşmak için çaresizce koşuyor ve birbirlerini itip kakıyorlar. Babamdan beş adım uzaktayım.

Başını eğiyor, gözleri Goldie'ye takılıyor.

"Aşıklar," der, sanki bu bir tür iç şaka gibi. "Seni nasıl bulduğumu sormayacak mısın?"

Goldie'nin kalçasına avucumu bastırarak onu arkama çekmeye çalışıyorum, ama ayakları yerinden kıpırdamıyor. Korkudan donakalmış, koluma sıkıca tutunmuş, ama onu babamdan ve yavaşça yaklaşan yerdeki kandan uzaklaştırmak istiyorum.

Billy'nin ona bakışını izlerken gözlerimi kısıyorum, sanki meraklıymış gibi onu baştan aşağı süzdüğünü görüyorum.

"Ona bakma lan," diye bağırırım. "Ve beni nasıl bulduğunu umursamıyorum."

Bıçağın ucunu bana doğrultup sallarken gözleri anında benimkilerle buluşur. "İçinin nasıl göründüğünü bu kadar merak etmeseydim, senden neredeyse hoşlanırdım."

Goldie sonunda sessiz talimatımı yerine getirir ve arkama geçer, yüzünü kolumun arkasına gömer.

Billy bir adım öne çıkar, ben de geriye doğru bir adım atarak onu da yanımda götürürüm.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok. Bu seninle benim aramda... baba ile oğul arasında. O yüzden onu bırakmaya ne dersin? Ve burada kavga edebiliriz."

Odaya bakıyorum ve herkesin gittiğini görüyorum, içimde bir acı başlıyor. Onu öldürmek istiyorum ve tam da bunu yapacağım.

Billy başını geriye eğip tavana bakarak güldü. "Öyle mi düşünüyorsun? Senin için mi buradayım?" Başını tekrar eğdi. "Sürtük annen sana öyle mi söyledi?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıp burnumdan ağır ağır nefes alırken ellerim yumruk haline geliyor.

"Bildiğim bu," diye homurdanıyorum. "Bana seni asla paylaşmayacağını söylemişti."

Kasap bıçağını bacağına vurur. "Annen zengin erkeklere bacaklarını açan kullanılmış bir fahişeydi..."

Sinirlenirim, bu da onu memnun eder gibi görünüyor.

"Oh, bu benim için bir hediye," diye tıslar, yeni bir duyguya geçer. Gözlerimi kaçırırım, ama sadece merdivenlere ne kadar yakın olduğumuzu ölçmek için bir saniye, ama o başını hareket ettirerek göz teması kurmaya devam eder. "Hayatın boyunca kendini bir tür savurgan oğul olarak gördün... benim dönüşümü bekledin."

Sessizce dik duruyorum, omurgam çelik gibi, çünkü o, onun adını çamurda sürüklemeye çalışabilir, ama benim gerçeği bildiğimi biliyor.

Gülümser ve dişlerini alt dudağına sürter.

"Bu, seni kasıklarından göğüs kafesine kadar deşmek kadar iyi hissettirecek." Gözlerini benimkilere dikerek, bıçağı vücudunda boynuna doğru sürükledi. "Emerson asla benim fahişem olmadı. Adını babandan aldın, evlat." Bıçağı bana doğrulttu, sonra yavaşça Goldie'ye doğru hareket ettirdi. "Ben senin baban değilim. Onun babasıyım."

Ne oluyor lan?

Kıpırdayamıyorum. Ağzım açık kalmış, kalbimin attığından bile emin değilim. Donmuş durumdayım, ama Goldie'nin göğsünün koluma hızla inip kalktığını hissedebiliyorum.

Artık ağlamıyor. Sessiz.

Yüzüm yavaşça ona dönüyor, yüzünde şok ve korku izleri görüyorum.

"Hayır..." Kafasını sallıyor ve bana bakıyor, sonra ona dönüyor. "Bu bir yalan."

O, kötü bir şekilde sırtarak tıslar. "Babana saygısızlık etme, yoksa onun iç organlarını lanet olası yere döküşümü izlemene izin vermem."

Onu durdurmak için arkama uzanıyorum, ama o yine de hareket ediyor ve yanıma geliyor.

"Sen benim babam olamazsın. Yalan söylüyorsun. Benim evlatlık olduğumu biliyorsun ve Noah'ı incitmeye çalışıyorsun."

O, bıçağı havaya saplayarak bağırır, "Ben yalan söylemem." Sonra tekrar gülümser. "Bu senin küçük Beyaz Atlı Prensin."

O, gözlerini bizden ayırmadan küçük adımlarla ileri geri yürümeye başlayınca kaşlarımı çattım. "Denedim..." Ellerini kaldırıp omuz silkti. "Onu unutmaya çalıştım. Ama sevdiğin kadın seni bununla terk ederse..." Gömleğini aşağı çekerek göğsündeki hain görünümlü yara izini gösterdi. "Onu asla unutamazsın."

Elindeki bıçağın ucu, giderek daha agresif bir şekilde batırmaya devam ettikçe pantolonunda bir delik açmaya başlıyor.

"Babası" —Billy beni işaret etti, sonra yine durdu—"beni öldürmeye çalıştı. Kendi kanımın tadını alana kadar beni dövdü; sonra nefes almayı bıraktığımı sanana kadar beni su altında tuttu. Ama kaçtım..."

Sesi kesilir ve gözleri, sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi, herkesi öldürdüğü anı yeniden yaşıyormuş gibi, birkaç kez gözlerini kırıp kaldığı yerden devam eder.

"Kaçtım ve kuzeye gittim. Bir kızla tanıştım bile, ama o da öncekiler gibi aynıydı. Sürekli ağlıyordu. Sürekli 'Lütfen yapma. Dur, acıyor' diyordu."

Goldie, onun söylediklerinden tiksiner ve belki de onun biyolojik annesini işkence etmekten bahsettiğini anlayarak elini ağzına götürdü.

Billy başını eğdi. "O artık bizimle değil." Goldie'nin gözlerine baktı. "Ama çocuğunu domuzlara terk ettiğinde ödeyeceğin bedel budur."

Goldie nefesini tutar ve onun da benim gibi ona inandığını biliyorum. Onun bırakıldığı yer kamu kayıtlarında yer almıyor. Adam bir adım daha ileri, yerdeki kanın içine doğru yürür.

Ama Goldie orada durur ve başını sallar.

"Anlamıyor musun, tatlım? Bunu senin için yaptım..." Goldie ona bakarak somurtuyor. "Kızım için. Bütün bunları seninle birlikte olabilmemiz için yaptım."

"Sen lanet olası bir psikopatsın," diye bağırır.

O, şiddetle homurdanır ve sonra yere çömelir. Cesedi hızlıca arka arkaya bıçaklar, sonra derin bir nefes alır ve neredeyse şarkı söyler gibi konuşur. "Babanı küçük düşürme, Goldie."

"Sen benim babam değilsin," diye karşılık verir, ama o direnirken, ben bizi merdivenlere doğru çekiyorum.

Billy geniş bir gülümsemeyle başını çevirir ve ikimizin de kulağının arkasındaki güneş lekesi görmemizi sağlar. Tıpkı onunki gibi.

"O zaman bunu açıkla."

O bize bakmıyor, ben de bu fırsatı değerlendirip Goldie'ye "Git" diye fısıldayarak onu döndürüp merdivenlere doğru itiyorum. Tereddüt etmeden beni dinliyor, benden uzaklaşıp koşmaya başlıyor.

"Sürtük!" diye bağırıyor, cesedin yanından geçip doğrudan ona doğru atılıyor, ama ben onu önceden tahmin etmişim ve kendimi onların arasına atıyorum.

Sıcak demirin hissi sol pazımdan cildimi yakıyor. İnliyorum ama sağ kroşe atıyorum, lanet çenesinin çatırdamasını duyuyorum

çenesinin çatladığını duydum.

"Siktir!" diye bağırır, vücudu bükülür ve bıçak havada uçar, yerde kayar.

Dönüp koşmaya başlarım, merdivenlerden aşağı uçarcasına inerken onun benim adımı bağırdığını duyarım. "Noah. Buraya gel."

Goldie kapının yanında bekliyor. Arkama bakıyorum ve Billy'nin bıçağı elinde sahnede durduğunu görüyorum, sonra geceye doğru koşmaya başlıyoruz.

Bu gece onu öldüreceğim, ama önce onu buradan çıkarmam lazım.

Her şey çok hızlı geliyor. O dışarı koşarken, minibüse nasıl gideceğini anlatarak talimatlar veriyorum. "Aman Tanrım, Noah. Kanaman var."

Chase ve Evie bize doğru koşarken, Chase'in minibüsü görünüyor.

"G'yi bulana kadar gitmek istemedi," diye bağırıyor Chase, minibüsün neden henüz çalıştırılmadığını açıklamak için.

"Ne oluyor?" diye bağırıyor Evie, kız kardeşinin zarar görmediğinden emin olmak için omuzlarından tutuyor.

"Lanet olsun, Noah," diye bağırır Chase. "Kesilmişsin." Evie'ye bakar ve giydiği Drakula pelerinini gösterir. "Şu şeyi ver bana."

Evie pelerini çıkarır, ama ben buradan gitmemiz gerektiğini söyleyerek onların sesini bastırmaya çalışırım, ama kimse dinlemez. Chase kumaşı yırtıp koluma sarar ve bağlar, bu da beni derin bir iniltiye boğar.

"Bunu Billy mi yaptı?" diye fısıldar ve ben başımı sallarım. "Gitmeliyiz. Hemen."

Evie beni işaret eder. "Siktir git, babanla sorunların var. Bu senin hatan. Burada kalmalısın."

Goldie başını sallar, ama ben Evie'nin sözlerini görmezden gelirim, çünkü Billy artık benim babam olmayabilir, ama ben kesinlikle kalmayı planlıyorum.

Chase yüzünü buruştururken Goldie'yi minibüse doğru yönlendiriyorum. "Üzgünüm, ona söyledim. Bilgi almak istediğinde biraz korkutucu oluyor."

Minibüsün kapısına vardığımızda Billy'nin gelip gelmediğini görmek için etrafa bakıyorum, ama Goldie herkesi olduğu yerde durduruyor. "Billy benim babam

... biyolojik babam."

Evie'nin gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne diyorsun sen, Golds?"

Kafamı sallıyorum. "Minibüste konuşabiliriz. Hadi gidelim. Haydi."

Chase, kolu çekip kapıyı açarak harekete geçer, ama kızlar birbirlerine bakıp duruyorlar.

"Bin," diye ısrar eder Chase, Evie'yi iterek, ama Evie onu geri iter. "Tamam... Seni hayatta tutmaya çalışıyorum. Bana yardımcı olur musun?"

"Sonra açıklayacağım," Goldie onu sakinleştirir. "Ama bunların hiçbiri Noah'ın suçu değil."

Hepimiz minibüse binip kapıları kilitliyoruz. Chase bana bakıp planı onaylayarak başını sallıyor. O geri vites takarken ben de başımı sallıyorum.

Minibüsün zıplamasına yüksek sesli bir dizi gürültü eşlik ediyor.

Chase bunu yüksek sesle söylerken, "*Siktir*" diye düşünüyorum. Bana bakar. "Lastikleri kesmiş. Lanet olası lastikler patlamış."

"Siktir." Evie ağlamaya başlayınca ben de ön panele vuruyorum. Goldie onun sırtını okşayarak her şeyin yoluna gireceğini söylüyor ama ben artık o kadar emin değilim.

"Ne yapacağız?" Chase çok hızlı nefes alıyor.

Düşünmeye çalışıyorum, ama ormanın ortasındayız ve bizi öldürmeye kararlı bir adam var.

Goldie omzuma dokunuyor. "Buradaki herkesin telefonu var, bu yüzden polise haber verildiğinden eminim. Onlar buraya gelene kadar saklanmamız yeterli."

Chase koltuğunda dönüyor. "Sizler günlerdir buradasınız, bizi bulamayacağı yerler nereler olabilir?"

"Bu kampı avucunun içi gibi biliyor," diyorum, kolumda yine bir acı hissederek.

Evie kendi kendine mırıldanıyor, koltuğunda sallanıyor, korku onu ele geçiriyor. "Öleceğiz. Golds, öleceğiz."

Goldie düşünürken başını eğiyor, sonra birden başını kaldırıyor. "Bir kayıkhaneye var. Onun da bildiğini biliyorum... Ama kurulum ekibinin kayığı çıkarmak istediklerini konuştuklarını duydum. Sadece anahtarları bulamadılar."

"Öleceğiz," diye mırıldanmaya devam ediyor Evie, biraz daha ağlayarak. "Hey," diye bağılıyor Chase, dikiz aynasına bakarak. "Bu gece

bu gece ölmeyeceksin, duydun mu? Ağlamayı kes ve sert ol, çünkü seni öldürecek tek şey benim cazibem."

Yutkunup başını sallar, sonra bir saniye daha göz göze geldiklerinde gözyaşlarını siler.

Nefesimi veriyorum. "Eğer bu doğruysa, buradan hemen gitmeliyiz çünkü biz kolay bir hedefiz. Kimse tekneyi çalıştırmayı biliyor mu? Eğer bizi öldürmek istiyorsa, o pisliğin bize yüzerek gelmesini sağlayalım."

Chase gülerek elini kaldırır. "Zengin çocuk el kitabında yazıyor: 'Kızları etkilemek için babanın teknesini çalma rehberi.

Goldie, ben kapıyı sessizce açıp etrafa bakmadan önce Evie'nin elini tuttu. Minibüsün yanına gidip kapıyı açtım ve kızlar hızla dışarı çıktılar. Goldie'nin elini tuttum, Chase de Evie'nin elini tuttu.

Başımı kampın ana yolunun çatallandığı yere doğru çeviririm; bir yol tekne evine, diğeri girişe çıkar. Sessizce koşarız, gölgelerin içinde kalarak ses çıkarmamaya çalışırız.

Yarım saat önce insanlarla dolu olan alan şimdi ıssız. Her kulübede ışıklar sönmüş. İnsanlar saklanıyor. Sırtımı kulübelerden birine dayıyorum ve diğerleri de aynısını yapıyor. Tereddütle kafamı açık alana uzatıp yukarı aşağı bakıyorum.

"Temiz," diye fısıldıyorum.

Ama kabinin içindeki kişinin ağladığını duyabiliyorum ve bir an için bizi içeri alıp almayacaklarını merak ediyorum. Belki de saklanmalıyız.

Ama ben daha iyi biliyorum. Bizi içeri almayacaklar, çünkü ben de almazdım.

Tek sıra halinde ilerlerken adımlarımız yavaş başlar, ta ki ortada çok açıkta kalana kadar. Ben hızımı artırıp büyük bir ağaç kütüğünün yanından koşarak geçip bizi kayıkhaneye götürürüm, ama Goldie çığlık atar.

Hepimiz çatallı yolun kenarında kayarak durduk. Uzakta, yaklaşık otuz metre ötede, kurtuluşumuzu engelleyen Billy vardı.

Ayakta bekliyor, bu sefer lanet olası bir hokey maskesi takmış. Yanındaki bıçağın parıltısı onu ele veriyor.

"Git..." Goldie'yi yana doğru yönlendirirken, nefes nefese "Git kulübeye" diyorum.

Kafam en son dönen kafadır, ama döndüğünde Goldie'nin ellerinin ağzını kapatarak nefesini tuttuğunu görüyorum. "O da orada."

Billy kızların kabininin yanında duruyor. Aynı lanet maske, aynı bıçak.

"Aman Tanrım. Birisi onunla birlikte çalışıyor," diye bağılıyor Goldie.

"Ya da o lanet bir gremlin ve biri ona su döktü," diyor Chase. Arkasını dönüp ekliyor, "Peki ya polisler?"

— Ama sözünü bitiremez, çünkü elini kaldırıp baktığı yönü gösterir, göğsü çok hızlı inip kalkar.

Hepimizin başı sağa doğru döner ve... *Billy*.

Panik hakim oluyor. Hepimiz üç yol arasında gidip geliyoruz, etrafımız çevrili olduğu için korkumuz daha da artıyor. O her yerde.

"Noah... nasıl..." Goldie fısıldıyor.

Kafamı sallıyorum. "Bilmiyorum."

"Ne yapacağız?" diye sorar Chase.

Ama Evie önümüze çıkar. Parmakla işaret eder ve parmağını sallayarak bir yandan diğer yana, sonra da önümüze bakar.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım," diye haykırır. "Bunlardan sadece biri gerçek. Onu ben yaptım." Hepimiz ona şaşkınlıkla bakarız, o da başını sallar ve açıklığa kavuşturur. "Bu iki mankeni Michael Myers'a benzetmek için yaptım. Ormanda durup insanları korkutmaları gerekiyordu. Birini şenlik ateşinin yanına koydum" — ofislerin olduğu yeri gösterir — "diğerini de kayıkhanenin yanına."

Hepimiz o yöne bakarız.

Ay, dakikalarca orada dururken üzerimize ışığını saçıyor. Ama sessizce düşünürken sadece saniyeler geçiyor, çünkü iki yol özgürlüğe, bir yol ise ölüme çıkıyor.

"Hangilerinin sahte olduğunu söyleyebilir misin?" diye fısıldıyor Goldie.

Evie, yüzünün iki yanına ellerini koyarak başını sallar ve adamlara bakar. Sert bir nefes verir.

"Tasarımcıların ayırt edebileceği bir şey var mı?

Onu mu arıyorsun?" "Hayır," diye cevaplar.

"Ayırt edemiyorum. Siktir."

"Hadi ama, bir şey olmalı," diye ekler Chase.

Ama Evie tekrar ağlamaya başlar. "Ben... Aman Tanrım." Yollar arasında bakışlarını gezdirirken nefesi hızlanır. Paniklemiştir. "Ayırt edemiyorum. Aman Tanrım. Ben... Ben bilmiyorum."

Chase onu kollarına alır ve kulağına fısıldar. Ne dediğini duyamıyorum, ama kız, "Özür dilerim" diye tekrar tekrar söylerken, Chase'in kendisini tutmasına izin verir.

"Siktir et," diye bağırarak dışarı koşup Goldie'ye dönerek yüzünü ellerimle kavradım. "Kabinine geri dön ve kapıyı kilitle. Beni duyuyor musun?" Kafasını sallayarak hayır demek istiyordu ama ben konuşmaya devam ettim. "Kız kardeşini geri götür..."

"Noah... hayır."

Onu sakinleştirmek için başımı salladım. "Onu geri götür. Chase seni korumak için seninle gelecek."

Gözlerinden yaşlar akmaya başlar. "Hayır... Bunu yapmayacağım." Ellerini göğsüme vurur. "Sen kahramanlık yapmayacaksın, Noah. Bu gece birbirimizi kurtaracağız."

Gözlerine bakarak, ıslak yanağını başparmağımla okşuyorum. "Sorun yok, bebeğim. Ben iyiyim. Bu işin bir sonu olmalı ve bunu yapması gereken kişi benim."

Bileklerimi sıkıca tutar ve biraz daha sessiz bir şekilde tekrarlar. "Birbirimizi kurtarız, beni duyuyor musun? Seni seviyorum ve sensiz yaşamak istemiyorum."

Ağır bir nefes veriyorum çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum, ama onu tehlikeye attığımı bilerek yaşayamam. Ona bir şey olursa, bunun tek sebebi benim izin vermem olacaktır. Bu asla onun hikayesi olmayacak.

Ama daha fazla bir şey söyleyemeden Evie araya girer.

"Ben de kardeşim olmadan yaşayamam, o kalırsa sen de benimle kalmak zorundasın."

Kızlar Chase'e bakarken ben başımı sallayarak alay ediyorum. O omuz silkiyor.

"Bu konudaki tutumumu açıkça belirttim." Chase gözlerimi yakalar. "Birlikte gideriz, birlikte ölürüz. Sen benim Will'im için Martin'sin. Ayrıca, ilgilenen varsa, tekne evine gitmeyi öneriyorum. Dört kişiye karşı bir kişi, onu alt edebiliriz bence."

İki kız da ellerini kaldırarak "Ben de" diyor.

"Hepiniz delisiniz."

"Hepimiz bir aileyiz," diye karşılık verir Goldie.

Bunu çok uzun süre kafamda tutacak duygusal kapasitem yok, ama yaşamamız gerekiyor ki ona bu üç küçük kelime için ne kadar minnettar olduğumu gösterebileyim.

Başımı çevirip bizi bekleyen sefil herifi izlerken, "Boathouse olsun o zaman" diyorum. Yüzümü tekrar Chase'e çeviriyorum. "Ve bilgin olsun, sen benim Will'ime karşılık gelen Martin'sin."

"Kod adları." O sırtıyor.

"Başlıyoruz... Kızlar, arkamızı kollayın," diyorum Goldie'ye, onun arkamı döndüğünü hissediyorum, Chase ve Evie de aynısını yaparken, ölümümüz olabilecek yere doğru yürüyoruz.

Yaklaştıkça adrenalinimiz yükseliyor, ama yine de içgüdüsel korkuyu bastırmaya yetmiyor.

Yüzlerce farklı plan yaparken birbirimize fısıldıyoruz, saldırıyı nasıl savuşturacağımıza dair strateji geliştirmeye çalışıyoruz.

Billy neredeyse öldürülmek üzereyken beş kişiyi öldürmeyi başardı, keşke birkaç kişi daha olsaydı diyorum.

"Seni seviyorum. Burada hala her şey yolunda," diyor Goldie sessizce ve Evie de aynı fikirde.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Sen şimdiye kadar yediğim en iyi bifteği yapıyorsun," diyor Evie Chase'e, madem sevgi sözcükleri söylüyoruz.

"Evet, seninle evlenirim," diye cevaplar Chase.

"Noah," diyor Chase, bana bakarak, ama başka bir şey söylemesine gerek yok.

Gözlerinden anlayabiliyorum, o da benim kadar korkuyor ama yine de benim için hayatını riske atmaya hazır. Başımı sallayıp yüzümü tekrar Billy'ye çeviriyorum.

Siktir, bu çok sinir bozucu, hayatın boyunca kabuslarında gördüğün şeye adım adım yaklaşmak. Hâlâ kıpırdamadı. Ve bir parçam onun bir an önce kendini ele vermesini istiyor.

"Oyun oynamaktan bıktım, Billy. Bizi buraya çağırdın, işte buradayız, orospu çocuğu."

Sessizlik hakim olur ve hiçbirimiz kıpırdamayız çünkü geri dönüş yok. Tekne evine

tek yol onun içinden geçmek.

Evie'nin sesi sessiz, bu yüzden sadece biz duyabiliyoruz: "Belki o sahte biridir. Benimle yer değiştir de daha yakından bakayım."

"Hayır. Orada kal," diyor Chase, mutfakta olduğu zamanki gibi emir verircesine.

Ama ben pek dinlemiyorum çünkü o hokey maskesine ne kadar uzun bakarsam, o kadar çok hissediyorum onu — öfkeyi.

Tıpkı o gece Goldie'yi ara sokakta öptüğüm gibi. Öfke hissedilir derecede, beni ona doğru çekiyor. Onun nefretini ve tiksintisini hissediyorum. Hayata olan saygısızlığını. O maskenin arkasından bize baktığını hissedebiliyorum.

Gerçek Billy'nin karşısındayız. Yanlış yolu seçtik.

Goldie'nin eli kolumu sıkıca kavıyor ve onun döndüğünü anlıyorum.

O anda bıçağı görüyorum.

Evie nefesini tutuyor ve Billy, sanki dehşeti uzatmak istercesine, yavaşça maskesini çıkarıp yere atıyor.

"Yakaladım."

Bıçağını kaldırarak ileri atılır, ama Chase ve ben çoktan ona doğru koşmaya başlamışızdır. Billy dönerek bıçağını önündeki havayı keser ve ikimizi de birkaç adım geriye sıçratır.

O bize bakarken, biz de ona bakarak duruyoruz.

"Kim önce ölmek ister?" diye sorar.

Chase ve ben birbirimize bakarız, ama Billy bizim arkamızda duran

Goldie'ye bakar. "Gel buraya kedicik, kedicik, kedicik, kedicik, kedicik."

Ona gülümser. "Endişelenme

endişelenme, tatlım. Ben sadece bu korkakları öldüreceğim."

Hayatım boyunca hissettiğim tüm öfkeyi ona yönelterek ona bakıyorum. "Denemeni görmek isterim."

Billy bıçağını Chase ile benim aramda sallıyor, şeytani gülümsemesi her zamanki gibi belirgin.

"Evet, seni lanet olası ezik..." Chase, Billy'nin dikkatini çekerek onu kışkırtır. "Neden bizi öldürmeyi denemiyorsun? Yoksa kasaba delikanlısı kığımızı tekmeleyeceğimizden mi korkuyorsun?"

Bu kadarı yeter. Billy saldırır, ama ben öne doğru atılır ve bıçak başımın üstünden geçerken eğilirim. Omzumu karnına çarparak ikimizi de yere deviririm.

Yere düşerken Chase'e bıçağı alması için bağıryorum, ama o yaklaşırken Billy benden uzaklaşıp bir dizinin üzerine çöküyor ve parlak bıçağı Chase'in uyluğuna saplıyor.

Billy bıçağı çevirirken Chase çığlık atar. Onlara doğru koşarım, sonra kolumu Billy'nin boynuna dolarım, hiç acı hissetmiyorum. Onu Chase'den uzaklaştırmaya çalışırken topuklarımı yere çakarım. Billy yere düşer ve çığlık atar.

"Siktir... Siktir!"

Evie ona koşar ve elini yaraya bastırır, Billy ise omzunun üzerinden beni bıçaklamaya çalışır, ama ben boş elimle onun bileğini yakalarım, o da bıçağı havada sallamaya çalışır.

"Siktir git, pislik herif," diye bağırırım ve kafamla ona vururum. "Bu en iyi arkadaşım için, orospu çocuğu."

"Çok kan var," diye bağıır Evie ve Goldie'nin onlara koştuğunu görürüm.

Billy bu anı fırsat bilip kafasının arkasını burnuma vurur. Kan fışkırırken kırılan kemiklerin çatırdamasını duyarak geriye düşerim.

"Noah," diye bağıır Goldie ve bana doğru koşmaya başlar, ama ben uzanıp Billy'nin bileğini tekrar yakalarım, onunla boğuşurum ve ikimiz de üstünlük sağlamak için ayakta kalmaya çalışırken havada çırpınırız.

"Chase'i tekneye götür," diyorum ona, Billy önce ayağa kalkıyor ve ağırlığını kullanarak bıçağı yüzüme doğru çeviriyor.

Goldie bana doğru koşarken tekrar adımı haykırıyor ve ben ona buradan gitmesi için yalvarırken, Evie birdenbire ortaya çıkıp onun sırtına atlıyor.

O, Goldie'yi sırtından indirmeden önce, Goldie onun kulağını ısırmadan önce, Goldie'yi sırtından indirmeden önce, Goldie'yi sırtından indirmeden önce, Goldie'yi sırtından indirmeden önce

"Sürtük!" diye bağıır, sonra onu yere atar ve tekmeler. Ayağa kalkmaya çalışırım ama Goldie kolumu tutar ve ona baktığımda hissedirim.

Bıçak, sırtımın alt kısmını tereyağı gibi keser. Goldie'nin elleri ağzını kapatırken ve gözleri yaşlarla dolar.

Gözlerimi karnımın önüne indiririm, bıçağın ucu önümden çıkacakmış gibi hissederek.

"Koş," diye nefes vererek yüzüne bakarım.

Ama Billy beni kenara itip onun önüne geçer. Onu boğazından yakalar ve sıkar, ben de onun tüm yaşamının kayboluşunu izlerim.

Eğer yaralandıysa, bunun sebebi benim izin vermemdir.

"Benimle olma şansın vardı. Benim kızım olma şansın vardı, ama sen onu seçtin. Onun annesinden daha iyi değilsin. Şimdi onu ilk seferinde yapmam gerektiği gibi seni öldüreceğim. Şimdi ona izletelim."

Onu sırtını kendine dönük olarak döndürür ve bebeğimi boğazından tutar. O, bıçağını havaya kaldırmadan önce bebeğimin güzel yeşil gözleri yarı kapalıdır.

"Artık o benim."

Billy havayı bıçaklayarak göğsüne nişan alırken, içimdeki tüm güçle öne atılıyorum ve onu Billy'nin elinden kurtarıyorum. Vücudum Billy'ye çarptığında o yana doğru düşüyor ve ikimiz de yere yığılıyoruz.

Billy sırt üstü yatıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, ben ise üstüne uzanmış ona bakıyorum. Çünkü kendini göğsünden bıçaklamış.

Bana bakarken nefesi titriyor. Goldie'nin boğulduğunu duyduğumda, dengemi sağlamak için avucumu yere koyuyorum. Billy'nin üzerine çömeliyorum ve lanet kasap bıçağını elimle kavrayıp yavaşça çekiyorum.

"O asla senin olmayacak."

Gümüş rengi metali başımın üzerine kaldırıyorum ve gözlerine bakarak korkuyu görüyorum.

"Cesedimi çiğnemedenden olmaz."

Bıçağı tüm gücümle kalbine saplarım. Yüksek sesle nefes alır, sonra uzun ve yumuşak bir nefesle nihayet hayatımdan çıkar.

Öldü.

Onun yanına düşerim, nefes nefese gökyüzüne bakarım. Goldie yanıma koşar ve ben öksürürken yüzümü öper, ben de ona bakarım.

"Bitti bebeğim. Her şey bitti."

Ben orada yatarken o beni öpüyor, sonra "Jenerik başlasın" diyorlar. Chase'in sesi zayıf ama hayatta, Evie de öyle, çünkü yatarken "Kapa çeneni" diyor, bu da

beni güldürüyor, sonra inlememe neden oluyor.

Siren sesleri gittikçe yükselirken Goldie dudaklarımı öpüyor.

"Bu bir film olsaydı, sen kahraman olurdun," diyor sessizce. "Oh evet," diyorum. "Senin kocan olmayı tercih ederim."

"Anlaştık." Evie Chase'e yardım ederken o da bana yardım ediyor ve biz de yaralı bir grup kanunsuz gibi yardıma doğru topallayarak ilerliyoruz.

Uzun zaman önce, en sevdiğim kızıdan, bir kez aileni bulduğunda, onları korumak için her şeyi yapacağını öğrendim.

Ve bu üçü benim ailem, bu yüzden onlar için öldürdüm.

Otuz Üçüncü Bölüm

Camp Weonoke, günümüz

Bir ambulans yolda hızla ilerledi ve boşta duran itfaiye araçlarının yanındaki çimlere gürültüyle durdu. İlk müdahale ekipleri harekete geçti ve gece gökyüzünü aydınlatan kırmızı ışıkların etrafında toz bulutları yükseldi.

Olay yeri tam bir kargaşaydı.

Dördü ayakta izliyordu. Goldie, Noah'ın elini sıktı, Evie ise Chase'in ağırlığını destekledi.

Olayı sanki bir film izler gibi izlediler.

Lacivert blazer giymiş tek bir kadın muhabir, Gale Weathers'ı taklit eder gibi kamera lensine bakıyordu.

"Otuz yıl önce, bu canlı yaz kampında inanılmaz bir trajedi yaşandığı

Camp Weonoke'de canlı yayındayız. Çocukların neşeyle yazlarını geçirdikleri bu yerde, altı kamp danışmanı hayatları için mücadele etti ve sonunda sadece bir kişi hayatta kaldı. Bugün, birkaç kahraman farklı bir tablo çizmeye karar verdi..." Kamera sağa kaydı ve dört kişiye odaklandı. Noah başını Goldie'ye çevirdi ve ona baktı.

"Buradan çıkıp ambulansa binebilir miyiz?" diye fısıldadı.

"Evet, lütfen," dedi Chase onaylayarak. "Kan kaybından ölmek istemiyorum."

"Ve beyin sarsıntısı geçirdiğinde ağır şeyler kaldırmaman gerektiğini düşünüyorum," diye ekledi Evie.

Noah derin bir nefes aldı ve etrafına bakındıktan sonra başını salladı.

"Evet, artık burada benim için bir şey kalmadı."

Sadece kampı kastetmemişti. Eski hayatı nihayet ölmüş ve gömülmüştü.

Noah kolunu Goldie'nin omzuna attı ve onu kendine doğru çekti. Kameraları ve soruları geçerek patikadan geri yürüdüler ve sağlık görevlilerine ulaşana kadar durmadılar.

"İyi olacak mıyız?" diye sordu Goldie, yeşil gözlerini ona kırıştıtırarak. Noah, Goldie'nin yüzünü avuçlayarak kaşlarını çattı. "Katil..."

Goldie, DNA'sını düşününce bu lakabın biraz fazla yerinde olduğunu düşünerek alnını kırıştırdı.

Noah sırttı ve kendini düzeltti. "Rexy, biz iyi olacağız, çünkü birbirimize sahibiz."

Otuz Dördüncü Bölüm

GOLDIE

"Arayın."

Noah'ın sesi, her sabah uyandığında olduğu gibi, boğuk ve çekici. Botlarımı giyerken telefonu kulağımla omzum arasında tutarak gülümsüyorum ve onun göğsünü ovuşturduğunu hayal ediyorum.

"Yapamam. Bunu biliyorsun. Ayrıca, bu konuyu doğru mali açıdan değerlendirmediyini düşünüyorum. Hala büyüklüğe ulaşmayı hedefleyen ama 'asistan' gibi önemsiz pozisyonlarda çalışan bizler için bu harika bir şey. İş, yemek yemek ve yeni dairemiz için yeni mobilya almak gibi küçük şeylerde yardımcı oluyor."

O gülüyor. Ve ben bu sesi seviyorum.

Bu düşünce beni gülümsetiyor, son iki hafta cehennem gibi geçmesine rağmen. Neredeyse öldürülüydük. Dedektiflerle çok fazla görüşme yaptık ve bu görüşmeler, onun yasal adını Noah Adler olarak değiştirmesine yol açtı, ben de bunu destekledim. Ama hepsi çok stresliydi. Ayrıca Los Angeles'ta bir iş buldu, bu da tekrar ayrılmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Ama bu engel sadece geçici, çünkü bugün işteki son günüm ve sonra uçağa binip, sevgilimle gün doğumunu izlemek için tam zamanında ineceğim.

"Güven bana," diye alay ediyorum, "beklemek buna değecek... Şeffaf iç çamaşırlarım var."

O inliyor ve bu sefer ben gülüyorum, bu da çantamı düşürmeme neden oluyor, sanki dağınık bir istifçi gibi tüm eşyalarımı toplamaya çalışırken.

Kız kardeşimin girişindeki sandalyeye oturup, elimdeki her şeyi kucağıma koyuyorum, sonra ceketimi ve eldivenlerimi giyiyorum. Kasım ayı için normalden daha soğuk. Ama aslında, onu biraz daha uzun süre içime çekmek istiyorum.

"Seni özledim," diye fısıldarım.

O iç çekiyor ve ben bunu neredeyse hissedebiliyorum.

"Rexy, bana güven. Ben seni daha çok özleyorum." Arka planda duyulan bir miyavlama, tırnaklarımdaki kırık ojeyi temizlerken yüzüme bir gülümseme getiriyor. "Ve tek özleyen ben değilim," diye inliyor. "Yine ayakkabıma pislemesini bekliyorum, ama sanırım kin besleyecek kadar üzgün."

Parçalanmış bir yuvayı barıştırmak bana kalmış.

"Onun sevgisi haklı. Ona iyi şeyler yediriyorum. Ama herkesin üzülmesine seviniyorum çünkü neredeyse hiç yemek yiyemiyorum," diye takılıyorum. "Burada eriyip gidiyorum. İkinizi o kadar özleyorum ki. Açıkçası endişeleniyorum. Yakında Domino's gibi birini aramam gerekebilir."

O gülüyor. "Komik, çünkü ben iki haftadır uyumadım. Zombi gibiyim. Gözlerim kan çanağı. Eminim yakında kovulacağım."

Ayaklarımı uzatıp ayak bileklerimden çapraz yapıyorum. Bu oyunu seviyorum.

"En azından ayrımcılık nedeniyle dava açabilirsin. Dün bütün gün ağladım. Komşular polisi aradı. Hasta olduğumu, yardıma ihtiyacım olduğunu düşündüler."

—
"Sevgi mi?" diye sözümü kesip beni gülümsetir.

"Mmm. Evet, sanırım profesyonel teşhis *buydu*. Bir kadeh şarap ve bol miktarda..."

"Protein mi? Dengeli beslenmenin ruh halini gerçekten iyileştirebileceğini duydum."

Sesi yine feromonlar gibi telefonda yayılırken, kıkırdarak onun esnemesini duyarım, bu yüzden gözlerimi kapatıp, yeni yatak odamızda tam olarak nerede olduğunu ve oranın nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalışırım.

"Senin için üzücü olan tek şey bu. Ama dürüst olmak gerekirse, ben kazanıyorum çünkü o tokatlaşma yarışmalarından birine katılmayı düşünüyorum... sadece tekrar hissedebilmek için."

Yüksek sesle gülüyorum. "Sen aptalsın."

"En dibe vurdum," diye en çocuksu şekilde sızlanıyor ve bu beni eritiyor. "İşyerini arayıp bebeğimi bana vermeleri için yalvarmaya iki saniye kaldım." İnliyor. "Arayın... arayın, arayın. Hemen istifa edin ve gidin. Bütün gece vücudunuzdaki krem şantiyi yiyerek geçireceğime söz veriyorum."

Sahte ağlıyorum ama içtenlikle, sert ahşap zeminde iki ayağımı da yere vuruyorum. "Sen en kötüsün," diye şikayet ediyorum, kucağımdaki eşyaları toplayıp çantama tıktırmadan önce biraz uğraşıyorum. Gülümsayarak ekliyorum, "Senin

senin bir feminist olduğunu sanıyordum. Para ve saygı kazanma hayallerimi desteklemeyen berbat bir erkeksin" diyorum.

Ben ön kapıya doğru yürürken o kötü adamlar gibi gülüyor, sonra çıkarken kapıyı arkamdan kilitliyorum.

"Şaka sana, Rexy. Ben senin hayallerini destekliyorum. Sana yazacak çok şey vereceğim. Yazar kız arkadaşımın takdir edeceğini düşündüğüm bir şey. Ama yine de, iki haftadır ayrıydık ve benim için tek bir şiir bile yazmadın mı?"

Yine gülüyorum. O çok saçma. "Beni romantik olmadığım için mi suçluyorsun? Bu ne cüret, bayım."

Yarı erimiş, çamurlu karların üzerinde arabama doğru yürüdüm, kapıyı açıp çantamı içeri attım, sonra telefonumu hoparlöre aldım. Ben arabaya binip motoru çalıştırırken o hala saçma sapan konuşuyordu, dişlerimle eldivenimi çıkarıp yazarken elimde tuttum. Beni görebilseydi, yüzümdeki ifade ona ne olacağını ele verirdi.

Mesajımın çıkardığı ses, beklentiyle kaşlarımı kaldırıyor. O gülüyor.

"Bekle lütfen. Aniden okumam gereken çok önemli bir mesaj geldi."

Metin zincirimizde baloncuklar beliriyor. Noah beni hoparlöre bağlamış olmalı çünkü yüksek sesle okuyor.

"Güller kırmızıdır. Menekşeler mavidir. Bana saçmalamayı kes, yoksa pew-pew yaparım."

Telefonun diğer ucundan gelen kahkahalar hoparlörden duyuluyor ve ben de konuşmadan önce aynı şeyi yapıyorum.

"Şimdi bana veda et," diyorum ona. "Ve yarın şömine önünde battaniyenin üzerinde birbirimizi taparcasına sevdiğimiz zamana kadar mutsuz olacağını söyle. Atıştırmalıklar getiriyorum."

Dudaklarımı ısıriyorum. "Sen atıştırmalık gibisin, ama tamam," diyor, pes ederek, ve bu çok çekici geliyor. "Hoşça kal..." Gerisini tek bir uzun cümle gibi mırıldanıyor. "Yarın görüşürüz, okyanus kenarında bir battaniyenin üzerinde birbirimizi taparcasına sevgiyle kucaklayacağız."

"Tamam, hoşça kal."

Uzun bir sessizlik olur, ikimiz de telefonu kapatmayız. Onu sevme şeklim tüm vücudumu sarsar, dışarı çıkmaya çalışır.

Ama sonra Noah, "Hoşça kal, Rexy" diyor.

Aynada kendime bakmadan önce uzun bir nefes alıyorum. *Yarın bu saatlerde hayatın yeniden başlıyor*, diye gülümsüyorum kendi kendime, sonra otomatik pilotta çalışarak yola çıkıyorum.

Yolculuk hızlı geçiyor, çünkü hala düşüncelerime dalmış durumdayım, ta ki park edip nihayet şimdiki ana dönene kadar.

İşime veda etmek hem tatlı hem de acı bir duygu. Los Angeles'ta yazmaya kararlıyım, ama burayı ve buradaki insanları özleyeceğim.

Tuğla binanın arkasındaki yerimden çakıl taşlarının üzerinden geçip pirinç kapı koluna dokunduğum ana kadar, tüm yol boyunca kafamın içinde kalırım. Kapı açılana kadar başımı bile kaldırmam.

Koku beni neredeyse yere devirecekti. "Hoş kokulu" doğru kelime değil. Bu, duyularıma bir saldırı. Küçük çocuklar annelerinin parfümlerini bulup tüm şişeleri üzerlerine sıktıkları gibi.

Gül ve zambaktan oluşan büyük ve küçük her türlü aranjman, zemini ve tezgahın büyük bir kısmını kaplıyor. Arka deponun tamamı vazolar ve çikolata kutuları ile dolu, üzerinde "*seni çok seviyorum*" yazan kazak giymiş küçük oyuncak ayılar var.

"Aman Tanrım," diye haykırdım, şokun etkisiyle Lee'nin gözlerine baktım, o da benim şokuma katılıyormuş gibi başını salladı.

Parlak dudaklarımı birbirine sürterek, çağdaş Cennet Bahçesi'ni işaret ettim.

"Bütün bu teslimatlar bugün için mi? Benim bir daha buraya gelmemem için mi yapıyorsunuz bunu?"

"Evet," diye gülüyor Lee. "Çiçeklerimiz bile kalmadı. Satmak için ön odadaki vitrinlerde kalanlar kaldı."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bugün teslim etmeyi beklediğimden çok daha fazla. Havaalanına gitmek için ayrılana kadar gerçekten burada kalacağım.

"Vay canına. Tamam," diye nefes veriyorum. "Çantamı ve paltomu kaldırıp minibüsü yüklemeye başlayayım. Evet, sevgilim, sanırım. Bugün Sevgililer Günü bile değil."

Gözlerini başka yere çevirerek bana başparmağını kaldırdı. "İyi olan şey, hepsi hemen hemen aynı yere gidiyor. Oraya birkaç kez gidip gelmen gerekecek."

Çantamı tezgahın altına kaydırıyorum, iki düzine gülün üzerinden geçmek zorunda kalıyorum. "Olamaz. Bunların hepsi aynı kişi için mi?" Etrafıma bakıyorum

. "Bu çok romantik. Tanrım, o kız olmayı hayal edebiliyor musun?" Lee sırtıyor. "Eminim elleri çok beceriklidir."

"İğrenç," diye karşılık veriyorum ve ceketimi arka duvardaki kancalardan iş önlüğümle değiştiriyorum. "Bunu mahvetme. Çok romantik."

"Ya da iyi bir özür."

"Mahvetme dedim." Gülüyorum.

Uzun ipleri belime doladım ve bir fiyonk yaptım, bu sırada rastgele bir kadının sevincini hayal ettim.

"Şanslı kız," diyorum kendi kendime.

Ama ilk vazo dolusu muhteşem menekşeleri almak için eğildiğimde, Lee sarı nergisleri paketlerken başını kaldırır. "Dur. Ön odadakilerle başla."

Başımı kaldırıyorum. "Ön oda mı? O da dolu. Kes şunu..."

O yöne doğru yürümeye başlıyorum, çiçeklerle dolu labirentten geçiyorum. Alışkanlıktan, omzum sallanan kapıya değmeden önce ellerimi önlüğün ön cebine koyuyorum. "Tanrım, bu adam neyi kanıtlamaya çalışıyor?" diyorum.

Ama kapıdan geçer geçmez donakalırım. Vücudumdaki tüm hava bir anda çekilir. Çünkü ne... Ne oluyor? Noah odanın ortasında duruyor, etrafı bebek nefesleri ile dolu vazolarla çevrili.

En sevdiğim çiçekler.

Bana gülümsüyor. "Bence o, seni sevdiğini kanıtlamaya çalışıyor."

"Ne?" Parmaklarım anında ağzımı kapatırken, ona bakmaya devam ediyorum, hala konuşamıyorum. Çünkü... Aman Tanrım. Gözlerimi çok fazla kırptığımı hissediyorum. Ve kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor.

O gergin bir nefes verdi.

"Goldie, bunu yapmak için doğru anı bekliyordum ve yemin ederim, her şey bunu imkansız hale getiriyordu. Bu yüzden daha fazla bekleyemeyeceğime karar verdim."

Bana doğru yürümeye başlar ve kollarımda tüylerim diken diken olur.

Elinde tuttuğu, en sevdiğim çiçeklerin de karıştığı yabani çiçek demetine ve konuşurken gözlerine bakmaya devam ediyorum.

"Tüm siparişler senin içinse, sana izin vermek zorunda kalacaklarını düşündüm."

Dahice. Hala olanları kavrayamadığımı hissederek, alt dudağımı ısırıp başımı sallıyorum. Başımı omzumun üzerinden ona doğru çevirip, az önce söylediği şeyi tekrar ediyorum.

"Arkadaki siparişler de benim için mi? Bekle..." Sesim titriyor. "Bana aramamı söyledin... Nasıl buradasın? Neler oluyor?"

Bana tüm çiçekleri o aldı. Hepsini.

Noah gülümser, sonra önümde durur ve yüzüne bakmam için beni zorlar.

"Buna ustaca dikkat dağıtma denir. Bir an için çok ikna edici olduğumdan endişelendim ve bir B planı düşünmem gerekeceğini düşündüm."

Elindeki çiçekler benim elime geçiyor. Bunun farkında değilim çünkü sanki bedenimden çıkmış gibi hissediyorum. Ve kafamda dönen üç milyon düşüncenin hiçbiri, tutunabileceğim kadar uzun süre bir yerde kalmıyor gibi görünüyor.

Ama sonra bana bakıyor. Gerçekten bana bakıyor. Ve sanki uçuyormuşum gibi hissetmek yerine, her zamanki gibi ona bağlı hissediyorum.

"Bunun mükemmel bir an olup olmadığını bilmiyorum..." Noah boynunun arkasını ovuşturuyor, çünkü gergin olduğunda böyle yapar, ve gözleri benim dudaklarıma düşüyor, sonra gözlerime kilitleniyor. "Ama umarım öyledir, çünkü kalbim senin... Her zaman öyleydi. Bir zamanlar bu şehirde sana evlenme teklif etmiştim. Ve bunu tekrar yapacağım, çünkü seni seviyorum, Goldie Monroe."

Gözlerimi kırıyor muyum? Nefes alıyor muyum?

Parmak eklemleri çenemi okşadı. "Bebeğim... beni duydun mu?"

Göğsüm sıkışıyor ve ellerimin titremeye başladığını hissediyorum. Ona baktığımda midemde kelebekler uçuşuyor.

"Zaten 'anlaştık' dedim; benden daha ne istiyorsun?" diye gülümseyerek fısıldıyorum.

Noah eğildi, yüzlerimiz o kadar yakındı ki, aynı havayı paylaşıyorduk ve o da bana gülümsedi.

"Güzel, çünkü herkes adliyede bekliyor. Bugün benimle evlenmeni istiyorum."

"Bir daha söyle," diyorum, parmakları çenemi gıdıklarken.

"Bugün benimle evlen," diye fısıldıyor, alınlarımız birbirine değiyor. "Sana deli gibi aşığım."

Saf bir mutluluk beni sarar, kollarımı boynuna dolayarak dudaklarımızı birleştiririm ve öpüşmeler arasında ona defalarca evet derim.

"Ben de seni seviyorum. Seni seviyorum. Seviyorum. Seviyorum. Seviyorum. Evet.

Evet. Evet."

Noah beni sıkıca tutuyor, kollarını göğüs kafesime dolayarak beni yerden kaldırıyor. Ve ben uzaklaşana kadar sonsuzluk gibi gelen bir süre öpüşüyoruz, gözlerimde en güzel rüyadan uyanmış gibi bulanık bir parıltı var.

Ve öyle de.

"Bay ve Bayan Noah Adler," diye fısıldar.

"Bu ses hoşuma gitti, ben ve sen, sonsuza kadar."

Epilog

On sekiz ay sonra

Sinema karanlık ve herkes sessiz. Kahramanın monologunu popcorn sesleri bile kesmiyor. Müzik yükselirken, Noah'ın elini sıkıyorum, gözümü bile kırpmadan filmi izliyorum... benim filmimi.

"Honeysuckle, her şey yoluna girecek çünkü birbirimize sahibiz."

İki oyuncu tutkuyla öpüşürken kamera gün batımına doğru kayar ve ekran kararır. Alkışlar patlar ve ben başımı Noah'a çevirip gülümserim.

O da gülümser. "Tamam... ama 'hanımeli' mi?"

Şakacı bir şekilde gülümserim ve omzuna hafifçe vururum. "Savaşlarımı seçmek zorundaydım."

Bir yıldan fazla bir süre önce, terapi olarak gerçek hayatımızı bir senaryoya yazdım. Bu, bir gece Noah'ın dövmelelerini boyarken aklıma gelen tuhaf ama güç veren bir fikirdi. Doğum ailemi bulma ve daha derin bir kendini keşfetme arzusu nedeniyle kendimi utandırmayı bırakma yolculuğum, sağa dönmem gerekirken sola dönmüştü, ama sonunda, kim olduğumu ve bunun ne anlama geldiğini benim karar verdiğimi fark ettim. Başka kimse değil. Sanırım sonunda kendimi bulmak için tüm bunları yaşamam gerekiyordu.

Hollywood'da alışılmadık bir şekilde, film sadece hemen kabul edildiği için değil, aynı zamanda rekor sürede çekildiği için de izleyicilerle bağ kurabildiğini düşünüyorum.

Bu yüzden bugün Noah ve ben, en yakınlarımızı vizyon tarihinden önce özel bir gösterime davet ettik.

Işıklar yandığında annem arkamızdaki koltuktan öne doğru eğildi.

"Bebeğim, filmi çok sevdim. Ama aynı zamanda nefret de ediyorum çünkü olabilecekleri düşündüğümde..."

Yine ağlıyor. Koltuğumdan kalkıp ona sarılmak için döndüm. "Anne, ben iyiyim ve hayattayım."

O da bana sarıldı, sonra beni bırakıp Noah'ın omzunu okşadı.

"Biliyorum, bunun için en sevdiğim damadıma teşekkür etmeliyim."

Noah ona göz kırpmıyor. Aileme tüm korkunç detayları anlatmak çok zordu, ama Noah için daha da zordu çünkü hala kendini sorumlu hissediyordu. Ancak, Camilla ve Stephen'ın gerçek ihtişamıyla, onlar sadece anladılar, aynı zamanda kararlarını sorgulamadan onu ailemize kabul ettiler.

Chase ona doğru eğildi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Karakterimi doğru bir şekilde yansıtmış olduğunuz için şahsen teşekkür etmek istiyorum. Çünkü hepimiz onun biraz sahneyi çaldığını kabul edebiliriz. Ve yakışıklı olduğunu da."

"Aman Tanrım. Onu neden davet ettin?" Evie, babam bacağını hafifçe vurarak ona daha nazik davranması için ince bir ipucu verirken inler.

O da nazik davranmayacak. Chase'in hayatını kurtarması önemli değil. Noah ayağa kalkarken gülerek kollarımı onun boynuna doladım.

O bana hayranlıkla bakar, ben de "Hey, bu kadar seksi bir ilham kaynağı olduğun için teşekkürler" derim.

"Rica ederim, Bayan Adler."

Daha geniş gülümserim.

Noah popomu okşadı. "Bir dakika arkadaşlarımla konuşacağım.

Hemen dönerim, tamam mı?"

Başımı sallarım. "Tamam, ben de tuvalete gidecektim. Lobide buluşalım mı?"

Gitmeye başlıyorum, sonra omzumun üzerinden geriye bakıp, "Lütfen benim için de çikolata kaplı kuru üzümlemlerden al." diyorum.

"Tamam, Remy."

Sinemadan çıkarken yüzümdeki gülümseme hiç kaybolmaz. Arkama dönüp ona bakarım, arkadaşlarıyla normal bir erkek gibi davranmasını izlemek çok hoşuma gider. Ellerimi saçlarımın arasından geçirip, tuvalete doğru yürürken mutlu düşüncelerime dalarım.

Sinema salonu boş ve sessizdir, Los Angeles ve Boston arasında gidip gelirken zamanımızı bölüştüğümüz Güney Kaliforniya kasabasında küçük bir mahalle sinemasıdır. Noah'ın 'daki yeni tasarım işi ile lüks çalışmak evden, biz şimdi

iki kıyıda. Sevgili Beacon Hill'den ayrılmadan Los Angeles ofisine hala uğrayabilir.

Elimi banyo kapısına dayayıp ittiğimde, sessizlik yine beni sarar, sadece ayak seslerimin yankısı fayanslarda yankılanır.

İlk kabin kapısını itiyorum ama kilitli, bu da beni kaşlarımı çatıp eğilip altına bakmaya itiyor — ayak yok.

"Huh," diyorum kendi kendime, muhtemelen bozuk olduğunu düşünerek.

Aynalara bakıp saçımı kontrol ettikten sonra birkaç kapı daha ilerleyip birini açtım.

Kapı açılıyor, içeri girip kapıyı kilitliyorum. Klozet kapağını çıkarıp porselenin üzerine yerleştiriyorum ve kot pantolonumu ve külotumu indiriyorum. Oturup idrarımı yaparken kendi kendime mırıldanıyorum, ama kağıda uzanırken yüksek bir patlama sesiyle düşüncelerim kesiliyor.

Kağıt elimde hareketsiz duruyor. "Merhaba?"

Hiçbir şey. Cevap yok, ses yok. Bakmak için bacaklarımın arasına eğildim, ama hiçbir şey ya da kimseyi görmedim.

Ayağa kalkmadan önce hızlıca siliniyorum ve panik başlarken elim kilidin önünde havada asılı kalıyor.

Ben iyiyim. Ben iyiyim. Canavar falan yok, sadece şu an ve buradayım.

Ama derin ve titrek bir nefes alıp, kabini açarak hızla dışarı çıkıyorum.

Oda boş. Kaşlarımı çatarak etrafa bakınırken yer değiştiriyorum. Gözlerim aynadan aynaya geçiyor, her kabine bakıyorum, en uzaktaki kabine bakışlarım takılıyor.

Saniyeler dakikalar gibi geliyor ve vücudum sanki damarlarım buz gibiymişçesine üşüyor.

Kapı hafifçe aralık, ama ben içeri girdiğimde hiçbiri aralık değildi.

Yavaşça tekrar eğilip kabinlerin altına bakıyorum, hiçbir şey görmüyorum, bu yüzden bir ayağımı diğerinin önüne koyarak çatlak banyo kabini kapısına doğru yürüyorum.

Yaklaştıkça kulaklarımda nabzımın sesi çınlıyor. Elim uzattığımda parmaklarım titriyor çünkü elim titriyor. İçim titreyerek kapıyı yavaşça ittiğimde sadece parmak uçlarım yol gösteriyor.

Git. Bak. Yap şunu.

Tuvalet kapısı açılıp duvara çarparak gürültüyle açılırken, hızla içeri giriyorum. "Goldie."

Kalbimin üzerine elimi koyarak, sanki üç metre havaya zıplamış gibi çığlık attım.

"Aman Tanrım. Neyin var senin?" Diye bağırırım.

Kız kardeşim banyonun girişinde durmuş, sanki deliymişim gibi bana bakıyor. Ama bu normal, çünkü nefes nefeseyim ve ona bakarken ödüm kopuyor.

"Üzgünüm... Tuvalete gitmem lazım. Sen ne yapıyorsun?"

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Ben... hiçbir şey yapmıyordum."

Arızalı kabine doğru yürürken omuz silkiyor. "Beni bekle... Annem yine Chase ile beni bir araya getirmeye çalışıyor. Yemin ederim, sırf Chase bacağından bıçaklandı diye onu zorla evlendirmeye çalışacak."

Gülerek onun yürüdüğü yeri işaret ettim. "Bu çok saçma..."

Cümlemi bitiremeden kapı gıcırdayarak açılır ve ben kaşlarımı çatarım, ama Evie başını çevirir ve kan donduran bir çığlık atar.

Kalbim durur ve mideme iner, ona doğru koşarım ve ikimiz de korku bizi ele geçirirken birbirimize sarılarak içeriye bakarız.

Duvara bir insan kalbi çakılmış, kan yere damlıyor.

Gözlerim duvara kaydı. Üstüne iki kelime yazılmıştı.

O BENİM.

Teşekkür

Bu teşekkürleri yazmak beni gülümsetiyor, çünkü bu çılgın ve inanılmaz eğlenceli bir yolculuktu. Uzun zamandır burada olmak, böyle bir kitap yazmak, böyle bir ekiple çalışmak istiyordum ve sonunda hepsi gerçek oldu. Bu sihirli bir his ve teşekkür etmem gerekiyor.

Öyleyse, hayatımın tüm sevdikleri dışında belirli bir sıraya bağlı kalmadan, işte teşekkürlerim:

Montlake'den Maria Gomez ve Lindsey Faber — En harika editör ikilisi olduğunuz için teşekkür ederim. Ve istediğim kadar yaratıcı olmama izin verdiğiniz için. Beni her zaman görülmüş, duyulmuş ve cesaretlendirilmiş hissettirdiğiniz için. Yaptığınız işte en iyisisiniz ve size çok minnettarım.

Menajerim Stacey Graham—Her zaman haklısınız. Bu yüzden en iyi menajersiniz. Sizi hak etmiyorum ama asla sizi bırakmayacağım.

Caroline Teagle Johnson — Mükemmel kapak, dünyamı salladı.

Sarah Pierce—Birbirimizi tanımadığımız bir zamanı neredeyse hatırlayamıyorum. Beni her zaman desteklemen ve bana inanman, asla hafife almayacağım bir hediye. Sen, isteyebileceğim en iyi asistan, arkadaş, destekçi ve komiklik kaynağısın.

Serena McDonald—Sen beni akıl sağlığımı koruyorsun. Ve bu kolay bir iş değil. Her zaman akli başında ve zorluklara hazır olduğun için teşekkür ederim. Seni tahmin ettiğinden daha çok takdir ediyorum.

Gretchen Eddy—Kaçınılmaz olarak üç yüz kez değiştireceğim olay örgüsü hakkında her zaman uzun uzun konuşalım.

Sandy—Söylediklerimi okunabilir hale getirmek için temizlediğin için bir madalya hak ediyorsun. Bir gün virgülleri doğru yerlere koymayı hatırlayacağım, ama o zamana kadar sana yapışık kalacağım.

Beta okuyucularım ve duyarlılık okuyucularım—geri bildirimleriniz paha biçilmez bir hediye idi.

Okurlarıma—Benim için mümkün olduğunu bilmediğim şekilde okuyorsunuz, heyecanlanıyorsunuz, yorum yapıyorsunuz ve beni destekliyorsunuz. Sizi çok seviyorum ve yazdığım hikayeleri okumak istediğiniz için her gün size minnettarım.

her gün yazdığım hikayeleri okumak istediğiniz için minnettarım.

Son olarak, arkadaşlarım ve ailem—Beni her zaman destekleyen ve mantıksız bir şekilde tarihin en büyük başarısını elde edeceğime inanan insanlar olduğu için çok  anslıyım. Sizler sayesinde her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum. Ve bunun için sizi seviyorum. Ama gerçek  u ki, beni sevdiğiniz için ben de havalıyım.

Yazar Hakkında

Amazon ve *USA Today*'in en çok satan yazarı Trilina Pucci, pop kültürü ve Sanpellegrino uzmanıdır, ancak asıl tutkusu, arzusunun, duyguların ve içten kahkahaların derinliklerine inen, heyecan verici romantik romanlar yazmaktır.

Ateşli aşk hikayeleri yazmadığı zamanlarda, Netflix maratonlarına ve Kore dizilerine dalmış olarak onu bulabilirsiniz. Yazarla bağlantı kurmak ve çalışmalarını hakkında daha fazla bilgi edinmek için Instagram (@authortrilinapucci) ve Facebook (<https://facebook.com/trilinaPUCCIBOOKS>), TikTok (@authortrilinapucci) ve BookBub (<http://www.bookbub.com/authors/trilina-pucci>) adreslerini ziyaret edebilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

